

Giới thiệu Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tắc

Số chương: 115 chương

Editor: heavydizzy

Betaer: đang tuyển

Oanh ——!!

Tiếng nổ mạnh vang lên, trên quảng trường đám người nhảy mất hồn, tiếng thét chói tai tê lương, tiếng khóc la khiến cho hiện trường càng hỗn loạn. Cách đó không xa, màn huỳnh quang thật lớn trên lầu cao ầm ầm rơi xuống đất, mang theo sóng nhiệt nóng cháy, cùng với tiếng vang kinh thiên động địa, cả tòa nhà lớn lung lay sắp đổ, đám người hoảng sợ giống như bị nổ mạnh thành mảnh nhỏ bốn phía chao vút ra ngoài.

Hạ Tinh Tinh đứng trên quảng trường, cả người phát run, trong đầu ầm ầm vang lên, không ngừng có người thét chói tai từ chạy bên cạnh nàng, sau một lần bị đụng vào, Hạ Tinh Tinh như tỉnh táo lại trong nháy mắt, đỏ mắt hô to: "Hệ thống! Sao lại thế này?!"

"Tích tích tích —— ký chủ! Ta kiểm tra được là bom do Tần Sâm kích nổ ——"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thế giới sụp đổ

Oanh ——!!

Tiếng nổ mạnh vang lên, trên quảng trường đám người nhảy mất hồn, tiếng thét chói tai tê lương, tiếng khóc la khiến cho hiện trường càng hỗn loạn. Cách đó không xa, màn huỳnh quang thật lớn trên lầu cao ầm ầm rơi xuống đất, mang theo sóng nhiệt nóng cháy, cùng với tiếng vang kinh thiên động địa, cả tòa nhà lớn lung lay sắp đổ, đám người hoảng sợ giống như bị nổ mạnh thành mảnh nhỏ bốn phía chao vút ra ngoài.

Hạ Tinh Tinh đứng trên quảng trường, cả người phát run, trong đầu ầm ầm vang lên, không ngừng có người thét chói tai từ chạy bên cạnh nàng, sau một lần bị đụng vào, Hạ Tinh Tinh như tỉnh táo lại trong nháy mắt, đỏ mắt hô to: "Hệ thống! Sao lại thế này?!"

"Tích tích tích —— ký chủ! Ta kiểm tra được là bom do Tần Sâm kích nổ ——"

"Sao có thể!" Hạ Tinh Tinh không thể tin tưởng cắt đứt lời nó nói, sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì, hoảng sợ tròn to hai mắt "Trần Vi Vi và Hạ Nhiên đâu? Bọn họ thế nào?!"

"Ký chủ, bọn họ ở trong tòa nhà, tôi kiểm tra không thấy dấu vết sinh mệnh bọn họ!"

Hạ Tinh Tinh cảm giác mình sắp điên rồi, sao lại thế này? Sao lại thế này! Nữ chủ và nam xứng cứ như vậy chết đi?! Rốt cuộc đã xảy ra cái gì! không! không thể! Như nghĩ tới cái gì, Hạ Tinh Tinh cắn chặt răng, chạy về chỗ ánh lửa.

"Ký chủ! cô đang làm gì!" Bên tai là hệ thống tức muốn học máu chất vấn. "Thế giới này sắp phải sụp đổ! Chúng ta không thể ngốc tiếp!"

Đúng vậy... Hạ Tinh Tinh chậm rãi dừng bước chân lại, nữ chủ và nam xứng đều đã chết, nhiệm vụ rốt cuộc không thể hoàn thành, trật tự thế giới không thể duy trì, sụp đổ là tất nhiên. Cứ như vậy, thất bại?

Như vì nghiệm chứng suy đoán của cô, tiếng ầm ỉ, ồn ào chung quanh đột nhiên im bặt, đám người chạy vội đột nhiên như bị giữ lại, biểu tình hoảng sợ tuyệt vọng đọng trên mặt bọn họ, mảnh nhỏ bắn từ trận nổ mạnh bay bổng bồng bềnh giữa không trung, bốn phía lập tức an tĩnh, Hạ Tinh Tinh ngơ ngẩn nhìn một màn này, đột nhiên trong đầu đau nhức, cả người mất đi ý thức.

cô không nhìn thấy, nhảy mất mặt đất dưới chân chao đảo, một làn bạch quang bao bọc lấy cô, khi bạch quang dần dần biến yếu, thân ảnh của cô cũng dần dần biến mất, một chốc lát lúc cô biến mất, thế giới kia yên lặng giống như pha lê vỡ nát, sau đó trở thành hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Một lần nữa bắt đầu

Hạ Tĩnh Tĩnh mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, nhắm mắt lại nghỉ một hồi, cô mới mở mắt lần nữa, vừa thấy liền hoảng sợ, mình thế nhưng bỗng bênh ở giữa không trung, trên người bị làn sáng màu trắng nhẹ quấn quanh, trừ cái đó ra, một vùng đen tối. Theo ánh sáng mỏng manh trên người, cô phát hiện mình ở nơi rất hoang vu, nơi nơi đều là đá vụn đất vàng, bốn phía an tĩnh đáng sợ. Đây là chỗ nào?

"Ký chủ, cô rốt cuộc tỉnh rồi!"

Bên tai truyền đến thanh âm hệ thống hơi mang theo kinh hi. Hạ Tĩnh Tĩnh lấy lại tinh thần, "Ừ, đây là nơi nào?"

"Ký chủ, có còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra sao?"

Đương nhiên nhớ rõ, cảnh tượng một thế giới sụp đổ tựa hồ lại hiện lên trước mắt, lúc ấy là tâm tình khiếp sợ, mờ mịt, khủng hoảng.

"Thế giới sụp đổ trong nháy mắt, chúng ta bị một lực lượng cường đại đánh trúng, sau đó thì tới tới nơi này. Nơi này tựa hồ là một khe hở thời không, chung quanh không có bất cứ sinh vật gì." Hệ thống lại nhai.

Hạ Tĩnh Tĩnh nghe xong hỏi: "Hệ thống, một nhiệm vụ thất bại, có trừng phạt gì sao, còn có điểm của ta thế nào?"

Hệ thống khó được trầm mặc một hồi, làm Hạ Tĩnh Tĩnh có dự cảm bất hảo, "Ký chủ, vừa rồi lúc cô còn chưa tỉnh, tôi liền kiểm tra một chút, điểm của cô... Bị trừ hết..."

"Cái gì?!"

"Nếu chỉ thất bại nhiệm vụ, đơn giản chỉ trừ số điểm nhất định, nhưng mà, một nhiệm vụ nam xứng và nữ chủ đều chết, nam chủ cũng không biết tung tích, hơn nữa thế giới sụp đổ, ký chủ hẳn là đã bị giết chết, không nghĩ tới lại bị đưa đến nơi này."

Hạ Tĩnh Tĩnh khoe miệng giật giật, "Cho nên nói tôi nên may mắn mình không bị giết chết sao?" Hồi tưởng lại mình một đường kiếm điểm thật vất vả và vinh đăng lên đầu bảng, lập tức lại hết sạch, trong lòng một trận chua xót.

"Khụ, có thể nói như vậy. Ký chủ, cô cũng đừng quá khổ sở, giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt a! Tôi vừa rồi kiểm tra qua, trước mắt năng lượng của tôi vẫn có thể tiếp tục tiến hành nhiệm vụ, chúng ta một lần nữa bắt đầu, vài năm sau lại là một hảo hán."

Hạ Tĩnh Tĩnh một hồi im bặt, tâm tình thật ra tốt không ít.

"Ký chủ, cô muốn nghỉ ngơi một lúc sao?"

"không cần." Hạ Tĩnh Tĩnh lấy lại bình tĩnh, công nghệ sớm một chút kiểm lại điểm, "Bắt đầu nhiệm vụ mới đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (1)

Hạ Tĩnh Tĩnh tỉnh lại trong một trận xóc nảy, cả người đau nhức không thôi, yết hầu khô khốc cô cũng, cô cảm giác tứ chi mình đều bị cột chặt, nằm ở trên rom rạ. Miễn cưỡng làm mình bình tĩnh lại, âm thầm đánh giá một phen, chung quanh tất cả đều là rom rạ, tựa hồ cô ở trong một chiếc xe chở rom, ánh sáng thực ảm đạm, nhìn không thấy bên ngoài, thấy không có gì khác thường, mới ở trong lòng gọi hệ thống truyền cốt truyện.

Đoạn ký ức lớn dừng mãnh tràn vào óc, Hạ Tĩnh Tĩnh tức khắc cảm thấy đầu hôn não sưng, thiếu chút nữa ngất xỉu đi, đây là việc lúc trước không có, vừa định hỏi hệ thống, nó liền giải thích trước một bước: "Ký chủ, lúc trước năng lượng của tôi bị suy yếu hơn một nửa, miễn cưỡng có thể duy trì tiến hành nhiệm vụ, nhưng cũng mất đi rất nhiều đặc quyền, hiện tại cô tiếp thu cốt truyện sẽ bị đau đầu chỉ là một phần, về sau nhiệm vụ cũng sẽ tăng thêm khó khăn lớn." Thanh âm hệ thống nghe có chút nghiêm túc, "Hơn nữa, tôi phát hiện đi vào thế giới này, năng lượng của tôi lại giảm bớt một phần, cho nên ký chủ, chúng ta cầu mau chóng kiểm lấy điểm đổi năng lượng, bằng không chờ đến lúc năng lượng hoàn toàn khô kiệt, chúng ta sẽ hoàn toàn đi lưu ở thế giới này!"

Hạ Tĩnh Tĩnh rùng mình, trong lòng một trận khủng hoảng, nhưng cô biết hiện tại không phải thời điểm sợ hãi, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ mới là mấu chốt! cô nỗ lực tĩnh tâm, bắt đầu nghiền ngẫm cốt truyện.

Đây là một thế giới cổ đại. Thân thể này tên là Lý Uyển Tĩnh, là một bé gái mồ côi ở Hạnh Hoa Thôn, phụ thân nàng sinh thời là thợ săn, tên là Lý Thanh, một lần săn thú gặp mãnh hổ, vật lộn đến thân bị trọng thương mà chết, lúc đó thể tử hán đang hoài thai bảy tháng, nghe tin dữ, kinh đau mà sinh non, sinh ra một nữ hài liền đi. Nữ hài trong một ngày mất cả song thân, còn bởi vì sinh non mà thân thể yếu nhược, làm người ta thương tiếc không thôi. Sau đó nàng được một thợ săn họ Lý khác ở trong thôn thu dưỡng, thợ săn này tên là Lý Thiết, giao tình cùng Lý Thanh không tồi, cũng là người sống

sót duy nhất trong lần săn thú đó, hắn có một nhĩ tử tên là Lý Tấn.

Lúc ấy Lý Tấn bốn tuổi, đối với tiểu muội muội mới tới nhà này, thì tò mò lại vui sướng. Bắt đầu từ ngày đó, hắn thường ghé vào mép giường Lý Uyên Tinh, ngẩn ngơ cả ngày. Từng ngày đi qua, Lý Uyên Tinh và Lý Tấn dần dần lớn lên, cảm tình cũng càng ngày càng tốt, đặc biệt là Lý Tấn, bởi vì Lý Uyên Tinh từ nhỏ yếu ớt, hắn luôn một tác cũng không rời đi theo bên nàng, sợ nàng có gì sơ xuất. Trong thôn thường có người trêu ghẹo Lý Tấn như là che chở tức phụ mình. Lý Tấn cũng chỉ cười cười không phản bác. Dần dần, mọi người tựa hồ cũng coi như Lý Uyên Tinh là con dâu nuôi từ bé của Lý gia, sau khi lớn lên là sẽ gả cho Lý Tấn.

Đây vốn là chuyện xưa thanh mai trúc mã, tràn đầy ôn nhu, nhưng mà luôn có người ở giữa làm khó dễ, người này là mẫu thân Lý Tấn, Vương Tú. Vương Tú là nữ nhĩ một phu tử ở thôn bên cạnh, từng đọc qua một ít sách. Thân là nữ tử, trên người mang vài phần khí chất thư hương, ở trong thôn lại xa không bằng những nữ tử nhà nông biết làm việc. Thậm chí trước kia thường có người ở sau lưng chê cười Lý Thiết, cưới người đẹp chứ không dùng được. Lý Thiết thật ra trước nay chưa nói gì, thậm chí đối với nàng thực tốt, cũng không để nàng làm việc nặng, nhưng Vương Tú không cam lòng. Loại không cam lòng này, làm nàng đem hết tinh lực đặt ở trên người nhĩ tử Lý Tấn, nàng khát vọng nhĩ tử có một ngày trở nên nổi bật, đưa nàng đi khỏi thôn này. Cho nên đối với Lý Uyên Tinh ảnh hưởng đến Lý Tấn, trước nay nàng không có sắc mặt tốt, nàng cảm thấy một bé gái mồ côi nông thôn làm sao xứng đôi với nhĩ tử mình. không vui này theo Lý Uyên Tinh từng ngày trở mã, càng ngày càng tú mỉ mà trở nên đặc biệt mãnh liệt.

Lý Tấn là hài tử phi thường thông minh, năm mười ba tuổi, hắn thi hương được đệ nhất, rồi sau đó vào kinh tham gia thi hội, Vương Tú cao hứng hồng rồi, bận rộn vài ngày chuẩn bị quần áo mới tinh và hành lý cho nhĩ tử, luôn mãi dặn dò hắn. Lý Tấn nghiêm túc lắng nghe, chờ Vương Tú nói xong, hắn mới nói một câu, hy vọng mẫu thân chiếu cố tốt Uyên Tinh, Vương Tú tuy không tình nguyện, cũng đã đáp ứng. Trước khi đi, Lý Tấn đi vào phòng Lý Uyên Tinh, cười sờ sờ đầu nàng, nói một câu, cẩn thận tự chiếu cố mình, ngoan ngoãn chờ ta trở lại, sau đó rồi đi trong ánh mắt ngày thơ lại không nở của Uyên Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (2)

Kỷ ức hoàn chỉnh đến đây kết thúc, Hạ Tinh Tinh nhất thời có chút mộng bức, về sau thế nào? Sau đó Lý Uyên Tinh lại thế nào? Lý Tấn là nam chủ hay nam xứng? Câu chuyện này nữ chủ là ai? Ta nên công lược ai? Vấn đề liên tiếp thời trong đầu Hạ Tinh Tinh, thanh âm hệ thống trả lời mang theo vài phần chột dạ: "Cái đó, ký chủ, trước mắt có thể nhận được kỷ ức đến đây thôi, về sau kỷ ức sẽ xuất hiện khi làm nhiệm vụ... Rốt cuộc hiện tại năng lượng không đủ..." nói đến câu sau thanh âm cũng mang theo vài phần ủy khuất.

Thái dương Hạ Tinh Tinh run rẩy một trận, nhớ tới hệ thống lúc trước nói lời hùng hồn an ủi mình, càng cảm thấy lúc ấy mình được an ủi thật quá ngu ngốc.

"Nha đúng rồi, ký chủ, trước mắt Lý Tấn là người mà tôi cảm nhận được khí vận mạnh nhất, hắn hẳn là nam chủ thế giới này. Thế giới này nữ chủ và nam xứng còn chưa cảm thụ được. hiện giờ đúng là năm thứ năm Lý Tấn rời đi."

Lý Tấn là nam chủ? Hạ Tinh Tinh sửng sốt, công lược chắc không phải hắn, trong lòng không khỏi có chút tiếc hận, rốt cuộc trong trí nhớ thân thể này, Lý Tấn là người duy nhất thật tình đối tốt với nàng, nàng cũng thực ý lại hắn. Phục hồi tinh thần lại, Hạ Tinh Tinh thoáng điều chỉnh tư thế, định thoải mái một chút, nhưng mà cảm thấy trên người đau nhức, vì từng trận rung lắc càng thêm kịch liệt.

"Hệ thống, vì sao tôi bị trói, hiện giờ bị đưa đi nơi nào?"

"...Trước mắt còn chưa biết được... Chân tướng phải dựa vào ký chủ đi tìm hiểu."

"...Vậy có thể giúp tôi cởi dây thừng không...?"

"...Thực xin lỗi, trước mắt năng lượng không đủ..."

"...Hệ thống... Tôi cần cậu có tác dụng gì?"

"...Ký chủ, thỉnh không cần phủ định giá trị của tôi. Bồn hệ thống cũng có tôn nghiêm."

Hạ Tinh Tinh thở dài, hoàn toàn không biết nhiệm vụ là gì, lần đầu tiên cô cảm thấy mê mẩn và sợ hãi, nhưng chính mình hiện tại cũng không làm được gì. không muốn nghĩ nhiều, trong từng đợt xóc nảy, cô lại một lần nữa lâm vào hôn mê.

không biết qua bao lâu, Hạ Tinh Tinh lại lần nữa tỉnh lại, mơ hồ có ánh sáng từ khe hở trên đỉnh xe chiếu vào, hắn đã là ban ngày. trên người cảm giác đau nhức thật ra tốt hơn một ít, nhưng yết hầu vẫn khô khốc lợi hại, phát ra tiếng còn có chút khó khăn. Đột nhiên, xe chậm rãi ngừng lại, không bao lâu, nàng cảm giác được cửa xe phía trước bị mở ra, ánh sáng chiếu vào, Hạ Tinh Tinh khó chịu chớp mắt, lúc này mới thấy rõ một người nam tử trung niên cao lớn cường tráng tiến vào, hai mắt hắn sắc bén, biểu tình nghiêm túc, thái dương có sẹo, thoạt nhìn có vẻ dọa người. hắn thấy nàng tỉnh, tựa hồ là sửng sốt, sau đó đi tới bắt lấy dây thừng trên eo nàng, nhấc nàng ra ngoài.

Hạ Tĩnh Tĩnh có chút bất lực, lần đầu tiên nàng bị người dắt đi, cảm giác... rất là vi diệu, lúc này ngược lại nàng không sợ hãi nữa. Sau khi rời khỏi đây, nàng mới phát hiện, xe ngừng trước một tòa phủ đệ, Khương phủ? Hạ Tĩnh Tĩnh tỉnh táo cân nhắc, nhưng trong đầu vẫn không hiện ra cốt truyện liên quan, đang trong suy tư, nam tử trung niên đã dẫn theo nàng vào phủ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (3)

Hạ Tĩnh Tĩnh một đường bị dẫn đi, bởi vì đã lâu không ăn cơm, dạ dày rất khó chịu, cả người vô lực, một hồi lâu, nam tử rốt cuộc đi tới một viện tương đối hẻo lánh rồi buông nàng ra. Hạ Tĩnh Tĩnh chân mềm nhũn suýt té ngã, được nam tử giữ lại. Nam tử nhìn nàng khẽ nhíu mày, sọc trên mặt càng dữ tợn, sợ tới mức nàng lập tức đứng vững. Lúc này trong viện một nữ tử trung niên quần áo mộc mạc đĩnh đạc, dung mạo bình thường, hơi hơi mập, biểu tình cũng nghiêm túc. Bà đi tới hơi gật đầu với nam tử một cái, sau đó một tay nâng cằm Hạ Tĩnh Tĩnh cẩn thận quan sát một hồi, lại nhìn nàng một lần từ đầu đến chân, ấn vài cái ở trên eo nàng, rồi sau đó gật gật đầu như vừa lòng, lộ ra một tia tươi cười cực đậm. Nam tử thấy thế có vẻ thờ dãi nhẹ nhõm một hồi, sau đó cõng dây thừng cho Hạ Tĩnh Tĩnh rồi rời đi.

Nữ tử trung niên đưa Hạ Tĩnh Tĩnh vào một gian phòng, ý bảo nàng ngồi xuống, nhìn môi nàng khô nứt, ánh mắt ngưng lại, sau đó rót một chén nước đặt ở trước mặt nàng. Hạ Tĩnh Tĩnh cẩn thận tiếp nhận, thấp giọng nói tạ, uống xong yết hầu cuối cùng thoải mái hơn. Buông ly nước, Hạ Tĩnh Tĩnh quy quy củ củ ngồi yên, trong lòng lại tính toán nghĩ biện pháp nào chạy đi. Đang lúc này, bên tai truyền đến thanh âm hệ thống "Ký chủ, ở chỗ này tôi cảm nhận được một cỗ khí vận thuộc về vai chính, hơn nữa... có chút kỳ quái... Chúng ta trước hết nghĩ cách lưu lại, để ta điều tra rõ ràng." Hạ Tĩnh Tĩnh hơi hơi sững sốt, có lẽ là nữ chủ hoặc nam xứng ở chỗ này? Nàng lấy lại bình tĩnh, lên tiếng ở trong lòng.

Nữ tử trung niên thấy nàng uống xong nước, bắt đầu nói chính sự: "Ta họ Chu, là quản gia thứ nhất của Khương phủ, tất cả mọi người đều gọi ta là Chu ma ma. Mặc kệ lúc trước người thế nào, nếu vào phủ, thì đã là nha hoàn trong phủ này. Nếu người an phận, ngày tháng sẽ không quá khổ, nhưng nếu người ngỗ nghịch chạy trốn..." Chu ma ma không nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt sắc bén cùng một tia cười lạnh ở khóe miệng lại làm người ta không rét mà run. Hạ Tĩnh Tĩnh đang muốn ở lại, nghe vậy lập tức ngoan ngoãn gật đầu. Chu ma ma thấy thế vừa lòng hơn, hỏi tên nàng, sau đó lấy khế ước bán thân cho nàng ấn dấu tay, lại dặn dò vài câu rồi rời đi.

Hạ Tĩnh Tĩnh đóng cửa phòng lại, ngồi ở trên giường bắt đầu dò hỏi hệ thống: "Thế nào, có manh mối gì hay không?"

"Có cốt truyện mới, ký chủ chuẩn bị tiếp thu một chút."

Hạ Tĩnh Tĩnh nhắm mắt, lại một trận đau đớn đánh úp tới, cùng với đau đớn, Hạ Tĩnh Tĩnh thật ra đã biết không ít chuyện có quan hệ tới Khương phủ. Khương đại nhân của Khương phủ, Khương Du, làm quan nhị phẩm, được hoàng đế trọng dụng. Hắn có hai nhi tử, đại nhi tử Khương Hà là chính phủ nhân Đồng thị sinh ra, nhi tử thứ hai Khương Hạo do tỷ nữ sinh ra. Nói tới Đồng thị này, là nữ tử rất có tâm kế. Năm đó Đồng thị gả cho Khương Du, hắn chỉ là tiểu quan thất phẩm, xem như gả thấp. Năm Khương Hà hai tuổi, Khương Du nguyện trung thành với đương kim hoàng đế lúc ấy vẫn là hoàng tử, bị binh mã Thái tử đuổi giết, Đồng thị vì thay hắn chôn hai đao, tuy mạng lớn còn sống, lại bị thương thân mình, nằm ở trên giường dưỡng suốt một năm mới có thể xuống, hơn nữa không thể mang thai. Còn mẫu thân Khương Hạo là tỷ nữ của Đồng thị, khi Đồng thị dưỡng bệnh, thông đồng với Khương Du, có mang Khương Hạo. Việc này có thể nghĩ, đối với Đồng thị đang bệnh là đá kích to lớn. Khương Du tự biết thua thiệt Đồng thị, sau khi Khương Hạo sinh ra liền đưa hắn và mẫu thân hắn đi thiên viện, cũng kệ Đồng thị đẻ nên hai mẹ con. Về sau Đồng thị càng trầm trọng thêm, thờ bàn tay về phía hậu viện, nhiều năm như vậy, thiếp thị hậu viện không một ai thành công sinh hạ hài tử, Khương Du tuy không đành lòng, nhưng ngại thể lực nhọc gia và ân cứu mạng của Đồng thị, chung quy vẫn chưa nói gì.

Khương phủ to như vậy, chủ mẫu không ưa, mấy hạ nhân hầu hạ hắn thấy gió mướn đũa, cắt xén đồ ăn và quần áo, Khương Hạo tuổi nhỏ dưới sự chèn ép của những người đó mà lớn lên. Mẹ đẻ yếu đuối, lúc hắn bảy tuổi chung quy không chịu đựng được mà đi, từ đó về sau Khương Hạo càng trở nên âm u, ánh mắt càng ngày càng lạnh, hạ nhân tuy sợ hãi, cũng không để bụng, bất quá là công tử thứ xuất không bằng hạ nhân thôi. Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới, công tử này không chớp mắt lại có một ngày xoay người. Ngày đó, cũng là bắt đầu ác mộng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 6: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (4)

một năm trước, đại công tử Khương phủ, Khương Hà, cùng vài công tử thế gia đưa ngựa, ngoài ý muốn ngã ngựa, bị ngựa phía sau dẫm đạp lên, bỏ mình tại chỗ. Biến cố này khiến cho Khương phủ xảy ra biến hóa kinh thiên, Đồng thị ngắt đi, dẫn phát bệnh cũ, Khương Du cực kỳ bị thương lập tức như già đăm đăm tuổi. Bọn hạ nhân trong bị thống càng hoảng loạn, bởi vì nhị công tử không được sủng ái bị bọn họ khất khe, hiện giờ thành người thừa kế Khương phủ duy nhất.

Sau đó hết thầy phát sinh, tựa hồ đều là thuận lý thành chương. Khương Hạo được đưa tới dưới danh nghĩa Đồng thị, trở thành đích công tử danh chính ngôn thuận, Khương Du vì bồi thường lấy lòng đứa con trai này, cho hắn ăn mặc chỉ phí hoàn toàn tốt nhất. Kinh thành không ít đại quan quý nhân bắt đầu liên tiếp đưa bái thiếp tới Khương phủ. Hạ nhân Khương phủ thay đổi một đợt lại một đợt, không ai biết những hạ nhân bị đổi đó đi nơi nào, càng không ai dám hỏi. Trong phủ dần dần truyền ra lời đồn đãi, Khương công tử tàn bạo thành tính, hành hạ người hầu đến chết, đánh trượng tỳ nữ. Trong nhất thời, Khương công tử thành tôn tại mỗi người sợ hãi, hạ nhân hầu hạ hắn mỗi ngày mảy ỏm mặt ề, sợ không cẩn thận liền mất tính mạng, may mắn Khương Hạo không thích người hầu hạ bên cạnh, mới làm cho bọn họ có không gian thở dốc.

Hiện giờ, Khương Hạo đã mười sáu tuổi, thiếu niên mười sáu tuổi nhà bình thường sớm đã thông nhân sự, Khương Hạo lại không gần nữ sắc, thậm chí có thể nói là chán ghét nữ nhân, bởi vậy mọi tỳ nữ muốn bò lên giường đều bị đánh chết tại chỗ. Khương đại nhân quả thực sâu trắng đầu, lại cũng khó được cường ngạnh, tuyệt không thể tùy ý nhitử như vậy tiếp, nếu không Khương gia phải tuyệt hậu. Cho nên, gần đây trong phủ mua vào rất nhiều tỳ nữ, dung mạo đều thanh tú khả nhân, được an bài ở quanh viện Khương Hạo, ý đồ không cần nói cũng biết. Nhưng mà, hiệu quả cực nhỏ, bởi vì trước mắt cũng không có ai được Khương Hạo thu vào trong phòng, bị đánh chết thật là có vài người.

Thậm chí lên có người suy đoán, Khương công tử không thích nữ sắc bởi vì thích nam nhân. Nhưng Hạ Tĩnh Tĩnh có bàn tay vàng nên biết cũng không phải như vậy. Khương Hạo chán ghét nữ tính, đến từ mẹ đẻ vậy nữ đã từng ngược đãi hắn. Ở trong thế giới của Khương Hạo, nữ nhân chia làm hai loại, một loại giống mẹ đẻ hắn, yếu đuối vô năng, cũng không cho hắn một chút quan tâm dư thừa, chỉ biết cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. một loại khác, chính là giống tỳ nữ hầu hạ hắn, mặt thiện tâm ác, sẽ dùng ngôn ngữ vũ nhục hắn, dùng gậy gộc đánh đập hắn.

Nhưng hiện giờ, ở sâu trong nội tâm Khương Hạo, có một nữ nhân tồn tại, đó là loại nữ nhân thứ ba hắn gặp được, đích nữ Liễu Vũ Vi của Tể tướng Liễu Đình. Vào nửa năm trước, Khương Hạo trở thành đích công tử rồi, lần đầu tiên tham gia yến hội, sinh nhật thượng thư Tô đại nhân. Trong yến hội, tuy có không ít người ý đồ cùng hắn kết bạn, nhưng ngại mặt hắn âm trầm, cả người tản ra hàn khí người sống chó tới gần cùng những đồn đãi mơ hồ, liền chùn bước.

Khương Hạo cũng không quen, không thích những trường hợp này, liền tìm một cơ hội rời yến hội, một mình chậm rãi đi ra chỗ ít người, ánh trăng vừa vặn, hắn dần dần tỉnh tâm, lại nghe cách đó không xa có tiếng ồn ào. Hắn đi qua, chỉ thấy trên một đám đất bằng, mấy tiểu công tử cầm y đối diện một hài tử nhỏ gầy quần áo tả tơi, tay nắm chân đá, miệng còn mắng "Tiểu tạp chủng" "Tiểu súc sinh" linh tinh. Tiếng cười kiêu ngạo hỗn hào, hài tử bị đánh gao ôm đầu, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu rên. Khương Hạo nhìn cảnh này, hơi hơi nheo mắt, ánh mắt trở nên âm lãnh, khóe miệng gợi lên cười trào phúng, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ "Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (5)

Khương Hạo quay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử mặc hoàng sam bước nhanh tới kéo ra những hài tử đó ra, cẩn thận nâng nam hài bị đánh bảo hộ ở phía sau, mặt mang tức giận mà trách cứ những người đánh hài tử đó. Những hài tử đó nhìn thấy nữ tử này lại là không còn kiêu ngạo lúc trước, một đám cúi đầu, ngoan như chim cút, nữ tử này thân phận hẳn là không bình thường. Khương Hạo vốn đã xoay người định đi, nhưng một khắc kia, có lẽ ánh trăng quá tốt, có lẽ xúc cảnh sinh tình, chân hắn thế nhưng bị giữ tại chỗ, bên tai là tiếng nàng bình tĩnh dạy bảo, nhưng một chữ hắn cũng không nghe rõ, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Dưới ánh trăng, đôi mắt nữ tử sáng như vậy, giống như một ánh sáng, chiếu vào tâm hắn lạnh băng.

Tiếp thu xong ký ức, Hạ Tĩnh Tĩnh nhẹ nhàng thở dài một hơi, Khương Hạo thích Liễu Vũ Vi đã định là không có kết quả. Thực hiển nhiên, Liễu Vũ Vi chính là nữ chủ thế giới này, kinh thường việc Khương Hạo thích nàng, bởi vì nàng thích một người khác, mà cuối cùng nàng cũng được tứ hôn cho người nàng thích kia: Tân khoa Trạng Nguyên, Lý Tấn.

Nghiền ngẫm xong ký ức, Hạ Tĩnh Tĩnh có chút nghi hoặc, trong đoạn trí nhớ này không hề có thân ảnh Lý Uyển Tĩnh, xem ra xác thật đây không phải ký ức của nàng, vậy ký ức này là của ai? Vì cái gì được hệ thống tiếp thu? Lý Uyển Tĩnh vì cái gì bị trói tới Khương phủ? Nàng cùng Khương Hạo có liên hệ gì? sau khi Lý Tấn cưới Liễu Vũ Vi, cuối cùng Lý Uyển Tĩnh có kết cục gì? Tầng tầng sương mù bao phủ chân tướng, tựa hồ càng ngày càng không thấy rõ. Bất quá trước mắt mà nói, đó cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại cô đã biết Lý Tấn và Liễu Vũ Vi là nam nữ chủ, như vậy nhiệm vụ của cô, rõ ràng là công lược nam xứng Khương Hạo, ngăn cản hắn gây trở ngại nam nữ chủ, hiện tại cảm tình của hắn đối với nữ chủ chỉ ở giai đoạn mộng lung mê vờng, còn chưa tới giai đoạn về sau, lần lượt tiếp xúc bị hấp dẫn, cuối cùng yêu mà không được nên điên cuồng.

Liễu Vũ Vi gia thế hiển hách, lãch nữ tể tướng, dung mạo thanh tú lại mang theo vài phần anh khí, ở nhà nhận hết sủng ái, tính cách nàng hoạt bát rộng rãi, làm người hiền hoà, nhân duyên thực không tồi. Nhân sinh của nàng và Khương Hạo hoàn toàn tương phản. Cô đại trong âm u sẽ bị đóa hoa mỹ lệ dưới ánh mặt trời hấp dẫn cũng không kỳ quái. Mà muốn công lược ngon cô này, Hạ Tĩnh Tĩnh soi vào chậu nước, nhìn dung mạo tính tể đoan trang của thân thể này: sợi tóc hỗn độn, trên mặt có vài đạo hắc ấn, nhưng màu da trắng nõn, mũi quỳnh mắt hạnh, mày liễu môi đỏ, vốn dĩ chỉ xem như ở trung thượng. Có tính một đôi mắt ướt đầm sương mù mênh mông, tăng thêm vài phần hương vị diễm đam đáng yêu. một đóa bạch liên hoa a! Hạ Tĩnh Tĩnh thảm than, thân thể này diện mạo cùng với Liễu Vũ Vi hoàn toàn bất đồng, vốn dĩ Hạ Tĩnh Tĩnh cũng không tính toán noi theo nữ chủ, rốt cuộc đồ dỏm chung quy không thể thành đồ thật. Chỉ là, Lý Uyển Tĩnh này tuy diện mạo nhu nhược dễ dàng làm nhân tâm sinh thương tiếc, nhưng đối với Khương Hạo lại vô dụng, bởi vì bộ dáng nhu nhược này cực kỳ giống mẹ đẻ hắn.

Xem ra nhiệm vụ lần này sẽ không dễ dàng. Hạ Tĩnh Tĩnh lại thở dài lần nữa, nghĩ đến nếu không hoàn thành được nhiệm vụ, khả năng bị giết chết, nàng

kiên định phải quyết tâm thành công. Đôi tay nhèphẩy dung mạo trong nước lạnh, từng từng gợn sóng nhọn nhọn, khuôn mặt mơ hồ đậm cười, Khương Hạo, ta phải dùng diện mạo người không thích nhất, tới được tâm người.

Nghĩ kỹ Hạ Tĩnh Tĩnh, thoáng sửa sang lại một chút quần áo tỳ nữ Chu ma ma chuẩn bị, sau đó đi ra khỏi phòng, chuẩn bị tìm hiểu tình huống bốn phía. Nàng nghĩ, nếu muốn tiếp cận Khương Hạo, khôngngại từ chuyệnmỗi đêm an bài tỳ nữ cho hắn, kết hợp lúc trước Chu ma ma mấy phen tìm hiểu, mình chỉ sợ cũng sẽ là một người trong đó, đã có cơ hội, như vậy nàng muốn nắm chắc tiền cơ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (6)

Ngày tiếp theo, chuyện Hạ Tĩnh Tĩnh muốn biết đã thám thính được bảy tám phần. Nàng ở một việnphía tây trong phủ, cách việnKhương Hạo ở không xa cũng không gần, tỳ nữ trong viện phần lớn đều ba người một phòng, đến phiên côi phòng khác vừa vặn không có chỗ trống, cho nên tạm thời sống mộtnhìn một gian, như thế làm cô cảm thấy tự tại không ít.

Người phụ trách viện là Chu ma ma, tỳ nữ thông thường chính là bưng trà, đưa nước, đưa com quét tước linh tinh. Khương Hạo vốn không thích người hầu hạ bên cạnh.Hơn nữa lúc trước có tiền lệ bị đánh chết, bọn tỳ nữ cũng không dám chủ động tiếp cận hắn, càng đừng nói thị tẩm. Nhưng theo quy định, mỗi đêm vẫn sẽ có tỳ nữ tắm rửa sạch sẽ bị đưa qua, bất quá đều nom nớp lo sợ mà đi, không được một lúc lại run run rẩy rẩy bị đuổi về, phàm là tỳ nữ đi qua sau khi trở về đều sẽ bệnh nặng một trận, sau đó tự nguyện thỉnh cầu đi làm việc nặng nhọc bẩn thỉu, chết cũng không muốn đi lần thứ hai. Nhất thời, tỳ nữ chưa bị đưa đi càng thấp thòmlơ âu, thi nhau cáo bệnh, chỉ cầu có thể tránh thoát một lần thì được một lần.

Hạ Tĩnh Tĩnh nằm ở trên giường, nhắm mắt trầm tư, Khương Hạo này có đáng sợ như vậy? Tốt xấu gì mình đã làm không ít nhiệm vụ, tang thi đáng sợ đều gặp qua, huống hồ nếu nhiệm vụ không hoàn thành được, cũng phải chết, chỉ bằng liều một lần.

Mấy ngày kế tiếp, Hạ Tĩnh Tĩnh an an phận phận mà ngốc ở viện, học tập một ít lễ nghi tỳ nữ cơ bản, làm công việcphân phối cho mình, nhàn rỗi rất nhiều, ở trong đầu cấu tứ được phương án công lược. Mỗi đêm nàng đều có thể nghe thấytiếng khóc thấp thấp của tỳ nữ bị đuổi về, ban ngày cũng có thể nhìn thấy một ít tỳ nữ mặt lộ vẻ kinh sợ nghị luận với nhau, nhưng tựa hồ nàng không hề bị ảnh hưởng, chỉ sắc mặt như thường mà hoàn thành việc của mình.

Giữa trưa ngày thứ tám, Hạ Tĩnh Tĩnh dùng com xong, đang chuẩn bị lên sạp nghỉ ngơi một lúc, có người tới goidi tiền viện, nói là Chu ma ma có việc phân phó. Cơ hội tới! Những lời này bay nhanh trong đầu. Nàng trấn định đứng lên, sửa sang lại quần áo rồi đi tiền viện. Quả nhiên, chuyện Chu ma ma muốn nói chính là buổi tối chonàng đi hầu hạ Khương Hạo. Hạ Tĩnh Tĩnh bình tĩnh tiếp nhận, Chu ma ma vừa lòng gật đầu, sau đó nói chút việc cần chú ý vớinàng, rồi cho trở về chuẩn bị. Trước khi đi, bà ý vị thâm trường nói, mặc kệ nhìn thấy cái gì, ở trước mặt công tử phải tránh kêu thét. Hạ Tĩnh Tĩnh ghi tạc những lời này trong lòng.

Giờ Dậu canh ba, Hạ Tĩnh Tĩnh tắm gội xong, thay váy trắng phần sa Chu ma ma cấp, vấn tóc lên, dùng một cây trâm đơn giản cố định lại, đi theo gã sai vặt đến viện Khương Hạo, dọc đường đi thu được không ít ánh mắt đồng tình thương hại, làm nàng mặc danh cảm thấy mình như là liệt sĩ khảng khái chịu chết, có chút buồn cười, tâm tình khẩn trương cũng bị hòa tan không ít.

Tới tiền viện, gã sai vặt cáo lui, Hạ Tĩnh Tĩnh hít sâu một hơi, vượt qua ngưỡng cửa đi vào trong, cửa trong buồng mở ra, ánh sáng lại rất âm u, nàng cúi đầu đi vào, khi ánh mắt nhìn thấy chân bàn cùng một đôi giày bó màu đen thì dừng bước, hành lễ nói "Nô tỳ thỉnh an công tử."

Sau một lát, một thanh âm trầm thấp vang lên "Ngẩng đầu lên."

Hạ Tĩnh Tĩnh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt buông xuống, vẫn chưa nhìn thẳng đối phương.

Người nọ đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, "A, lớn lên cũng thậtxấu."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (7)

Hạ Tĩnh Tĩnh ở trong lòng trọn trắng mắt, trên mặt vẫn điềm tĩnh ngoan ngoan như cũ.

Khương Hạo thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, không giống các nữ nhân trước, hoặc là run run rẩy rẩy, hoặc là khóc sụt mướt, đột nhiên có vài phần hứng thú, "Tên là gì?"

"Nô tỳ gọi là Lý Uyên Tinh."

"Tên thật ra không tòi." Cười nhạt một tiếng, lần thứ hai hắn không chút để ý mở miệng: "Nhìn ta."

Hạ Tinh Tinh giương mắt nhìn lên, lọt vào tầm mắt chính là một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da trắng nõn, mũi cao thẳng, mày kiếm mắt sáng, nhưng khóe miệng mím chặt cùng ánh mắt sắc bén lạnh băng phá hủy phần tuấn dật kia, ngược lại tạo ra một loại khí thế làm người ta không dám nhìn thẳng.

Khương Hạo thấy trong đôi mắt cô là sự sợ hãi, trên mặt có hoảng hốt trong nháy mắt, sắp làm hắn nghĩ đến ảo giác. Hắn dời mắt đi, thanh âm lạnh lùng: "Người, xem phía sau đi."

"Đa?"

"Bản công tử bảo người quay đầu lại xem phía sau!"

Hạ Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, cả người run lên thiếu chút nữa thét ra tiếng chói tai. Trong phòng hai bên tường treo từng hàng mặt quỷ, mỗi cái đều quỷ dị đáng sợ, mỗi mặt quỷ có đôi mắt đều lộ ra u quang hoặc đỏ hoặc xanh, có miệng phun lưỡi máu chảy đầm đìa, có lộ ra răng nanh nhọn nhọn, trong phòng cũng không đốt đèn, trừ ánh sáng ngoài phòng chiếu vào, nguồn sáng duy nhất đến từ những đôi mắt đó, có vẻ càng âm trầm khủng bố.

Khương Hạo là kẻ biến thái a!!! Ai sẽ đem phòng ngủ làm thành như vậy! Hạ Tinh Tinh nuốt xuống tiếng thét, ở trong lòng điên cuồng hò hét, trái tim bang bang nhảy lên, tay trong tay áo run nhè nhẹ.

"Ký chủ, bình tĩnh! Bản hệ thống mới vừa tiến vào cũng hoảng sợ, thấy cô khản trương không dám nói cho cô."

Cậu không nhắc nhở tôi, tôi mới càng bị dọa! Tốt xấu cũng từng là người ở hiện đại chơi đùa quỷ ốc, Hạ Tinh Tinh rất nhanh điều chỉnh tốt hơi thở.

"Thế nào, thích sao?" Bên tai truyền đến thanh âm Khương Hạo hơi không có hảo ý.

"Nô tỳ cảm thấy... rất là đồ sộ..." Hạ Tinh Tinh nắm chặt đôi tay, nỗ lực làm thanh âm mình nghe ra trấn định.

Khương Hạo nghe vậy thu hồi cười, hơi hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm mặt cô, ánh mắt âm lãnh, không buông tha bất luận biểu tình biến hóa nào của cô, cảm giác áp bách che trời lấp đất đánh úp lại, áp hô hấp có chút khó khăn, Hạ Tinh Tinh tay nắm càng chặt, trên mặt lại càng thêm trấn định, hai mắt hơi hơi tròn to, sáng lấp lánh ướt đẫm, không có một tia sợ hãi.

Khương Hạo nhìn đôi mắt nàng nửa ngày, thu hồi ánh mắt, trong mắt hiện lên một tia không được tự nhiên, chấp tay sau lưng xoay người, "Đi ra ngoài." Thanh âm nghe không ra cảm xúc.

Hạ Tinh Tinh phản ứng lại, cúi đầu nói "Nô tỳ cáo lui." Sau đó xoay người lui ra, cô không thấy, nháy mắt khi cô xoay người, Khương Hạo quay đầu lại, nhìn chăm chăm bóng dáng cô chậm rãi rời đi, nhìn thật lâu.

Thẳng đến đi rất xa khỏi viện, Hạ Tinh Tinh mới thở nhẹ, hai chân có chút nhũn ra.

"Ký chủ, cô có khỏe không?"

"Tôi rất tốt!" Hạ Tinh Tinh tròn trĩnh mặt, đi đến viện mình, lúc đi vào, người bên trong nhìn thấy cô một bộ dáng hoàn hảo không tổn hao gì, trông mặt đều trừng ra, khe khẽ nói nhỏ với nhau, Hạ Tinh Tinh kéo kéo khóe miệng, gật gật đầu với các nàng vào phòng đóng cửa lại.

Nằm ở trên giường, Hạ Tinh Tinh nhìn trần nhà, có chút ngáy người. Hôm nay xem như thành công hay không? Nói thành công, Khương Hạo tựa hồ đối với nàng không có hứng thú gì, nói không thành công, nàng đã không bị đánh chết cũng không giống những tỷ nữ lúc trước bị dọa chết khiếp. Hôm nay tiếp xúc, nàng cảm thấy hành vi của Khương Hạo có chút quỷ dị, tuy là hơi biến thái, nhưng tựa hồ cũng không bạo ngược giống như đồn đãi, từ đầu tới đuôi trừ muốn dọa, cũng không làm cái gì khác đã thấy nàng đi rồi. Chỉ không biết, hắn đối với phản ứng của nàng hôm nay, có vừa lòng hay không?

Ngày hôm sau, Hạ Tinh Tinh có thể nói là khổ không nói nổi, mặc kệ nàng làm cái gì, đều sẽ có một tầm mắt quỷ dị tìm tòi nghiên cứu lặng lẽ ngấm ngầm, lúc nàng nhìn lại, chủ nhân tầm mắt lập tức dời đi, cả ngày nàng đều cảm thấy sau lưng lạnh căm căm.

Tình huống này vẫn liên tục đến buổi chiều, Hạ Tinh Tinh đang ở tiền viện sửa sang lại cánh hoa đào ủ rượu.

"Xin hỏi Uyên Tinh cô nương ở đây sao?"

Nàng ngẩng đầu lên tiếng, là gã sai vặt ngày hôm qua đưa cô đi viện của Khương Hạo.

"Uyên Tinh cô nương, công tử phân phó người đến hầu hạ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (8)

Trong nháy mắt, toàn viện an tĩnh lại, ánh mắt mọi người sáng ngời nhìn chăm chăm nàng đến tận tận da đầu, nàng đáp ứng xong lập tức đi vào phòng.

"Hệ thống, cậu nói Khương Hạo bảo tôi đến làm gì? không phải là nghĩ đến chủ ý khác dọa người đi?"

"Ký chủ, cô đi chẳng phải sẽ biết sao."

... Thế nhưng không thể phản bác.

Thời gian cấp bách, Hạ Tĩnh Tĩnh không kịp nghĩ nhiều, nàng dùng cánh hoa đào lúc trước thừa ra để tắm rửa, thay áo váy màu lam nhạt, dùng cây trâm màu trắng cố định tóc, liền ra cửa.

Cửa phòng Khương Hạo mở ra như cũ, Hạ Tĩnh Tĩnh lên tinh thần vào phòng, dư quang lại phát hiện trong phòng thấp đèn, mặt quý khí quái trên tường cũng đã không còn, áp xuống nghi hoặc trong lòng, nàng cúi người hành lễ.

"Sao tới chậm như vậy?" Khương Hạo dựa nghiêng trên giường, biếng nhác mở miệng.

"Hồi công tử, nô tỳ ban ngày hái cánh hoa đào, dính chút bụi đất, bởi vậy sửa sang lại mới đến."

"A? Lại đây, để bản công tử nhìn một cái." Khương Hạo ngồi dậy liếc mắt nhìn, Hạ Tĩnh Tĩnh do dự một chút đi đến mép giường quỳ xuống, hân hoan cúi người tới gần bên tai nàng nhẹ nhàng ngửi, sau đó cười thấp, chônàng đứng dậy, Hạ Tĩnh Tĩnh trong lòng càng cảm thấy quý dị thêm.

hắn đứng lên đi đến bên bàn tròn ngồi xuống, rót ly trà nhấp một ngụm, sau đó khẽ phiêu phiêu mở miệng: "Cởi quần áo ra."

"Cái... Cái gì?" Hạ Tĩnh Tĩnh trợn to mắt, cho rằng mình nghe lầm.

Khương Hạo buông chén trà, đôi mắt nguy hiểm nhú lại, "Muốn bản công tử nói lần thứ hai?"

Hạ Tĩnh Tĩnh thân hình nhẹ run lên, chậm rãi nâng tay bỏ đi áo ngoài. Trong lòng gọi hệ thống, lại không có đáp lại.

"Tiếp tục." Khương Hạo tay trái chống cằm, tay phải nhẹ gõ mặt bàn.

Hạ Tĩnh Tĩnh cắn răng, đôi tay khẽ run một chút cởi áo váy, quần.

Khương Hạo nhìn động tác của nàng, ánh mắt bình tĩnh như cũ, nhưng bàn tay gõ mặt bàn không biết khi nào đã ngừng lại.

Dưới ánh đèn sáng ngời, nữ tử chỉ mặc một cái yếm màu đỏ, da thịt trắng nõn cùng với một mảnh màu đỏ hình thành đối lập rõ ràng, trước ngực cao cao phồng lên, eo nhỏ chân dài, hàm răng nàng khẽ cắn môi đỏ, hai mắt đầy nước, khuôn mặt ửng đỏ, da thịt run rẩy, lộ ra vài phần đáng thương.

Khương Hạo bỗng đứng lên, bước đi đến trước mặt nàng, giờ tay kéo sau lưng nàng, dây buộc buông ra, yếm lập tức rơi xuống, hai luồng nhũ cực đại bắn ra, rung lên độ cong xinh đẹp, Hạ Tĩnh Tĩnh hô nhồm một tiếng, nâng hai tay muốn vòng lên trước ngực, lại bị Khương Hạo giữ, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm trước ngực nàng, trên hai vú tuyết trắng điểm tuyết hai viên ngọc châu tinh xảo đỏ thắm, run rẩy dưới ánh mắt hắn cực nóng, Khương Hạo hô hấp nặng vài phần, đột nhiên nâng ngón tay lên, véo một viên hạt châu trong đó.

"Tê..... Đau....." Hạ Tĩnh Tĩnh đau đến nhủu mảy, trong mắt hơi nước càng nặng vài phần, hai chân mềm nhũn sắp ngã xuống, cánh tay dài Khương Hạo duỗi ra thuận thế ôm nàng đẩy xuống, nàng liền ngã xuống giường. Khương Hạo sau đó bám lên trên, một tay chống ở bên cạnh, một tay cầm một khối trước ngực nàng, mạnh mẽ vuốt ve ra các loại hình dạng, tay lửa nóng thỉnh thoảng ma xát đỉnh ngọc châu, đến khi nó từng chút cứng rắn nở rộ.

Hạ Tĩnh Tĩnh bị hắn đè ở dưới thân, cả người nhũn ra, trong đầu trống rỗng "Ô... A... Công tử... nhẹ chút... ần..."

"A, nhẹ thì làm sao ngươi thoải mái?" Khương Hạo cười xấu xa, lực nắm bóp lại thêm vài phần.

"Ô... ư... Công tử..."

"Như thế nào? Còn bên kia, muốn bản công tử cũng xoa xoa cho ngươi không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (9)

Lời ngả ngón làm Hạ Tĩnh Tĩnh xấu hổ và giận dữ đến nhắm mắt lại, thân mình chưa bao giờ bị người chạm qua bị mạnh mẽ vỗ về chơi đùa dần dần xụi lơ, cô cắn chặt môi dưới, không muốn làm mình phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng.

Ở phía trên nàng, thời khắc chú ý biểu tình của nàng, Khương Hạo thấy, nửa ngồi dậy, hai tay đồng thời bắt đầu vuốt ve hai luồng, móng tay thỉnh thoảng co qua hai viên ngọc châu, nữ nhân dưới thân lại một trận run rẩy.

"Kêu ra đi!"

"Ư..." Hạ Tĩnh Tĩnh rốt cuộc khó nhịn mà rên rỉ ra tiếng, cô cảm giác mình như bị một trận lửa bao vây, nơi riêng tư giống như có chất lỏng nhẹ nhàng chảy ra, hai chân nhẹn không được dán vào nhau nhẹn hàng cọ xát, chỗ tư mật càng cọ càng ướt, dần dần ướt quần lót, một cảm giác hư không truyền đến.

Khương Hạo thấy thế, cười khẽ "thật dâm dăng." Bàn tay to bắt đầu không an phận đi xuống, ở chỗ bụng nhỏ của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đột nhiên thăm vào giữa hai chân.

"Ồ... Công tử... Đứng..." Hạ Tĩnh Tĩnh hoảng hốt, sợ hãi phát hiện phía dưới mình nước chảy, cuống quýt muốn kẹp chân lại, nhưng giờ phút này cả người cô nhũn ra, sao ngăn cản được tay của Khương Hạo?

lòng bàn tay thô lệ lướt qua quần lót ướt đầm, vuốt ve qua lại, lực đạo càng ngày càng nặng, Hạ Tĩnh Tĩnh cảm thấy một trận tê dại, thân mình miễn cưỡng bị đụng vào mà dần dần phiếm hồng.

"A... Công tử... Đứng... Đứng chạm vào nơi đó..."

"Xuy, đã ướt, còn nói không cần?" Khương Hạo tràn đầy ác ý mở miệng: "Mới sờ soạng người vài cái đã ướt, thật là tao hóa... nói, có phải muốn bị thao hay không?"

"Ư a... Nô tỳ... không có... không có..."

"Tiểu tao hóa, còn không thừa nhận!" Khương Hạo cách quần lót hơi mỏng dùng sức ấn cánh hoa miễn cưỡng của nàng, đầu ngón tay thậm chí theo quần lót hơi tiến vào bên trong cánh hoa.

"A... A... không cần... không cần ấn nữa... thật kì quái..." Hạ Tĩnh Tĩnh bởi vì hấn ấn mạnh và nói lời xấu hổ mà run rẩy không thôi, khóe mắt hơi hơi phiếm hồng, trong mắt thủy quang liếm liếm.

"không cần? Hừ" Khương Hạo ánh mắt ám trầm xuống, hấn lạnh lùng cười: "Tao hóa, miệng không giống lòng!"

Dứt lời, hấn kéo xuống quần lót ướt đầm, Hạ Tĩnh Tĩnh chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh, còn không kịp làm ra phản ứng, Khương Hạo đã dùng sức bẻ đuôi nàng ra, hạ thể nữ nhân có lòng thừa thốt ẩn hiện, hai mảnh cánh hoa đầy đặn hơi hơi tách ra, huyết khẩu ướt át hồng nhạt nhẹ nhàng co rút lại, mật dịch tinh lượng từng chút chảy ra, chỉ chốc lát sau đã dính đầy huyết khẩu. Hạ Tĩnh Tĩnh chỗ tư mật bị ánh mắt hấn nóng rát nhìn chăm chăm, chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết, dưới thân mật dịch lại chảy nhanh hơn.

Khương Hạo nhìn chăm chăm chỗ không ngừng chảy ra chất lỏng, hầu kết nhẹ lặn, hô hấp thô nặng vài phần, hấn vươn ngón tay ra, ấn vài cái ở huyết khẩu, theo tron ướt dò xét đi vào.

"Ách a..." Hạ Tĩnh Tĩnh cả người căng cứng, huyết khẩu nhỏ hẹp bởi vì dị vật tiến vào khó chịu mà không ngừng co chặt, bên trong thịt mềm tầng tầng bao bọc lấy đầu ngón tay hấn, muốn bài trừ ngón tay hấn ra. Khương Hạo đảo hút một hơi, tăng lực độ cùng chiều sâu ngón tay thọc vào rút ra.

"A... A... Công tử... Ân..." Tiểu huyết co rút càng mạnh, mật dịch không ngừng trào ra, chỉ chốc lát sau dính ướt tay Khương Hạo.

"Tiểu tao hóa, người lại chảy nước." Khương Hạo nói không có hảo ý, bắt đầu thọc vào rút ra ngón tay nhanh hơn, lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng nhanh chóng chạm vào vách bên trong, thọc vào rút ra mang theo từng luồng mật nước, nước rơi xuống trên bụng nhỏ của nàng.

"không... Quá nhanh... Công tử... ư... Quá nhanh..." Hạ Tĩnh Tĩnh đuối thẳng thân mình, nước nỏ ra tiếng.

"Thế này đã nhanh? Còn nhanh hơn đây."

"A... Công tử... Nô tỳ không được.... A..."

"Thoải mái sao? Hừ? Bàn công tử cảm người sáng không?"

"Ồ... thật xót... ừ... hừ..."

"A... Tiểu tao hóa... Người kẹp thật chặt..." Khương Hạo tăng lớn lực độ moi đào tiểu huyết nàng, đột nhiên, đầu ngón tay cọ đến một khối thịt mềm, hấn dừng một chút, ngay sau đó dùng sức ấn lên.

"A!" Hạ Tĩnh Tĩnh thét chói tai một trận, cả người đều cuộn tròn, sau đó hạ thể co rút, tiểu huyết không ngừng run rẩy, từng luồng mật dịch phun ra, nàng

tới đỉnh điểm thét chói tai, cả người xụi lơ ở trên giường, há mồm thở dốc, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, khóe mắt một mảnh mờ hồ.

Khương Hạo đứng dậy, lấy khăn đầu giường xoa xoa tay, trên mặt khôi phục lạnh lùng.

"Từ ngày mai, người ở nhà bên cạnh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (10)

Hạ Tinh Tinh trong đầu vẫn trống rỗng như cũ, nghe vậy theo bản năng quay đầu lại, mắt hạnh mệnh mông nhìn hấn, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Khương Hạo nhìn nàng một lúc lâu, ngừng xem, nhàn nhạt mở miệng: "Thôi, hôm nay người ở lại đây... Ngày mai hãy trở về thu thập đồ đạc tới đây."

Dứt lời, nhấc chân đi ra cửa, sắp tới cửa lại dừng bước: "Về sau ở chỗ này làm việc cẩn thận, đừng ném mặt mũi bản công tử." nói xong, cũng không đợi nàng đáp lại đã đi rồi.

Hạ Tinh Tinh nhìn bóng dáng hấn đi xa, rốt cuộc phục hồi tinh thần, ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo. Thân mình còn hơi nhũn ra, nàng ngồi dựa vào giường, nhớ tới việc vừa rồi, mặt lại bắt đầu nóng lên.

"Ký chủ, cô đang thẹn thùng sao?"

"Hệ thống chết tiệt! Cậu còn mặt mũi ra đây! Vừa mới chết ở đâu?!" Hạ Tinh Tinh vừa nghe thanh âm hệ thống đề tiện hề hề đã có một bụng lửa.

"Oan uổng a, ký chủ. Vừa mới lúc cô tìm tôi, đột nhiên tôi như bị giam cầm, hoàn toàn không phát được tiếng."

"Tại sao lại như vậy?!" Hạ Tinh Tinh nghe vậy nhú mày, vẻ mặt hoài nghi: "Cố tình vào lúc đó?"

"Là thật. Lúc hấn đối với cô... cái thời điểm đó, vốn dĩ tôi muốn dùng hình nộm thể thân, lại phát hiện kỹ năng này hoàn toàn bị khóa chặt, hấn là có liên quan với năng lượng của tôi bị tiêu hao quá nhiều."

"Cái gì?!" Hạ Tinh Tinh nghe vậy thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, đã không có hình nộm thể thân, về sau gặp lại chuyện này thì làm sao bây giờ!

"Ký chủ... cô trước đừng kích động..." Bởi vì một lúc nữa còn có thứ càng làm cô kích động, hệ thống rồi rầm mở miệng "Vừa mới cô bị Khương Hạo cái thời điểm kia... khí vận thuộc về hấn bao vây lấy cô... Sau đó tôi phát hiện, năng lượng đang dao động biến thành ổn định."

Hạ Tinh Tinh nhất thời không kịp phản ứng lại, "Có ý tứ gì?"

"Từ khi đi vào thế giới này, năng lượng của tôi tiêu hao đặc biệt nhanh, hơn nữa thực không ổn định." Thanh âm hệ thống khôi phục nghiêm túc "Tôi vẫn luôn tính toán phương pháp bổ sung năng lượng, cô phải biết rằng, điểm lúc hoàn thành nhiệm vụ dùng để bổ khuyết năng lượng là còn xa không đủ, như vậy tiếp tục, không dùng được bao lâu năng lượng của tôi sẽ khô kiệt."

Thấy cô không nói lời nào, hệ thống tiếp tục "Hiện tại, khả năng tôi đã tìm được phương pháp. Khương Hạo có được khí vận cường đại, nếu cô cùng hấn... giao hợp, rất có thể cô có được một phần khí vận của hấn, đây là bổ sung năng lượng tốt nhất."

Phục hồi tinh thần lại Hạ Tinh Tinh không thể tin tưởng mà tròn to mắt, hệ thống cậu thật sự không phải đang nghiêm trang nói hươu nói vượn sao!

"Ý của cậu là muốn tôi cùng Khương Hạo quyền quyền xoa xoa để thu hoạch năng lượng?!"

"Đúng vậy..."

"Muốn hôn! Cậu con mẹ nó đang trêu tôi? Nhiệm vụ công lược đơn thuần thuần sao đột nhiên trở nên như vậy, vừa người lớn lại bạo lực?!"

"Ký chủ, cô phải biết rằng, công lược đơn thuần, chỉ có thể đạt được điểm, còn xa không đủ, mà chúng ta hiện tại, không chờ được."

Hạ Tinh Tinh trầm mặc, đúng vậy... không quyền quyền xoa xoa sẽ gặp phải tử vong...

Dựa! Đây căn bản là không cho chọn sao! Ta trước nay muốn, chính là... tồn tại a...

"Còn không phải là bạch bạch bạch sao! Lão nương xem phim người lớn không biết bao nhiêu lần! Còn sợ sao?!"

"Cố lên, ký chủ. Bồn hệ thống xem trọng cô nha."

"Cút!"

Ngày hôm sau, vì không để ai chú ý, Hạ Tĩnh Tĩnh sáng sớm đã trở về nhanh chóng thu thập đồ vật, sau đó đi nói rõ tình huống với Chu ma ma, Chu ma ma thật ra có chút kinh ngạc, "Ta lường trước công tử sẽ muốn người, bất quá không nghĩ sớm như vậy." Đối với ánh mắt Hạ Tĩnh Tĩnh khó hiểu, bà cười cười "Về sau người sẽ biết. Mau đi đi, cẩn thận hầu hạ công tử."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (11)

Ở trong viện của Khương Hạo, so với lúc trước nhẹ nhàng hơn, một ít việc giặt quần áo quét tước đều có người chuyên trách làm, nàng chỉ cần mỗi ngày sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đồ ăn thôi, có khi cũng sẽ giúp đỡ Hà Minh xử lý chút hoa hoa cỏ cỏ. Còn Khương Hạo đã nhiều ngày thường đi sớm về trễ, cơ hồ không thấy bóng.

Hạ Tĩnh Tĩnh có thể đoán được vài phần, rốt cuộc, Khương Hạo cũng không phải công tử không học vẫn không nghề nghiệp, hẳn giỏi về ăn nhấm, lúc đã từng là con vợ lẽ, hẳn ở kinh thành đã ăn ăn có chút thể lực, hiện giờ, hẳn thành người thừa kế, thân ở địa vị càng cao lại càng nguy hiểm, hẳn đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Tĩnh Tĩnh thật ra cùng Hà Minh quen thuộc hơn, cũng đã biết, trong viện này rất ít người, hiện tại trừ bọn họ, cũng chỉ có mấy người giặt quần áo quét tước, Khương Hạo không thích quá nhiều người ở trong viện. Hà Minh còn nói giỡn với nàng, hẳn thấy nàng là nữ tử đầu tiên được công tử chủ động mở miệng lưu lại, hẳn còn nói, mệnh hẳn là công tử cho, công tử thực sự là người tốt.

Hôm nay chạng vạng, Hạ Tĩnh Tĩnh tắm gội xong, giũ tóc ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh trăng phát ngớt. Khương Hạo giữ nàng lại, là vì cái gì? Là hứng khởi nhất thời, hay trở thành ẩm giường?

Mấy ngày nay, hẳn bận rộn bên ngoài, chưa bao giờ triệu nàng, như đã quên nàng rồi. Kế tiếp nàng nên làm thế nào? Nếu chủ động câu dẫn, không chừng tiếp theo chính là bị đánh chết. Nếu tiếp tục chờ, lại không thấy bất luận hy vọng gì.

Đang lúc nàng miễn man suy nghĩ, có người gõ vang cửa phòng nàng, nói là công tử triệu kiến. Nàng lập tức đứng dậy, vấn tóc đi.

Khương Hạo ngồi ở mép giường, cũng vừa tắm gội xong, xả tóc, khoe miệng thể nhưng mang theo một tia ý cười hiếm thấy, thấy nàng tới, hẳn ngoắc ngoắc môi: "Lại đây, thay bản công tử lau tóc."

Hạ Tĩnh Tĩnh lên tiếng, cầm lấy vải bố trắng đi đến bên hắn, cầm một lọn tóc tinh tế chà lau, tóc của hắn vừa đen vừa sáng, tản ra mùi trúc nhàn nhạt.

Trong lúc đó, Khương Hạo không có nói chuyện, nhưng thoát nhìn tâm tình không tồi. Lau tóc xong, hắn đứng lên, đi đến trước ngăn tủ, "Lại đây giúp bản công tử chọn một bộ quần áo, thích hợp ngày mai chơi."

Hạ Tĩnh Tĩnh nghe vậy, vừa chọn lựa vừa dò hỏi ý kiến hắn, hôm nay hắn phá lệ có kiên nhẫn, nàng hỏi cái gì hắn đáp cái đó. Cuối cùng, nàng thay hắn chọn một bộ quần áo xanh thẫm, cùng với phát quan màu xanh ngọc vàng ngọc trầm thiên sắc. Hắn tựa hồ thực vừa lòng, còn phá lệ cười cười với nàng, rồi cho nàng trở về.

Được một lần tươi cười Hạ Tĩnh Tĩnh lại cao hứng không nổi, bởi vì hệ thống vừa mới nói cho nàng, Khương Hạo ngày mai đi chơi, chính là hẹn Liễu Vũ Vi.

Vẫn là xem nhẹ phân lượng Liễu Vũ Vi ở trong lòng hắn. Lúc này, Liễu Vũ Vi đã sớm thích Lý Tấn, nàng ta cũng nhiều lần ở trước mặt người khác không chút che dấu mình thường thức Lý Tấn, sao hiện tại lại đột nhiên hẹn Khương Hạo? Hạ Tĩnh Tĩnh trong lòng ăn ăn có chút bức bối, lại cũng không làm được gì.

Hôm sau, Hạ Tĩnh Tĩnh cả ngày ngốc trong phòng, suy tư đủ loại phương pháp "câu dẫn" Khương Hạo, sự tình lại xảy ra chuyển biến.

Tối gần chạng vạng, Hà Minh vội vã vào trong phòng nàng, nói là công tử tìm, thần sắc hẳn thực nôn nóng, lời nói lộ ra tâm tình Khương Hạo không tốt, bảo nàng cẩn thận ứng đối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (12)

Chẳng lẽ bị Liễu Vũ Vi cho leo cây? Hạ Tinh Tinh âm thầm suy đoán, trên mặt lại mang theo nôn nóng, cấp bách đi phòng Khương Hạo.

Mới vừa vào cửa, Hạ Tinh Tinh đã hít hà một hơi, trên mặt đất tất cả đều là mảnh nhỏ đồ sứ, cốc chén, Khương Hạo đang ngồi bên cạnh bàn tức giận. Hắn thấy Hạ Tinh Tinh đứng ở cửa, rống lên: "Còn không qua đây!"

Hạ Tinh Tinh cúi đầu đi thình an, Khương Hạo đứng dậy, bước đến trước mặt nàng, nắm lấy cánh tay nàng, lực đạo rất lớn, làm nàng đau.

"Người tránh xa như vậy làm gì! Người sợ bản công tử?"

"Nô tỳ không dám." Hạ Tinh Tinh chịu đựng đau nhức trên tay truyền đến, sợ hãi mở miệng.

"Hừ! không dám?" Khương Hạo đẩy tay nàng ra, "Người có phải dưới đáy lòng cũng khinh thường ta! Cảm thấy ta vô dụng! Cảm thấy ta có thể để người khinh nhục!"

"Nô tỳ không có!" Hạ Tinh Tinh lập tức quỳ xuống, đầu gối truyền đến một trận đau đớn, nàng nhin đau nói: "Công tử là chủ nhân tương lai Khương phủ, mọi người kính sợ, ai dám khinh nhục ngài đâu."

Khương Hạo hừ lạnh một tiếng, nàng đánh bạo tiếp tục nói: "Theo nô tỳ biết, một năm tới đây, lão gia giao việc cho công tử, công tử đều làm thực tốt. Từ lâu danh nghĩa cũng phát triển không ngừng. Công tử làm, nô tỳ kính nể còn không kịp, sao lại khinh thường ngài?"

"Hừ! Hoa ôn xảo ngữ." Khương Hạo vẫn xụ mặt, tức giận trên mặt cuối cùng phai nhạt vài phần. Thoáng nhìn mảnh nhỏ dưới gối nàng, hắn dừng một chút, "Được rồi, đứng lên đi."

Hạ Tinh Tinh tạ ơn, chậm rãi đứng lên. Tê, thật con mẹ nó đau!

"Bản công tử lưu người ở trong phòng, người cũng biết là có ý tứ gì?"

"Nô tỳ minh bạch." Còn không phải là tìm việc vui, thêm ấm giường cho người sao? A, còn có giống hôm nay để người phát hỏa khí.

"Vậy trong lòng người có bằng lòng hay không? Bản công tử muốn nghe nói thật!"

Hạ Tinh Tinh nghe vậy ngẩng đầu, đối mắt với hắn, nói nghiêm túc từng câu từng chữ: "Nô tỳ tất nhiên nguyện ý. Nô tỳ ở trong phủ, được công tử nâng đỡ, có nơi ở, không lo ăn mặc. Công tử chưa bao giờ khó xử nô tỳ, nô tỳ vốn ngưỡng mộ công tử, có thể hầu hạ công tử, là phúc phận của nô tỳ."

Nàng lớn mật nói trắng ra, làm hô hấp Khương Hạo cứng lại, mặt hắn không biểu tình nhìn nàng, trong mắt tràn ngập hoài nghi cùng tìm tòi nghiên cứu. Hạ Tinh Tinh lớn mật nhìn thẳng hắn, đôi mắt phiếm thủy quang giờ phút này sáng lấp lánh, trong mắt mang theo ngượng ngùng, lại vẫn nghiêm túc kiên định nhìn hắn, mặt tràn đầy hắn, thật giống như... hắn là hết thấy với nàng.

Trong lòng Khương Hạo đột nhiên trào ra một cảm giác chưa bao giờ có, trưởng trưởng, còn có chút nóng. Hắn bẻ nàng lên, đi nhanh đến mép giường.

Hạ Tinh Tinh nằm ngửa trên giường, đối mặt với ánh mắt hắn sáng quắc, nhin không được đó bùng mặt.

Ánh mắt Khương Hạo thâm trầm nhìn nàng, thanh âm khàn khàn: "Người nói người ngưỡng mộ bản công tử. Như vậy, chứng minh cho ta xem!"

Hạ Tinh Tinh nhẹ nhàng cắn môi dưới, đôi mắt buông xuống, bàn tay chậm rãi sờ vào vạt áo, sau đó lấy hết can đảm, khẽ run tay, từng chút cởi ra, áo ngoài, váy dài, quần, cuối cùng là... yếm.

Dưới ánh đèn kiêu kiêu, thân thể nữ tử mạn diệu từng chút bày ra, tóc đen rơi trên vai, thân thể tuyết trắng ở trong ánh mắt nam nhân lửa nóng, dần dần nhiễm hồng nhạt, hai luồng cao ngất hơi hơi run rẩy, xuống chút nữa là bụng nhỏ bằng phẳng, rừng cây màu đen, hai chân thon dài nhẹ nhàng khép lại, trên đầu gối hơi chút sưng đỏ, ngón chân nhỏ mượt mà lạng lẽ cong lên.

Khương Hạo nhìn cảnh đẹp trước mắt, hô hấp không ngừng tăng thêm, hắn mất đi bình tĩnh vốn có, tay dùng sức cầm hai luồng nhũ thịt trắng mềm, không ngừng vuốt ve, thỉnh thoảng khiêu khích đỉnh ngọc châu.

Thân thể Hạ Tinh Tinh được hắn vuốt ve hạ, mềm đến kỳ cục, gần không được rên rỉ: "Àn... Công tử... thật thoải mái... ô..."

Khương Hạo cười khê, đột nhiên cúi người, há mồm ngậm lấy một viên ngọc châu đã biến cứng, hung hăng mút vào một ngụm.

"A!" Hạ Tinh Tinh bị động tác thình lình của hắn kích thích run lên, nhin không được ngẩng cổ hô nhỏ, cũng thuận thể đem khối trước ngực kia tiến thêm một bước vào trong miệng hắn.

"A, tiểu tao hóa, chờ không kịp?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (13)

Khương Hạo lại lần nữa cúi đầu, ngậm lấy viên trái cây đỏ búng, dùng sức mút vào, lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, chậm rãi nhắm nháp xong một viên, lại thay đổi một viên khác. Chỉ chốc lát sau, hai núm vú dính đầy nước miếng, sáng lấp lánh đứng thẳng.

"Ư... Công tử... a... ư..."

"Thoải mái sao... hử?"

"Ồ... Thoải mái... Nô tỳ thật thoải mái... A... nhẹ chút..."

Môi Khương Hạo một đường đi xuống, ở trên người nàng để lại dấu vết ẩm ướt, cuối cùng ngừng ở bụng nhỏ, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh ở rốn, một vòng lại một vòng.

"A... Công tử... Đừng... Đừng liếm... A... thật ngứa..."

Bụng nhỏ truyền đến một trận tê dại, chỗ tư mật sớm đã ướt đầm, giọt giọt xuân thủy dính vào trên lông đen nhánh, cùng với nàng vô thức vịn vẹo hừ nhẹ, lặng lẽ chảy xuống giữa đùi.

Khương Hạo nhìn không được lấy tay sờ soạng một phen, đầy tay ướt át trơn trượt. Trong lòng hắn một trận lửa nóng, bẻ hai chân nàng ra, ngón tay ở chỗ hoa huyết hoạt động qua lại, đầu ngón tay tìm được hoa hạch kiều nộn, mạnh mẽ xoa bóp.

"Vừa ướt vừa tao, còn nói không cần?"

"A... ô ô... ư... Khó chịu..." Hạ thân bị kích thích, làm tiểu huyết nàng lên, nhìn không được vịn eo đón ý nói đùa ngón tay hắn, muốn hắn tiến càng sâu.

"A... thật tao thật lằng..." Khương Hạo động tác bị nàng dâm dăng kích thích đỏ hai mắt lên, đột nhiên vuron hai ngón tay đâm vào, mạnh mẽ moi đào, nhanh chóng rung động, mang ra từng đợt mật dịch, dính ướt khăn trải giường.

"A a... Quá nhanh... A... Nô tỳ không được..." Hạ Tinh Tinh khóc hô lên, hạ thể không chịu nổi chế phun ra mật nước, chảy không ngừng, hai mắt nàng thất thần, không ngừng kiều suyễn.

"Tiểu tao hóa, thể này đã không được? một lúc nữa ngươi chịu thể nào!" Khương Hạo thở hổn hển, hai ngón tay tìm được khối thịt mềm kia, dùng sức đâm thọc.

"A... lực quá lớn... A a... A..." Hạ Tinh Tinh quả nhiên kêu to hơn nữa, mật dịch chảy ra càng ngày càng nhiều, thân thể run thành cái sàng. Rốt cuộc, hai chân nàng banh thẳng, trong một trận run rẩy mà tiết thân. Nàng thở dốc không thôi, khoái cảm khó có thể miêu tả tràn đầy toàn thân.

"Sảng sao? Kế tiếp đến bản công tử."

Khương Hạo rút tay về, ở trên người tùy ý lau vài cái, sau đó nhanh chóng cởi bỏ quần áo, móc ra côn thịt sớm đã trương phát đau.

Côn thịt màu đỏ tím nhếch lên cao cao, phía trên gân xanh vờn quanh, quy đầu cực đại đứng thẳng, có vẻ càng thêm dữ tợn.

OMG! So vớidương vật nàng nhìn ở trong phim đều lớn hơn, lớn như vậy có thể đau chết hay không a! Hạ Tinh Tinh nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, có chút sợ hãi cuộn thân thể, muốn lui ra sai, bị Khương Hạo kéo trở về.

"Hừ, sảng xong lại muốn chạy?" Khương Hạo nheo mắt, trong ánh mắt lộ ra vài phần nguy hiểm, bẻ chân nàng treo ở bên eo, cầm vật thô to để ở huyết khẩu ướt đầm, cọ xát qua lại.

Hạ Tinh Tinh hai chân không ngừng run, tiểu huyết cũng co rút lại theo.

Khương Hạo thấy thể hừ nhẹ, "thật vô dụng." Sau đó không do dự, đỡ côn thịt dùng sức đâm vào.

"Ồ... Đau quá!"

một tia máu tươi từ chỗ hai người giao hợp chảy ra, Hạ Tinh Tinh chỉ cảm thấy thân thể giống như bị chém thành hai nửa, đau đến môi trắng bệch, cong người lên, thống khổ nhíu mày, khóe mắt lờ lờ ra nước mắt trong suốt.

"Ách... thật chặt... thả lỏng chút..." Khương Hạo kêu lên một tiếng, bị nàng kẹp vừa đau vừa sảng, hấn bàn tay to đuổi đến chỗ hai người kết hợp, nhẹ nhàng vuốt ve, làm nàng thả lỏng.

Qua một hồi lâu, đầu đón chậm rãi qua đi, dần dần mang theo tê dại khác thường, một cỗ nhiệt lưu chảy xuống bụng nhỏ.

Khương Hạo nhận thấy hạ thể nàng trào ra nhiệt lưu, bắt đầu trều động.

Tầng tầng lớp lớp thịt mềm xoắn chặt hẳn, làm hẳn trều động trở nên khó khăn.

"Tê... Tiểu tao hóa... Thả lỏng chút..." Khương Hạo giờ tay vỗ vỗ mông nàng.

"Ừ... Công tử... nhẹ chút... A... A..." Hạ Tinh Tinh đứt quãng yêu kiều rên rỉ, biên độ ma sát làm cả người nàng tê dại.

Khương Hạo nghe nàng kiều mị rên rỉ, rốt cuộc kiềm chế không được, đem chân nàng mở càng rộng, thô to dâng trào ở tiểu huyết nang nặng nề va chạm, càng cảm càng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (14)

"Hô... thật chặt... Tiểu tao huyết kẹp ta thật chặt."

"A... ư a... không cần... A..."

"không cần? không cần mà kẹp chặt như vậy?" Khương Hạo cười lạnh, đem hai chân nàng đặt lên cánh tay, làm cái mông nàng treo ở giữa không trung, từ trên cao mạnh mẽ đâm xuống ra vào, mật thủy không ngừng trào ra, ướt đầm bụng hai người.

"A... A... Quá sâu... ư... Chậm một chút..." Hạ Tinh Tinh nhịn không được cầu xin tha thứ, thanh âm kiều mị mềm mại mang tiếng khóc nức nở, tiểu huyết co chặt một trận.

Thịt mềm gắt gao bọc hẳn, không ngừng đè ép. Côn thịt thô to vẫn có một phần lộ ở bên ngoài, Khương Hạo khê cắn môi, eo dùng sức, nặng nề chen vào tử cung nàng.

"A!" cung khẩu nhỏ hẹp đột nhiên bị đẩy ra, nàng đau run lên, hạ thân ngăn không được co chặt.

"Tê..." Khương Hạo hút một hơi, chỗ cung khẩu như có một cái miệng nhỏ cắn hẳn, hút đỉnh hẹp của hẳn, kích thích hẳn thiếu chút nữa bắn ra.

"Sao lại tao như vậy! A... Làm chết người!"

"Ồ... Ồ... nhẹ chút... Đau..." Hạ Tinh Tinh bị hẳn cường hẳn đâm chọc làm thân thể lay động trái phải, suýt nữa làm còn thịt tuột ra.

Khương Hạo thấy thể đôi tay gắt gao bóp chặt eo nàng, không ngừng đưa đẩy vật dưới háng, mạnh mẽ thọc vào rút ra, mang ra mị thịt hồng nhật.

"A... thật sáng... ừ... thật là tao hóa... A..." Lại một cỗ mật thủy trào ra, Khương Hạo sảng đến da đầu tê dại, lực đạo dưới thân không giảm chút nào, mật thủy cuộn cuộn không ngừng vì hẳn mạnh mẽ va chạm dần dần bị đảo thành bọt, vẩy ra khắp nơi.

"A a... không được... Sắp hỏng rồi... Ô..."

"Sao mà hỏng? sẽ không hỏng!" Khương Hạo chọc một cái rất sâu, cự vật toàn bộ chôn vào trong huyết, chọc vào chỗ sâu nhất, biên độ và tần suất cuồng cảm cực nhanh.

"Ừ... A... Quá nhanh... Quá nhanh... A..." Hạ Tinh Tinh ngăn không được lắc đầu, hai cái chân treo trên cánh tay hẳn bị rung động lên xuống, đầu gối sưng đỏ thỉnh thoảng ma sát vào cánh tay hẳn, cảm giác đau đón nhẹ cùng khoái cảm thật lớn ở hạ thân kết hợp, kích thích nàng càng không chịu nổi.

"A... thật sáng... Làm chết người! Làm chết người tao hóa này!" Khương Hạo hai mắt màu đỏ ngầu, khuôn mặt tuấn tú hơi có chút vận vẹo, eo mạnh mẽ dường như phát cuồng đỉnh động, từng giọt mồ hôi từ trán hẳn lăn xuống, rơi vào ngực nàng.

"A a a..." Hạ Tinh Tinh đột nhiên thét chói tai, cỗ tuyết trắng mảnh khảnh cao cao giờ lên, thân thể cong thành một độ cong không thể tưởng tượng, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, hoa huyết run rẩy mạnh hơn, đại lượng mật thủy mất khống chế phun ra.

"Ách... A..." Khương Hạo rốt cuộc chịu không nổi, mãnh liệt thọc vào rút ra hơn mười lần, một cái chọc sâu, chọc vào tử cung nàng, bắn ra từng luồng bạch trọc cực nóng.

Hạ Tinh Tinh khê kêu ô ô, cả người run run, đầu trống rỗng, chỉ còn lại khoái cảm tràn ngập.

Khương Hạo rút côn thịt ra, mật dịch hỗn hợp tinh dịch màu trắng từ huyết khẩu hồng nhạt co rút lại, chậm rãi chảy ra, một màn này kích thích dục vọng hân mới vừa mềm xuống lại nhanh chóng sưng to lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (15)

hắn vươn hai ngón tay thăm dò trong hoa huyết nàng, không ngừng moi đào, đào ra từng mảng chất lỏng vẫn đục.

"Ừ... ừ..." Hạ Tinh Tinh còn trong dư vị cao trào chưa phục hồi tinh thần, theo bản năng hừ nhẹ.

"thật chặt... Mới vừa bị thao một lần sao còn chặt như vậy."

Khương Hạo liếm liếm môi, rút ngón tay ra, cầm chân nàng, tách chân ra kéo lên để ở trước ngực, côn thịt lại cứng lên tự phát tìm được miệng hẹp chặt kia để nhập vào, ý xấu cọ xát, rồi dùng sức chọc

"Tiểu tao hóa, lại đến một lần!" Tiếng nói đã mang theo vài phần lửa nóng.

Khẩu khí chém đinh chặt sắt không cho Hạ Tinh Tinh cự tuyệt, vừa dứt lời, lửa nóng thô tráng theo tron âm lúc trước nặng nề chọc vào.

"A a... ừ... thật sâu... A..." Lần này đi vào rất sâu, Hạ Tinh Tinh toàn thân run rẩy, gất gao xoắn lấy hắn.

"A... Thả lỏng chút! Muốn kẹp hư ta sao?" Khương Hạo hơi hơi rời ra một chút, tiếp theo bắt đầu từ động đại khai đại hợp.

"Ừ... Công tử... Công tử... Ô... Chậm một chút..."

Trong phòng lại vang lên thanh âm "Bạch bạch bạch", chỗ hai người kết hợp cũng vang lên tiếng nước "xì xoạt xì xoạt".

"Sáng sao tao hóa... Bản công tử làm người sáng sao?" Khương Hạo làm đến mắt đỏ rực, chỉ cảm thấy mình muốn chết ở trên người nàng.

"A... A... thật sâu... A..." Hạ Tinh Tinh bị hắn làm hai mắt mê mang, thờ hồng hộc.

"nói! Bản công tử thao người sáng không! Mau nói!"

"A... Sáng... ừ... Nô tỳ... bị... ừ... bị làm thật sáng..." Hạ Tinh Tinh bị hắn mạnh mẽ thao động cảm thấy mình sắp vỡ ra, hạ thân không ngừng phun mật dịch.

"A... Tiểu tao hóa... Lại phun nước... sáng như vậy sao? Hừ? A... Thao chết người!"

"A... không được... Muốn tới... ừ..."

Mắt thấy Hạ Tinh Tinh cả người run rẩy sắp tới cao trào, Khương Hạo đột nhiên rút côn thịt ra.

Hạ thân đột nhiên hư không làm cả người Hạ Tinh Tinh khó chịu cực kỳ, hai mắt nàng rung rung, ủy khuất nhìn Khương Hạo, giờ chân kinh hoàng với hắn "Công tử... muốn... tiến vào..."

Khương Hạo bị bộ dáng nàng tao lãng kích thích hô hấp ngừng lại, hạ thân trương lớn vài phần, vẫn chịu đựng thô giọng nói: "Muốn cái gì? Hừ? nói ra!"

Hạ Tinh Tinh cắn môi, cuối cùng không chịu nổi cảm giác hư không mãnh liệt nơi riêng tư, mang theo nước nỡ, nghẹn ngào nói "Ô... muốn... muốn côn thịt của công tử... tiến vào... Ô..."

Khương Hạo rút cuộc nhịn không được, đỡ côn thịt đau đến không được đột nhiên vọt vào, lập tức đâm đến miệng tử cung.

"Cho người! tao hóa thiếu thao! Đều cho người!"

"A... Công tử... Cắm đến tử cung... thật sáng... A..." Hạ thân hư không rút cuộc được lấp đầy, Hạ Tinh Tinh thoải mái phun khí, thân thể mềm mại đón ý nói đùa của hắn và chạm, hoa huyết không ngừng mấp máy.

Trán Khương Hạo nổi đầy gân xanh, cũng không biết nàng có thể lãng đến như vậy, hắn vừa nặng nề đảo lỏng nàng, vừa nâng tay mạnh mẽ xoa bóp đầu vú nàng, kích thích tiểu huyết nàng không ngừng mấp máy.

"A... A a... Sắp hỏng rồi... A..." Hạ Tinh Tinh thét chói tai, lắc mông run rẩy phun ra đại lượng dâm thủy, tưới lên cự vật lửa nóng.

"A... Lại phun nước... thật là lãng đến chết... Nên thao chết người..."

Khurong Hạo bẻ cánh móng nàng ra, để côn thịt càng tiến sâu, không màng nàng thét chói tai cầu xin, côn thịt cắm vùranh lại tàn nhẫn, lần lượt cắm vào chỗ sâu nhấttừ cung.

"A... thật trướng... A... không được... A..." tiểu huyết Hạ Tinh Tinh bắt đầu run rẩy, tử cung bị thao bủn rủn, âm tinh phun ra một luồng lại một luồng.

"Ách... A... Muốn bắn... A..."

Khurong Hạo mạnh mẽ đưa đẩy mấy chục lần, chống vào vách tường tử cung, bắn ra một cỗ nhiệt lưu.

Hạ Tinh Tinh toàn thân không ngừng run, bụng nhỏ bởi vì từng luồng tinh dịch bắn vào hơi hơi sưng lên,khôe mắt phiếm nước mắt, hai mắt thất thần, toàn thân không còn có một tia sức lực.

Khurong Hạo rút côn thịt ra, thuận thế ngã vào một bên, dồn dập thờ dốc.

Hai người đều đắm chìm trong khoái cảm cao trào mang đến, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (16)

Ngày hôm sau, lúc Hạ Tinh Tinh tỉnh lại, Khurong Hạo đã không ở trong phủ. Nàng xoa xoa eo đau nhức, chậm rãi bò dậy, rửa mặt chải đầu xong, ngồi ở trên giường, nhờ hệ thống mới biết chuyện ngày hôm qua phát sinh.

Hôm qua, Liễu Vũ Vi hẹnKhurong Hạo gặp mặt ở rừngmai bênthành, ai ngờ hai người gặp mặt khôngbao lâu, nha hoàn trong phủ vội chạy tới, nói nhỏ một phen bên tai nàng. Liễu Vũ Vi lập tức thần sắc kinh hoàng, lấy lí do trong phủ xảy ra mà chuyện cáo từ sớm. Khurong Hạo một mình ở rừng mai gặp người thật lâu, nàng cũng chưa trở về.

Vốn dĩ Khurong Hạo không tức giận như vậy, trên đường trở về hấn phái người đi hỏi thăm phủ Tể tướng xảy ra chuyện gì, kết quả mới chân chính làm hấn nổi trận lôi đình.

Xảy ra chuyện chính là Lý Tấn. Lý Tấn cùng đồng僚 đi làm việc, ở trên đường ngoài ý muốn rơi xuống nước, hôn mê bất tỉnh, Liễu Vũ Vi có tâm với hấn, sớm sắp xếp người bên cạnh hấn, cho nên hấn vừa xảy ra việc, nàng vội vội chạy về, không màng đếnhẹn hò vớiKhurong Hạo.

"A? Lý Tấn không nguy hiểm chứ? Sao lại rơi xuống nước?" Hạ Tinh Tinh kinh ngạc hỏi.

"Rơi xuống nước là ngoài ý muốn, còn hôn mê, không nguy hiểm sinh mệnh."

Hạ Tinh Tinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng không chấp nhận được nam chủ lại chịu một lần nguy hiểm.

Khó trách hôm qua Khurong Hạo tức giận như thế, thất ước cũng thôi, Liễu Vũ Vi vì Lý Tấn không màng hấn, càng tổn thương lòng tự trọng của hấn rất nhiều.

Khurong Hạo người này, bề ngoài làm theo ý mình, không chút nào thêm để ý ánh mắt người khác. Mà trên thực tế, sinh ra hèn mọn, thơ ấu tao ngộ, đều làm trong xương cốt hấn lộ ra tự ti. hấn không muốn để người ta khinh thường, thống hận người khác khinh thường. Cho dù hấn thay đổi thân phận, cũng cảm thấy sau lưng mọi người vẫn lấy từng thân phận của hấn rănói. Những thủ đoạn tàn bạo, làm mọi người sợ hấn, không dám khinh thị hấn, sao không phải là thủ đoạn hấn bảo hộ tự tôn đâu?

Hành vi của Liễu Vũ Vi, một lần nữa khơi dậy yếu ớt và tự ti ở sâu trong nội tâm hấn, làm hấn phát cuồng.

Cho nên, lúc hấn ép hỏi cô phải nàng khinh thường hấn không, chính là cơ hội tốt nhất đểnàng thổ lộ, nàng nhanh chóng quyết định, dùng ánh mắt chân thành nói cho hấn, nàng tôn kính hấn, ngưỡng mộ hấn, coi hấn thành trời của nàng.

Sau đó... tốt rồi... Nàng thành công câu dẫn Khurong Hạo.

"Hệ thống, ngày hôm qua bạch bạch bạch rồi, năng lượng có biến động sao?"

"Năng lượng gia tăng rồi, tinh dịch củaKhurong Hạo, làm cô có được một phần khí vận, cũng bổ sung năng lượng" Hệ thống vui sướng nói.

Xem ra về sau không chỉ phải dùng tâm, còn phải dùng thận...

"Đúng rồi ký chủ, tôi nghiên cứu rõ. hiện tại nhiệm vụ với trước kia không giống nhau. Trước kia cô có thể tiếp thu toàn bộ ký ức của thân thể này, hiện tại mỗi lần cô chỉ có thể nhận được một phần, bất quá, mỗi lần kích phát, cô có thể thu được một ít tin tức liên quan, như lúc trước vừa tới Khương phủ đó."

thì ra là thế, khó trách lần đó, trong đầu nàng bị cường mãnh nhét vào một đoạn "Ký ức" không thuộc về thân thể này. hiện tại xem ra, càng như là kích phát một đoạn cốt truyện.

Nhiệm vụ này, từ lúc đầu và trước kia có bất đồng rất lớn, "Như vậy, nhiệm vụ vẫn giống như trước đây, công lược nam xứng, thành toàn nam nữ chủ sao?"

"nói như thế nào đây? Cái gọi là công lược nam xứng, thành toàn nam nữ chủ, đều là vì làm cho người có khí vận đạt được hạnh phúc, duy trì khí vận trên người bọn họ, dodó duy trì trật tự thế giới. Nhưng thế giới này... thực không giống. Khương Hạo và Liễu Vũ Vi sẽ không hạnh phúc, bởi vì đòi trước hãnh hạnh là vì nàng ta mà chết, hưởng chi trong lòng Liễu Vũ Vi căn bản không có hãnh, cho nên cô công lược Khương Hạo là không sai. Đến Lý Tấn... theo tôi tra được tin tức, Lý Tấn đối với Liễu Vũ Vi vẫn luôn chỉ có xa cách khách sáo, không có một tia cảm tình..."

"Có ý tứ gì, Lý Tấn không thích Liễu Vũ Vi? không có khả năng, đòi trước không phải hãnh cưới nàng sao?"

"Trước mắt còn không thể xác định, hơn nữa, hiện tại khí vận trên người Liễu Vũ Vi, đang không ngừng giảm bớt, khí vận trên người nàng biến mất, năng lực hoàn toàn mất đi địa vị nữ chủ."

"Còn có chuyện này? Tôi cho rằng chỉ từ vong mới có thể làm khí vận biến mất, khí vận nữ chủ biến mất sẽ khiến cho thế giới sụp đổ sao?"

"Thế giới ban đầu, người có khí vận là nam chủ và nam xứng. Khí vận của nữ chủ đến từ bọn họ, có thể nói là khí vận nàng có được quyết định địa vị nàng. Người có khí vận và khí vận có thể ảnh hưởng lẫn nhau, mỗi giới là yêu và hận của người có khí vận. Nếu bị người có khí vận khác ảnh hưởng mà mất đi khí vận đã có, sẽ mất đi địa vị vai chính, lúc này dù bị chết cũng không ảnh hưởng. Nhưng nếu khí vận chưa biến mất đã từ vong, sẽ khiến cho thế giới sụp đổ."

Hạ Tinh Tinh đã có chút ngạc nhiên vì hiểu rõ: "A? Vậy nếu tôi có được khí vận hơn Liễu Vũ Vi, còn không phải thay thế nàng trở thành nữ chủ?"

"Có lẽ thế." Hệ thống do dự nói. Nó chưa nói, nó rất sớm cảm giác được trên người cô cất dấu một cỗ khí vận rất mạnh, chỉ là bị cái gì ngăn chặn. Nhưng nếu một khi bùng nổ, sẽ vượt xa khí vận của Liễu Vũ Vi, làm nó không thể xác định là tốt hay xấu.

"Đúng rồi, Liễu Vũ Vi giảm khí vận là bởi vì Khương Hạo hay Lý Tấn a! Nếu bởi vì Lý Tấn, hãnh không thích Liễu Vũ Vi, vậy ai tới mang hạnh phúc cho hãnh?"

"Ký chủ, cô an tâm công lược Khương Hạo trước đi. Đến Lý Tấn, lại xem sau, đợi có càng nhiều tin tức rồi tính toán." Hệ thống nói có chút nghiêm túc.

Hạ Tinh Tinh sau khi nghe xong, trong lòng có chút bất an, cảm thấy cũng không đơn giản như vậy.

Lúc này, trong phủ trạng nguyên, Lý Tấn nhắm nghiền hai mắt, trán không ngừng đổ mồ hôi.

Mép giường, Liễu Vũ Vi thần sắc nôn nóng thay hãnh chà lau mồ hôi.

Sao còn không tỉnh đây? Thái y đã nói không có trở ngại, sao hãnh vẫn không tỉnh đây?

Đột nhiên, hai hàng lông mày Lý Tấn nhíu lại, tay đè trên chân đột nhiên nắm chặt, như chịu thống khổ thật lớn, môi hãnh run rẩy, lẩm bẩm ra tiếng: "không... không cần... Tinh Tinh... Ngoan Bảo... không cần..."

Tay lau mồ hôi trán ngưng lại, chậm rãi thu về, Liễu Vũ Vi ngồi ở đầu giường nhìn hãnh, thần sắc âm tình bất định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (17)

Khương Hạo vẫn là giống như trước đi sớm về trễ.

Mấy ngày nay, Hạ Tinh Tinh thật ra hỏi thăm được không ít chuyện có quan hệ đến triều đình.

Đương kim thiên tử cũng không có thực quyền, quyền to trong triều hoàn toàn nắm giữ trong tay Liễu tể tướng.

Liễu tể tướng là ca ca ruột của Liễu thái hậu, Liễu thái hậu cũng không phải mẹ đẻ của hoàng đế, con trai của bà vì hoàng quyền tranh đấu mà chết đi, bà

hiệp trợ đương kim bước lên ngôi vị hoàng đế, lại coi hấn là con rối, cũng âm thầm nắm chắc thực quyền.

Năm trước, Liễu thái hậu chết bệnh, quyền lực toàn bộ chuyển giao đến tay Liễu tể tướng. Hoàng đế tựa hồ cũng bắt đầu phản kích, âm thầm đề bạt đám người Khương Du chống lại tể tướng, nhưng mà hiệu quả cực nhỏ. Nhất thời, trong triều đình, mặt ngoài bình tĩnh, kỳ thật sóng ngầm mãnh liệt.

hiện giờ, Liễu Đình lại có một trợ lực lớn, chính là Lý Tấn hai năm nay ở trong triều đã âm thầm đứng vững gót chân. Nghe nói, Lý Tấn năm đó có thể thi đậu Trạng Nguyên, thậm chí có thể giống như bây giờ ở địa vị tứ phẩm, toàn dựa vào Liễu Đình nâng đỡ.

Như vậy xem ra, Khương phủ và Liễu phủ là đối lập, cùng Lý Tấn, Còn Liễu Vũ Vi lần trước hẹn Khương Hạo, chính là muốn cho hấn chút ngon ngọt, xuống tay từ trên người hấn, tìm hiểu tin tức Khương phủ, giúp cha nàng diệt trừ địch nhân.

Hạ Tinh Tinh hí hí mắt, Liễu Vũ Vi này, không thể khinh thường! Nàng phải nhanh một chút chặt đứt tâm tư Khương Hạo đối với nàng ấy mới được.

Gần nửa tháng đi qua, Khương Hạo rốt cuộc nghỉ ngơi.

Hôm nay sáng sớm, Khương Hạo không ra phủ, mà đi tới phòng nàng, đưa cho nàng một cái hộp gỗ: "Mở ra nhìn xem, thích không?"

Hạ Tinh Tinh tiếp nhận hộp gỗ mở ra, bên trong là hai cây trâm, một trâm ngọc, toàn thân tuyết trắng. một trâm vàng, trên mặt khắc mấy cánh hoa đào.

"Thích. Nô tỳ tạ công tử ban thưởng." Hạ Tinh Tinh ôm hộp gỗ, cười mắt cong cong.

Thấy thế, tâm tình Khương Hạo cũng tốt vài phần, hấn thích ý uống ngụm trà, "Trong chốc lát, bồi bản công tử dùng bữa."

Nàng ngoan ngoãn đồng ý, Khương Hạo nhẹ vuốt mặt nàng, tâm tình sung sướng mà đi.

Hạ Tinh Tinh ngồi ở trong phòng, nhìn trâm ngọc trong hộp gỗ như suy tư gì.

Xem ra lần trước thổ lộ một phen, là có tác dụng.

Bất quá, Khương Hạo người này tâm phòng ngự rất nặng, hành vi của nàng nhiều lắm chỉ có thể xem như ở trong lòng hấn cạy ra một cái cửa nhỏ nhỏ.

hấn hiện tại thái độ đối đãi với nàng, bất quá là có vài phần hứng thú, càng như đối đãi một sủng vật nghe lời, thích trêu thì trêu, lấy lòng hấn làm hấn vui vẻ, liền cho chút ban thưởng.

Nàng chỉ có thể chậm rãi thâm thấu, từng chút đi vào tâm hấn. Huống hồ trước mắt, Liễu Vũ Vi đối với hấn thái độ như gần như xa, làm hấn không dễ buông xuống.

Bất quá, không phải lật mềm buộc chặt đều sẽ thành công. Liễu Vũ Vi muốn treo Khương Hạo, rồi lại căn bản không hiểu hấn, sớm muộn gì sẽ lật thuyền ở đây mương.

"Hệ thống, có đan dược tránh thai không?"

"Ký chủ, kỳ thật nếu có hài tử của Khương Hạo, nói không chừng sẽ càng dễ dàng công lược?"

"không, hiện tại còn không phải lúc." Bằng thái độ hấn hiện tại, hài tử của nàng, nói không chừng lại sẽ trở thành Khương Hạo thứ hai.

"Đình, mở ra một viên tránh thai, có tác dụng trong thời gian hạn định ba tháng."

Trong tay đột nhiên thêm một viên thuốc màu đen, Hạ Tinh Tinh nhanh chóng nuốt vào.

Ba tháng, đủ rồi.

Buổi trưa, Hạ Tinh Tinh mang trâm bạch ngọc, đổi quần áo đúng giờ đi vào trong phòng Khương Hạo, bồi hấn dùng bữa.

Đây là lần đầu tiên nàng cùng Khương Hạo ăn cơm trên một cái bàn, khó tránh khỏi có chút câu nệ, Khương Hạo thật ra không để ý, thậm chí tâm tình không tồi, cơm so với ngày thường ăn thêm một chén.

Cơm trưa xong, hấn không bảo nàng lui ra, mà bảo nàng ở bên án thư mài mực, chính mình lại ngồi ở án thư, cúi đầu nhìn một ít công văn, trên mặt khôi phục nghiêm túc.

Khương đại nhân bắt đầu cho hấn tiếp xúc việc triều đình, khó trách lúc trước hấn bận như vậy.

Hạ Tinh Tinh vừa mài vừa âm thầm tự hỏi, thường thường trộm đánh giá hấn.

"Đẹp sao?" Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hấn mát lạnh.

"A?" Hạ Tinh Tinh ngẩn ngơ, phản ứng lại, không tránh được ánh mắt có chút hoảng loạn.

Khương Hạo khép lại công văn trong tay, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, bàn tay to kéo eo nàng, chôn mặt vào cổ nàng, hít vào một hơi thật mạnh.

"Những ngày bản công tử không ở trong phủ, có nhớ ta sao?"

"Nhớ..."

Khương Hạo buồn cười ra tiếng, một tay sờ trước ngực nàng, ý xấu hỏi: "Là nơi này nhớ sao?", đang nói, lại ác liệt dùng hạ thân chọc chọc nàng, "Hay là nơi này nhớ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (18)

Đồ sắc phôi này!

Hạ Tinh Tinh bị động tác vô si làm mặt già đỏ lên.

Môi Khương Hạo dùng ở cần cổ nàng, tinh tế vuốt ve, một tay câu lấy eo nàng, một tay ở trước ngực nàng, cách quần áo mạnh mẽ vuốt ve, thường thường dùng hạ thân cọ nàng.

Hạ Tinh Tinh bị hấn khiêu khích các loại mềm cả thân mình, vô lực dựa trong lòng ngực hấn, nhẹ nhàng rên rỉ: "Ừ... Công tử... Đừng... hiện giờ là ban ngày... ư..."

Khương Hạo ở cổ nàng ra sức liếm cắn chỗ mẫn cảm, thanh âm có chút mơ hồ không rõ: "Ban ngày thì làm sao? Bản công tử vẫn có khả năng làm người không xuống giường được."

"Ừ... A... nhẹ chút... Công tử... Đừng cắn a..."

Khương Hạo một tay bế nàng lên, một tay quét rơi đồ vật trên bàn, đặt nàng ngồi trên bàn sách, làm hai chân nàng vòng quanh eo hấn, mạnh mẽ xé mở váy, chôn đầu vào, tiến đến trước ngực nàng, ngậm lấy trái cây hồng hồng kia, dùng sức mút vào, bàn tay to cầm bên mềm mại kia, dùng đầu ngón ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc đỉnh nhọt.

"A... A... thật thoải mái... A..." Hạ Tinh Tinh hơi hơi ngửa đầu, đôi tay chống ở bàn, mắt to một mảnh mê mang.

Khương Hạo mạnh mẽ xoa nắn một hồi, sau đó tay một đường đi xuống, xẹt qua bụng nhỏ, đi vào phía dưới, kéo quần xuống, sờ soạng tìm tòi, đầy tay trơn trượt.

hấn cười khê: "Sao ướt thành như vậy, muốn bị thao?"

Dứt lời, trực tiếp ăn ngón trở vào, tùy ý khảy vài cái, mặt dịch ẩm áp bùng lên, dính ướt tay hấn.

"Chắc chắn, thật tao" Khương Hạo lại hướng vào huyết nàng bỏ thêm một ngón tay, ra vào qua lại, thịt non chặt chẽ không ngừng mút ngón tay hấn, mặt thủy sau trước tiếp tục trào ra.

"Ừ... A..." Hạ Tinh Tinh vặn vẹo thân mình, cảm giác hạ thân hư không từng đợt truyền đến.

Khương Hạo đột nhiên rút ngón tay ra, vén trường bào lên, móc ra cứng rắn của mình để ở huyết khẩu ướt đầm, cọ vài cái, sau đó hít sâu một hơi, dùng sức đâm vào trong cơ thể nàng.

"A... thật đầy... vào được... A..." Hạ Tinh Tinh dùng sức ngẩng đầu lên, hạ thân hư không được lấp đầy, tê tê đại đại, làm thân thể trắng tinh nhiễm một chút hồng nhạt.

"Ách... thật chặt... Thả lỏng chút..." Còn thịt bị thịt non trong hoa huyết cắn chặt, mang theo một trận khoái cảm rung mình, Khương Hạo bóp chặt eo nhỏ, hạ thân hung hăng động lên.

"Ồ... Ồ... Công tử... Công tử..."

hấn mỗi một lần ra vào, đều kéo thịt mềm trong huyết khẩu nhảy ra, lòng dày rậm đảo qua hoa để mẫn cảm, càng kích thích hoa huyết không ngừng co chặt, mặt thủy cuộn cuộn không ngừng phun trào ra, chỗ hai người kết hợp là một mảnh thủy quang.

"Tê... thật sáng... Tiểu tao hóa... Lại phun nước..." Mặt thủy không ngừng cọ rửa mã mẫn của hấn, sáng đến hấn hút khí, tăng lớn lực đạo đâm về phía trước, còn thịt cắm thật sâu vào tử cung.

"A a... Cắm vào tử cung... A... lực quá lớn... A..." Hạ Tinh Tinh phe phẩy đầu không ngừng thét chói tai, trong mắt rung rung, thân mình dựa về phía trước, đôi tay gắt gao ôm cổ hắn, nâng gần sát làm côn thịt tiến càng sâu.

"Ồ ô... Hừ..." Nàng chôn mặt ở trên vai hắn, ngăn chặn đứt quãng rên rỉ trong miệng, hai chân kẹp eo hắn, nước mắt tằm ướt bờ vai hắn.

"A... Tiểu tao hóa... Có phải bị ta thao khốc hay không?" Khương Hạo thao đồ mắt, theo động tác nàng, hai tay duỗi đến chỗ bắp đùi, dùng sức bẻ nàng lên, vừa đi vừa dùng sức làm nàng ở trong phòng.

"A!" Đột nhiên bay lên không làm Hạ Tinh Tinh hoảng hốt, đôi tay ôm chặt cổ hắn, hai chân theo bản năng gắt gao quăn lẻo hắn, để tránh thân mình rơi xuống, tiểu huyết co rút càng mạnh hơn.

"A... thật chặt... thật là cái tao hóa... Làm chết người!" Khương Hạo dùng bước chân, vừa nảy sinh ác độc đâm lên trên, vừa bắt lấy nàng ấn lên hông mình, quy đầu ngang ngược thao vào tử cung, đâm bụng nhỏ của nàng phồng lầy một khối nhỏ.

"A... thật sâu... Cắm thật sâu... A... Đau quá..." Hạ Tinh Tinh đột nhiên thét chói tai, thân thể theo động tác hắn không ngừng phập phồng, hoa huyết bị căng vừa đau vừa trướng, đại lượng mặt thủy từ chỗ kết hợp không ngừng nhỏ giọt, chỉ chớp lát, trên mặt đất ướt một mảnh.

"A... A..." Khương Hạo ở trong vách tường chật chẽ co rút lại mà mãnh liệt thọc vào rút ra hơn mười lần, sau đó dùng sức đâm mạnh, đem toàn bộ dục vọng đưa thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (19)

Hạ Tinh Tinh vô lực ghé vào đầu vai hắn, thân mình run lên thừa nhận từng luồng nhiệt lưu, thường phát ra hừ nhẹ.

Khương Hạo ôm nàng đi đến giường, côn thịt nóng bỏng còn chôn thật sâu ở trong cơ thể nàng, vì đi lại ra ra vào vào, mỗi lần mang ra một đám sền sệt.

"Ừ... Hừ..." côn thịt trong cơ thể nhảy dựng nhảy dựng, Hạ Tinh Tinh không tự chủ được kẹp chặt tiểu huyết, côn thịt trong cơ thể càng thô cứng.

"Tiểu tao hóa, còn không bị thao đủ?" Khương Hạo ở trên mông nàng vỗ nhẹ một chút, đi đến mép giường buông nàng ra.

"Chân mở ra, để bản công tử nhìn xem tiểu tao huyết bị thao thành cái dạng gì?"

Hạ Tinh Tinh nghe hắn nói đâm lẳng, lỗ tai đều đỏ, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà mở chân ra.

Trước mặt tiểu nữ nhân xấu hổ đỏ mặt, hàm răng khê cắn môi dưới, lông mi thật dài hơi hơi rũ xuống, hai chân mở rộng, giữa hai chân đầy mặt dịch trong suốt vạtừng giọt bạch trọc, vừa mới bị thao lâu như vậy tiểu huyết đã hơi hơi khép lại, nhẹ nhàng run rẩy.

Khương Hạo hô hấp thô nặng lên, hắn nhìn không được duỗi tay khảy hoa huyết phấn nộn, "Nhanh như vậy đã khôi phục? thật là trời sinh tiểu dâm oa muốn bị thao!"

"Ừ... ư... Aa Hạ Tinh Tinh bị hắn nói cả người khô nóng, hạ thân lại bắt đầu chậm rãi chảy nước.

Khương Hạo dùng sức đùa bỡn hoa để mẫn cảm, qua lại cọ xát, chỉ chớp lát, huyết khẩu lại ướt đầm dề một mảnh. Hắn vói hai ngón tay vào, nhanh chóng run rẩy lên.

"A... A a... Quá nhanh... Quá nhanh... A... không được..." Hạ Tinh Tinh bị hắn nhanh chóng cầm tay vào mà dục tiên dục tử, trong mắt lệ quang mê mang.

Lúc nàng lại phun ra một cô mật thủy, Khương Hạo rút ngón tay ra, quay nàng lại, kéo eo nàng lên làm nàng quỳ ghé vào trên giường.

"Ng ngoan ngoan bò cho tốt, mông nhếch lên."

Hạ Tinh Tinh chậm rì rì bò sấp, nâng mông lên cao cao, lộ ra huyết khẩu đầy nước, Khương Hạo không hề do dự, quy đầu cực đại nhắm ngay tiểu huyết, một hơi đâm vào.

Lần này hung mãnh, trướng đến nàng hô hấp cũng dừng một chút, cả người run rẩy, nàng liều mạng cắn môi mới không làm ra tiếng thét chói tai.

Khương Hạo ôm eo nàng, còn không ngừng chọc vào trong, côn thịt đâm thẳng tới hoa tâm, lại đột nhiên rút ra, lại mạnh mẽ cắm vào.

"A... thật lớn... Quá lớn... A..." Nàng rút cuộc nhìn không được, kiều thanh hô lên.

"Đại nhục bỗng làm người thoải mái sao? Hử?" Khương Hạo dùng sức thao nắn, bàn tay to duỗi đến trước ngực nàng, bắt lấy một bên vú không ngừng đong đưa, mạnh mẽ vuốt ve.

"Ồ... Thoải mái... A... thật thoải mái..." Hạ Tinh Tinh hoảng đầu, vận eo đón ý nói đùa, tư thế nhập từ phía sau làm cô thịt tiến vào so với bình thường càng sâu, làm mật thủy chảy ròng ròng, yêu kiều rên rỉ không ngừng.

Khương Hạo bị động tác nàng dâm dăng kích thích hô hấp càng thô nặng, nhìn không được ở trên mông đánh vài cái, lưu lại dấu tay đỏ bưng.

"Tiểu tao hóa... lăng như vậy... A... Làm chết người!"

"Ừ... A... A... Quá sâu... A..." Hạ Tinh Tinh bị làm hoàn toàn không còn sức lực, nửa người trên ghé vào giường, mông cao cao giơ lên, hoa huyết cắn chặt cô thịt, co rút lại mứt vào.

"A... thật biết cần... thật là cực phẩm..." Khương Hạo bị tiểu huyết nàng co chặt hút tê dại, thao càng nặng, trướng ở hạ thân đánh vào huyết khẩu, phảng phất sắp đâm vào.

"A... Công tử... Từ bỏ.. Nô tỳ... Nô tỳ bị thao hỏng rồi... A..."

"không cần? Tiểu tao huyết cắn ta chặt như vậy, còn không phải muốn hung hăng bị thao sao?"

Khương Hạo bóp chặt mông tuyết trắng, cắn răng đâm vào chỗ sâu nhất, dùng sức nghiền nát.

"A... A... Đủ rồi... Chịu không nổi... A..." Hạ Tinh Tinh cả người không ngừng run run, khoái cảm trí mạng từ chỗ sâu trong hoa huyết truyền đến, làm trong đầu nàng trống rỗng, tiểu huyết há to phun mật thủy.

Phốc phốc phốc... tiếng giao hợp càng ngày càng vang, nam nhân hỗn loạn gầm nhẹ cùng nữ tử kiều mị rên rỉ.

Khương Hạo ngừng cổ, đầu kết khê lẫn, hai mắt đỏ rực, chỉ nghĩ hết sức mà làm chết nàng. Bàn tay to duỗi đến chỗ hai người giao hợp, dùng sức xoa bóp âm đế, xoa nắn đến sung quá độ, làm tiểu huyết run càng lợi hại hơn.

"A... Tiểu tao hóa... Lại kẹp chặt một chút... một lúc lại bắn cho người..."

"Ồ... Ô... A..." Hạ Tinh Tinh hai mắt đầm lệ mê mang, gất gao cắn chặt, thừa nhận va chạm cuối cùng, đại lượng dâm dịch từ bắp đùi nàng trượt xuống, khăn trải giường sớm ướt một mảng lớn.

Trong vách tường chật khít một trận co bóp, Khương Hạo cuối cùng chọc sâu một cái, rốt cuộc bắn ra nùng tinh nóng bỏng, rót đầy tử cung nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (20)

Trong phủ Tể tướng, Lý Tấn mới từ thư phòng của Liễu Đình đi ra, ngoài phòng Liễu Vũ Vi sớm đã đợi thật lâu ở đó.

Thấy hắn, Liễu Vũ Vi lập tức kéo váy chạy qua, trên mặt tràn đầy ý cười then thưng: "Lý Tấn, chàng nói chuyện với cha xong rồi? Cha cũng thật là, chàng vừa mới tỉnh không bao lâu, đã không cho chàng tỉnh dưỡng thêm mấy ngày. Tới, đây là ta chuẩn bị tổ yến cho chàng, để chàng bổ thân mình." nói xong nàng từ khay trong tay một thị nữ, cầm lấy một chén nhỏ tinh xảo, đưa đến trước mặt hắn, "Ta hâm thật nhiều thứ, chàng mau thừa dịp còn nóng uống đi."

Lý Tấn lui về phía sau một bước, sắc mặt lãnh đạm, hơi hơi rũ mắt, chán ghét và hận ý xẹt qua trong mắt. Hắn cũng chưa liếc mắt nhìn nàng một cái, nghiêng người trực tiếp vòng qua bên cạnh rồi đi.

Liễu Vũ Vi cứng đờ tại chỗ, đầy mặt không dám tin, nàng gất gao cầm chặt chén trong tay, đầu ngón tay đã ửng đỏ trắng bệch, đột nhiên, nàng la lên một tiếng, hung hăng ném chén cầm trong tay xuống mặt đất, trên mặt một mảnh dữ tợn.

Sao lại thế này? Sao lại thế này!

Từ lần trước hắn hôn mê tỉnh lại, cả người đều thay đổi!

Trước kia, đối mặt với hắn, tuy thái độ xa cách, nhưng tốt xấu gì còn nể mặt mà cự tuyệt.

không giống như bây giờ, nhìn cũng không liếc nàng một cái, giống như nàng có bao nhiêu chán ghét.

Chán ghét? Nàng Liễu Vũ Vi chưa bao giờ lấy lòng một người nào như thế, hấn dám chán ghét?!

Vậy hấn thích ai? Bé gái mồ côi nông thôn kia sao!

A, Ngoan Bảo?

Tương tượng đến hấn cho dù hôn mê cũng kêu cái tên kia trong miệng, còn chuyện mấy ngày hôm trước nàng phái người điều tra ra, thần sắc trên mặt nàng càng vận vẹo.

Nực cười, nàng đường đường là đích nữ Tể tướng lại không hơn một thôn cô?

Liễu Vũ Vi cười lạnh, trong mắt tràn ngập hận ý điên cuồng.

Lý Uyển Tình phải không? Mặc kệ người ở đâu, ta đào ba thước đất cũng phải tìm ra người!

Lúc này, Lý Tấn trở lại phủ Trạng Nguyên, đang đứng ở trước cửa sổ, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra vài phần tái nhợt. Từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, ngón cái mềm nhẹ vuốt ve qua lại, ánh mắt một mảnh tối tăm.

thật lâu sau, một nam tử mặc thanh y từ phía sau đi tới, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy nghiêm túc, hấn khom lưng chấp tay nói "Đại nhân."

Lý Tấn thu hồi suy nghĩ, trong mắt khôi phục lạnh lùng, "Tìm được rồi sao?"

"Hồi bẩm đại nhân, có thôn dân nói từng nhìn thấy cô nương chạy vào rừng trúc bên trong thôn, thuộc hạ phái người lục soát khắp cánh rừng và địa phương quanh thôn trang, cũng chưa tìm được nữ tử dung mạo tương tự bức họa."

Lý Tấn nghe vậy, tay nắm ngọc bội đột nhiên căng thẳng, cổ họng quay cuồng chua xót, hấn nhắm mắt, thật lâu sau mới ách giọng nói nói: "Tiếp tục tìm! Phạm vi mở rộng đến kinh thành."

"Vâng."

Thanh y nam tử nhẹ giọng lui xuống.

Lý Tấn nâng ngọc bội sát vào ngực, yên tĩnh, thanh âm hấn chứa đầy đau đớn: "Nàng ở đâu... Nàng rốt cuộc... Ở đâu..."

Trong Khương phủ, Hạ Tinh Tinh mấy ngày này có thể nói là sống trong nước sôi lửa bỏng.

Khương Hạo mỗi ngày đều ở trong phủ, lấy các loại lí do để nàng đi vào phòng, sau đó ấn nàng xuống làm các loại bạch bạch bạch, từ trên giường đến án thư, từ án thư đến trước tủ, từ trước tủ đến cửa sổ, lại từ cửa sổ đến trên giường...

Mỗi lần thao động nàng đến ai thanh cầu xin tha thứ, nước mắt liên liên, cuối cùng cả người xụi lơ, không có một chút sức lực.

Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Tinh Tinh liền sinh ra một cỗ hờn dỗi, hừ, cũng không sợ ngày nào đó biến thành kim thoa hoa!

Hôm nay sáng sớm, lại có người tới gõ cửa phòng nàng, nói công tử chờ nàng ở thư phòng.

Hạ Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, ở trong lòng tròn trĩnh mắt, thẳng nhai này chẳng lẽ là sáng sớm đã động dục?

Thư phòng, Khương Hạo đang ngồi ở trước bàn viết cái gì, thấy nàng tới, dừng bút lại, ánh mắt đảo qua búi tóc nàng, đột nhiên lo lắng hỏi: "Sao không thấy người mang cái trâm vàng, không thích?"

Hạ Tinh Tinh sờ sờ trâm bạch ngọc trên đầu: "Nô tỳ sao lại không thích, chỉ là trâm vàng quá quý trọng, nô tỳ luyện tiếc mang hàng ngày."

Khương Hạo hừ lạnh một tiếng, ném bút cầm trong tay lên bàn, "Bản công tử đã nói, ta không thích nghe nói dối."

Nghe vậy Hạ Tinh Tinh ngừng hồi lâu, mới hơi mang do dự mở miệng, nỗ lực uyển chuyển tìm từ: "Nô tỳ... chỉ là thích trâm ngọc hơn, trâm vàng kia, nô tỳ mang... thật sự là... thật sự là không thích hợp... Giống như già hơn mười tuổi..." nói xong lập tức cúi đầu không dám nhìn hấn.

Sau một lúc lâu cũng chưa chờ hấn đáp lời, nàng lặng lẽ ngẩng đầu, lại thấy hấn đang cực lực nén cười, bả vai run lên.

Hạ Tinh Tinh phồng miệng, cảm thấy Khương Hạo người này thật sự là đáng ghét! hấn không phải là cố ý đưa nàng cây trâm già như vậy để nhìn nàng xấu mặt đi?

Thấy nàng bĩu môi không nói lời nào, Khương Hạo ho nhẹ một tiếng, thu ý cười, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng cọ một chút ở trên cái mũi tinh xảo: "Hôm nay bản công tử tâm tình tốt, mang người đi ra ngoài một chút, người đi chuẩn bị đi."

Hạ Tinh Tinh nghe xong vui sướng không thôi, mắt to nở rộ ra sáng ngời, đi vào nơi này, nàng còn chưa bao giờ ra phủ đâu. Như sợ hấn hối hận, nàng

ném xuống một câu "Nô tỳ đi chuẩn bị ngay!" Rồi vội chạy ra.

Phía sau, Khương Hạo nhìn bóng dáng nàng cầm váy chạy, rũ mắt xuống nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (21)

Hạ Tinh Tinh thay đổi một thân váy lụa màu hồng nhạt, trên mặt tràn đầy hưng phấn, nàng nghiêng đầu vui sướng nói với Khương Hạo "Công tử, chúng ta đi thôi" mắt to lấp lánh, như chứa đầy tình quang.

Khương Hạo đánh giá nàng một hồi, phân phó Hà Minh đi lấy một cái mũ có mạng đội lên trên đầu nàng.

"Công tử?" Hạ Tinh Tinh khó hiểu, nàng cũng không phải tiểu thư thế gia, mang mũ có mạng làm gì.

"Bên ngoài thái dương lớn, bản công tử sợ người phơi nắng." Khương Hạo nhàn nhạt mở miệng, cuối cùng lại bổ sung một câu, "Vốn dĩ đã không đẹp, nếu phơi đến thì càng xấu."

Hạ Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn trời căn bản không có thái dương, không còn lời nào mà giật giật khóe miệng.

Kinh thành trên đường cái vĩnh viễn đều náo nhiệt.

Nơi nơi đều là tửu lầu, cửa hàng, bán đồ ngọc, gấm vóc, tượng đất, trang sức, còn bán đường hồ lô...

Hạ Tinh Tinh xem đến hoa mắt, trong tay nàng cầm một chuỗi đường hồ lô, nhìn không được chạy đến trước từng cửa hàng, vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ.

Khương Hạo chấp tay sau lưng chậm rãi đi phía sau, trên mặt hàng năm nghiêm túc khó được mang theo vài phần bất đắc dĩ. Nha đầu này, vừa ra phủ tựa như thay đổi hẳn, đầu còn nhớ rõ hẳn là chủ tử?

Hắn không phát giác, mắt mình nhìn nàng cất giấu một tia sùng nịch.

Đi dạo một hồi lâu, bọn họ vào một cửa hàng bán trà, Khương Hạo gọi nàng lại, tùy ý chọn mấy cây trà ngọc, từng cây trong suốt xinh đẹp nhỏ nhắn, hắn cầm từng cây trà khoa tay múa chân trên đỉnh đầu nàng, một lúc gật đầu một lúc lắc đầu.

Thấy hắn nghiêm túc, trong lòng Hạ Tinh Tinh âm thầm nói, công tử, người thật sự thấy rõ mặt ta sao?

Cuối cùng, hắn chọn được ba cây tương đối vừa lòng, bảo lão bản gói lại.

Hạ Tinh Tinh tiếp nhận hộp gỗ lão bản đóng gói xong đưa cho nàng, kinh ngạc mở to hai mắt, thanh âm vì kinh ngạc hơi hơi nâng lên: "Công tử.. Công tử, đây... đây đều cho ta?"

"Làm tỳ nữ của bản công tử, sao có thể keo kiệt đến mức cả ngày chỉ có một cây trà? không phải ném mặt mũi bản công tử sao?" Khương Hạo hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo nàng một cái.

Hạ Tinh Tinh nắm hộp gỗ trong tay, khóe miệng dưới khăn che mặt không tự giác nhếch lên, nàng bước nhanh lên, đuổi kịp bước chân hắn.

Tối gần trưa, Khương Hạo mang theo nàng vào một tửu lầu, muốn thuê một gian phòng.

Hắn gọi một bàn đồ ăn, chờ đồ ăn bưng lên, Hạ Tinh Tinh sớm đã đói hai mắt xanh lè, nàng tháo mũ có xuống, mắt trông mong nhìn Khương Hạo, chờ hắn lên tiếng, mắt hạnh đầy sương mù mênh mông.

Thấy nàng thèm ăn, Khương Hạo khó được không phát tính tình: "Được rồi, ăn đi, cũng đừng nói bản công tử ngược đãi người."

Hạ Tinh Tinh nghe vậy, nội tâm hoan hô một tiếng, bắt đầu vui đầu ăn, Khương Hạo thấy vậy, cười khề lắc lắc đầu.

Mới vừa ăn không bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu nhị: "Quý rầy công tử, nơi này có khách nhân xưng là biết ngài, ngài có tiện mở cửa cho nàng vào?"

Biết? Hạ Tinh Tinh buông đũa, quay đầu nhìn Khương Hạo, nhưng thấy hắn híp híp mắt, ngón trỏ nhẹ gõ vài cái lên mặt bàn, sau đó nhàn nhạt nói: "Tiến vào."

Cửa bị đẩy ra, nhìn thấy người tới, Hạ Tinh Tinh cả kinh, thế nhưng là Liễu Vũ Vi!

Liễu Vũ Vi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy tình hình bên trong thật ra cũng sững sốt, đại khái không nghĩ tới nha hoàn lại cùng chủ tử ngồi cùng bàn dùng cơm.

Bất quá trong nháy mắt nàng thu lại biểu tình kinh ngạc, ôn hòa cười nói với Khương Hạo: "Khương công tử, vừa mới xa xa nhìn thấy chàng, không tới chào hỏi kịp. Hiện nay phòng thuê của tửu lâu đã đầy, Vũ Vi mạo muội, không biết Khương công tử có để ý Vũ Vi quấy rầy một phen?"

Khương Hạo nghe vậy khẽ cười một tiếng, trên mặt treo ý cười không chút để tâm: "Liễu cô nương khách khí, câu quấy rầy này thật không dám nói, bản công tử vừa vặn đã dùng xong rồi, phòng thuê này nhường cho nàng đi."

nói xong, hần đứng dậy, không màng mặt Liễu Vũ Vi tươi cười chột cứng lại, lập tức đi đến cửa, đi một thời, phát hiện sau lưng tựa hồ thiếu cái đuôi, hần xoay người nhìn, liền thấy Hạ Tinh Tinh đứng ở đó, vẻ mặt giãy giụa không nỡ nhìn một bàn đồ ăn kia, tức đến bật cười, rống lớn: "Ly Uyên Tinh! Còn không mau đuổi theo!"

Hạ Tinh Tinh bĩu môi, cuối cùng nhìn một cái chân giò thủy tinh trên bàn, động cũng không động, cầm lấy mũ có mạng bước nhanh đi theo.

Nàng không chú ý, khi Liễu Vũ Vi nghe thấy Khương Hạo gọi tên nàng thì đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn bóng dáng nàng đi xa, như muốn thiêu ra một cái lỗ trên người nàng, sau đó, nàng ta ý vị không rõ mà cười, trong mắt lộ ra âm ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (22)

Đến khi ngồi lên xe ngựa, mặt Khương Hạo vẫn âm u, không nói lời nào.

Hạ Tinh Tinh trong lòng có chút ủy khuất, người này thế nào, cứ thế đi ra, cơm cũng chưa ăn. Vừa mới không phải đi ra thực tiêu sái sao? Hiện giờ lại bày mặt xấu cho ai xem. Nếu luyến tiếc, có bản lĩnh thì trở về a!

Trong lòng nàng có chút ê ẩm, trên ót đột nhiên ăn một cái đập, nàng che đầu, mặt đầy lên án nhìn về phía Khương Hạo.

"Còn ủy khuất? Bản công tử cũng không rõ, ngày thường trong phủ người thiếu ăn hay là bớt đồ dùng của người, làm người như thế... như thế..." Nghĩ đến bộ dáng nàng vừa rồi, Khương Hạo cảm thấy khó có thể mở miệng, hần vốn định tiêu sái đi luôn, bảo "Thù" lần trước thất ước, không nghĩ tới bị nha đầu tham ăn này kéo chân, thật là, một hơi nghẹn nửa vơi trong lòng. Nàng ngược lại, còn cảm thấy ủy khuất, nhìn một cái, miệng còn dẩu đến độ có thể treo cái chai.

"A?" Hạ Tinh Tinh có chút ngốc, hần bắt mắt a, không phải bởi vì luyến tiếc Liễu Vũ Vi? Nghĩ vậy, nàng che đầu, ngây ngốc cười, chua xót trong lòng trở thành hư không.

Khương Hạo thấy nàng ngốc nghếch quả thực không muốn để ý nàng, hần hơi có chút bức mình nhìn ra ngoài cửa sổ, bất quá, mới vừa rồi tâm tình bị Liễu Vũ Vi phá hư, thật ra đã bình phục không ít.

Nha đầu ngốc, toàn làm chuyện ngu xuẩn, trên đời này, cũng chỉ có bản công tử không chê nàng.

Đầu tháng năm, cửa Khương phủ treo vài bó trắng.

Đồng thị chung quy không chịu nổi mà đi, mang theo tràn đầy không cam lòng và hận ý, vĩnh viễn nhắm mắt.

Ngày ngày Khương phủ có người đến phúng viếng, Khương đại nhân một mình vội đến đầu cũng lớn, lại cũng không có cách nào, loại chuyện này, hần không có mặt mũi mở miệng bảo Khương Hạo hỗ trợ.

Thư phòng, Khương Hạo đứng ở trước cửa sổ, nhìn mình nguyệt lên đến nửa bầu trời, ánh mắt nặng nề.

Hạ Tinh Tinh đứng ở cách đó không xa phía sau hần, nhìn bóng dáng hần, trong mắt lộ ra vài phần lo lắng.

Đồng thị đã chết, hần thoát nhìn một chút cũng không cao hứng, cứ như vậy đứng ở trước cửa sổ, từ chạng vạng cho đến giờ.

Lúc này, trong lòng Khương Hạo lại nhớ đến trước kia, nhớ đoạn ký ức đã bị hần phong ấn nhiều năm trong đầu.

Khương Hạo từ khi sinh ra, cùng mẹ đẻ hần bị nhốt vào một viện hẻo lánh hoang vu, trong viện chỉ có một lão ma ma.

Mẹ đẻ hần cả ngày chỉ biết lấy nước mát rửa mặt, oán trách vận mệnh bất công, trừ chuyện đó ra, đối với hần không có nửa điểm quan tâm.

Trong viện ngày ngày đưa tới đều là cơm lạnh canh thừa, mùa đông càng gian nan, không có người đưa chăn bông và than lửa, họ chỉ có thể trốn trong phòng, trên người quần đầy quần áo và chăn mỏng, lại vẫn run bần bật.

Mỗi khi như vậy, mẹ đẻ sẽ dùng ánh mắt cừu thị nhìn hần, mặt đầy chán ghét.

Nếu chán ghét, lúc trước vì sao lại sinh ra hần.

Duy nhất cho hần ấm áp, đó là lão ma ma kia, bà sẽ hiền lành nhìn hần, sẽ ôm hần vào trong ngực đỡ hần đi vào giấc ngủ, sẽ nheo mắt dưới ánh đèn may vá quần áo cũ nát cho hần.

Năm tuổi năm ấy, lúc hần một mình ngồi dưới đất chơi bùn, có một người tới viện, một nữ nhân tuổi trẻ mặc xiêm y hoa lệ.

Nàng mang theo một hộp gỗ con đứng ở cửa viện nhìn hần hồi lâu, sau đó vẫy hần đi tới, buông hộp ngồi xổm trước mặt hần, từ trong ống tay áo lấy ra một cái khăn, nhẹ nhàng xoa xoa mặt hần, dịu dàng cười với hần.

Nàng thật xinh đẹp, lại rất ôn nhu. Tiểu Khương Hạo ngạc nhiên nhìn nàng, mặt lấm lem lén lút đỏ lên, lộ ra vài phần ngốc nghếch.

Nữ nhân xinh đẹp thấy thế mỉm miệng cười, nàng quay lại mở hộp gỗ trên mặt đất, lấy một mâm điểm tâm tinh xảo, đặt trước mặt hần.

Tiểu Khương Hạo nhìn chằm chằm bàn điểm tâm kia, nuốt nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm hồi lâu, rốt cuộc dưới ánh mắt chờ đợi của nữ nhân, cầm một miếng, để vào miệng.

Ngọt ngào mềm mại, nhẹ nhẹ xộp xộp, hần chưa từng ăn cái gì ngon như vậy, hần ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, trong mắt lóe sáng.

Sau đó, thân mình nhỏ nhỏ của hần, không có dấu hiệu gì ngã xuống, một trận đau nhức, hần thấy bóng dáng nữ nhân rời đi thật nhanh.

Hóa ra, không phải mọi người cười ôn nhu đều là ấm áp, nó cũng có thể là độc được xuyên ruột.

Cuối cùng, là lão ma ma vội vàng tới, dùng lòng trắng trứng làm cho hần nôn ra, hần mới nhặt về một cái mạng.

Từ đó về sau, hần không còn chạm vào điểm tâm nữa.

Bảy tuổi năm ấy, nữ nhân sinh hạ hần ra đi.

Chín tuổi năm ấy, lão ma ma cũng đi.

Từ đây, hần thật sự thành người cô đơn.

Trong viện thay một tỷ nữ mới xinh đẹp, hần lại không có chút vui mừng nào. Đồ vật đẹp đều có độc.

Quả nhiên, tỷ nữ kia luôn không cho hần ăn cơm, nhục mạ hần, dùng gậy trúc quất hần, thậm chí, dâm loạn hần.

Dần dần, hần quen hết thầy, học được che dấu cảm xúc, học được giấu tài.

hần mười hai tuổi năm ấy, tỷ nữ kia bị phát hiện ngã trong một cái giếng ở một viện rất xa, khi phát hiện, thi thể đã trương lên, trên mặt không có một chỗ hoàn hảo.

Sau đó, hạ nhân trong viện nhiều lên, cũng đều là nữ nhân ở chính viện kia phái tới, cuộc sống của hần càng ngày càng gian nan, hơi thở trên người hần cũng càng thêm âm trầm.

Mười lăm tuổi năm ấy, nhân sinh của hần đã xảy ra biến hóa lật trời, con vợ cả duy nhất đã chết, lão già rốt cuộc nhớ tới hần bị ném ở một góc. hần vào ở viện tốt nhất, ăn sơn trân dồi này từng có, lấy gấm vóc tốt nhất làm quần áo.

Nữ nhân kia đương nhiên không cam lòng, lần lượt phái người trà trộn vào trong viện hần, mê hoặc câu dẫn, hạ được đầu độc, thủ đoạn ừn ừn không dứt, lại không một ai thành công, hần sớm đã không phải là đứa bé năm tuổi ngu xuẩn kia nữa. Những nữ nhân đó, từng người đều bị hần đánh chết.

hần dùng thủ đoạn tàn bạo, nhất nhất xử trí tất cả những kẻ từng ám hại hần.

hiện giờ, nữ nhân kia rốt cuộc đã chết, kỳ thật hần cũng không cảm thấy cao hứng thế nào, chỉ nhẹ nhàng thở ra.

hần kỳ thật, cũng không thích giết người một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (23)

Khương Hạo khe khẽ thở dài ở trong lòng, xoay người, đối diện một đôi mắt to sương mù mênh mông, trong mắt đều là quan tâm, đột nhiên trong lòng hắn ấm áp.

Hắn còn nha đầu ngốc nghếch này.

Hắn nghĩ, về sau đại khái hắn sẽ không còn cô độc.

Hắn đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhàng không ít, hắn vẫy nàng đến, vươn tay phải nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, không phải khuôn mặt quá xinh đẹp, lại làm hắn cảm thấy thực an tâm.

Tuân theo ý nguyện trong lòng, cúi người, nhẹ nhàng dán lên môi nàng.

Hơi thở ấm áp nhào vào mặt, lông mi thật dài đảo qua mũi, Hạ Tinh Tinh dờ tại chỗ, hô hấp hơi hơi cứng lại.

Hắn có chút vụng về mút cánh môi nàng, ngay từ đầu lực đạo mút vào có chút lớn, sau đó hắn như dần dần ra nên lập tức giảm bớt, lại vươn đầu lưỡi ra trần an, ở trên môi nàng vuốt ve qua lại, sau đó, đầu lưỡi hắn cạy khớp hàm nàng, gặm gao cuốn lấy cái lưỡi mềm mại của nàng cùng múa, ôn nhu lại triền miên.

Thịch thịch thịch. không biết là tiếng tim ai đập, mạnh mẽ hữu lực, càng lúc càng nhanh.

Hạ Tinh Tinh gặm gao nắm chặt vật áo hắn, ngửa đầu nhận hắn hôn, trong đầu bay nhẹ nhàng, hai chân có chút nhũn ra. Bàn tay nóng bỏng đúng lúc ôm eo thon của nàng, cách lớp váy hơi mỏng, phảng phất muốn thiêu cháy nàng.

Hô hấp tương triền, nước bọt giao thoa, thanh âm ái muội ở trong phòng yên tĩnh không ngừng vang vọng.

không biết qua bao lâu, hai người rốt cuộc tách ra, Hạ Tinh Tinh thở dốc dựa vào ngực hắn, hai má đỏ bừng, trong mắt một mảnh thủy quang, môi đỏ bị hôn hơi sưng, càng có vẻ kiều diễm.

Hầu kết Khương Hạo nhẹ lặn, trên khuôn mặt tuấn tú cũng nhiễm một tầng hồng nhạt hiếm thấy, ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng, trong mắt phảng phất lộ ra tình ý nhẹ nhàng.

Hạ Tinh Tinh bị hắn nhìn cả người nóng lên, như đã điều tròn vào trong ngực hắn.

Khương Hạo khẽ cười một tiếng, ở trên vành tai nàng đỏ bừng roi xuống một nụ hôn, sau đó duỗi tay ôm nàng vào trong lòng, như là mở ra một đóa hoa.

Ngoài cửa sổ, minh nguyệt sáng trong. Trong phòng, năm tháng an tĩnh.

Từ đêm đó, Khương Hạo và nàng quan hệ rõ ràng thân cận hơn rất nhiều.

Hắn sẽ rút thời gian cùng nàng ăn cơm, cùng nàng tản bộ dưới ánh trăng; hắn sẽ ôm nàng ngồi ở trên đùi hắn ôn nhu hôn nàng; khi ở bên nhau có khi hắn đột nhiên mọc ra một cây trăm ngọc giống như ảo thuật, cười cãi lên cho nàng.

trên giường, hắn cũng ôn nhu rất nhiều, mỗi đêm, hắn đều ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve tóc nàng, ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Biến hóa như vậy làm Hạ Tinh Tinh vui vẻ, trong lòng cũng có ngọt ngào.

Buổi tối đó, Khương Hạo không tìm nàng.

Khả năng hắn có việc, Hạ Tinh Tinh nói với mình. Nhưng nàng nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được.

Bất quá mới nửa tháng, nàng đã không quen ngủ không có hắn bên cạnh sao? Hạ Tinh Tinh âm thầm kinh hãi.

Nàng nghĩ, có phải nàng nhập diễn quá sâu hay không.

Sáng sớm hôm sau, Khương Hạo lại ra phủ, thẳng đến buổi trưa vẫn không trở về.

Tình huống như vậy không phải chưa từng có, nhưng Hạ Tinh Tinh lại ần ần có chút bất an, mí mắt nhảy không ngừng.

Lý Tấn đứng ở cửa Khương phủ, từ trước đến nay trên mặt bình tĩnh, giờ phút này ần ần lộ ra kích động.

Tìm kiếm lâu như vậy, rốt cuộc ở một tiểu nhị của tửu lâu tìm được tin tức. Theo hắn miêu tả, hơn một tháng trước, từng có một nữ tử mang mũ có mạng cùng công tử Khương phủ tới tửu lâu. Lúc bọn họ rời đi, hắn vừa đứng ở cửa phòng thuê liếc thấy dung mạo nàng, cùng cô gái trẻ trên bức họa có tám

phản tương tự.

hắn không biết có phải nàng hay không, bừa họa kia là hắn tự tay vẽ, nhưng hắn không gấp lại nàng từ sau khi nàng mười tuổi.

Tám phản tương tự, mặc kệ có phải nàng hay không, hắn đều phải tự tới xác nhận. Hắn thật sự, quá nhớ nàng.

hắn nắm chặt lòng bàn tay hơi hơi đỏ mồ hôi, nỗ lực ở trên mặt biểu hiện ra bình tĩnh, nhưng bước chân hoảng loạn, vẫn tiết lộ tâm tình hắn giờ phút này.

Hà Minh đưa Lý Tấn chờ ở đại sảnh trong viện, tuy hắn không biết vì sao vị Trạng Nguyên đại nhân này cùng với công tử nhà mình chưa từng giao lưu lại đột nhiên tới bãi phóng, nhưng vị này cũng không phải người hắn có thể đắc tội.

Hạ Tinh Tinh ở trong phòng ngồi yên một buổi sáng, rốt cuộc vẫn nhịn không được đi tìm Hà Minh, muốn hỏi một chút hắn có biết Khương Hạo bởi vì chuyện gì mà đi ra ngoài hay không, trong lòng nàng không biết vì sao luôn không yên ổn.

Mới vừa vào đại sảnh, lại thoáng nhìn có khách, nàng cuống quýt cúi người hành lễ chuẩn bị cáo lui, nam tử đang ngồi đột nhiên đứng lên, thậm chí vội vàng làm nghiêng chén trà trong tay.

"Tinh Tinh...?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (24)

Tiếng xưng hô quen thuộc lại xa lạ vang lên, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử dung mạo thanh tú đang đầy mặt kích động nhìn nàng.

Bước chân hắn có chút hoảng loạn đi về phía nàng, đôi tay nắm chặt bả vai nàng, "Là nàng, thật là nàng!"

Hốc mắt hắn lập tức đỏ bừng, môi không ngừng run rẩy, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy kinh hi, mắt mà tìm lại, còn có... đau đớn kịch liệt.

Đối diện đôi mắt này, trước mắt Hạ Tinh Tinh đột nhiên một trận choáng váng, trong lòng dâng lên bi thương không rõ, trong đầu nhanh chóng hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Thiếu niên nho nhỏ dốt tiểu cô nương so với hắn thấp hơn một cái đầu, đang vui sướng chạy trên đồng ruộng...

Thiếu niên nho nhỏ ngồi bên bờ sông, đầy mặt ý cười giúp tiểu cô nương rửa tay...

Thiếu niên nho nhỏ về mặt rồi rắm lại mang theo sừng nịch thay tiểu cô nương chải một búi tóc méo mó...

...

Từng màn, sinh động như vậy, chân thật như vậy.

Cuối cùng hình ảnh dừng lại, đã trở thành thiếu niên ôn nhu sờ sờ đầu tiểu cô nương, nói với nàng, chờ ta trở lại.

Trước mắt sương mù rốt cuộc tan ra, Hạ Tinh Tinh đột nhiên cảm giác được linh hồn của mình run lên, sau đó nàng kinh hãi phát hiện, nàng vẫn ở trong thân thể này, vẫn có thể cảm giác được hết thảy phản ứng của thân thể, nhưng nàng lại không cách nào khống chế thân thể này!

Phát hiện này làm nàng toát ra hàn ý nhè nhẹ từ đáy lòng, nàng không ngừng gọi hệ thống, lại không được đáp lại.

Nàng chỉ có thể cứng đờ, cảm giác được trong mắt "mình" dần dần ướt át, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, mang theo quyền luyện, nhẹ nhàng gọi: "A Tấn ca..."

Vừa dứt lời, Lý Tấn rốt cuộc không kiềm chế được, vươn hai tay gắt gao ôm nàng vào trong ngực, hốc mắt nóng lên, ngực kịch liệt đập phồng, lúc này lỗ hổng lớn trong tim đã lâu rốt cuộc được lấp đầy, hữu lực nhảy lên.

Là nàng! thật là nàng! hắn rốt cuộc tìm được nàng!

Lúc này Hạ Tinh Tinh trong lòng hồ hết suy nghĩ muốn tránh ra, nhưng nàng lại không nhúc nhích được, chỉ có thể trở mắt nhìn "mình" về mặt thuận theo rúc vào trong ngực Lý Tấn, đôi tay nhẹ nhàng vòng lên eo hắn.

"Các ngươi đang làm gì?!"

một thanh âm phần nộ vang lên, Khương Hạo về mặt âm trầm bước tới, dùng sức lôi nàng từ trong ngực Lý Tấn ra, sau đó đột nhiên bắt lấy tay nàng. Rời xa Lý Tấn, trong nháy mắt Hạ Tĩnh Tĩnh đột nhiên như được giải trừ giam cầm, một lần nữa giữ lại chủ quyền thân thể.

"Lý công tử, người ôm tỳ nữ của ta làm gì?" Khương Hạo lạnh lùng mở miệng.

"Tỳ nữ... của người?" tâm kinh hi kích động dần dần bình tĩnh, Lý Tấn khôi phục lý trí, nhớ tới vấn đề lúc trước xem nhẹ, vì sao nàng đột nhiên rời thôn trang, lại vì sao ở Khương phủ. Giờ phút này nghe Khương Hạo nói, hần kinh ngạc mở to mắt.

Hạ Tĩnh Tĩnh vừa định mở miệng giải thích, đã nghe Khương Hạo cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, tỳ nữ ám giương của bản công tử." Mặt nàng tái nhợt, trong lòng một trận đau đớn.

"Phanh!"

một quyền của Lý Tấn hung hăng đánh ngã Khương Hạo xuống đất, hai mắt hần đỏ rực, sắc mặt dữ tợn, trong lòng vừa giận vừa đau, hần không muốn tin tưởng, nhưng nhìn mặt Hạ Tĩnh Tĩnh tái nhợt lại không phân bác, hần còn gì không rõ? Bảo bối hần nâng trong tay, người hần thật vất vả tìm được, Khương Hạo dám vũ nhục như vậy! Sao hần ta dám? Sao hần ta dám! Hần không thể giết hần ta ngay!

Lại lần nữa nắm đấm vung lên, phải dừng lại, hần không thể tin tưởng nhìn người lao ra che ở trước mặt Khương Hạo, tâm như bị hung hăng xé rách. Khương Hạo đẩy người nọ ra muốn đánh trả, lại bị nàng gắt gao ôm lấy.

"Lý công tử, người đi nhanh đi."

Nàng nhìn về phía hần, trong mắt tràn ngập cầu xin, như là... đột nhiên thay đổi cả người. Nàng gọi hần là Lý công tử.

hần nắm chặt quyền, ngăn chặn đau đớn không ngừng quay cuồng trong ngực, chưa xốt mở miệng: "Nàng đi theo ta."

Nghe vậy Khương Hạo đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt như mũi tên, vừa muốn nhào lên lại bị Hạ Tĩnh Tĩnh liều mạng ôm lấy, nàng nhìn hần lắc đầu, lại nói một lần: "Người đi mau."

Tâm thật đau, đau vô cùng, hần có thật nhiều lời nói muốn hỏi nàng, thật nhiều lời muốn nói cùng nàng, nhưng nàng lại trở nên xa lạ như vậy, xa cách như vậy, thân cận lúc trước phẳng phất thành ảo giác của hần.

hần nhìn nàng thân sắc vội vàng lôi kéo Khương Hạo không ngừng giẫy giụa đi vào trong viện, không quay đầu lại.

hần theo bản năng vươn tay về bóng dáng nàng, miệng ngập ngừng, muốn giữ lại, cuối cùng lại vô lực buông xuống, trên mặt tràn đầy thống khổ và mờ mịt.

Nàng không cần hần sao?

Vì cái gì, hết thấy đều không giống?

Đây là... báo ứng sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (25)

Mới vừa vào phòng, Khương Hạo đột nhiên ném tay nàng ra, trên mặt tràn đầy trào phúng: "Thế nào? Người sợ ta đánh tình lang của người?"

"không, không phải..." Hạ Tĩnh Tĩnh vô lực mở miệng, muốn nói bọn họ không phải quan hệ này, rồi lại không biết nên giải thích như thế nào, chẳng lẽ nàng nói nàng không phải Lý Uyển Tĩnh, vừa rồi thân thể của nàng không chịu khống chế sao?

"không phải? không phải các người lại ôm nhau? không phải mà hần bảo người đi cùng hần?"

Khương Hạo châm chọc cười to, trong mắt tràn đầy âm u, trong lòng một ngọn lửa đốt như muốn nổ tung hần.

Ngày hôm qua, hần thu được một phong thư, thư viết thân thể Lý Uyển Tĩnh cùng với quá vắng của nàng và Lý Tấn, cũng ám chỉ nàng đi vào Khương phủ có tính toán khác.

hần không tin nàng đến Khương phủ có mưu đồ khác, nữ nhân này ngu ngốc như vậy, sao có thể là gian tế đây? Nhưng hần lại không dám xác định nội dung trong thư có phải giả hay không. hần chưa bao giờ hỏi lai lịch của nàng, chỉ nghĩ vào viện hần thì là người của hần, nhưng nếu trong lòng nàng có người khác? Nếu nàng đối với mình chỉ là bởi vì sợ hãi mà khuất phục? Đúng vậy, lần đầu tiên hần gặp mặt đã dọa nàng, về sau cũng... Khương

Hạo không dám nghĩ nữa, hắn nằm ở trên giường trần trọc, một đêm không ngủ.

Chờ trời sáng, hắn lập tức xuất phát đi Hạnh Hoa Thôn, hắn muốn tự mình tra chân tướng, cho nàng một công đạo, cũng cho mình một công đạo.

Hon một canh giờ ra roi thúc ngựa, lòng đầy nôn nóng, nhưng hắn tra được cái gì?

A, thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, có tình với nhau, khổ chờ 5 năm..

Mỗi một chữ đều như đang cười nhạo hắn, cười nhạo hắn làm điều thừa.

Có thể tưởng tượng mấy ngày này ôn nhu hiền hòa, nàng then thùng vui sướng, trong lòng hắn lại ôm một tia hy vọng, muốn trở về nghe nàng giải thích.

Chỉ cần nàng nói hiện tại trong lòng nàng chỉ có hắn, hắn sẽ tin tưởng, không truy cứu trước kia.

Nhưng hắn thấy cái gì?

Bọn họ ôm nhau, tình chàng ý thiếp, chường mắt đến chết! Như một cái tát hung hăng quật lên mặt hắn!

Tưởng tượng đến một màn vừa rồi kia, ngực hắn một trận khó chịu, trong đầu đau thình thịch.

Nhìn nàng về mặt muốn giải thích rồi lại nói không nên lời, lừa dè trong ngực lập tức bộc phát ra, hán kéo nàng, dùng sức cắn môi nàng, hôn nàng như thỏ bạo phát tiết.

Hạ Tinh Tinh đau, mắt đầy nước mắt, theo bản năng mà giãy giụa, động tác này càng kích phát tức giận của Khương Hạo.

"Như thế nào? Thấy Lý Tẩn, hôn cũng không cho hôn?"

Khương Hạo cười lạnh, túm nàng hung hăng đẩy lên giường, từ sau lưng áp lên, mạnh mẽ xé rách váy nàng.

"Hôm nay ta không chỉ có muốn hôn ngươi, còn muốn thao chết ngươi! Làm ngươi không có thời gian đi cầu dẫn nam nhân khác!"

nói xong, hắn thô bạo kéo váy và quần nàng xuống, ép nàng quỳ bò, không có tiền diễn trực tiếp đâm vào.

"A!"

Đau đớn xé rách từ hạ thân truyền đến, Hạ Tinh Tinh đau cả người phát run, nàng ghé vào trên giường, nước mắt từng giọt lăn xuống, trong lòng càng đau đớn hơn.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy vô cùng khuất nhục và không chịu nổi. Hắn đè nặng nàng, chỉ coi nàng như công cụ phát tiết.

"Kêu ra! Ngày thường không phải thực tao sao! hiện giờ lại như người câm!"

Khương Hạo đỏ mắt mạnh mẽ đưa đẩy, hung hăng xoa ngực nàng, trong lòng lửa càng thiêu càng mạnh.

Hạ Tinh Tinh dùng sức nắm chặt tay, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, hạ thân sớm đã đau chết lặng, nàng gất gao cắn đầu lưỡi, không cho mình phát ra một chút thanh âm.

Khương Hạo từ sau lưng nhìn thấy nàng nắm chặt tay, trong đầu càng bị lửa giận và đố kỵ thiêu đốt không có lý trí, trong lòng càng thêm khó chịu, hắn hung hăng cắn vai nàng, bóp chặt eo nàng, liều mạng thao nàng.

"Ngươi chỉ có thể là của ta! Chỉ có thể bị một mình ta làm! Dù chết, ngươi cũng là của ta!"

không biết bao lâu, trận phát tiết này rốt cuộc ngừng lại, Khương Hạo rút hạ thân ra, lúc này mới cảm thấy có chút không thích hợp, hắn lật nàng lại, Hạ Tinh Tinh sớm đã hôn mê bất tỉnh, cả mặt tái nhợt, trên mặt đều là nước mắt, khóe miệng rỉ máu, hai vú xanh tím trái rộng, miệng vết thương ở bả vai càng đáng sợ, da thịt tróc ra, không ngừng chảy máu. Hạ thân nàng đã bị thao sưng đỏ, hơi hơi tróc ra, tinh dịch nùng bạch lẫn vết máu nhè nhẹ.

Khương Hạo trắng mặt, như bị đổ một chậu nước lạnh vào đầu, lửa đầy người lập tức bị dập tắt. Hắn khôi phục lý trí, không thể tin được hết thảy là mình làm, không thể tin được mình tổn thương nàng thành như vậy.

không phải, hắn không muốn như vậy.

Trong lòng lập tức dâng lên bất an và kinh hoàng, hắn run rẩy vờn tay ôm nàng vào trong ngực, hướng ra ngoài cửa rồng to bảo Hà Minh đi tìm y nữ.

Lúc Hạ Tinh Tinh tỉnh lại, đã là buổi tối ngày hôm sau. Nàng chậm rãi mở mắt ra, trên vai truyền đến đau đớn nhẹ nhàng, hạ thân có chút lạnh, như mới vừa bôi thuốc, yết hầu nàng khô khốc, hơi hơi giật giật tay, mới phát hiện tay nàng bị ai gất gao nắm chặt. Nàng vừa động, chủ nhân bàn tay đột nhiên ngừng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (26)

"Người... Người rốt cuộc tỉnh?" Khương Hạo âm ỉ nói, trên mặt từ trước đến nay bình tĩnh vô tình, lúc này mang theo khăn trương và vài phần thấp thỏm, mắt hần xanh đen, trong mắt tất cả đều là tơ máu.

Hạ Tinh Tinh nhìn hần một cái, nhẹ nhàng bỏ ánh mắt sang một bên, không nói gì.

Thấy vậy, trên mặt Khương Hạo hiện lên vô thức, hần mím môi, nhẹ nhàng hỏi: "Người khát sao? Muốn uống chút nước không?"

nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, vội rót chén nước, động tác mềm nhẹ nâng nàng dậy, đưa nước tới trước mặt nàng.

Yết hầu thật sự khô rát, Hạ Tinh Tinh rừ mắt xuống, tiếp nhận cốc uống xong nước, sau đó tiếp tục nằm xuống.

"Người... Người có đói bụng không... Nằm lâu như vậy nhất định là đói bụng... Phòng bếp có canh gà nóng... Ta lập tức phái người bưng lại đây... Muốn uống chút cháo hay không... Người có đặc biệt muốn ăn gì đều có thể nói với ta..." Khương Hạo lải nhải, trên mặt mang theo vài phần thật cần thận không dễ phát hiện.

"Công tử." Hạ Tinh Tinh cắt lời hần nói, trong lòng có chút khổ sở, có chút mệt mỏi, "Ngài không cần như thế, nô tỳ chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc."

Nghe vậy thần sắc Khương Hạo cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia bị thương, hai tay bên sườn nắm chặt lại buông ra, cuối cùng, hần than nhẹ một tiếng: "Vậy người nghỉ ngơi đi... Ta... Ta đi trước."

Thấy nàng nhắm mắt không phản ứng, hần đành phải rời đi.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt, Hạ Tinh Tinh mở bừng mắt, ngơ ngẩn nhìn trần nhà.

sự tình sao lại thành như vậy đây?

"Ký chủ, cô có khỏe không?" Hệ thống có chút vô thức mở miệng.

"Lúc trước sao lại thế?" Hạ Tinh Tinh nhắm mắt, khôi phục bình tĩnh.

Theo lý thuyết, lúc nàng đến, nên cùng thân thể này hoàn toàn dung hợp, ký ức của thân thể này, cảm xúc tình cảm đã từng có nàng đều hần là đã tiếp thu. Nhưng từ khi nàng đi vào nơi này, không chỉ không tiếp thu được đầy đủ ký ức, hơn nữa mỗi lần nàng đều không cảm nhận được cảm xúc dao động của thân thể, đến ngày hôm qua, nàng gặp Lý Tấn. Trong nháy mắt, nàng có ký ức một đời của thân thể này, từ làm bạn mười năm, đến Lý Tấn rời đi, nàng chờ đợi, cảm nhận được tương niệm 5 năm trong lòng, chờ đợi và yêu say đắm. Nhưng trong nháy mắt mình lại không cách nào khống chế thân thể, giống như rối gỗ bị dặt dây, nhất cử nhất động đều bị người điều khiển. Thực sự quá quý dị, chẳng lẽ các nàng không dung hợp sao?

Biết suy nghĩ trong lòng nàng, hệ thống có chút khó xử mở miệng: "Thân thể bị khống chế ta cũng không thể giải thích. Hơn nữa lúc trước, ở trên người của cô, ta phát hiện một cỗ khí vận bị che dấu, bị cái gì áp chế. Ngày hôm qua lúc cô nhìn thấy Lý Tấn, thân thể bị khống chế, cỗ khí vận kia đột nhiên bùng nổ. Ta có thể khẳng định cỗ thân thể này hoàn toàn dung hợp, nhưng kỳ quái là, cỗ khí vận này không thuộc về cô nhưng cũng không thuộc về thân thể này, nó và khí vận của cô hoàn toàn rõ ràng là hai loại. Khi cô nắm giữ lại thân thể một lần nữa, nó lại bị che dấu. hiện tại ta chỉ có thể suy đoán, đó đều có quan hệ với Lý Tấn."

Hạ Tinh Tinh gật đầu, không sai, nàng khác thường xác thật là vì Lý Tấn mới có. Lúc trước khống chế thân thể, hần là Lý Uyển Tinh, cỗ khí vận che dấu kia cũng là của nàng ấy, khi Lý Tấn nhìn về phía nàng ấy, tình yêu trong mắt là tuyệt không nhìn lầm. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân khí vận che dấu bùng nổ. Nhưng rõ ràng nàng và thân thể này dung hợp, vì cái gì lại dường như ẩn ẩn chia làm hai người, mang theo khí vận cũng chia làm hai loại? Trước khi nàng tới, trên thân thể này đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì nàng ấy rời Hạnh Hoa Thôn, đây là churarõ. Còn có, nếu Lý Tấn và thân thể này lưỡng tình tương duyệt, một đời đó xảy ra biến cố gì làm Liễu Vũ Vi thành nữ chủ? Thân thể này kết cục là gì? Từng nghi vấn không ngừng nhảy ra, tựa hồ có liên hệ với nhau, tựa hồ lại không có.

Quá phức tạp, Hạ Tinh Tinh nghĩ đến vô đầu đều không rõ.

"Ký chủ, cô cũng đừng quá nóng nảy, cô đừng quên, cốt truyện đời trước sẽ xuất hiện đúng lúc, có lẽ qua một thời gian, chúng ta sẽ có đáp án."

"Ừ." Hạ Tinh Tinh thở ra một hơi thật sâu.

"Còn có, ký chủ... cô và Khương Hạo..."

Nghe vậy thần sắc Hạ Tinh Tinh biến đổi, nàng đột nhiên không biết nên tiếp tục như thế nào.

Uổng cho nàng tự tin tràn đầy muốn công lược Khương Hạo, còn bồi theo tâm mình, nhưng ở trong lòng hần, nàng vẫn chỉ là đồ chơi ám giường.

hiện tại nàng, chỉ nghĩ cần thận nghỉ ngơi một thời gian.

Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng hiện tại nàng thật sự là không có cách nào đối mặt, nàng vốn nghĩ rằng, ở trong lòng hần, nàng đã có một chút phân lượng, thật là châm chọc...

Chờ một chút đi... Chờ nàng thu thập tốt cảm tình của mình... Chờ thu hồi cảm tình, sẽ không khổ sở như vậy, nàng lại tiếp tục...

Hạ Tinh Tinh một hồi nhắm mắt lại, nỗ lực không để ý tới đau đớn ẩn trong lòng.

Mấy ngày kế tiếp, Hạ Tinh Tinh đều lấy lý do dưỡng thương mà ngồi ở trong phòng.

Thư phòng, Khương Hạo lại đập một nghiên mực.

Mấy ngày nay, nàng đối với hần đều bình tĩnh có lẽ, lạnh nhạt xa cách, làm hần cực kỳ không quen! hần rốt cuộc không thể bình tĩnh được, trong lòng càng khổ sở và khó chịu. hần tưởng niệm ánh mắt nàng đã từng ý lại nhìn về phía hần, bộ dáng tức giận bĩu môi, còn thẹn thùng đỏ mặt khi hần hôn.

hần biết, là hần xúc động làm thương nàng, nhưng nàng không sai sao? Là nàng dấu diếm trước, lại lờ lờ kéo kéo với Lý Tẩn, cũng không có bất luận giải thích gì.

hần đã phóng thích tư thái lấy lòng nàng, nàng còn muốn thế nào? Hay là nói, đây mới là thái độ vốn dĩ của nàng, gặp Lý Tẩn rồi nàng không muốn lấy lòng hần nữa?

đang lúc lòng hần tràn đầy phẫn nộ lại bị bực bội, Hà Minh tới truyền lời: "Công tử, Liễu tiểu thư phủ Tề tướng tới chơi."

"không gặp!" trong lòng Khương Hạo sinh ra một tia phiền chán, nữ nhân này gần đây luôn là âm hồn không tan như thế, hần cũng không phải thật sự ghét, bây giờ cũng không có thời gian bồi nàng ta diễn xiếc. Nhưng đột nhiên, hần như nghĩ tới cái gì, ma xui quỷ khiến gọi Hà Minh đang muốn rời đi: "Từ từ. Đưa nàng ta vào đại sảnh, một lúc ta sẽ tới." hần dừng một chút, "Bảo Lý Uyển Tinh cũng đi đại sảnh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (27)

Hạ Tinh Tinh thu thập tốt, tự mình phụng mệnh đi đại sảnh, trong lòng không có một tia phập phồng.

Chờ nàng vào đại sảnh, nhìn thấy Liễu Vũ Vi ngồi ở bên Khương Hạo cười nói vui vẻ, bước chân thoáng ngừng, ngay sau đó cúi đầu tiến lên hành lễ.

Khương Hạo ngồi ở trước bàn, vừa không kiên nhẫn chịu đựng có lệ nữ nhân cực kỳ ồn ào bên cạnh, vừa thường thường âm thầm quan sát phản ứng của nàng, lại chỉ thấy nàng hơi hơi cúi đầu, hoàn toàn bình tĩnh, hần không khỏi nắm chặt chén trà trong tay.

Liễu Vũ Vi thấy người bên cạnh đột nhiên không có thanh âm, quay đầu nhìn Hạ Tinh Tinh tiến vào, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia tàn khốc, sau đó nàng cười, lộ răng mở miệng: "Khương công tử, tỷ nữ bên cạnh chàng thật ra rất thú vị."

Thú vị? Là lớn mặt mới đúng. Khương Hạo kéo kéo khóe miệng, dám can đảm bãi sắc mặt cho chủ tử, dưới bầu trời này cũng chỉ có nàng thôi.

Liễu Vũ Vi không để ý Khương Hạo không đáp lại, nàng cong mắt cười nói với hần: "Lần trước ở tửu lầu nhìn thấy cô nương này, cảm thấy nàng thực hợp mắt ta, lần này đến cũng cố ý tìm Khương công tử muốn xin nàng, không biết công tử nguyện ý hay không?" Ngừng lại, nàng tiếp tục nói: "Ta thật sự thích nàng, nguyện ý dùng mười tỷ nữ tới đổi."

Khương Hạo nghe vậy trong lòng cười nhạt một tiếng. ai hiếm lạ tỷ nữ của người? hần đang muốn mở miệng cự tuyệt, dư quang lại thoáng nhìn bộ dáng Hạ Tinh Tinh cúi đầu thờ ơ, trong lòng mạc danh tức giận, không muốn giờ phút này ở trước mặt nàng ta thừa nhận địa vị nàng ở trong lòng hần. Vì thế hần nghiêm mặt, ho nhẹ một tiếng nói: "Bản công tử luôn thực tôn trọng ý nghĩ của người bên cạnh, phải hỏi xem nàng nghĩ thế nào."

nói xong, hần nín thở gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Tinh Tinh, thầm nghĩ, chỉ cần nàng nguyện ý ở lại bên hần, hần sẽ không so đo cùng nàng, hần sẽ đối với nàng thực tốt, một ngày nào đó, nàng sẽ cam tâm tình nguyện chỉ có mình hần trong tâm.

Ý nghĩ của hần, Hạ Tinh Tinh hoàn toàn không đoán được, nàng áp xuống chưa xót trong lòng, trên mặt một mảnh bình tĩnh, hơi hơi cúi người, ngữ khí không có một tia gợn sóng: "Nô tỳ hoàn toàn nghe công tử an bài, nếu công tử đồng ý, nô tỳ tất nhiên nguyện ý."

Khương Hạo đột nhiên nắm chặt tay, ánh mắt trở nên lạnh băng, trong lòng dâng lên một trận lửa giận, nàng cứ như vậy muốn rời hần? Cứ như vậy không muốn ngồi ở bên hần? Quả nhiên trong lòng nàng căn bản không có hần! hần suy nghĩ làm hết thấy chỉ nhận được chê cười!

hắn âm mặt, cắn răng cười lạnh nói: "Tốt! một khi đã như vậy, Liễu tiểu thư cứ việc đưa người đi! Trong phủ bản công tử cũng không thiếu tỳ nữ!"

Liễu Vũ Vi làm bộ không thấy đáng về hắn âm u, cười nói tạ.

Hạ Tinh Tinh trong lòng cười tự giễu, nhẹ xả khoe miệng, chờ dẫn hành lễ cáo lui, sau đó đi theo Liễu Vũ Vi rời Khương phủ.

Phía sau, Khương Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên ném tất cả cốc chén trên bàn.

trên đường đi tới Liễu phủ, thanh âm hệ thống vội vàng vang lên: "Ký chủ, Liễu Vũ Vi này cũng không phải thiện tra a! cô đi như vậy rất nguy hiểm!"

Hạ Tinh Tinh trong lòng bình tĩnh, nàng đương nhiên biết.

Mấy ngày hôm trước, Hà Minh lộ ra với nàng việc Khương Hạo đi Hạnh Hoa Thôn, kết hợp với hành vi của hắn lúc trước, hắn đi nơi đó, chắc đã biết chuyện muốn đi kiểm chứng. Người mặt báo, nhất định chính là Liễu Vũ Vi. Nàng ta đã biết quan hệ của nàng và Lý Tấn, cho nên muốn dùng cái này châm ngòi đối phó nàng. Nếu Khương Hạo tàn nhẫn hơn, nói không chừng nàng sớm đã mất mạng, thật là kẻ sách hay. Hôm nay nàng ta tới là để xác minh điểm này, nàng ta muốn nhìn một chút nàng có còn sống hay không. Lần này nàng ta xin Khương Hạo mang nàng đi, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Còn nàng bất quá là tương kế tựu kế, cũng muốn thử xem có thể có cơ hội kích phát cốt truyện một đời hay không. Hơn nữa, rời đi cũng vừa đúng làm cho nàng có thể làm lạnh một chút cảm tình của mình.

Xe đi qua cổng phủ Tể tướng, một đường tiếp tục đi, càng đi càng xa...

Lúc này, phủ Trạng Nguyên, Lý Tấn đang ngồi trong phòng, ngoác nhìn bức họa trong tay. Hôm nay hắn vài lần tới cửa Khương phủ tìm nàng, cũng chưa nhìn thấy người. Hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, vì sao lúc trước nàng rời thôn trang, vì cái gì nàng ở Khương phủ thành tỳ nữ của Khương Hạo, vì cái gì nàng trở nên xa lạ như vậy. Hắn trở về chậm sao, hắn còn không kịp bù đắp đã mất nàng sao?

Lúc này, một nam tử thanh y đi vào, thấp giọng nói: "Đại nhân, Liễu tiểu thư hôm nay đi Khương phủ, lúc đưa mang theo Lý cô nương."

"Người nói cái gì?!" Lý Tấn đứng lên, trợn to mắt, trên mặt tràn đầy kinh hoàng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, sợ hãi không ngừng lan tràn trong lòng, tại sao lại như vậy, hắn vốn định nếu đã biết nàng ở Khương phủ, như vậy ít nhất nàng an toàn, hắn lại phải người lúc nào cũng nhìn chằm chằm bên ngoài... Nhưng hắn không nghĩ tới! Khương Hạo thế nhưng giao nàng cho Liễu Vũ Vi!

Tượng tượng đến hiện tại nàng ở trong tay Liễu Vũ Vi, đôi tay hắn không ngăn được run rẩy, gân xanh đầy trán, đáng chết! Ngày đó chẳng sợ dùng sức mạnh hắn cũng nên mang nàng về!

hắn lại không rảnh lo cái khác, đi nhanh ra ngoài: "đi phủ Tể tướng!"

Khương Hạo ngồi ở trong phòng, trong lòng tức giận không giảm chút nào.

Trước mắt không ngừng xuất hiện mặt nữ nhân kia tái nhợt, quật cường khi rời đi.

Nghĩ đến nàng, trong lòng hắn giận dữ lại đau nhức, còn mang theo vài phần mờ mịt.

Mới gặp hắn bị đôi mắt nàng hấp dẫn, tuy sương mù mệnh mông lại lộ ra điểm đậm đáng yêu, không giống nữ nhân sinh hạ hắn, đôi mắt nàng thực thanh khiết, thực sạch sẽ, không có tính kế, không có chán ghét, làm hắn không thể chán ghét một chút, thậm chí, làm hắn không tự giác sa vào trong đó.

Sau đó, nàng rõ ràng sợ hãi lại ra vẻ dũng cảm, rõ ràng thẹn thùng lại lớn mật nói tâm ý với hắn, làm hắn càng ngày càng chú ý nàng, thậm chí... có dục vọng với nàng.

Về sau, nàng thường thường bày ra ra một mặt khác, thích trầm ngọc không thích trầm vàng, lúc tức giận ỷ khuất sẽ dẩu miệng, trộm trợn mắt, làm hắn cảm thấy nàng lớn mật, cũng mặc danh mà cảm thấy nàng đáng yêu.

Nàng dùng ánh mắt ý lại nhìn hắn, vào lúc hắn khổ sở, quan tâm hắn.

Hôn nàng, tai nóng lên, ngực nóng lên. Lúc nàng nở rộ ở hắn dưới thân, hắn cảm thấy trái tim đều được lấp đầy.

Nàng cứ như vậy từng chút cảm rề ở trong lòng hắn.

Nhưng mà, khi hắn cảm thấy mình không cô đơn có được hạnh phúc, hết thấy đột nhiên tan biến.

Nàng ôm Lý Tấn, trong mắt tràn đầy quyến luyến. Bọn họ cùng nhau lớn lên, nàng thậm chí khổ chờ hắn ta hơn 5 năm.

Vậy hắn tính là gì đây?

hắn cảm thấy mình bị lừa, hận không thể bóp chết nàng, không có ai lường gạt hắn như vậy mà về sau còn có thể sống!

Nhưng hắn không hạ thủ được, hắn luyến tiếc, thật buồn cười, Khương Hạo hắn, đời này thế nhưng cũng có uy hiếp.

hắn tức giận, ghen ghét, càng sợ hãi, sợ nàng không cần hắn, lựa chọn trở lại bên Lý Tấn. Khống chế không được, hắn tổn thương nàng hiện tại, hắn thế nhưng lại để nàng rời đi.

Nàng luôn có cách, làm hắn lúc đối mặt với nàng, mất đi lý trí.

Nữ nhân đáng chết! Khương Hạo đột nhiên nắm một quyền lên bàn, hai mắt đỏ lên.

Nàng lừa đi tâm hắn, làm hắn về sau không bao giờ trở lại là hắn đã từng bình tĩnh ẩn nhẫn như trước kia, dựa vào cái gì có thể đi luôn như vậy! Nàng cho rằng rời khỏi nơi này là có cơ hội đi tìm Lý Tấn sao! Vọng tưởng! Hắn đã nói, nàng chỉ có thể là của hắn!

"Người tới! Chuẩn bị ngựa đi phủ Tề tướng!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (28)

Xe ngựa dừng lại, là trước một nhà gỗ nhỏ ẩn sau mấy cây đại thụ, chung quanh cỏ hoang mọc thành cụm, rất hẻo lánh.

Đánh giá bốn phía một chút, Hạ Tinh Tinh nắm chặt tay, trong lòng sinh ra cảnh giác.

Liễu Vũ Vi đi nhanh tới nhà gỗ, Hạ Tinh Tinh lấy lại bình tĩnh, đi theo.

Tiến vào nhà gỗ, một mùi máu tươi truyền đến, Hạ Tinh Tinh còn không kịp phản ứng, hai tay đã bị người mạnh mẽ áp chế trói chặt ở phía sau, chỗ đầu gối đột nhiên tê rần, nàng bùm một tiếng quỵ xuống mặt đất.

Phía trước, Liễu Vũ Vi ngồi ở trên ghế, chậm rì rì nâng chung trà lên uống một ngụm, cười như không cười nhìn nàng: "Lý Uyển Tinh, sinh ra ở Hạnh Hoa Thôn, cha mẹ đều mất, được Lý gia thu dưỡng, nghe đồn là... con dâu nuôi từ bé ... của Lý Tấn?"

Hạ Tinh Tinh chịu đựng đau đầu gối đau đòn, nhấp môi: "Nô tỳ không dám trèo cao Lý đại nhân."

"Hừ, không dám?" Liễu Vũ Vi nặng nề buông chén trà, "Ta xem ngươi thật sự dám!"

Nàng ta đứng dậy đi đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nắm cằm nàng, âm âm cười: "Nhìn bộ dáng này, thật là nhìn thấy mà thương, khó trách câu dẫn người khác như vậy."

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng, làm trong lòng nàng tê dại, sau đó, nàng ta hung hăng vung ra một bạt tai.

Hạ Tinh Tinh bị đánh đến quay đầu, trên mặt nóng rát, trong miệng nổi lên mùi máu tươi.

Nhìn nàng chật vật, Liễu Vũ Vi cất tiếng cười to, lấy xuống một cái roi dài từ trên một giá đỡ, dùng sức quất nàng: "một tiện dân, cũng dám mơ ước người của bốn tiểu thư!"

"Bang!"

Kịch liệt đau đớn từ trên lưng truyền đến, Hạ Tinh Tinh sắc mặt trắng bệch, cuộn tròn trên mặt đất, đau phát run cả người, trên roi có gai ngược, nàng cảm giác được có chất lỏng ấm áp không ngừng trào ra từ sau lưng.

"Ký chủ! cô có khỏe không?" Hệ thống lo lắng, nhưng hiện tại năng lực của nó hữu hạn, không có cách nào bảo vệ nàng, trong lòng tràn đầy tự trách.

"không việc gì, ta có thể kiên trì." Hạ Tinh Tinh cắn chặt môi, ngay sau đó tự giấu cười cười, trái lại an ủi nó, "hiện giờ ta bị thương càng nặng, đến lúc đó Khương Hạo càng áy náy, công lực cũng thuận tiện, không phải sao?"

"Ký chủ, cô đây lại là tội gì." Hệ thống thở dài, có chút đau lòng nàng.

"Bang!" Lại một roi.

Cùng với thanh âm Liễu Vũ Vi âm độc: "Cha ta đã thỉnh chỉ Hoàng thượng, tứ hôn cho ta và Lý Tấn. Còn ngươi, vĩnh viễn chỉ là nô tỳ dê tiện!"

Vừa dứt lời, trong lòng Hạ Tinh Tinh đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, trong đầu ầm ầm vang lên, nhanh chóng hiện lên một hình ảnh: thiếu niên thanh tú một thân hi phục, ngồi trên tuần mã, sắc mặt trầm tĩnh.

Bì thương che trời lấp đất, tuyệt vọng thoáng chốc vọt tới, phảng phất muốn đánh sập nàng, linh hồn bắt đầu run rẩy. Vừa rồi nhận roi quất, giờ phút này lại chịu không nổi tình tình cảm bùng nổ này sắp hủy diệt, nàng nhận không được thống khổ rên rỉ, trước mắt một mảnh mờ hồ...

Lúc Khương Hạo đuổi tới phủ Tể tướng, gặp Lý Tấn ở cửa. Lúc này Lý Tấn mũ mấn nghiêng lệch, trên mặt đều là kinh hoàng và sợ hãi, hoàn toàn không có bộ dáng bình tĩnh ngày xưa. Vừa thấy hắn, trong mắt bộc phát ra hận ý bùng liệt, so lúc trước vùng quền đánh hắn càng sâu hơn. Hắn ta cắn răng nói: "Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" nói xong vội vã chạy đi.

Khương Hạo nhìn thấy hắn vốn dĩ lòng cũng tràn đầy phần hận, giờ phút này nghe hắn nói như vậy lại có chút không rõ, nhưng thấy hắn nhắc tới nàng trên mặt kinh hoàng sợ hãi, trong lòng đột nhiên dâng lên bất an mãnh liệt, liền trầm khuôn mặt đi theo.

Người tiếp đãi bọn họ nói tiểu thư còn chưa hồi phủ, Khương Hạo ần ần cảm thấy không thích hợp, ánh mắt thoáng nhìn Lý Tấn đôi tay run rẩy, môi trắng bệch, sau đó hắn đột nhiên trợn to mắt, lắp bắp nói "không... sẽ không... sẽ không..." Sau đó đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài.

Khương Hạo nhủ mảy đuổi theo, mắt thấy Lý Tấn càng chạy càng xa, hắn không kiên nhẫn gọi to: "Ngươi đây là muốn đi đâu? không phải đi tìm nàng sao?"

Lý Tấn phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ há mồm thở dốc chạy về phía trước, búi tóc sớm đã hỗn loạn, tóc và mồ hôi dính trên mặt, cũng không phát hiện, trong lòng chỉ nghĩ nhanh lên, nhanh lên! Chờ ta, cầu nàng nhất định phải chờ ta!

Chạy hồi lâu, Khương Hạo đi theo hắn xuyên qua mấy cây đại thụ, đi tới trước một tòa nhà gỗ, hắn nghi hoặc, vừa định nói gì đó, đã thấy Lý Tấn tiến lên liềm đập cửa phòng, nhưng đại khái sức lực sớm đã dùng hết. Làm thế cũng không mở được. Thấy thế ánh mắt Khương Hạo rung lên, đi nhanh tới một chân đá văng cửa.

Cảnh tượng bên trong khiến hắn nứt khoé mắt, nhìn người trên mặt đất kia cả người là máu không ngừng run rẩy, trái tim hắn trong nháy mắt phảng phất ngừng đập, trong đầu trống rỗng, đầu gối xé rách từ ngực truyền đến. Hắn hét lớn một tiếng, hai mắt màu đỏ ngầu chạy lên giữ chặt tay cầm roi của Liễu Vũ Vi, sau đó gât gao bóp chặt cổ nàng ta.

Hạ Tinh Tinh nằm trên mặt đất, nghe thấy cửa bị đá văng, theo bản năng trợn to mắt, nhưng cái gì nàng cũng không thấy rõ, chỉ có cổ bì thương tuyệt vọng trong lòng kia càng sâu, có thứ gì xé rách kêu gào muốn từ trong đầu vọt ra, đau đớn kịch liệt làm nàng rớt cuộc không kiên trì được, trước mắt tối sầm rồi không còn ý thức.

Lý Tấn bước vào cửa một chốc kia, trong đầu oanh một tiếng vỡ ra, cho dù lúc trước vì sợ hãi trong đầu nghĩ đến vô số khả năng, lúc chính mắt nhìn thấy, tâm vẫn đau đến không có cách nào hô hấp, chân càng mềm nhũn, hắn cắn đầu lưỡi kiệt lực làm mình chống đỡ chạy nhanh về phía nàng, lại vẫn té ngã nửa đường, hắn không quan tâm bò về phía trước cho đến khi tới bên nàng, run run giơ tay giúp nàng cời dây thừng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng.

"Ngoan Bảo... Ngoan Bảo... Ta tới... A Tấn ca ca tới..."

hắn không ngừng chảy nước mắt, hoảng sợ nhìn người trong ngực nhắm chặt hai mắt, khoé miệng mang theo vết máu, nhìn giống như không có tiếng động. Trong đầu vô số hình ảnh đột nhiên qua lại đan xen, ánh mắt bắt đầu trống rỗng, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn. Hắn giống như về lại đời trước nghe được tin nàng chết đi, trong lòng bì thương tuyệt vọng làm hắn phân không rõ hiện thực và hư ảo, chỉ ngờ ngác ôm nàng, không ngừng nhắc mãi "Ngoan Bảo, A Tấn ca ca ở chỗ này, nàng đừng sợ, nàng đừng sợ..."

Khương Hạo thấy bộ dáng này, cắn răng ném Liễu Vũ Vi đã bị hắn bóp cổ bắt đầu trợn trắng mắt, xông lên vùng một quyền đánh tỉnh Lý Tấn, bế Hạ Tinh Tinh từ trong ngực hắn ta lên, vừa chạy ra bên ngoài vừa rống giận: "Còn thất thần làm gì! Mau đi vào cung mời thái y!"

Lý Tấn bừng tỉnh hoàn hồn, duỗi tay lau mặt rồi lập tức bò dậy đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (29) Trước kia (thượng)

Tháng ba, thời tiết đã ấm lại, sau giờ Ngọ dương quang ôn nhu chiếu xuống, một tiểu cô nương mặc váy màu đỏ nhạt đứng ở trước cái giá, nhón chân cố hết sức mà treo một kiện quần áo cuối cùng trong tay lên giá, sau đó ngẩng đầu, cong cong mắt nhìn trời xanh.

Tiểu cô nương lớn lên mi thanh mục tú, đặc biệt là một đôi mắt to ướt đầm đà, chứa một tầng sương mù nhợt nhạt. Lúc nàng cười lộ lên, khoé miệng lộ ra một cái lúm đồng tiền nho nhỏ, làm ai thấy trong lòng cũng mềm nhũn.

Lý Uyên Tinh thu dọn một phen, ngồi ở tiền phòng, từ trong ngực lấy ra một cành trúc tết thành con châu chấu nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt mang theo vui mừng, mang theo tưởng niệm, ní non gọi "A Tấn ca ca..."

Đây là năm thứ năm Lý Tấn rời đi.

Tiểu nữ hài ngây thơ lúc trước đã lớn lên, năm năm này, không có một ngày nàng không nhớ hắn.

Vui vẻ khi nhớ hắn, ủy khuất khi nhớ hắn, ngủ không được khi nhớ hắn, lúc phát ngốc càng nhớ hắn.

Tưởng niệm hắn ôn nhu cười với nàng, tưởng niệm hắn mua đồ ăn yêu thích cho nàng, tưởng niệm hắn từng chút học được tết tóc cho nàng, tưởng niệm... hết thấy đều liên quan đến hắn.

Mỗi một chút hồi ức, đều làm nàng cảm lòng không đau mà cảm khái, nguyên lai, A Tấn ca ca đối tốt với mình như vậy a.

Nhớ tới hắn, có khi làm nàng vui vẻ ngây ngô cười, có khi lại làm nàng khổ sở muốn khóc. Rất nhiều lúc, nàng sẽ theo bản năng gọi tên hắn, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, hắn rồi đi đã lâu.

Mười năm làm bạn, hắn sớm đã trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh nàng.

Nàng ý lại hắn như vậy,... thích hắn như vậy.

Qua năm năm tưởng niệm và hồi ức, đủ để cho nàng thấy rõ tâm mình, cảm tình ngây thơ mọc rễ nảy mầm, dần dần hóa thành dây đàng rắn chắc khỏe mạnh, cuốn quanh tim nàng.

Nàng bắt đầu không ngừng nhớ, A Tấn ca ca đã từng thích nhất nói với nàng mấy lời. Khi đó nàng còn không hiểu lắm.

"Ngao Bảo, về sau nàng gả cho A Tấn ca ca được không?"

"Cái gì là gả cho chàng?"

"Gả cho ta chính là... chính là nàng có thể mặc váy đỏ xinh đẹp! Sau đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau!"

"Ừ! Ta đây về sau gả cho A Tấn ca ca. Ta muốn cùng A Tấn ca ca vĩnh viễn ở bên nhau!"

Nhớ tới lúc đó, nàng nhin không được bùng kín mặt, lặng lẽ đỏ lỗ tai, trong lòng ngọt ngào.

thật tốt. A Tấn ca ca cũng thích nàng.

A Tấn ca ca, ta chờ chàng trở về.

Đào mất đã vài tháng.

Ngày đó, trong thôn một đại thẩm muốn đi kinh thành thăm tiểu nữ nhi. Đại thẩm vẫn luôn thực chiều cố nàng. Rất nhiều chuyện của nữ hài tử, đều là đại thẩm này dạy cho nàng.

Những năm gần đây, Vương Tử đối với nàng lãnh đạm trước sau như một, cũng không nói cho nàng việc có liên quan tới Lý Tấn, nàng thậm chí chưa từng nhận được thư hắn, chỉ nghe Vương Tử khoe với thôn dân, nàng mới biết được, A Tấn ca ca hai năm trước đã thi đậu Trạng Nguyên, làm quan, trở thành người nổi bật. Trong lòng nàng trộm tự hào vì hắn, ừ, A Tấn ca ca của nàng lợi hại nhất.

Biết đại thẩm muốn đi kinh thành, Lý Uyển Tinh nhin không được năn nỉ bà mang nàng cùng đi. Nàng biết, A Tấn ca ca nhất định rất bận, cho dù nàng đi cũng không gặp được hắn. Nhưng nàng vẫn muốn đi, dù chỉ là đi đến nơi hắn sinh hoạt nhìn xem một cái cũng tốt rồi.

Xe đi hai canh giờ, nàng lại không cảm thấy một tia mệt mỏi, nàng ngồi ở trong xe thảnh thơi lại hướng ra ngoài nhìn xung quanh, trái tim hưng phấn nhảy bịch bịch, lòng bàn tay cũng hơi hơi đỏ mề hôi.

Đại thẩm thấy vậy, hiểu rõ cười cười, bà biết tâm tư của tiểu cô nương. Nhiều năm như vậy, Lý Tấn đối tốt với tiểu cô nương, bà cũng vẫn luôn xem ở trong mắt, bà từng nói giỡn với Lý Tấn, người như đang nuôi tiểu tức phụ, khi đó Lý Tấn trả lời như thế nào? Hắn đỏ mặt cười cười, nói, Tinh Tinh đáp ứng về sau sẽ gả cho ta, nàng chính là tiểu tức phụ của ta.

Hai đứa nhỏ đáng yêu. Cho nên lúc tiểu cô nương thỉnh cầu bà mang theo nàng, bà không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Rốt cuộc tới kinh thành, Lý Uyển Tinh xuống xe, đi theo phía sau đại thẩm, nhin không được trộm nhìn khắp nơi xung quanh, nơi này chính là kinh thành sao? thật lớn, người thật đông, thật náo nhiệt, thật đẹp mắt.

một đường đi tới cửa hàng của nữ nhi nhà đại thẩm, nữ nhi của bà đang kiểm tra một đồng vải mới, ngẩng đầu thấy nương và tiểu cô nương mà nương thường nhắc tới trong thư, nàng vội vàng tiếp đón hai người ngồi xuống uống một ngụm trà, sau đó xin lỗi rồi cười cười tiếp tục bận rộn.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn ngồi một bên, nghe người làm công của mấy cái cửa hàng bên cạnh nói chuyện thú vị phát sinh gần đây.

Đột nhiên trong đó một người nói: "Aiza, người nghe nói chưa? Gần đây Trạng Nguyên đại nhân rất là phong cảnh, sắp cùng đích nữ của Tể tướng đại

nhân thành hôn rồi."

"Phải không? Là Lý Trọng Nguyên năm kia đó sao?"

"Đúng vậy, nghe nói là bệ hạ tự mình ban hôn đó."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Công tử thứ xuất VS Trọng nguyên lang (30) trước kia (trung)

Câu nói kế tiếp, Lý Uyển Tình cũng nghe không rõ nữa, trong đầu âm âm vang lên, sẽ không, không phải là A Tấn ca ca. A Tấn ca ca sao lại cười người khác đây?

Nhưng mà, Trọng Nguyên họ Lý, Trọng Nguyên đại nhân tiền nhiệm hai năm trước, không phải A Tấn ca ca thì là ai?

Nàng nhịn không được hai mắt phấp phồng, trong lòng rầu rĩ phát đau.

Đại thẩm chỉ ở kinh thành một buổi chiều, bà mang đồ đến cho nữ nhi, lại nói chút lời dặn dò, tới lúc thái dương còn chưa xuống núi, hai người phải đi về.

trên đường về, Lý Uyển Tình có chút thất hồn lạc phách, trong đầu nàng thực loạn, trong lòng càng khó chịu. Đại thẩm thấy thế có chút lo lắng dò hỏi, nàng lại nói không ra lời, chỉ lắc đầu.

Trở lại thôn, nàng từ biệt đại thẩm rồi mờ mịt vô lực đi vào trong phòng. Trong phòng đèn sáng, mở cửa phòng ra, Vương Tú đang ngồi trước bàn. Thấy nàng đã trở lại, lần đầu tiên bà ta lên tiếng tiếp đón nàng, trên mặt mang theo ý vui mừng: "Ta tới nói một tiếng với người, A Tấn sắp thành hôn, là bảy ngày sau."

Nàng đứng ở cửa, cả người không thể động đậy. rõ ràng là chàng vạng tháng tám, nàng lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Vương Tú thấy biểu tình của nàng, hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Uyển Tình đột nhiên phản ứng, thẳng tắp quỳ xuống, nàng dùng sức bắt lấy ống tay áo Vương Tú, khuôn mặt nhỏ mang theo nỗi đam cầu xin.

"Tú di, con cầu xin ngài, cho con gặp A Tấn ca ca được không! Ngài nhất định có cách, cầu ngài cho con gặp chàng!"

Vương Tú vẻ mặt không kiên nhẫn đẩy nàng ra, "Gặp hắn làm cái gì? Tâm tư của người, ta không biết sao? Nhi tử ta sắp cưới chính là nữ nhi nhà đại quan, người há có thể so sánh!"

nói xong, bà ta lại móc từ trong tay áo ra một thứ, ném lên người nàng, "Đây là hắn đưa cho người. Người hắn là có thể hiểu! không phải đồ của mình, cũng đừng vọng tưởng!"

Lý Uyển Tình ngồi yên tại chỗ, ngưng nhìn ngọc bội trong ngực, mở to hai mắt không thể tin được, đây là ngọc bội nàng đưa cho hắn, là di vật duy nhất của nương nàng, hắn vẫn luôn mang theo bên người... Ngực thật đau, thở không nổi, nàng rút cuộc nhịn không được, cúi đầu, khóc rống lên.

Ngày hôm sau, nàng đã bị nhốt ở phòng trong, Vương Tú như sợ nàng thật sự làm ra chuyện gì, không cho nàng cơ hội ra cửa. Lý Thiết trừ mỗi ngày đưa cơm cho nàng, cũng không làm được gì, nhi tử có chủ kiến, bà nương lại cường thế, hắn bất lực.

Lý Uyển Tình đỡ đầu gối ở chân giường, trong tay gắt gao nắm chặt ngọc bội, trong mắt chết lặng chảy nước mắt, ánh mắt trống rỗng, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không ăn.

Thẳng đến buổi tối ngày thứ năm, Vương Tú đẩy cửa phòng nàng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Người làm bộ dáng này cho ai xem! không phải người muốn gặp A Tấn sao? hắn đồng ý gặp người. Buổi chiều ngày mai sẽ có người đưa người đi kinh thành." Cuối cùng nàng bà oán hận nói: "A Tấn hôm sau sẽ thành hôn, không chấp nhận để người phá hỏng!"

Lý Uyển Tình đột nhiên ngồi dậy, vì thời gian dài chưa đi lại nên có chút choáng váng đầu, nàng không để ý, trong mắt tình mịch rút cuộc có sáng rạng, nàng không nghe nữa câu sau Vương Tú nói. Nàng chỉ biết là, A Tấn ca ca bằng lòng gặp nàng! hắn vẫn nhớ nàng! Nàng muốn đi gặp hắn! nói với hắn nàng thích hắn! Chẳng sợ cuối cùng hắn cự tuyệt, nàng cũng muốn cho hắn biết.

Nàng đỡ thành giường đứng lên, dịch đến bên cạnh bàn bắt đầu há mồm nhét thức ăn vào trong miệng, nàng phải có sức lực mới được, có sức lực mới có thể nhìn thấy hắn. Mãi đến trong bụng thật sự nhét không được, nàng mới dừng lại. Nhịn không được sờ sờ mặt mình, sắc mặt khẳng định không tốt, đôi mắt khẳng định vừa hồng vừa sưng, A Tấn ca ca thấy sẽ nói nàng, không được, nàng phải nhanh đứng dậy, ít nhất, làm đôi mắt không hồng như

vậy.

Dù ngủ không được, nàng vẫn cưỡng bách mình nhắm hai mắt ở trên giường ngọc tới buổi trưa ngày hôm sau.

Buổi trưa, nàng dậy ăn một chút, nấu nước nóng tắm, thay một cái váy đỏ đẹp nhất, xoa hương cao ngày thường luyến tiếc dùng, đây là đại phẩm đưa cho nàng.

đi ra khỏi phòng, quả nhiên có một xa phu lái xe chờ ở đó, nàng hít sâu một hơi lên xe.

một đường, tâm tình của nàng phập phồng phòng phòng, chốc lát vui sướng, chốc lát lại sợ hãi. Vui sướng có thể gặp A Tần ca ca, lại sợ hắn sẽ lạnh nhạt mà cự tuyệt nàng.

Qua thật lâu, xe ngựa ngừng ở trong một tòa miếu sát kinh thành.

"cô nương, người ở chỗ này chờ đại nhân đi." Xa phu nói xong câu đó vội vàng đánh xe đi.

Lý Uyên Tĩnh đi vào trong miếu, mới phát hiện miếu rất nhỏ, bên trong không có một bóng người, quét tước thực sạch sẽ.

Nàng quỳ gối trên đệm hương bồ, nắm chặt ngọc bội trên cổ, nhẹ giọng cầu nguyện Bồ Tát.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, nàng vui sướng quay đầu lại.

Nam nhân cao gầy đóng cửa lại, xoay người đi nhanh tới chỗ nàng, hắt mặt đỏ, xoa xoa đôi tay, trên mặt treo ý cười đáng khinh.

"Người là ai! Người muốn làm gì?!" Nàng hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, đôi tay nắm chặt.

"Làm gì? Đương nhiên là làm người, tiểu nữ nhân." Mặt đỏ cười nhào vào nàng, xé rách quần áo nàng.

"A! Người buông ra! Chốc lát sẽ có người tới! Người buông ta ra!" Lý Uyên Tĩnh không ngừng giãy giụa, nước mắt chảy ràn rụa, trong lòng một trận tuyệt vọng.

"Hừ, đây là tòa miếu không, nào có người tới!" Mặt đỏ không có hảo ý mà cười.

"Người buông ta ra! A Tần ca ca, cứu ta! Cứu ta!" Nàng vung ra một bàn tay, móng tay hung hăng xẹt qua mặt hắn.

"Xú kỹ nữ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Mặt đỏ ném một cái tát lên mặt nàng, làm nàng ngã xuống đất, sau đó nghĩ đến cái gì cười lạnh nói "Chính là A Tần ca ca của người để cho ta tới."

"không! không thể! Người nói vậy!" Lý Uyên Tĩnh mở to hai mắt, không thể tin tưởng kêu lên.

"Còn không phải là Trạng Nguyên muốn thành thân kia sao? Cho lão tử năm mươi lượng bảo lão tử tới ngủ với người! Là sợ người quấy rầy hôn sự của hắn đi. không nghĩ tới cuối cùng tiện nghi Vương mặt đỏ ta!"

Mặt đỏ lại lần nữa cười dữ tợn nhào lên, Lý Uyên Tĩnh liều mạng là hét giãy giụa, lúc này, nàng đã không thể tránh thoát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (31) trước kia (hạ)

không biết sau bao lâu, tiếng thét chói tai, tiếng la khóc trong miếu rớt cuộc ngừng lại.

Nam nhân đứng lên, nhìn nữ nhân trên mặt đất ánh mắt trống rỗng giống như đã chết, thấp giọng mắng vài câu, nhanh chóng mặc quần áo, sau đó mang theo vẻ mặt thoả mãn đi ra ngoài.

Lý Uyên Tĩnh cứng đờ nằm trên mặt đất, mắt to sẫm đã là một mảnh tử khí trầm trầm. Nàng đầy người chật vật, toàn thân đều đau, lại không kim nổi đau đớn trong lòng, phảng phất muốn đem nàng trái tim xé nát, cùng với như rơi xuống địa ngục lạnh băng.

Qua thật lâu, rốt cuộc nàng nhẹ nhàng động đậy ngón tay, chậm rãi ngồi dậy, run rẩy, động tác máy móc mặc vào váy đã rách nát. Toàn bộ quá trình, trên mặt nàng không có một tia biểu tình, hai mắt trống rỗng, như là rồi gở không có sinh mệnh.

Bên ngoài trời đã sáng, Lý Uyên Tinh nghiêng ngả lao đảo đi trên đường, hai mắt nàng vô thần, khuôn mặt đại ra, tóc tai hỗn độn, quần áo có vài vết rách, trên mặt mang theo vết sưng thâm. Người chung quanh đều dừng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nàng phảng phất giống như chưa biết.

Nơi xa truyền đến tiếng ầm ỉ, bước chân nàng đột nhiên ngừng lại, từng chút ngáng đầu. Rất xa, một đoàn xe màu đỏ, cùng với tiếng chiêng khua trống gỗ, chậm rãi đi đến.

Người chung quanh dần dần tụ tập, khe khẽ nói nhỏ.

"thật hùng hậu."

"Đúng vậy, chính là cưới nữ nhi của Tề tướng."

"một Trạng Nguyên, một thiên kim, thật là kim ngọc lương duyên."

.....

Lý Uyên Tinh đứng ở trong đám người, ngoảnh nhìn người đi đầu cưới con ngựa trắng, hấn một thân hỉ phục màu đỏ, khuôn mặt tuấn lãng, khoe miệng hơi hơi nhướn lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú về phía trước, thoạt nhìn có chút nghiêm túc, cũng rất có khí thế, hoàn toàn không có bộ dáng ôn nhu trong trí nhớ. Nhưng mặt mày quen thuộc kia, không phải Lý Tấn thì còn có thể là ai?

thì ra là thế.

Hóa ra... Như thế...

A, Lý Uyên Tinh, người thật khờ.

Trong lòng một chút hy vọng cuối cùng hoàn toàn tan biến, nhiều năm tin tưởng nháy mắt sụp đổ. Nàng nhìn không được cười to, yết hầu nghẹn ngào phát ra thanh âm bén nhọn khó nghe. Bị lẫn trong đám người ồn ào, tâm như bị vô số đao nhọn hung hăng cắt xé, nước mắt không ngừng lăn xuống, người chung quanh đều nhìn nàng giống nhìn kẻ điên.

Đoàn xe càng ngày càng gần, màu đỏ chói mắt phảng phất muốn lẫm liệt, rồi cuộc nàng ngốc không xuống, xoay người, thất tha thất thểu chạy ra ngoài thành.

không biết chạy bao lâu, hình như là thật lâu thật lâu, lâu đến nước mắt nàng cũng khô. Nàng chạy tới tới sông đào bảo vệ gần cửa thành.

Nơi này thực an tĩnh, nàng tê liệt ngã xuống mặt đất, há mồm thờ dốt.

Tâm đau quá, nàng muốn hò hét, muốn gào rống, muốn lớn tiếng chất vấn, lại không phát ra một chút thanh âm.

Nàng run rẩy vươn tay chồng chất vết thương, nhẹ nhàng che đôi mắt. Nhìn không thấy dương quang chói mắt, thân thật sự giống như ở trong băng thiên tuyết địa, lạnh băng đến xương.

thật lâu sau, nàng buông tay, đau thương tuyệt vọng trong mắt bị chôn sâu, từng chút một dâng lên điên cuồng và hận ý không ngừng tích lũy. Nàng cắn răng dùng sức túm khối ngọc bội trên cổ kia, hung hăng nện xuống mặt đất.

Ngọc bội vỡ thành vài khối trên mặt đất, tan nát, tràn đầy thê lương, tựa như... nàng bây giờ.

Nàng lạnh lùng cười, không nhìn lại lần thứ hai, giẫy giụa bò dậy từ trên mặt đất, nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước...

"Bùm!"

Hồng y tung bay, xẹt qua độ cong đau thương ở giữa không trung, như cất cánh bướm, rơi vào giữa sông.

Tầng tầng sóng gợn nhấp nhô, tuyệt vọng như vậy.

Lý Uyên Tinh nhắm chặt hai mắt, thân thể vô ý thức không ngừng chìm xuống.

Nước sông thật lạnh, thật lạnh, hàn khí nhẹ nhàng quấn quanh toàn thân, cuối cùng, từng chút thấm thấu vào trong lòng, phảng phất muốn đông lạnh tim nàng.

thật sự rất lạnh, lạnh đến mức làm nàng cảm thấy, tim, giống như, cũng không đau như vậy.

Ý thức dần dần mơ hồ, trong đầu một lần nữa hiện ra khuôn mặt thiếu niên ôn nhu mỉm cười.

"Ngoan Bảo, mau tới đây."

"Ngoan Bảo, về sau gả cho A Tấn ca ca được không?"

"Gã cho A Tấn ca ca, là có thể mặc váy đỏ thật xinh đẹp".

"A Tấn ca ca sẽ vĩnh viễn đối tốt với nàng."

"Cẩn thận chiều cổ mình, chờ ta trở lại."

.....

A, kẻ lừa đảo...

Chàng không trở về...

Chàng đã quên hết thấy...

Chỉ có ta... thật ngây ngốc...

Vì cái gì... A Tấn ca ca... Vì cái gì muốn đối xử với ta như vậy...

Nếu chàng nói với ta... đã quên rồi... Ta... Ta sẽ không quên lấy chàng nha...

Nhưng vì cái gì... chàng muốn hủy hoại ta...

Ta làm sai cái gì... Chàng muốn hủy hoại ta...

Chàng rút cuộc... Hoàn toàn... Hủy hoại ta...

.....

Lý Tấn... Ta... Hận chàng... Ta hận chàng...

.....

thật lạnh a...

.....

Nếu có kiếp sau...

Ta tình nguyện... Cả đời... Bơ vơ không nơi nương tựa...

Cũng không muốn... Gặp lại chàng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (32)

Đầu tháng bảy, thời tiết đã có vài phần nóng bức, trên đường người đi lại dần dần ít hơn.

Ngoài phủ Trạng Nguyên, một nam tử bạch y khoan tay đứng, cách đó không xa một chiếc xe ngựa lẳng lặng dừng ở đó.

Nam tử bạch y dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn lãng, hơi thở lạnh lẽo quanh thân. Khóe miệng hân hoi hơi mỉm, hai mắt trầm như màu mực, nhìn kỹ, mới phát hiện được màu đen kia không hòa tan được, cất giấu một tầng lại một tầng đau xót và nôn nóng.

Chung quanh người đi ngang qua đều đã thấy nhiều không thể nói, nam tử này đã đứng ở chỗ này hơn một tháng.

Khương Hạo nhìn tám biển trước phủ, tâm lại sớm không biết bay tới nơi nào.

Hơn một tháng, nàng vẫn không tỉnh lại.

Ngày đó, hắn ôm nàng cả người đầy máu, hô hấp mỏng manh, sót ruột cùng Lý Tấn xông vào Thái Y Viện, cũng may vài vị nguyên lão trong Thái Y Viện có vài phần giao tình với Lý Tấn, thấy thế lập tức cầm hòm thuốc gọi y nữ chẩn trị cho nàng.

Ngay lúc đó hấn và Lý Tấn đều gắt gao đứng ở bên cạnh, không muốn lảng tránh, không chịu rời đi, lúc nhìn đến trên lưng tuyết trắng như ngọc kia từng vết roi dờ ợt, hai nam nhân đều cầm chặt quyền, đỏ hốc mắt.

Cho dù bây giờ, mỗi khi nhớ tới cảnh tượng ngày đó, hấn vẫn theo bản năng mà run rẩy, đôi tay trong lòng ả ả phát đau, thở không nổi.

Đều là bởi vì hấn.

Nếu không phải hấn nhất thời giận dữ, để Liễu Vũ Vi mang nàng đi, nàng căn bản sẽ không bị thương, càng sẽ không, đến nay chưa tỉnh.

Lúc thái y bồi thuốc cho nàng xong, hấn muốn đem nàng mang về phủ, Lý Tấn nói một câu "Người tổn thương nàng còn chưa đủ sao", làm hấn không còn dũng khí vươn tay với nàng.

hấn không muốn.

hấn thật sự chưa bao giờ nghĩ tới, gần gần một canh giờ, lúc gặp lại nàng khi, đã đầy mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu, không có sinh khí, suy yếu đến mức làm hấn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là đau triệt nội tâm.

Hơn một tháng này, ngày ngày hấn đứng ở ngoài phủ Trạng Nguyên, ban đêm nghỉ ở trong xe ngựa.

hấn không muốn rời đi, không muốn bỏ qua bất kì tin tức nào của nàng.

Hơn một tháng nôn nóng, đau lòng và tự trách, sớm đã xóa sạch ghen ghét và không cam lòng trong lòng hấn.

hiện tại cái gì hấn cũng không dám cầu, hấn chỉ muốn nàng tỉnh lại, chỉ muốn nàng khỏe.

Nhà chính trong phủ Trạng Nguyên, Lý Tấn ngồi ở mép giường, động tác cầm khăn mềm nhẹ chà lau gương mặt nữ tử nằm trên giường.

trên gương mặt nữ tử nhắm hai mắt, ban đầu khuôn mặt có chút mướt mà, giờ phút này trở nên gầy gò tái nhợt, lông mi thật dài rũ xuống, nàng giống như chỉ đang ngủ, an tĩnh ngoan ngoan mà làm người thương tiếc.

Lý Tấn buông khăn, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm lộ ra vài phần khàn khàn, vài phần chua xót.

"Hơn một tháng... Ngoan Bảo... vì sao nàng còn không tỉnh lại...?"

Mấy ngày nay, hấn cáo bệnh không lên triều, cũng không quản Liễu tể tướng bất mãn với hành vi của hấn ngày ấy.

hấn cái gì đều mặc kệ, hấn chỉ muốn canh giữ ở bên người nàng.

hấn thiếu chút nữa lại mất nàng thêm một lần.

Mấy tháng trước, khi hấn mở mắt ra, tất cả trong lòng đều là khiếp sợ kinh ngạc. một phen bất động thanh sắc tìm hiểu, hấn mới ả ả minh bạch, hấn thể nhưng trọng sinh! Nháy mắt, trong lòng vui sướng vượt xa kinh hãi.

hấn không đi tìm tòi nghiên cứu chuyện kinh thể hải tặc như vậy phát sinh như thế nào, trong lòng chỉ có may mắn và kích động. hấn không nhớ rõ đời trước mình rơi xuống nước rồi, cái này có quan hệ thế nào, bởi vì rơi xuống nước, làm hấn trở lại. Hết thầy còn chưa phát sinh! Lại thêm một lần, hấn nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng!

Nhưng hấn không nghĩ tới, hết thầy đều thay đổi, hết thầy đều không giống đời trước. Nàng trốn khỏi thôn trang, không biết tung tích.

hấn nôn nóng sợ hãi phái người tìm kiếm khắp nơi, ngày ngày sống trong lo lắng sợ hãi, thật vất vả tìm được nàng, nàng lại thành tỳ nữ của Khương Hạo, thậm chí cực kỳ xa lạ với hấn.

hấn thống khổ, thương tâm, mê mang, nhưng hết thầy không so được với lúc hấn nhìn thấy nàng không có sinh khí tê tâm liệt phế nằm ở nơi đó.

hấn thiếu chút nữa điên rồi, hấn rốt cuộc không có cách nào trải qua đau đớn tuyệt vọng mất nàng lần thứ hai.

Hơn một tháng, trên người nàng miệng vết thương đã dần dần khép lại. hấn ngày đêm ngồi ở mép giường chờ đợi, nhưng nàng chưa bao giờ tỉnh lại.

Lại là lẳng lặng ngồi cả ngày, nàng vẫn không có dấu hiệu mở mắt. Lý Tấn hít sâu một hơi, áp xuống thất vọng cùng chua xót trong lòng, giờ tay nhẹ nhàng che đôi mắt, không muốn làm roi lệ trong mắt, lại vẫn là nhìn không được nước nở ra tiếng.

Ngoan Bảo, có phải giống trong mộng không, nàng không tha thứ cho ta, cả đời này, nàng đều không muốn gặp lại ta.

Hạ Tĩnh Tĩnh lại lần nữa mở mắt ra, chỉ cảm thấy mình như có một giấc mộng rất dài rất dài, trong đầu hôn hôn trầm trầm, trong lòng còn tàn lưu tuyệt vọng và hận ý cùng với... không cam lòng và cầu xin cuối cùng. Nàng duỗi tay nhẹ nhàng đè lên ngực, lẩm bẩm nói: "Là cô sao? Là cô đúng không... Lý Uyên Tĩnh..."

Ngực đột nhiên nhảy lên, như đang rên rỉ, lại như là tự cho nàng hỏi đáp.

Nàng nhắm mắt, khước mắt một mảnh ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (33)

"Loảng xoảng!"

Ở cửa, tay Lý Tấn bung chén thuốc không tự giác buông ra, chén rớt trên mặt đất, nước thuốc màu nâu toàn bộ đổ xuống đôi giày màu trắng, nhưng hắn như chưa phát giác, chỉ trợn to mắt, không thể tin được nhìn nhân nhi trên giường, đôi môi hắn run rẩy, hung hăng nhắm mắt rồi lại mở ra, rốt cuộc xác định nàng thật sự đã tỉnh.

Hốc mắt dần dần đỏ, hắn nắm chặt tay chạy đến mép giường, nén hô hấp, nhẹ nhàng mở miệng: "Nàng rốt cuộc tỉnh..."

Hạ Tĩnh Tĩnh nhìn nam nhân khuôn mặt tiêu tụy, tâm lại bắt đầu phát đau, tuyệt vọng, đau xót cùng ảm đạm hận ý không ngừng xuất hiện, thân thể lại bắt đầu không thể khống chế, lúc này đây, nàng thả lỏng mình, đem toàn thân thể giao cho nàng ấy.

Trong mộng tiêu cô nương kia, quá khổ, hết thầy giữa bọn họ, nàng ấy nhất định muốn tự mình chấm dứt.

Lý Tấn nhìn người trước mắt, nhìn cặp mắt hạnh phúc mờ mờ dần dần hiện lên thủy quang, sau đó, nàng nhẹ nhàng mở miệng: "A Tấn ca ca, ở trong lòng chàng, ta coi là gì đây?"

hắn hô hấp ngưng lại, xưng hô quen thuộc làm trong lòng hắn dâng lên vui sướng, không nghĩ nhiều, hắn ôn nhu sờ sờ đầu nàng, tựa như thật lâu trước kia, sau đó nghiêm túc mở miệng: "Ngoan Bảo, nàng là người quan trọng nhất của ta a."

"Người... quan trọng... nhất... sao?" người trước mắt tựa hồ có chút hoảng thần, ngơ ngẩn mở miệng, nhẹ giọng hỏi.

hắn vừa định gạt đầu, lại thấy nàng đột nhiên biến đổi thần sắc, khước miệng gọi lên cười trào phúng, mắt to ướt mênh mông nổi lên màu đỏ, hận ý nhẹ nhàng không ngừng lan tràn, như đột nhiên thay đổi cả người.

Lý Tấn trái tim đột nhiên chấn động, như bị người dùng lực gõ, hắn ngơ ngác nhìn nàng, xa lạ như vậy, lại quen thuộc như vậy.

"Người quan trọng nhất?" Nàng chậm chọc cười to, cười ra nước mắt, thanh âm tràn đầy phẫn hận, "Vậy chàng còn tìm người vũ nhục ta? Huỷ hoại ta? Cuối cùng cưới người khác?!"

"Nàng nói cái gì?" Lý Tấn hô hấp cứng lại, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Nàng nói hết thấy đời này đều chưa phát sinh quá, chỉ có đời trước... đời trước! Chẳng lẽ! Thân hình hắn không ôn lui về phía sau vài bước, trong đầu oanh một tiếng nổ tung.

"A Tấn ca ca! Cứu ta! Cứu ta!"

"Vì cái gì... Vì cái gì phải đối xử với ta như vậy..."

"Lý Tấn... Ta hận chàng..."

"Nếu có kiếp sau... Ta không bao giờ nguyện... nhìn thấy chàng..."

Từng câu thê lương đã nghe vô số lần không ngừng vang vọng ở bên tai hắn, gọi lên ác mộng ở sâu trong nội tâm, tim như bị vô số đôi tay gắt gao bóp chặt, đau đến hắn không có cách nào hô hấp, cặp mắt đỏ như máu đã từng xuất hiện vô số lần ở trong mộng, từng chút rõ ràng, cuối cùng, cùng người mất trước mặt, chậm rãi dung hợp.

hắn ngơ ngẩn nhìn nàng, trong mắt đựng đầy đau đớn, hối hận và chua xót, hắn không ngừng lắc đầu: "không! không phải! không phải ta tìm người! Ta sao phải làm như vậy! không có... Ta không cưới người khác..."

"Chàng biết? Đời trước..." Như không lường được phản ứng của hắn, nàng hơi hơi sững sốt, ngay sau đó như nghĩ tới cái gì, không thể tin tưởng nói, "Chàng trọng sinh? Chàng thế nhưng trọng sinh!"

Nước mắt trong mắt nàng, chậm chọc và hận ý, làm hắn đau đớn muốn chết.

hắn nắm chặt quyền, cắn chót lưỡi làm chính mình ổn định, trong mắt tràn đầy vô thức và cầu xin: "Ngoan Bảo... Ta đã trở về... Lúc này đây... Ta sẽ không làm nàng bị thương... thật sự... Nàng tin ta... Nàng tin ta một lần được không..."

"Lại một lần là có thể làm như cái gì đều không phát sinh sao?" Nàng lớn tiếng cắt lời hắn, ngay sau đó trào phúng cười, đi bước một tới gần hắn, "Lý Tấn, chàng có biết ta đã trải qua cái gì? Chàng biết không, sau đó, ta tận mắt nhìn thấy chàng mặc hi phục, ngênh thú nàng ta. Còn có chàng biết không? Sông đào bảo vệ thành, thật lạnh thật lạnh..."

Thanh âm nàng đột nhiên nhu hòa không thể nghi ngờ, nhưng từng câu này, lại lạnh băng đến xương, giống đao nhọn hung hăng đâm vào tim hắn, không ngừng cứa, đau khiến hắn sắp chống đỡ không được.

Hắn gất gao che ngực, trước mắt một mảnh mờ mờ, hắn há mồm muốn nói cái gì, nhưng ngực đau làm hắn không phát ra tiếng.

Nàng nhìn hắn như vậy, trong lòng lại không có chút khoái cảm nào, nàng nhắm mắt, xoay người đi ra ngoài, Lý Tấn hoảng loạn tiến lên muốn giữ nàng, lại bị nàng hung hăng đẩy ra. Nàng nhìn hắn, ánh mắt lạnh băng, nói từng chữ: "Đời này, ta chỉ muốn cách chàng thật xa."

một câu, làm hắn lập tức mất đi toàn bộ sức lực, ngã ngổ trên mặt đất, tuyệt vọng nhìn bóng dáng nàng không hề lưu luyến.

Nàng cắn chặt môi dưới, kiệt lực chống đỡ mình đi đến cửa phủ, đến khi thấy người đứng ở cửa, kinh hi đỏ lên mắt với người nọ, nhẹ nhàng mở miệng: "Đưa ta rời đi." Ngay sau đó, rồi cuộc chống đỡ không được, ngã về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (34)

Khương Hạo trên mặt mang theo vui sướng và kích động, còn không kịp nói gì đã thấy nàng đột nhiên ngã xuống, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng tiến lên kéo nàng vào trong ngực, run rẩy xem xét một phen. Phát hiện nàng chỉ có chút suy yếu thoát lực mới ngất đi, tâm kinh hoảng không ngừng mới rút cuộc dần dần bình tĩnh.

Cho dù trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, hắn vẫn theo lời nói nàng trước khi té xỉu. Ánh mắt hắn phức tạp nhìn thoáng qua phủ Trạng Nguyên, sau đó bế nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy chậm rãi, Khương Hạo ôm nàng ngồi ở trên đùi mình, gất gao ôm vào trong ngực, hăng hái như tham lam nhìn dung nhan nàng một lần lại một lần, đôi tay nhẹ nhàng miêu tả đôi mày nàng.

Lâu lắm không nhìn thấy nàng, hắn nhớ nàng sắp phát điên, giờ phút này nàng cứ như vậy an an tĩnh tĩnh nằm trong ngực hắn, lại làm hắn không có cách nào sinh ra một chút ý mừng, ngược lại trong lòng nặng trĩu, khó chịu cực kỳ.

Người trong ngực sắc mặt tái nhợt, cảm vốn có chút mượt mà lúc này trở nên nhòn nhòn, càng hiện rõ nhu nhược.

Nàng thật sự gầy rất nhiều. Gầy đến tim hắn phát đau.

Hắn run đôi môi, nhẹ nhàng dán lên trán nàng, nhìn xuống nhiệt ý trong mắt, ở trong lòng liên tục nói: "Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... thật sự... Thực xin lỗi..."

Lý Tấn ngồi dưới đất, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa, hắn hy vọng, nàng có thể trở về.

Nhưng thật lâu thật lâu sau, hắn không nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia.

Ánh sáng trong mắt hắn rồi cuộc tắt đi, hắn cúi đầu, đôi tay che mặt, cả người bắt đầu run rẩy.

Hắn rồi cuộc tìm được nàng.

Hắn lại một lần nữa mất nàng.

Nàng thật sự... sẽ không tha thứ cho hắn.

một nam tử đi đến trước cửa phòng, thấy thế trong mắt lướt qua không đành lòng, hắn cúi đầu nhẹ giọng bẩm báo: "Đại nhân, Khương công tử mang Lý cô nương đi."

thật lâu sau, người trên mặt đất đều không đưa ra trả lời.

Hắn than nhẹ một tiếng, lặng lẽ lui xuống.

Hạ Tĩnh Tĩnh tỉnh lại, nhìn bài trí quen thuộc, nhất thời có chút phát ngốc, nàng thể nào lại ở trong phòng Khương Hạo?

Ở trong lòng gọi hệ thống, hệ thống dò xét thân thể nàng, biết nàng cũng không phải không khoẻ, lập tức đem việc phát sinh phía trước giải thích một lần cho nàng.

Nghe xong hết thảy Hạ Tĩnh Tĩnh nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nàng không nghĩ tới, Lý Tấn cũng trọng sinh, tựa như nàng lúc trước cũng không nghĩ tới, kết cục của thân thể này đời trước, lại thâm trầm như thế.

Đối với tồn tại trong thân thể, nàng đã坦然 nhiên tiếp thu, không sợ hãi, chỉ có đau lòng.

Ở trong mộng, nàng không chỉ thấy được tiểu cô nương hồng y đó từ bắt đầu chờ đợi dài lâu đến cuối cùng tuyệt vọng mà tìm chết, nàng còn thấy được... cảnh ngộ sau khi nàng ấy chết.

Lý Uyên Tĩnh mang theo hận ý nùng liệt nhảy sông tự sát, oán khí cường đại thật lâu không tiêu tan, làm cho nàng sau khi chết không có cách nào đầu thai luân hồi. Nàng chỉ có thể ngày ngày đêm đêm mà ở trong một mảnh bóng đêm không ngừng du đãng, mờ mịt đi về phía trước.

không biết bao lâu, hình như là mấy trăm năm, lại hình như là mấy ngàn năm, lâu đến mức nàng sớm đã quên mình là ai, tên gọi là gì, từ đâu tới đây, chỉ biết mình là một con nữ quỷ, không có mục tiêu, cô độc du đãng.

Đến một ngày, trong mắt nàng đỏ máu đột nhiên gặp một tia ánh sáng, nàng bị nó hấp dẫn, mở to hai mắt hướng tới chỗ ánh sáng đó. Ánh sáng kia luôn cách nàng không xa không gần, như là đang không ngừng động mà lôi kéo nàng.

Nàng một đường đi theo, lần đầu tiên có phương hướng.

không biết trôi bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng ngời lên, ánh địa quang mãnh liệt chiếu cả người nàng nóng rát, thực không thoải mái, thân hình nàng chột lóc, ẩn dưới một cây đại thụ.

Cách đó không xa, một tiểu cô nương hồng y tĩnh tọa ở trước nhà, chống cằm, mặt mang nhu hòa nhìn về phương xa, mắt to đưng đầy chờ đợi cùng... yêu say đắm.

Nàng ấy đang đợi người.

Nữ quỷ ngơ ngác nhìn nàng, không biết vì sao trong đầu vô cùng tin tưởng hiện lên một câu như vậy. Tâm trăm ngàn năm qua không hề gọn sóng đột nhiên hung hăng run lên, một cỗ thương nùng liệt từ ngực truyền đến.

Nàng gút gao túm chặt quần áo trước ngực, nhìn tiểu cô nương kia, trong lòng có thanh âm đang không ngừng vang vọng, càng ngày càng lớn:

không cần đợi... Người không đợi được... không cần đợi nữa...

Chạy mau... Rời khỏi nơi này... Mau rời khỏi nơi này... Nhất định phải rời khỏi nơi này...

Nàng đột nhiên trừng lớn đôi mắt, mặt xanh trắng lộ ra một chút dữ tợn, thân thể không chịu nổi chế mà lao tới tiểu cô nương kia.

Sau một trận choáng váng, nàng mờ mắt ra, ngơ ngẩn vờn tay, trắng tinh như ngọc, không phải nửa trong suốt, lại sờ sờ mặt mình, là nóng, trên người mặc váy đỏ vừa mới thấy, nàng ở trên người tiểu cô nương kia!

không kịp nghĩ nhiều, nàng vờn chân chạy, trong lòng chỉ có một ý niệm, rời khỏi nơi này... Nhất định phải đưa nàng ấy rời khỏi nơi này...

Nàng chạy vội vã, chạy ra khỏi thôn trang, chạy vào một rừng trúc.

Cả người nàng đau đớn, hô hấp dần dần khó khăn, nàng chịu đựng khó chịu tiếp tục chạy về phía trước, không đủ xa... Còn chưa đủ xa... Lại kiên trì một lúc... Lại kiên trì một lúc...

"Phù phù" một tiếng, nàng hung hăng ngã trên mặt đất.

Người quỷ đối nghịch, cường ngạnh kết hợp sớm làm nữ quỷ và thân thể này đều chịu thương nặng.

Thân thể này sinh mệnh từng chút trôi đi, nữ quỷ hình như có cảm giác, nàng giãy giụa không ngừng bò về phía trước, nước mắt lăn xuống, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và cầu xin.

không... không thể...

Cứu ta... Ai tới cứu chúng ta...

Rốt cuộc, trước mắt nàng một mảnh đen tối, không cam lòng nhắm mắt.

Nàng không biết, một giây cuối cùng lúc trái tim khỏi thân thể ngừng nhảy lên, một đám bạch quang thường nhân không nhìn thấy tiến vào trong cơ thể.

Lúc thân thể lại một lần nữa mở mắt ra, nàng là Hạ Tĩnh Tĩnh.

Chương 37: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (35)

đã biết hết thấy rồi, Hạ Tinh Tinh và hệ thống cùng tinh tế nghiên cứu một phen, đủ loại nghi vấn đã từng quanh quẩn ở trong đầu, cơ hồ đều biết đáp án.

Đời trước Lý Uyển Tinh mang theo hận ý chết đi, chấp niệm của nàng không thể được hóa giải, làm cho nàng không có cách nào đầu thai, trở thành cô hồn dã quỷ, nhưng cho dù phiêu đảng mấy ngàn năm, cho dù nàng sớm đã quên hết thấy, chấp niệm chỗ sâu nhất ở linh hồn kia vẫn muốn rời xa ngọn nguồn bị kích, vẫn mang theo nàng, tìm được đời này.

Vận mệnh chủ định, tâm nàng chỉ dẫn nàng nhất định phải mang theo Lý Uyển Tinh đời này thoát khỏi thôn trang, rời xa Lý Tấn. Đây là chấp niệm của nàng trước khi chết.

Nhưng nàng không biết, Lý Uyển Tinh một đời này, cùng với nàng căn bản là hai thân thể độc lập. Cho dù quỹ đạo vận mệnh tương đồng, cũng là thể giới bất đồng, linh hồn bất đồng.

Nếu lúc trước nàng thuận lợi đầu thai, như vậy cho dù tới đời này, nàng cũng sẽ không là Lý Uyển Tinh, mà đầu thai trở thành người khác.

Nếu nàng và Lý Tấn trọng sinh giống nhau, như vậy nàng thay thế được Lý Uyển Tinh đời này, một lần nữa tồn tại.

Nhưng không phải.

Nàng chỉ là một nữ quý không thể luân hồi, du đãng ngàn năm, mạnh mẽ tiến vào thân thể không thuộc về nàng, cuối cùng chỉ có thể là cả hai đều chịu thương.

Cho nên cuối cùng, Lý Uyển Tinh đời này biến mất, thân thể từ vong trong nháy mắt, Hạ Tinh Tinh đã đến, làm thân thể này sống lại một lần nữa. Nữ quý bị thương ở trong cơ thể nàng, lâm vào ngủ say. Đây là vì sao Hạ Tinh Tinh cho dù đã dung hợp cùng thân thể này, trước nay vẫn không tiếp thu được ký ức và tình cảm của thân thể này, cũng chưa bao giờ phát hiện trong thân thể còn có một linh hồn khác. Cũng là vì vậy trên người nàng có hai cổ khí vận, một là của nàng, đến từ Khương Hạo. một là của nữ quý, đến từ Lý Tấn trọng sinh.

Đối với Hạ Tinh Tinh mà nói, giờ này khắc này nàng rất cuộc minh bạch, nàng đi vào thế giới này không phải ngẫu nhiên.

Nàng được nữ quý triệu hoán đến.

Hoặc là nói sớm hơn, ở đời trước sau khi Lý Uyển Tinh chết đi, nàng đã được triệu hoán tới, đáp ứng thỉnh cầu, xóatan chấp niệm, để nàng ấy đi đầu thai. Nhưng khi đó, nàng bị nhốt ở khe hở thời không, không thể nhận được triệu hoán, cũng gián tiếp tạo thành hết thấy về sau.

Hiện giờ, hệ thống thực rõ ràng nói cho nàng, tất cả căn cứ xứng triệu hoán nàng, cơ hồ đều có oán khí cường đại. Cho nên từ nay về sau, nhiệm vụ của nàng trừ duy trì khí vận của người có khí vận, còn thêm một việc nữa, đó là phải tiêu trừ chấp niệm của nữ xứng triệu hoán nàng tới, để các nàng thuận lợi đi đầu thai. Như vậy nàng mới có thể không có khúc mắc mà chiếm dụng thân thể một đời này của các nàng, hoàn thành nhiệm vụ công lược. Nếu không, sẽ giống bây giờ, nàng và thân thể này đều chịu hỗn phách một đời quấy nhiễu, thậm chí tạo thành hậu quả xấu càng nghiêm trọng.

Đối với một đời này của Lý Uyển Tinh, vốn dĩ nàng hẳn phải cùng Hạ Tinh Tinh hoàn toàn dung hợp trở thành một người, dưới sự trợ giúp của Hạ Tinh Tinh cuối cùng tìm được hạnh phúc, nhưng bởi vì hỗn phách một đời kia mạnh mẽ tiến vào, làm nàng biến mất. Bất quá, cũng bởi vì Lý Uyển Tinh đời trước đã đến, Lý Tấn đời trước lại trọng sinh, Lý Tấn đời này cũng đã biến mất. Hy vọng, bọn họ kiếp sau ở thế giới khác, sẽ được hạnh phúc.

Hiện giờ nhiệm vụ ở thế giới này, bởi vì đủ loại nguyên nhân, trở nên hỗn loạn phức tạp.

Nàng lựa chọn công lược Khương Hạo, làm hẳn tránh vận mệnh đời trước chết thảm, cuối cùng làm hẳn đạt được hạnh phúc, duy trì khí vận, còn chính nàng, cũng thông qua giao hợp và cảm tình cùng hắn, đạt được khí vận chuyển hóa thành năng lượng.

Lý Tấn trọng sinh, hết thấy chấp niệm cùng hạnh phúc của hắn đều từ Lý Uyển Tinh, Lý Uyển Tinh đời trước, mà không phải thân thể dung hợp với Hạ Tinh Tinh đời này.

Lý Uyển Tinh đời trước, nữ quý hiện giờ, bị nhốt ở trong cơ thể này, lúc nhìn thấy Lý Tấn trong nháy mắt, chỗ trống ký ức sống lại từng chút, đến khi Liễu Vũ Vi nói đến từ hôn mà bị kích thích, nhớ lại toàn bộ. Tình yêu và hận ý trong lòng, khi bùng nổ có thể làm nàng ngán ngùi chiếm cứ thân thể này, nhưng chỉ có thể là ngán ngùi, về sau sẽ giống trước, thoát lực ngắt đi, đối với nàng và thân thể này đều là thương tổn.

Hạ Tinh Tinh muốn giúp nàng ấy.

Nữ quý ở trong thân thể này không có cách nào tồn tại lâu dài, lại trốn không thoát kết cục hồi phi yên diệt.

Nàng cần mau chóng làm tiêu tan chấp niệm của nàng ấy, như vậy có lẽ nàng ấy còn có thể có cơ hội đầu thai.

Nhưng mà, biết Lý Tấn trọng sinh rồi, ả ần biết được chân tướng đời trước, nàng không cho rằng như vậy, hiện tại chấp niệm của nàng ấy là rời xa Lý Tấn sao?

Hạ Tinh Tinh nghĩ, có lẽ không phải. Nàng ấy yêu sâu sắc Lý Tấn, không có yêu, sao có hận? Lý Tấn cũng yêu sâu sắc nàng ấy, hẳn có thể được trọng sinh cùng với khí vận cường đại trên người nữ quý, đều cho thấy hẳn yêu và chấp nhất.

Nữ quý chịu đựng không nổi thời khắc cuối cùng, lựa chọn để Khương Hạo mang nàng rời đi, sao không phải một loại trốn tránh? Nàng ấy không có cách nào đối mặt với Lý Tấn, nếu tha thứ, như vậy đời trước bị thâm và hận ý tính là gì? Mấy ngàn năm cô độc du dương tính là gì? Huống chi hiện giờ nàng ấy, làm thế nào cùng hắn tiếp tục?

Nghĩ đến đây Hạ Tinh Tinh đau đầu xoa xoa thái dương.

Chấp niệm của nữ quý, mấu chốt vẫn là ở trên người Lý Tấn, nhưng hiện giờ nàng ấy không muốn nhìn thấy hắn.

Nơi phát ra hết thảy hạnh phúc của Lý Tấn, đều đến từ nữ quý, nếu cuối cùng nàng ấy không còn nữa, hẳn còn hạnh phúc như thế nào, duy trì khí vận như thế nào?

Còn nàng và Khương Hạo, cường độ khí vận trên người nàng cho thấy Khương Hạo đã yêu nàng, nhưng hiện tại nàng đã trải qua hết thảy lúc trước, thật sự có thể không có khúc mắc mà cùng hắn ở chung sao?

Cuối cùng còn Liễu Vũ Vi. Nghĩ đến nàng ta, ánh mắt Hạ Tinh Tinh nháy mắt lạnh băng, nữ nhân ác độc này, thiếu chút nữa hại chết nàng. Hơn nữa, đời trước Lý Uyên Tinh gặp hết thảy, cũng nhất định thoát không được can hệ với nàng ta. Cho dù hiện tại chỉ số khí vận của nàng ta đã mất hết vì hận ý của Lý Tấn và Khương Hạo, mất đi địa vị nữ chủ, nàng cũng không muốn cứ như vậy buông tha nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (36)

Thư phòng, Khương lão gia đang hưng hăng ngắm Khương Hạo.

Tiểu tử thối này, thật vất vả thu một nữ nhân, cố tình lại có quan hệ với Lý Tấn và Liễu phủ. Hắn sao không nghĩ, Khương phủ và Liễu Đình bọn họ vốn như nước với lửa! Mất công ông ngày ngày giảng thuật cục diện triều đình hiện giờ cho hắn. Ngược lại, hắn vì một tỷ nữ không chỉ xông vào Liễu phủ, còn dám nháo đến Thái Y Viện, thậm chí hơn một tháng đứng ở cửa phủ Trạng Nguyên làm pho tượng! Hiện giờ thật vất vả và trở về, lại mang theo cả nữ nhân kia, còn nói muốn cưới nàng! Hắn! Hắn quả thực là muốn tức chết ông mà!

Khương Hạo cúi đầu nghe ông răn dạy, thần sắc đạm nhiên, không hề rầy, đến khi nghe thấy ông nói muốn bán tỷ nữ kia đi, mới phút chốc thay đổi bộ mặt, ánh mắt lạnh băng như mũi tên, bắn về phía ông, làm Khương lão gia từ râu cũng run vài lần.

Hắn rốt cuộc mở miệng, thanh âm là rét lạnh xưa nay chưa từng có: "Nếu nàng có việc gì, ta tuyệt không sống một mình; nếu không thể cưới nàng, ta xuất gia làm hòa thượng."

Bỏ xuống một đạo sắc sết, hắn cũng không quay đầu lại đi khỏi thư phòng. Để lại Khương lão gia ở phía sau thối râu tròng mắt, đám ngực hô to "Nghiệt tử".

Khương Hạo đi ra thư phòng, trực tiếp vào phòng bếp lấy thuốc đã đun, phương thuốc là Lý Tấn ngày ấy suốt đêm đưa tới, đúng là Thái Y Viện kê cho nàng điều trị thân mình. Thân mình nàng quá gầy yếu, nếu không cẩn thận dưỡng, rất dễ lưu lại bệnh căn.

Hắn đứng ở cửa phòng, nhất thời lại có chút do dự, nàng tỉnh sao? Nàng sẽ nguyện ý nhìn thấy hắn sao?

Do dự đã lâu, rốt cuộc hắn lấy dũng khí đẩy cửa phòng.

Trong phòng, Hạ Tinh Tinh nghe tiếng ngẩng đầu, thấy hắn đi vào, mím môi, không nói gì.

Hắn gầy rất nhiều, mắt xanh đen, trên mặt mang theo một chút thấp thòm, nào còn có bộ dáng thanh tú lãnh ngạo ngày thường.

Khương Hạo bưng chén thuốc đi đến mép giường, buông chén, trong mắt xẹt qua một tia khản trương, hắn nắm chặt tay, nhẹ nhàng mở miệng: "Nàng khỏe hơn chưa... Đầu còn choáng không?"

Hạ Tinh Tinh cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Nô tỳ đã không ngại."

Khương Hạo nghe vậy, trong lòng như bị cái gì xiết lại, có chút đau, hắn đột nhiên cảm thấy, ở trước mặt hắn nàng tự xưng là nô tỳ cực kỳ chói tai. Hắn há mồm muốn nói gì, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới ngày ấy, hắn nói với Lý Tấn rằng là tỳ nữ ẩm giường của hắn, tức khắc mặt trắng bạch, trong lòng tràn đầy hối hận và hoảng loạn.

Hạ Tinh Tinh trong lòng than nhẹ một tiếng, chủ động bưng chén thuốc lên uống cạn, lúc này, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm hắn hơi khàn khàn: "Thực xin lỗi."

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy hắn đang gắt gao nhìn chằm chằm nàng, trong mắt tràn đầy nghiêm túc: "Thực xin lỗi, là ta hại nàng bị thương."

Trong lòng nàng tức khắc có chút hụt hẫng, nàng không nghĩ Khương Hạo công tử ca như vậy, sẽ có một ngày, đối với một tỳ nữ, ăn nói khép nép mà xin lỗi. Nhưng lúc này, nàng cũng không có cách nào nói một câu không có gì một cách thật tình. Cái ngày khuất nhục khó khăn đó, còn cảnh tượng sau khi hắn đưa nàng cho Liễu Vũ Vi, đều làm nàng không có cách nào quên được. Có lẽ vì hắn giận dữ, nhưng lúc hắn làm ra hành động đó, vẫn là theo bản năng đặt nàng ở vị trí thấp hơn so với hắn. Ở trong lòng hắn, nàng nhiều lắm tính là tỳ nữ có chút quan trọng thôi.

Nghĩ đến đây, Hạ Tinh Tinh trong lòng có chút phát khổ, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Công tử quá nghiêm trọng, đây cũng không phải ngại sai."

Nghe thế Khương Hạo trong lòng càng thêm khó chịu, hắn tình nguyện nàng cấu kình, thậm chí phát hỏa cũng được, còn tốt hơn như bây giờ, nhìn như ngoan ngoãn có lẽ, lại lạnh nhạt xa cách.

Trong nháy mắt không khí trở nên áp lực, hắn cảm thấy ngực buồn bực không nổi, không dám nhìn biểu tình trên mặt nàng, không cần ném xuống một câu "Vậy nàng cẩn thận nghỉ ngơi đi", rồi xoay người có chút chật vật mà bước nhanh ra ngoài.

Phía sau, Hạ Tinh Tinh thở dài một hơi, giờ tay nhẹ nhàng che mắt.

Có lẽ, ở cô đại, hắn một thiếu gia có thể làm được như vậy đã thực không dễ dàng, muốn theo đuổi tình yêu bình đẳng, chung quy là nàng cường cầu, huống chi hệ thống cũng nhắc nhở hắn đã yêu nàng không phải sao? Cho nàng chút thời gian đi, chờ chút khó chịu trong lòng này tiêu tán, nàng sẽ bồi hắn cả đời.

Ngày kế tiếp, Khương Hạo lấy lý do phòng nàng không tốt, để nàng nằm ở trong phòng hắn tu dưỡng, chính mình lại ngày ngày ở phòng bên cạnh. Hắn rất ít khi mở miệng nói gì, chỉ cố chấp mỗi ngày nấu thuốc, hầm canh bổ dưỡng cho nàng từng bát lại từng bát, mỗi lần đều nhìn nàng uống xong, mới yên lặng rời đi. Có đôi khi vào lúc nàng nghỉ ngơi cũng sẽ lẳng lặng ngồi bên cạnh. Ngay từ đầu làm nàng có chút không được tự nhiên, dần dần thành quen, dưới ánh mắt hắn nhìn chăm chú cũng có thể nặng nề ngủ.

Cứ như vậy qua nửa tháng. Hôm nay, Khương Hạo đột nhiên có việc ra phủ. Nghe được tin tức, Hạ Tinh Tinh nhìn không được xuống giường, miệng vết thương trên lưng kết vảy đã bóc ra toàn bộ, nàng bức thiết muốn tắm rửa một lần! Lúc trước bởi vì lo lắng miệng vết thương, Khương Hạo không để nàng tắm rửa, cũng không cho nàng ra cửa, nàng chỉ có thể mỗi ngày lấy chút nước thoáng chà lau thân thể, nhưng cảm thấy không sạch sẽ, thật là ngại đến khó chịu rồi.

Nàng trộm bảo gã sai vặt chuẩn bị nước ấm, nghĩ nhân lúc hắn không ở đây tốc chiến tốc thắng, không nghĩ tới suốt hai canh giờ, gã sai vặt nấu nước vẫn luôn thất bại nói nước ấm còn chưa đun xong. Hạ Tinh Tinh tức giận quá thực muốn mắng cha gọi mẹ, gã sai vặt cũng là bị Khương Hạo phân phó, không cho nàng tắm gội đúng không!

Đang lúc nàng ngồi ở trong phòng sinh hỏa, Khương Hạo đã trở lại.

Hắn còn không kịp thu thập mình đã vội vàng vào trong phòng, thái dương còn mang theo mồ hôi, thấy nàng ngồi ở trên giường phòng miệng, mặt căng chặt một ngày tức khắc nhu hòa, hắn đến gần nhẹ nhàng chọc chọc mặt nàng, cười hỏi: "Làm sao vậy? Ai khi dễ nàng?"

Trừ người ra còn ai? Hạ Tinh Tinh ở trong lòng phun trào, có chút ủy khuất: "Công tử, nô tỳ muốn tắm gội." Thấy hắn không nói, nàng lại vội vàng nói: "Vết thương trên người nô tỳ đã kết vảy, cũng đều bong ra, thái y nói có thể chạm vào nước."

Khương Hạo rũ mắt suy nghĩ một hồi, đột nhiên khom lưng, một tay ôm nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (37)

Hạ Tinh Tinh kinh hô một tiếng, theo bản năng duỗi tay ôm quanh cổ hắn.

Khương Hạo cong khoe miệng, ôm nàng đi ra cửa, vòng vào một gian nhà gỗ phía sau. Một luồng nhiệt khí ập tới, hắn thể nhưng mang nàng đi tắm của hắn.

Sau bình phong đã đầy sương trắng mù mịt, trong ao còn bỏ thêm các loại thảo dược, an thần, ả ả truyền đến mùi thuốc làm người ta thoải mái.

Hóa ra hần đều chuẩn bị tốt.

Hạ Tinh Tinh trong lòng ấm áp, tay ôm hần cổ hơi hơi chặt hơn.

Khương Hạo ôm nàng đi vào sau bình phong, ngồi xuống ghế, ôm nàng ngồi trên đùi hần, sau đó cúi đầu... bắt đầu giúp nàng cởi quần áo.

Tai nàng nóng lên, cuống quýt đề vạt áo lại, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Công tử, nô tỳ... nô tỳ tự mình làm là được."

Tay Khương Hạo ngừng lại, ánh mắt nặng nề nhìn nàng, trong mắt một mảnh đen tối, hai người dựa vào quá gần, nàng bị hần nhìn có chút không được tự nhiên. một thoáng ngửa đầu ra sau, cái gáy đột nhiên bị người đè lại, trước mắt một cái bóng roi xuống, sau đó trên môi một trận ấm áp.

Môi hần dính sát vào nàng, một tay đỡ lấy đầu nàng, một tay ôm ở trên eo nàng nhẹ nhàng vuốt ve, hô hấp lướt trên mặt nàng, nóng, ngứa.

Giờ phút này trong lòng Khương Hạo kỳ thật tràn đầy khẩn trương thấp thòm, thấy nàng như không có ý tứ giãy giụa phản kháng, liền đánh bạo chậm rãi chuyển tay đặt ở bên hông nàng sang chỗ xương cụt, nhẹ nhàng nhấn một cái. Hạ Tinh Tinh cảm thấy bên hông tê rần, theo bản năng há mồm thở nhẹ, lưỡi nóng bỏng nhân cơ hội chui vào trong miệng nàng, cực kỳ bá đạo liếm láp hàm răng nàng, sau đó cuốn lấy lưỡi nàng, dùng sức mút vào, đoạt lấy hơi thở nàng.

Hơi nước lượn lờ, Hạ Tinh Tinh nắm chặt ống tay áo, ngửa đầu nhận hần hôn, trong phòng càng ngày càng nóng, nàng bị hần hôn cả người nhũn ra, trong đầu có chút thiếu khí, vô lực chui vào trong ngực hần. hần rút cuộc buông miệng ra, ôm nàng, một cái tay khác bỏ đi váy áo ngoài của nàng, chỉ để lại một cái yếm và quần lót, sau đó nhanh chóng kéo roi áo ngoài của mình, ôm nàng đứng dậy chậm rãi đi xuống bể tắm.

Hạ Tinh Tinh đỏ mặt chôn trong ngực hần, đến khi toàn thân được nước ấm bao vây, nàng nhịn không được than nhẹ một tiếng.

Khương Hạo trong mắt nhiễm ý cười, cúi đầu ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó đột nhiên buông lỏng tay.

Thân thể đột nhiên rơi xuống, Hạ Tinh Tinh sợ hãi kêu một tiếng, dùng sức ôm lấy cổ hần, thân mình dính sát vào hần, hai chân theo bản năng quẩn ở trên người hần, Khương Hạo thuận thế nâng mông nàng nhấc lên trên, cười nhẹ một tiếng.

thật vất vả ổn định thân mình, nàng ngẩng đầu trừng hần, lại thấy ánh mắt hần đột nhiên tối sầm xuống, hầu kết nhẹ lặn, sáng quắc nhìn chăm chăm ngực nàng, nàng vội vàng cúi đầu, lúc này mới phát hiện tư thế ôm hần có bao nhiêu ái muội. Yếm màu đỏ bị nước làm ướt nhẹp, mỏng mảnh dán vào trước ngực, dấu không được hình dạng hai luồng tròn trịa. Đỉnh hơi hơi đứng thẳng đang nhẹ nhàng cọ lên ngực hần, cơ hồ trong nháy mắt, nàng cảm giác được chỗ bụng nhỏ có một thứ cứng rắn ngạnh ngạnh chống lên nàng.

Hạ Tinh Tinh tức khắc vừa then lại bức, cả khuôn mặt đỏ lên, nàng cắn môi dưới, trong mắt to hơi nước mênh mông, mang theo vài phần tức giận, vài phần ngượng ngùng, vài phần ủy khuất.

Nàng lại không biết mình như vậy có bao nhiêu kiều mị động lòng người, làm Khương Hạo nhìn đến hạ thân trưởng lớn vài phần. Nhưng mà, giờ phút này hần lại bận tâm thân thể nàng, cái gì cũng không được làm. hần hít sâu một hơi, như há giận ở vành tai nàng khẽ cắn một ngụm, dựa vào trên vai nàng bình phục một lúc, sau đó ôm nàng đi về phía trước, đi vào nói tậ cùng bên trong có bậc thang, buông nàng xuống, đỡ nàng đứng ở bậc thang.

Nước ao vừa vặn không quá ngực, trong nước màu đỏ như ẩn như hiện, mặt nước sương mù mờ mờ, mặt nàng trắng nõn phớt hồng, hạ thân ẩn ẩn lại có xu thế nâng về phía trước, Khương Hạo thấp rên một tiếng, cực lực khắc chế dục hỏa quay cuồng trong cơ thể, để nàng xoay người ghé vào bên cạnh ao.

nhẹ nhàng đẩy ra tóc dài đen nhánh, tấm lưng tuyết trắng xuyên qua mi mắt, phía trên đan xen từng vết roi hồng nhạt cùng một ít ấn ký thuốc mỡ màu nâu. Dù sớm có chuẩn bị tâm lý, tay Khương Hạo vẫn cứng đờ, dục hỏa vừa rồi nháy mắt bị diệt không còn một mảnh, trong lòng như đột nhiên bị đâm một cái, ý đau nhẹ nhàng lan tràn, mang theo chua xót.

Hạ Tinh Tinh cảm giác người phía sau đột nhiên không có động tĩnh, thầm nghĩ có phải dấu vết trên lưng quá dữ tợn khó coi hay không, tuy biết nàng dùng thuốc vẽ sau sẽ không lưu sẹo, nhưng nghĩ đến hần hiện tại có thể sẽ ghét bỏ, trong lòng vẫn có chút khổ sở, cũng không chú ý người phía sau đỏ mặt, trong mắt tràn đầy tự trách và đau đớn kịch liệt.

Nàng có chút chật vật xoay người muốn nói thôi bỏ đi, lại bị một đôi bàn tay to giữ chặt eo, chủ nhân bàn tay to cúi xuống hôn, môi run lên lưng nàng. Có cái gì nóng bỏng nhỏ giọt ở trên lưng nàng, làm tâm nàng đều run lên theo.

Bên tai truyền đến một thanh âm cực lực dằn nén: "Thực xin lỗi... thật sự thực xin lỗi..."

một câu chứa đầy đau đớn làm nàng nhịn không được trong mắt nóng lên, không biết là khó chịu hay ủy khuất. một ngày này cảm tình trong lòng bị nàng liều mạng áp chế trong nháy mắt giãy giụa, muốn tràn ra bên ngoài, nàng đột nhiên rất muốn khóc lớn một trận, sau đó nước mắt thật sự không chịu không chế mà rơi xuống, bà vai nhẹ nhàng rung động.

Khương Hạo hình như có cảm giác, xoay nàng lại, thấy trên mặt nàng tất cả đều là nước mắt, tức khắc luống cuống, hần luống cuống tay chân muốn thay nàng lau nước mắt, lại càng lau càng nhiều. Cuối cùng hần không có cách nào, chỉ có thể ôm nàng vào trong lòng, như trấn an thấp giọng dỗ nàng, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Đều là hần không tốt. Làm nàng khổ sở.

Khổ sở phải phát tiết ra.

Về sau, hấn không bao giờ muốn nàng khổ sở nữa.

Cùng với nam nhân ôn thanh nói nhỏ, tiếngkhóc nức nở trong phòng dần dần nhỏ đi.

Hạ Tĩnh Tĩnh khóc lớn một hồi, buồn khổ nghẹn lâu trong lòng như vậy rồi cuộc tiêu tán một ít, nàng ngược đôi mắt đỏ hoe, lúc này mới cảm thấy có chút ngưng ngừng, không dám nhìn hấn. Khương Hạo sờ sờ mặt nàng, xoay thân mình nàng lại, làm nàng một lần nữa dựa bên cạnh ao.

hấn nhẹ nhàng vốc một vốc nước, động tác mềm nhẹ giúp nàng rửa sạch thuốc mỡ còn sót lại phía sau lưng, hai mắt lại gất gao nhìn chăm chăm vết roi trên lưng nàng, muốn đem chúng nó khắc vào đáy lòng.

Đây là vết thương hấn mang đến cho nàng.

hấn vĩnh viễn không dám quên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (38)

Cáo bệnh hơn một tháng, Lý đại nhân rốt cuộc lần nữa xuất hiện trong triều đình, các quan viên phát hiện, Trạng Nguyên đại nhân hao gầy không ít, hơn nữa so với lúc trước càng cự người ngàn dặm. Càng làm cho bọn họ kinh ngạc là, từ khi hấn bắt đầu hồi triều, Liễu tể tướng cũng không giống như trước đây, hạ triều liền bắt chuyện với hấn. Thời gian trước Liễu Đình ở trên triều đình công nhiên gây hấn với Khương Du, còn Khương Du đạm nhiên phản kích. Hai người rốt cuộc xé rách da mặt bên ngoài. Lý Tấn biết hết thấy, biểu tình trước sau nhàn nhạt, tựa hồ là đứng ngoài cuộc. Hay là giữa Liễu Lý có mâu thuẫn? Mọi người sôi nổi âm thầm suy đoán.

Lý Tấn không quản người khác mặt mũi đánh giá thế nào, hạ triều liền trở về phủ, nhốt mình tại thư phòng. hấn nhắm hai mắt dựa vào ghế, đẩy mắt mỏi mệt, trong đầu lại một lần nữa hiện ra thân ảnh đã thâm nhập cốt tủy đó. Suy sút hao tổn tinh thần vài ngày, có một số việc đã đến lúc hấn cần thận ngắm lại.

Nàng trọng sinh sao? Khi nào? Là bởi vì trọng sinh, cho nên mới trốn khỏi thôn trang sao? không... không đúng! Lần đầu tiên ở Khương phủ nhìn thấy nàng, trong mắt nàng từ đầu rõ ràng là quyến luyến kích động, sau khi Khương Hạo xuất hiện lại đột nhiên trở nên xa lạ. Nhưng mặc kệ thế nào, lúc ấy trong mắt nàng đều không có hận. Vậy... Là lúc hôn mê sao? Hôn mê rồi tỉnh lại, trong mắt nàng mới chứa đựng đầy hận ý. Nhưng nếu như thế, làm thế nào giải thích lúc trước nàng rời thôn trang đi vào kinh thành, rồi đi tới Khương phủ?

Lý Tấn nhăn mi, thật nhiều việc không nghĩ ra, đầu đầu sắp nổ tung.

Nhưng cái đó không thể so với đau đớn vì nàng lựa chọn rời xa hấn. hấn không nghĩ tới mình sẽ trọng sinh, đời trước mất đi nàng rồi thống khổ tuyệt vọng làm hấn đã sớm không muốn sống. Nhưng hấn vẫn sống lại, về quá khứ, hấn cho rằng đây là trời cao cho hấn cơ hội. hấn kích động, mừng như điên, thế lần này hấn mặc kệ tất cả chỉ muốn bảo hộ nàng thật tốt. Nhưng hấn thật vất vả tìm được nàng rồi, nàng lại nhớ tới hết thấy đời trước, không chịu cho hấn cơ hội đền bù. Vì cái gì! hấn không cam lòng! hấn làm sao có thể chịu đựng đang thấy có hy vọng rồi lại một lần nữa mất nàng! Nhưng mà, hiện giờ hấn có thể làm gì đây? Nàng đã không cần hấn, nàng lựa chọn Khương Hạo...

Nghĩ đến đây, Lý Tấn khó chịu nắm chặt vạt áo trước ngực, khổ sở trong lòng tăng tăng lan tràn như muốn hoàn toàn bao phủ hấn. rõ ràng, đời trước Khương Hạo yêu Liễu Vũ Vi đến phát cuồng, rõ ràng đời trước bọn họ không hề gặp nhau, vì cái gì lúc này đều thay đổi? hấn nhìn ra được Khương Hạo để ý nàng so với hấn cũng không ít hơn. Nghĩ đến bọn họ ở bên nhau, hấn ghen ghét sắp phát điên. hiện giờ, hấn thật sự... một chút cơ hội cũng không có sao?

Phủ Tể tướng, trong sương phòng chính viện, đang không ngừng truyền đến tiếng đồ sứ quăng ngã ầm ầm.

Liễu Đình mới vừa đi đến cửa, một mặt gì trắng lao đến trước mặt, "Phanh" một tiếng rơi bên chân ông. ông kinh ngạc ngừng bước, ngẩng đầu nhìn rõ tình hình trong phòng rồi giận tím mặt: "Dừng tay lại cho ta!"

Liễu Vũ Vi đột nhiên quay đầu, trong tay nàng đang giơ một cái bình hoa, hai mắt đỏ ngầu, mặt đầy dữ tợn.

Thấy bộ dáng của nàng, Liễu Đình vừa tức giận lại đau lòng, "Con nhìn con xem, đã biến mình thành cái bộ dạng gì!"

Liễu Vũ Vi như sắp hồng mắt hô to: "Cha! Con không cam lòng! Con muốn Lý Tấn! hấn là của con! hấn chỉ có thể là của con!" Nàng có hận trong lòng a, Lý Tấn ngày thường đối với nàng lãnh đạm lại xa cách như thế, ngày ấy mất không chế thậm chí rơi lệ, làm cho nàng quả thực không thể tin được! Trong lòng đau đớn xé rách. Còn Khương Hạo, rõ ràng từ trước thích nàng, lại vì tiện nhân kia thiếu chút nữa bóp chết nàng!

Liều Đình nắm chặt quyền, tâm tư nữ nhi ông vẫn luôn biết. Mấy ngày nay ông vì chuyện lần trước mà bất mãn lạnh lùng Lý Tấn, chờ hắn tới xin lỗi, nhưng hắn không có chút phản ứng nào, quả thực không để ông vào mắt! Thật là bạch nhãn lang! Nghĩ vậy, trong lòng ông tức giận càng sâu, sầm mặt nói: "Lý Tấn hắn không xứng với con! Việc này chớ có nhắc lại!" Dứt lời phát tay áo rời đi, không để ý tới Liều Vũ Vi phía sau thét chói tai trong phòng.

Kinh thành trong tủ lâu, Khương Hạo xuyên qua đại sảnh tiến vào phòng bao, không dấu vết quét mắt nhìn chung quanh, sau đó đóng cửa phòng, khóa lại. Hắn đi đến phía trước bức tường cuối cùng bên trong, duỗi tay gõ có tiết tấu lên mặt tường một lúc, cùng với một tiếng "Ầm ầm", mặt tường đột nhiên bị dời đi. Trong tường một nam tử hắc y đang đứng, nhìn thấy Khương Hạo thì quỳ xuống hành lễ, Khương Hạo hơi gật đầu sau đó bước vào. Mặt tường một lần nữa bị di chuyển, trong phòng một mảnh yên tĩnh, tựa hồ cái gì cũng không phát sinh.

Trong phòng ngẫm, đèn đuốc sáng trưng, người ngồi hai bên nghiêm chỉnh, mỗi người đều dáng vẻ giang hồ, thấy hắn tiến vào, đồng loạt đứng dậy chấp tay nói "Công tử." Người cầm đầu nọ, một thân hắc y, đầy mặt tức sát, không chút nào thấy bộ dáng ôn hòa thấp hèn ngày thường, xem dung mạo hắn, không phải Hà Minh thì ai?

một canh giờ sau, Khương Hạo ra khỏi tủ lâu. Dường như không có việc gì về phủ.

Đêm khuya, hơn mười ánh nến nhanh chóng xẹt qua nóc nhà, lặng lẽ ẩn núp ở bốn phía phủ Tể tướng.

Hạ Tĩnh Tĩnh mấy ngày nay có thể nói là dễ chịu cực kỳ. Nàng thanh thần ổn định tránh ở trong phòng dưỡng thương, dưỡng lại thịt trên người trở về, Khương Hạo cuối cùng không buộc nàng uống các loại canh bổ, hắn gần đây tựa như rất bận, ban ngày cơ bản đều không ở trong phủ, chàng vạng mới trở về cùng nàng dùng bữa tối, bởi nàng đến lúc sắp đi ngủ mới rời đi. Lúc trước hắn ân ân có nhắc tới chuyện cùng phòng ban đêm, bị nàng lấy lý do thân thể chưa tốt mà hàm hồ trốn tránh. Về sau hắn cũng không nhắc lại, mỗi ngày buổi tối giúp nàng tắm gội, bôi thuốc mỡ xóa sẹo, trong lúc đó cũng rất ít động tay động chân. Nếu không phải có thể cảm giác hạ thân hắn cứng rắn đâm nàng, nàng đều cho rằng hắn mất hứng thú với nàng.

"Hệ thống, cậu nói xem Khương Hạo đang bận cái gì a?" Hạ Tĩnh Tĩnh nằm trên giường, cong chân hỏi.

"Khương đại nhân cố ý bồi dưỡng hắn vào triều làm quan, đại khái là bận cái này đi." Do dự một hồi, hệ thống còn nói thêm: "Ký chủ, ta luôn có dự cảm, gần đây khả năng sắp có đại sự xảy ra."

"A? đại sự gì?"

"Ta hiện còn không rõ ràng lắm, chỉ ân ân cảm thấy, có một bầu không khí khẩn trương."

"Cái này còn có thể cảm giác được?" Hạ Tĩnh Tĩnh có chút vô ngữ, lại cũng đặt câu hỏi ở trong lòng, "Đúng rồi, gần đây chỗ Liều Vũ Vi có động tĩnh gì không?"

"Nàng phái không ít người ẩn nấp quanh Khương phủ, là nhằm vào cô, bất quá đại khái nàng không nghĩ tới cô vẫn luôn không ra phủ. Những người đó cũng đều bị Khương Hạo và Lý Tấn xử lý."

Nhắc tới Lý Tấn, Hạ Tĩnh Tĩnh hơi hơi sùng sốt, sau đó thờ dài. Chuyện giữa Lý Uyên Tĩnh và Lý Tấn cũng không biết nên giải quyết thế nào, rất nhiều lần nàng thử giao tiếp cùng nàng ấy trong cơ thể, nhưng đều không được đáp lại, làm nàng đã bắt đầu lo lắng.

Đạo mắt đã là hạ tuần tháng bảy.

một tháng trước, noiphồn hoa nhất kinh thành, mới mở một cửa hàng trang phục. Cửa hàng buôn bán là váy áo thích hợp với cô nương trẻ tuổi, thủ công thập phần độc đáo, kiểu dáng mới mẻ, trong khoảng thời gian ngắn đã rất thịnh hành trong đám quý nữ. Bất quá cửa hàng này có quy củ, chọn y phục cân tự mình đến, cũng ở trong phòng riêng đơn độc thử đồ, không giống cửa hàng khác sẽ đưa quần áo đi phủ của người mua cho họ chọn lựa. Quy củ này làm mọi người thêm rất nhiều phiền toái, lại cũng làm người ta cảm thấy mới lạ, hơn nữa quần áo hoa mỹ, các tiểu thư đều đua theo, sinh ý cửa hàng càng ngày càng tốt.

Liều Vũ Vi mang theo hai nha hoàn đang ở trên đường đi về hướng của hàng này, trời nóng bức làm tâm tình nàng càng bức bối, cha không cho nàng gặp Lý Tấn, thậm chí thiếu chút nữa cảm tức nàng. Trong lòng nàng phần uất không chỗ phát tiết, đương nhiên tất cả đều ghi trên người Lý Uyên Tĩnh. Nàng phái thật nhiều người đi ám sát nàng ấy, lại không một ai trở về! không cần phải nói cũng biết nhất định là hai người kia che chở. Ghen tỵ hận ý trong lòng điên cuồng lan tràn, nàng nhất định phải khiến nàng ấy sống không bằng chết! Đắm chìm trong cảm xúc của mình nàng không cẩn thận, đương nhiên không chú ý thấy phía sau có bóng người đi theo.

Tới cửa hàng, các loại trang phục xinh đẹp làm tâm tình nàng cuối cùng sung sướng hơn. Nhìn thấy nàng, tiểu nhị cửa hàng lập tức ân cần dẫn nàng đi chỗ treo váy áo mới nhất, đó đều là dùng tơ tằm đặc chế mà chế tác thành, mặc không chỉ đẹp mắt còn thoải mái, rất mát mẻ, thích hợp nhất cho những ngày nóng bức này. Liều Vũ Vi vừa lòng chọn vài cái, trong đó một cái váy vàng nhạt, phần eo thiết kế sáng tạo khác thường, tú khí lại mang theo hoạt bát, làm nàng liếc mắt một cái đã chọn trúng, nhưng thiết kế như vậy lại cũng làm nàng không có cách nào xác định số đo. Nàng vuốt váy do dự thật lâu, vẫn không chống cự được, quyết định đi phòng thử, thử một chút.

Bảo nha hoàn chờ ở cửa, nàng cầm váy đi vào phòng thử đồ, quay người khóa cửa, mới vừa treo váy lên trên giá, đột nhiên cảm thấy sau đầu tê rần, trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (39)

Liễu đại tiểu thư đích nữ của Tề tướng mất tích ở cửa hàng quần áo, hai ngày sau bị được phát hiện ở ngoại biên kinh thành trong một bụi cỏ, lúc ấy nàng đã hôn mê bất tỉnh, áo rách quần manh, trên thân thể có dấu vết bị người lăng nhục.

Dù những thị vệ được phái đi tìm kiếm Liễu Vũ Vi, bao gồm hai nha hoàn của nàng đều bị Liễu Đình bí mật xử tử, tin tức này vẫn trong một ngày ngắn ngủn truyền khắp kinh thành.

Thư phòng Liễu Đình tức giận đến nổi trận lôi đình, việc này đột nhiên tới, ông xử lý xong những người mục kích rồi vẫn còn có thể nhanh như vậy truyền ra tiếng gió, tất nhiên là sau lưng có người làm trò. Người sau lưng này đến tốt cùng là nhằm vào Vũ Vi, hay toàn bộ Liễu phủ? Vô luận thế nào, hần đều thành công đốt lửa giận của ông! hần huỷ hoại nữ nhi ông lấy làm tự hào, làm Liễu phủ nhiễm vết nhơ, ông nhất định phải đào người này ra, bầm thây vạn đoạn!

không phải không từng hoài nghi Lý Tấn và Khương Hạo, việc này quá trùng hợp, thời gian trước Vũ Vi mới làm trọng thương tỷ nữ của Khương Hạo, nghe nói nữ nhân kia cùng Lý Tấn cũng có quan hệ không bình thường, không bao lâu Vũ Vi đã xảy ra chuyện. Chỉ là ông không thể tin được hai người này sẽ vì một tỷ nữ hèn hạ đắc tội ông. Bởi vì người có thể ở kinh thành thân không biết quý không hay, bắt đi tiểu thư thế gia, suốt hai ngày không thấy tung tích, tuyệt đối có thể lực không thể khinh thường. Mà hai người này một là con vợ lẽ nhiều năm không được sủng ái vừa mới phủ chính không bao lâu, một là Trạng Nguyên ông tự mình đề bạt, bị ông không chê, từ đâu ra quyền lực đó?

Chẳng lẽ là người trong triều? Mấy năm nay ông nắm chắc triều chính, người nhìn không vừa mắt quá nhiều, có lẽ chính là bọn họ làm, cho ông ngột ngạt, lại làm Liễu phủ hổ thẹn! Nghĩ vậy, Liễu Đình nặng nề đập bàn, hét lớn ra ngoài cửa, phân phó người tăng số nhân thủ, nhanh chóng trấn áp tin tức, cũng nhất định phải điều tra rõ việc này, đào ra người phía sau màn!

Khương Hạo khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, nghe Hà Minh phía sau đề thấp tiếng nói bầm báo, cười lạnh.

Liễu Vũ Vi, nghĩ đến lúc trước tra ra hết thấy có quan hệ với nàng ta, liền cảm thấy mình đã từng có vài phần hảo cảm với nàng ta quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm. Nữ nhân này ác độc tàn nhẫn, lên dùng đòn hiểm hành hạ đến chết hạ nhân, tìm người lăng nhục thứ mười, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo. Nghĩ lại, Khương Hạo hần tuy cũng không phải người lương thiện, cũng sẽ không làm sát kẻ vô tội. Liễu Vũ Vi là sói đội lột cừu, trước mặt người khác sẽ nguy trang mình, cũng bởi vậy lừa gạt vô số người, tỷ như hần từng nhìn thấy nàng một màn "Thấy việc nghĩa hăng hái làm" kia, bất quá là cố ý làm cho Lý Tấn lúc ấy ở phụ cận xem. Hừ, Lý Tấn này, trừu chọc cái đào hoa gì, thậm chí liên lụy tới Tĩnh Tĩnh.

Lần trước chuyện làm trọng thương Tĩnh Tĩnh, hần còn chưa kịp tìm tới tính sổ, không nghĩ tới thế nhưng nàng ta tính xấu không đổi, còn dám lần lượt phái người tới ám sát, vừa vặn, lần này nợ mới nợ cũ hần cùng tính! không ai biết, trong kinh thành không ít tửu lầu, cửa hàng quy mô khổng lồ đều là của hần, mấy nhà là lão gia tử cho, chỗ khác phần lớn đều là hần ngầm mua cũng điều khiển. hần thiết hạ bố cục, chỉ cần Liễu Vũ Vi ra phủ, người mai phục bốn phía sẽ âm thầm theo dõi nàng cũng truyền tin tức cho Hà Minh, chỉ cần nàng vào bất kì chỗ nào dưới danh nghĩa hần, người đi ăn bài sẽ tìm cơ hội bắt nàng đi. sự tình so với hần tưởng tượng càng thuận lợi, hần tính đánh nàng một trận thay Uyển Tĩnh hết giận, rốt cuộc hiện tại còn không thích hợp lấy mạng nàng, mất tích hai ngày đã đủ làm thanh danh nàng hủy hết. Nhưng nghe tin tức từ Hà Minh, nàng thật sự bị lăng nhục? Là trùng hợp sao? Khương Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến Hà Minh vừa rồi do dự nhắc tới, âm thầm tựa hồ có một thế lực khác xuất hiện, cũng không ác ý, thậm chí giúp bọn hần xử lý một vài cái đuôi, hần hơi hơi nheo mắt lại.

Chẳng lẽ, là hần ta?

Lúc này, Hạ Tĩnh Tĩnh dựa trên giường đang cảm tập tranh Khương Hạo mới mua cho nàng, xem đến chỗ hay, đột nhiên nghe hệ thống nói ra tin tức, nàng giật mình cảm tập tranh rơi xuống đất.

"Cậu... cậu nói, Khương Hạo phái người bắt Liễu Vũ Vi, còn cho người lăng... lăng nhục nàng?!" Hạ Tĩnh Tĩnh trừng lớn đôi mắt, nói năng có chút lộn xộn. Tốt xấu gì Liễu Vũ Vi cũng từng là bạch nguyệt quang trong lòng hần, hần... hần không đến mức làm đến tuyệt đường như vậy đi?

"Khương Hạo bắt nàng đi, mê choáng rồi đánh nàng một trận, nhốt hai ngày sau đó ném vào trong bụi cỏ vùng ngoại ô, hần đại khái cũng định hủy thanh danh nàng báo thù cho cô." Hệ thống chậm rì rì mở miệng, "Bất quá, có một người khác phái người lăng nhục nàng cũng nhanh chóng tản ra tin tức này, cô đoán xem kẻ lăng nhục nàng là ai?"

"Ai?"

"Vương mặt rồi! Hắc, cô nói đời trước Liễu Vũ Vi làm hết chuyện nham hiểm, đời này xem như chịu báo ứng!"

Hạ Tĩnh Tĩnh im lặng, nghĩ đến đời trước Lý Uyển Tĩnh gặp hết thấy, nghe thấy tin tức này xác thật coi là đại khoái nhân tâm. Như vậy vừa khéo cổ tình là Vương mặt rồi lăng nhục nàng ta, người sau lưng kia, hần là Lý Tấn, hần làm như vậy, cũng là vì báo thù cho Lý Uyển Tĩnh. Hạ Tĩnh Tĩnh sờ sờ ngực, vừa rồi trong nháy mắt nó đột nhiên hung hăng nhảy lên một chút.

Là nàng ấy nghe được sao?

Liễu Vũ Vi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong khuê phòng, đầu choáng váng, trên người rất đau, nàng nhẹ nhàng động, hạ thân đột nhiên truyền

đến một trận đau đớn xé rách, nàng tức khắc tỉnh lại, mặt trắng ra. Run tay nhẹ nhàng kéo vạt áo, thấy ngực một mảnh xanh tím vết cào và dấu cắn, trong lòng một chút may mắn duy nhất rút cuộc hoàn toàn tắt, nàng ôm chặt đầu, nghẹn ngào thống khổ la hét, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Trong sạch của nàng không còn nữa! Huỷ hoại! Hoàn toàn huỷ hoại!

Liễu phu nhân nghe tiếng động vội đến, chảy nước mắt ôm nữ nhi vào trong ngực, che ngực hô tạo nghiệt.

Liễu Đình nhìn hai mẹ con khóc rống, trong lòng hụt hẫng, hận ý lại thêm vài phần. Ông phái người đi tra được, bắt người chính là mấy kẻ trong giang hồ, hiện giờ không thể nào tìm thấy bọn họ, càng không tra được người sau màn. Vương mặt đỏ lẫm nhục Vũ Vi bị nghiêm hình bức cung, nhưng tin tức gì cũng không có, hắn cũng là bị người trói tới vùng ngoại ô, nhìn thấy Vũ Vi hôn mê, thấy sắc quên hết, căn bản hắn không biết nàng là nữ nhi của Tế tướng.

Manh mối hoàn toàn chặt đứt.

Liễu Đình oán hận nện một quyền lên tường, banh mặt đi đến trước giường, âm thanh lạnh lùng nói: "Tin tức đã bị cha áp xuống, cần cẩn thận đường thương, ngày mai cha bảo bề hạ tứ hôn cho con và Lý Tấn!"

Liễu Vũ Vi ngừng khóc, nàng thút thít hỏi: "nhưng mà... trong sạch không còn nữa... nếu hắn không muốn cưới con thì làm sao bây giờ?"

Liễu Đình hừ lạnh một tiếng: "hắn dám! Đừng quên, tất cả của hắn đều là ta cho, không có ta, hắn chỉ là một thư sinh nghèo! Ta có thể cho hắn hết thảy, đương nhiên cũng có thể huỷ hoại!"

Nghe vậy Liễu Vũ Vi buông tâm xuống một nửa, một nửa kia, bắt đầu nghĩ làm thế nào ngược chết người phía sau màn. Nàng còn không biết, cha nàng căn bản không tìm được người kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (40)

Sau bữa tối, Khương Hạo như thường lệ lôi kéo Hạ Tinh Tinh tản bộ trong sân nửa canh giờ, sau đó đuổi nàng về phòng, lần này hắn không ngồi bên cạnh, mà nhẹ nhàng nói: "Hôm nay nghỉ ngơi sớm chút, một lúc nữa ta phải ra cửa, không thể bồi nàng."

Hạ Tinh Tinh nghi hoặc, theo bản năng hỏi: "Muộn như vậy còn muốn đi ra ngoài?"

Khương Hạo gật gù đầu: "Ừ, có chút việc." Nhìn trong mắt nàng ẩn ẩn quan tâm, lòng hắn trào ra ấm áp, nhịn không được cúi đầu hôn lên trán nàng một chút, "Gần đây ta tương đối bận, có lẽ không có cách nào thường xuyên bồi nàng. Thân thể nàng còn không chưa khỏe hẳn, cũng đừng ra phủ."

Hạ Tinh Tinh bĩu môi, từ sau khi nàng trở về căn bản là không ra phủ được chưa, bất quá nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Khương Hạo sờ sờ tóc nàng, lại dặn dò vài câu, lúc này mới xoay người rời đi.

Hạ Tinh Tinh nằm ở trên giường, như suy tư cái gì. Từ khi nàng trở về, Khương Hạo luôn lo lắng bảo nàng không cần ra phủ. Hiện giờ, trên người nàng vết thương đã sớm khỏi, sẹo sau lưng cũng sắp hết, hắn vẫn coi đây là lý do không cho nàng đi ra ngoài. Có lẽ thân thể chỉ là cái cớ, kết hợp chuyện phát sinh lúc trước cùng với lời hệ thống nói, nàng nghĩ có lẽ kinh thành thật sự sắp có chuyện gì xảy ra, nếu nàng ra phủ, rất có thể sẽ chịu thương tổn.

Đối với nàng mà nói, kỳ thật ra phủ hay không cũng không sao, Khương Hạo hiện tại cái gì cũng không cho nàng làm, mỗi ngày nàng ăn ăn ngủ ngủ nhìn tranh vốn cũng tự tại. Nàng chỉ lo lắng Lý Tấn và Lý Uyển Tinh, nàng muốn giúp bọn họ cởi bỏ khúc mắc, làm Lý Uyển Tinh sớm tiêu hận ý. Không biết tại sao, nàng luôn có dự cảm, thời gian của Lý Uyển Tinh sợ không còn nhiều.

"Hệ thống, chúng ta có biện pháp nào giúp bọn họ không?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Ký chủ, cô cảm thấy khúc mắc lớn nhất của Lý Uyển Tinh là gì?"

Hạ Tinh Tinh cẩn thận suy nghĩ một lúc, nói: "Nàng hận Lý Tấn sai lời thề cưới người khác, càng hận mình đi phò ước với hắn bị làm nhục. Lần trước, nàng đã biết Vương mặt đỏ kia không phải hắn phái tới, có lẽ nàng chưa từng tin tưởng, nhưng bị người làm nhục rồi tận mắt nhìn thấy hắn cưới người khác, nhất thời kích động, cảm xúc không đúng, mới có thể vi phạm hận." "

"không sai. Nàng đi phò ước, chuyện này nói không chừng Lý Tấn căn bản không biết, trước nay đều chỉ là lời nói của một phía của Vương Tú."

Hạ Tinh Tinh nhíu mày, nàng cảm thấy chuyện này cũng thoát không được liên can với Liễu Vũ Vi.

"Theo ý ta, Lý Tấn thật sự yêu Lý Uyển Tinh, lúc trước cưới Liễu Vũ Vi là có ân tình khác? Hệ thống, đòi trước Lý Tấn vì sao cưới Liễu Vũ Vi, chúng ta

có thể xem được không?"

"Xin lỗi, ký chủ, cốt truyện chỉ đời trước ở lúc thích hợp mới có thể xuất hiện, bản hệ thống bắt lực." Hệ thống có chút thẹn thùng.

Hạ Tĩnh Tĩnh bực bội kéo kéo tóc, nếu Lý Tấn có thể tự giải thích với nàng thì tốt rồi, nhưng người trong thân thể kia đã quyết tâm không muốn gặp lại hắn, nàng cũng không có cách nào bức nàng ấy ra tới, thật là sầu chết người.

Khương Hạo nhắm mắt ngồi trên xe ngựa, muôn vàn suy nghĩ. Việc lúc trước, cơ bản đã có thể khẳng định người âm thầm giúp đỡ hắn là Lý Tấn, nhưng hắn vẫn không hiểu, hắn ta không phải người dưới trướng Liễu Đình sao. Sao lại giúp đỡ mình đối phó Liễu Vũ Vi, bởi vì nàng ta tôn trọng Tĩnh Tĩnh sao? Tuy rằng hắn nhìn hắn ta thực không vừa mắt, nhưng cũng biết hắn ta không phải người xúc động như vậy. Có thể sau khi hắn động thủ đã lập tức phát hiện, thuyết minh hắn ta vẫn luôn âm thầm nhìn chăm chăm Liễu phủ, lại kết hợp lúc trước truyền ra tin đồn hắn ta và Liễu Đình không hợp, có thể đoán được hắn ta đã mưu đồ từ lâu. Hắn ta rõ cuộc muốn làm gì đây? Hắn tự hỏi thật lâu, vẫn quyết định mạo hiểm đi gặp. Hơn nữa, người trong nhà kia...

Khương Hạo thở dài, hắn không biết lúc trước nàng vì sao lựa chọn đi cùng hắn, hiện giờ hắn đã không dám tự kỷ nghĩ rằng bởi vì mình rất quan trọng. Từ khi hắn đặt nàng ở đầu quả tim, bất luận nàng có gì không thích hợp hắn đều có thể nhảy bén phát hiện ra. Tựa như hiện giờ, tuy nàng ở bên hắn, ngoan ngoãn nghe lời, nhưng trước sau hắn lại cảm thấy giữa bọn họ có ngăn cách. Nàng không muốn cùng phòng với hắn, không làm nũng như với hắn như trước. Hắn rất khổ sở nhưng cũng không dám bức nàng, là hắn tôn trọng nàng, hiện tại hết thấy đều đáng đời hắn. Hắn biết sai rồi, hắn không sợ nàng không tha thứ, hắn có thể chờ cả đời, nhưng hắn sợ nàng không cần. Hắn thật cẩn thận, sợ ngày nào đó nàng đột nhiên nhớ Lý Tấn tốt rồi sau đó rời bỏ hắn. Như vừa rồi, quan tâm trong mắt nàng làm hắn thấy hy vọng, trong lòng nàng có hắn! Hắn mừng rỡ như điên, lúc ấy muốn ôm nàng vào trong ngực hung hăng hôn nàng, cũng may hắn khác chế, hắn không dám, không dám làm bất cứ cái gì nàng không muốn. Nghĩ đến đây, Khương Hạo cười khổ một tiếng, đời này của hắn, là thua tại trong tay tiểu nữ nhân này.

Lý Tấn nghe quân gia thông báo Khương Hạo tới, tuy có chút giật mình nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Trong thư phòng, hai nam nhân hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều mang theo phức tạp.

Lý Tấn nhìn Khương Hạo, trong lòng có chút hoảng hốt, hắn chưa từng nhìn thấu hắn ta.

Đời trước, bọn họ đã nhìn nhau không thuận mắt. Hắn ta lưu luyến si mê Liễu Vũ Vi, coi hắn trở thành "Tĩnh địch", cho hắn không ít lần ngáng chân, tuy rằng không có tổn thất lớn cũng làm cho hắn thêm không ít phiền toái. Hắn vốn lòng dạ không yên, rõ cuộc không thể nhận được nữa, thiết kế cho hắn ta thấy rõ gương mặt thật của Liễu Vũ Vi. Lúc ấy bọn họ nấp ở trong miếu, tận mắt nhìn thấy Liễu Vũ Vi sắc mặt ngoan độc phân phó hạ nhân đánh chết một hài tử ngay tại chỗ, chỉ vì con bé đụng phải váy nàng ta. Hắn vẫn nhớ rõ, lúc ấy mặt Khương Hạo bắt đầu từ không kiên nhẫn đến khiếp sợ, không thể tin tưởng, cuối cùng đầy mặt âm lãnh. Từ sau đó, hắn ta không còn nhúng tay vào chuyện của hắn. Sau lại nghe nói hắn đi quân doanh, một năm sau, là tin tức hắn ta chết trận sa trường.

không nghĩ tới, đời này, bọn họ đã thật sự thành tình địch. Hắn vẫn luôn biết, Khương Hạo không phải thật sự thích Liễu Vũ Vi, ánh mắt hắn ta nhìn nàng mang theo si mê, như xuyên qua nàng mà chấp nhất theo đuổi cái gì, đó không phải yêu. Chính mình có người yêu, đương nhiên biết yêu một người thành mất thế nào. Đến tâm mình còn không nhìn rõ, mù quáng theo đuổi người tự cho là "thiện lương", hắn vẫn luôn cảm thấy hắn ta rất ngốc.

Nhưng lúc này đây, hắn mới kinh ngạc phát hiện Khương Hạo lại có thể lực lớn như thế, hắn ta có từ lâu, cửa hàng Lý Tấn dùng thủ đoạn đặc thù điều tra ra mới thấy khiếp sợ, thủ hạ của hắn ta thậm chí có người trong giang hồ võ lực không thấp, hắn ta âm mưu làm gì Liễu Đình cũng không tra được bất cứ dấu vết nào. Là hắn coi thường hắn ta, đời trước hắn ta chưa bao giờ ở trước mặt người khác bày ra thực lực. Hiện tại hắn không thể không thừa nhận, hắn ta thực ưu tú, nếu vào triều, chỉ sợ sẽ không ở dưới mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (41)

Khương Hạo hành động thực bí ẩn, phía sau cũng có người thay hắn theo dõi dọn dẹp, cho nên trừ người của hắn, không ai biết đêm hôm đó hắn đi phủ Trạng Nguyên, đến nỗi giữa hai người đã nói những gì, càng chỉ có chính bọn họ biết.

Ngày gần đây, các bá tánh kinh thành lại có đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu, thậm chí so với lần trước Liễu tiểu thư bị bắt cóc bị lăng nhục lại càng hòa bạo.

Trạng Nguyên đại nhân Lý Tấn, ở trên triều đình công nhiên kháng chỉ, cự tuyệt thành hôn cùng Liễu tiểu thư. Nghe nói, Liễu tể tướng đương trường trầm mặt, phát tay áo giận dữ bỏ đi. Còn Lý Tấn vì tội kháng chỉ, tạm thời bị nhốt trong phủ chờ xử lý.

Các bá tánh đều thích bát quái, đặc biệt là một ít chuyện liên quan đến quan gia.

Tuy rằng tâm tình Lý Trạng Nguyên không muốn cưới Liễu tiểu thư tất cả mọi người đều có thể lý giải, rõ cuộc ai nguyện ý cưới một cái giấy rách đây? Nhưng mà, tứ hôn cho hắn chính là đương kim thánh thượng, hắn cự tuyệt là kháng chỉ, đó chính là nguy cơ bị chém đầu. Huống hồ, ai cũng biết, Lý đại

nhân có thể có hôm nay, đều dựa vào Liễu tể tướng nâng đỡ, hiện giờ hấn làm như vậy, là không cần tiền đồ, không muốn sống nữa?

Lúc này, Lý đại nhân "không muốn sống" trong miệng bá tánh đang ngồi trước bàn, cầm bút tính tề về cái gì trên giấy. thật lâu sau hấn mới buông bút, nhìn kỹ mấy lần rồi mới gấp lại cho vào phong thư dán kín lại, đưa cho tâm phúc mặt còn trẻ kia, đưa phong thư cho hấn ta, thấp giọng dặn dò vài câu, người đó nghiêm túc gật đầu lui ra.

Lý Tấn tay phải nhẹ gõ mặt bàn, trên mặt thanh tú xẹt qua một tia hung ác. Chuyện đời trước nên làm, một việc hấn cũng sẽ không bỏ qua; mà lỗi không nên phạm, lúc này hấn dù thế nào cũng sẽ không tái phạm.

Phủ Tể tướng, Liễu Đình đẩy mặt tức giận đá đổ cái bàn trước mặt, hấn chưa từng nghĩ, Lý Tấn thật sự dám công nhiên cãi lời mình! hiện giờ hấn kháng chỉ không muốn thành hôn đã truyền khắp kinh thành, việc lúc trước thật vất vả áp xuống một lần nữa thành đề tài nóng hổi. Thanh danh Liễu phủ xem như hủy hoại. Tốt! Rất tốt! Bất quá là chó nhà có tang, hiện giờ cánh cứng dám cắn ngược chủ nhân! Ông cũng muốn nhìn xem, hấn muốn dùng cái gì đầu cùng mình!

Trong một gian phòng khác, Liễu Vũ Vi nghe được tin tức này đã sớm điên rồi. Nàng đo mất liều mạng đập đồ, nha hoàn gã sai vặt trong viện cũng bị đánh chết vài người. Lý Tấn tha chết cự tuyệt chứ không chịu khuất phục, là nhục nhã lớn nhất với nàng. hiện giờ nàng đã sớm từ danh môn tú nữ lưu lạc thành thiên đại chê cười. Giờ phút này nàng rút cuộc hồng hết tinh thần, khi thì phẫn nộ gào to, khi thì điên cuồng cười to, không ai dám tới gần nàng. Ngoài viện bị Liễu Đình phái người canh gác, lúc này, ông ta quyết không cho phép nữ nhi một lần nóng đầu đi tìm bạch nhãn lang kia, ở trong mắt ông ta, hấn sớm đã là người chết.

Ngốc ở Khương phủ, Hạ Tinh Tinh đương nhiên cũng đã nghe nói Lý Tấn kháng chỉ. Nàng đương nhiên hiểu, bất luận đời trước Lý Tấn vì nguyên nhân gì cưới Liễu Vũ Vi, trả giá là mất đi Lý Uyên Tinh làm đời này hấn tuyệt sẽ không cưới nàng ta. Chuyện Lý Tấn nàng cũng không lo lắng, có hệ thống này dò xét, nàng đã biết Lý Tấn và Khương Hạo liên thủ, huống chi Lý Tấn có bàn tay vàng, tuyệt không sẽ dễ dàng xảy ra chuyện. Bất quá, nếu đối là người nào đó quan tâm sẽ bị loạn, giờ phút này tâm tình đã có thể nói không phải như thế. Trông mặt nàng chuyển động, làm bộ lơ đãng mở miệng: "Ai, Lý Tấn kháng chỉ, lại đắc tội Liễu tể tướng, cũng không biết cuối cùng sẽ bị tội danh gì?"

Hệ thống ở một bên sâu kín bổ sung: "Chỉ sợ nhẹ nhất là không tránh được vào lao ngục đi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Tinh Tinh rõ ràng cảm giác được ngực không chịu nổi áp lực mà xuất hiện ra một tia nóng nóng hoảng loạn. Tuy rằng biến mất thực nhanh, nhưng vẫn bị nàng sớm nín thở ngưng thần bắt giữ được. Trong lòng tức khắc có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, nếu Lý Uyên Tinh vẫn để ý Lý Tấn, vậy việc sẽ dễ làm hơn.

Trong triều đình, mấy ngày gần đây tựa hồ thực bình tĩnh, nhưng người có chút nhãn lực đều biết, đây là điềm báo trước khi bão táp đến. Quả nhiên, không đến mấy ngày, trong kinh thành đột nhiên có lời đồn đãi, lúc trước ngân lượng cứu tế phương bắc xảy ra vấn đề lớn, tình hình tai nạn không chỉ có không bị khống chế, thậm chí có xu thế lan tràn tới kinh thành. Lời đồn đãi thế tới hung mãnh, căn bản không áp chế được, bá tánh hoảng loạn, từ rồi ren mớ mị cuối cùng tích lũy thành phẫn nộ, bọn họ tụ tập ở cửa quan phủ sôi nổi kháng nghị, đòi nói rõ.

trên triều đình loạn thành một nỗi cháo, càng ngày càng nhiều bá tánh tụ tập kháng nghị, phẫn nộ, làm hoàng đế không thể không hành động. Người phụ trách chuyện này, là Liễu Đình, đương nhiên Lý Tấn cũng có trong đó. Lúc trước, Liễu Đình vì tích lũy uy vọng trong bá tánh, cố ý dẫn đầu quyền ngân lượng cũng gánh hết thầy công việc cứu tế, khiến cho mọi người đều biết. hiện giờ việc này vừa ra, ông ta đương nhiên thành đối tượng các bá tánh thảo phạt đầu tiên.

Lúc hoàng đế triệu Liễu Đình và Lý Tấn tới, yêu cầu bọn họ đưa ra giải thích, Lý Tấn không chút hoang mang, trình lên chứng cứ Liễu Đình nuốt riêng ngân lượng. Tin tức lập tức truyền ra ngoài, cử động này không thể nghi ngờ là khiến dân chúng cảm xúc tiêu cực có thêm một mối lửa. Lúc trước có bao nhiêu tôn kính cảm kích, hiện giờ có bấy nhiêu khinh thường phẫn nộ. Lúc này, cho dù hoàng đế có kiêng kỵ Tể tướng, cũng không giữ được ông ta nữa.

Hoàng đế chung quy ngại quyền lực của tể tướng, đưa ra thời gian ba ngày để ông ta giao ra ngân lượng, đến lúc đó lại xử lý. Lúc này Liễu Đình có thể nói là vội sửt đầu mồ trán, Lý Tấn đưa ra chứng cứ không thể nghi ngờ là cho ông ta một bạt tai, không nghĩ tới Lý Tấn lại nằm vùng từ lâu làm cho ông ta rơi dài như vậy, nhiều năm qua ông ta đều nhìn vào mặt. Dù lúc này ông ta hấn không thể thiên dao vạn quả hấn, nhưng máu chột nhất bây giờ chính là nghĩ đối sách tiếp theo. Ngân lượng cứu tế lúc trước các quan viên bá tánh cùng nhau đóng góp, thậm chí hoàng đế còn lấy ra một phần tư khó, kim ngạch có thể nói là khổng lồ. Những cái đó đại bộ phận đều bị ông dùng vào việc khác, hiện giờ sao có thể lập tức lấy ra. Huống chi, tình hình lúc này, cho dù có thể lấy ra, cũng không trốn được tội danh. Nghĩ đến đây, Liễu Đình nắm chặt quyền, cầm đồ vật trong tay, thật lâu sau rốt cuộc hạ quyết tâm, có một số việc, không bằng đi trước một bước.

Nửa đêm, Liễu Đình cải trang giả dạng, trộm ra phủ, ngoài cửa ngày đêm có rất nhiều bá tánh nói muốn bắt ông ta, ông ta không dám quang minh chính đại ngồi xe ngựa Liễu phủ đi ra ngoài, chỉ có thể mang theo tâm phúc dọc theo đường nhỏ trộm đi về nơi tương đối hẻo lánh ở kinh thành. một đường đi đinh ghè nghĩ, thường thường quan sát động tĩnh chung quanh, nhưng vào lúc này, trước mặt đột nhiên mấy con ma men đi tới. Trong đó một người lão đạo lác lác trực tiếp đụng phải Liễu Đình, may mà phía sau có tâm phúc đỡ lấy. Mấy hấn tử say hùng hùng hồ hồ, tâm phúc vừa định động thủ đã bị Liễu Đình ngăn lại, tình huống giờ này bọn họ không nên lộ ra. Liễu Đình lơ đãng sờ sờ đồ vật trong ngực, chạm được độ cứng quen thuộc thì nhẹ nhàng thở ra, ám chỉ tâm phúc cho ngân lượng bồi tội, lập tức tiếp tục lên đường.

không chờ được tin tức Liễu Đình gom góp ngân lượng, tới trước, là tin tức Liễu Đình mang theo một ngàn tinh binh của mình bức vua thoái vị.

Bức vua thoái vị đúng lúc lâm triều, rất nhiều binh lính cầm trường kiếm trong tay đột nhiên xâm nhập, các đại thần lúc đó sợ tới mức quên phản ứng, lập tức bị bắt, hoàng đế ngồi phía trên, banh mặt nhìn Liễu Đình cười lớn đi đến, tay dựa long ý gắt gao nắm chặt.

"Bệ hạ, thủ vệ hoàng cung này thật là kỳ cục, dễ dàng bị công phá như thế." Liễu Đình đắc ý mở miệng, thấy hấn không nói lời nào, cũng không thêm đề

ý, tiếp tục nói, "Lão thần cả gan, ngôi vị hoàng đế này, ngài ngồi đủ lâu rồi, cũng là lúc nhường đi."

"Liều Đình! Ngươi làm càn!" Hoàng đế đen mặt gầm lên.

Liều Đình tản mạn cười: "Bệ hạ, ngài cần gì như vậy. Lâm Uy mang theo năm vạn binh mã sắp vào cung, ngài vẫn nên ngoan ngoãn viết chiếu thư thoái vị, thần còn có thể suy xét cho ngài chết có thể diện một chút."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (42)

Các đại thần ở đó nghe thế, lập tức ngừng phản kháng. Lâm Uy, Phiêu Kị Đại tướng quân, hàng năm trấn thủ biên quan, dẫn dắt trăm vạn tinh binh, bọn họ sao có thể quên, Liều Đình có thể một người độc đại lâu như vậy, còn không phải bởi vì ông ta có binh phù sao. hiện giờ nếu ông taliên hợp Lâm Uy bức cung, kết cục sớm đã định. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, những đại thần trung thành đã lão lệ tung hoành, tuyệt vọng nhắm mắt; một ít đại thần đã sớm quy thuận Liều Đình còn âm thầm vui mừng.

Nhưng vào lúc này, một nam nhân dáng người cường tráng mặc khôi giáp tiến vào, phía sau đi theo rất nhiều thiết kỵ, hùng hổ, thấy vậy Liều Đình cười lớn hơn nữa, ông ta móc binh phù ra, hô: "Lâm Uy, ta lệnh ngươi đem các đại thần phản kháng hết thầy bắt lấy!"

Vừa dứt lời, lại thấy nam nhân vẫn không nhúc nhích, hần nhủu mày quát: "Lâm Uy!"

Nam tử rớt cuộc mở miệng, tiếng nói hồn hậu: "Liều đại nhân, cầm binh phù giả tới ra lệnh cho mặt tướng, chẳng lẽ coi lão tử làm con khi chơi?"

"Ngươi nói cái gì!" Liều Đình kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn binh phù trong tay, binh phù này là từ lấy trong tay Liều thái hậu, chưa bao giờ qua tay người thứ ba, sao có thể là giả!

Người phía trên chưa cho ông tathời gian khiếp sợ, vút ra một khối binh phù giống như đúc thứ trong tay Liều Đình, trầm giọng nói: "Lâm Uy, còn không mau mau bắt lấy loạn thần tặc tử!"

"Mặt tướng tuân mệnh!"

Ngay tức khắc, thiết kỵ hần mang đến ầm ầm vung đao nhắm ngay Liều Đình, cao thấp vừa thấy, Liều Đình vô lực ngã ngổ trên mặt đất. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, ông ta lập tức quay đầu nhìn ra phía ngoài, trong mắt vẫn đục mang theo chờ đợi, bên tai lại truyền đến tiếng Lâm Uy: "Liều đại nhân, ngươi đang đợi người Nguyệt quốc tới cứu ngươi sao? Đừng đợi nữa, bọn họ đã bị lão tử chém hết."

Nghe vậy trên mặt Liều Đình tức khắc một mảnh tro tàn, đột nhiên từ trong ngực rút chủy thủ ra giãy giụa bò lên, chạy về phía trước, trong miệng điên cuồng hô to "không! binh phù của các ngươi mới là giả! Lâm Uy! Ngươi dám không nhận..." Lời còn nói chưa xong, đã bị Lâm Uy một đao chém đầu. Ông ta đến chết cũng chưa rõ, vì cái gì binh phù ở trong tay nhiều năm, lại là giả.

Cùng với cái chết của Liều Đình, trên triều đình tiến hành một lần thay máu. Nhiều năm nhẫn nhục, hoàng đế rớt cuộc thu hồi thực quyền, mọi người thế mới biết, thiên tử này, cũng không phải con rối. Phần ân nhân và tâm kê này, đến hần tọa ủng thiên hạ, hoàn toàn xứng đáng.

Liều Đình chết, hơn nữa từ trong phủ lục soát ra số lượng binh khí giấu riêng cùng thư tín thông đồng với địch, làm cho cả Liều phủ bị trọng binh bao vây, trừ hạ nhân đào tẩu, người còn lại tất cả đều vào ngục.

Ba ngày sau, là ngày người Liều phủ bị chém đầu.

Gần trăm lính áp người Liều phủ đi ra pháp trường, mệnh môn một hàng dài. Người cười ngựa cầm đầu đúng là Khương Hạo, hần lần này lập công lớn, thủ hạ có người tài ba làm ra binh phù giả, cũng tìm cơ hội dôi lấy binh phù thật trong tay Liều Đình giao cho hoàng đế, không thể không công, bởi vậy được phong làm Định Viễn Hầu.

Liều Vũ Vi bị binh lính phía sau xô đẩy đi ra phía trước, nàng quần áo tả tơi, tóc tai hỗn độn, trên mặt tất cả đều là xanh tím, nàng gất gao cắn khớp hàm, trong tay bị xích sắt khóa, gất gao nắm chặt một chìa khóa nhỏ. Ở trong lao ba ngày, đối với nàng mà nói quả thực chính là địa ngục, nàng bị vô số ngục tốt đè dưới thân lăng nhục, nàng sống tạm đến nay, chính là vì chờ giờ khắc này, lúc nàng nhìn cách đó không xa trong đám người cái thân ảnh mình hận tận xương kia, trong lòng cuồng tiếu.

Hạ Tinh Tinh đứng ở trong đám người, nàng chuẩn em ra đây, vì chính mắt chứng kiến kết cục cuối cùng của người huỷ hoại Lý Uyển Tinh đời trước.

Trong đám người đột nhiên một trận rối loạn, Khương Hạo xiết chặt ngựa, cau mày xoay người, lại thấy Liều Vũ Vi không biết khi nào trốn thoát xích sắt, trong tay cầm một cây trâm, đầu nhọn sắc bén phiếm đen, mặt nàng mang điên cuồng nhắm vào phía đám người. Biến cố này làm một đám người đều choáng váng, Khương Hạo theo hướng nàng chạy nhìn ra. Khi nhìn thấy cái thân ảnh kia bỗng trợn to mắt, hần phi thân xuống ngựa, vừa chạy như điên tới nơi đó, vừa rút chủy thủ ra hung hăng ném về Liều Vũ Vi. Chủy thủ đâm thật sâu vào phía sau lưng nàng ta, nhưng nàng ta sớm đã điên

cuồng, không cảm thấy đau, hận ý vô hạn chống đỡ nàng ta tiếp tục chạy về phía trước. Phía sau, Khương Hạo khóc mất sấp nức, không ngừng gia tốc, cái trán nhầy gân xanh, khuôn mặt tuần tú một mảnh vận vẹo, dù thế, vẫn không thắng nổi khoảng cách xa xôi.

Hạ Tĩnh Tĩnh nhìn không Liễu Vũ Vi ngừng tới gần, trong lòng kinh hoàng, nàng vốn có thể tránh đi, nhưng lúc này ý nghĩ trong lòng làm nàng ngừng bước, trong khoảng khắc đầu nàng lóe lên vô số ý niệm, khi liếc thấy một mảnh góc áo màu trắng rớt cuộc hạ quyết tâm.

"Phốc xích!" Cây trâm dài toàn bộ đâm vào. một giây trước khi thân thể mất đi ý thức, Hạ Tĩnh Tĩnh điên cuồng hô to với hệ thống: "Mở ra bảo mệnh đan!"

Lý Tấn ôm nàng té ngã trên mặt đất, miệng không ngừng tràn ra máu đen. Cùng lúc đó, Khương Hạo tới nơi, sắc mặt âm ngoan, một chân đá vào ngực Liễu Vũ Vi sớm đã đứng ngốc, nàng ta bị đá bay ra, mồm phun máu tươi, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lý Tấn, không cam lòng mà nuốt khí.

Lý Uyển Tĩnh chiếm cứ thân thể, từ trong ngực Lý Tấn tránh ra, xoay người ôm lấy hắn, nàng run tay muốn chạm vào mặt hắn, lại bị máu đầy mặt dọa sợ, nàng run run môi, trong mắt hiện lên nhiệt ý, lâm lâm nói: "Vì cái gì... Vì cái gì..."

"Ngaoan... Ngaoan Bảo, ta... đã nói, đời này... tuyệt không làm nàng bị thương nữa..." Lý Tấn nhẹ nhàng cầm tay nàng, trên mặt tràn đầy ôn nhu.

Nghe được lời này Lý Uyển Tĩnh rốt cuộc nhìn không được khóc lớn, nàng gắt gao ôm hắn gọi: "Ai bảo chàng chán! Chàng cho rằng như vậy ta sẽ tha thứ cho chàng sao! sẽ không!"

Lý Tấn cười khổ một tiếng, muốn nói cái gì rồi lại phun ra một búng máu. Lý Uyển Tĩnh cuống quýt lau máu trên khóe miệng hắn, lại càng lau càng nhiều, nàng vô thức khóc kêu: "Chàng đừng nói, đừng nói nữa! Chúng ta đi tìm đại phu!"

Lý Tấn lắc đầu, có chút nói không nổi, hắn sợ không còn có cơ hội, "Ngaoan Bảo... Nàng nghe ta nói... Đời trước... Ta không cưới nàng ta, đó là giả... Ta... Ta muốn cưới nàng... Từ đầu đến cuối... Chỉ có một mình nàng... Khụ khụ khụ..."

nói xong câu đó, Lý Tấn rốt cuộc không chịu đựng nổi, đầu ngoẹo sang một bên, nhắm mắt lại.

"không!" Lý Uyển Tĩnh không thể tin trọn to mắt, nhìn hắn tái nhợt, mặt không còn chút giận, tan vỡ kêu to, trong lòng một trận co rút đau đớn, trong đầu âm âm vang lên. Rốt cuộc, trước mắt nàng tối sầm, ngã xuống.

Khương Hạo bên cạnh bị đối thoại của bọn họ làm cho sớm ngốc ra cứng đờ, tức khắc lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên bế nàng, dù trong lòng sớm đã một mảnh hoảng loạn, hắn vẫn nỗ lực bình tĩnh lại, làm xong việc ở pháp trường, từ đội ngũ cuối cùng nghe tiếng Lâm Uy tới rồi, lại quay đầu phân phó người công Lý Tấn lên, mau đi thỉnh thái y.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (43) phiên ngoại kiếp trước, Lý Tấn (thượng)

Ta là Lý Tấn, ở Hạnh Hoa Thôn, phụ thân ta là thợ săn Lý Thiết trong thôn, mẫu thân ta là nữ nhi một phu tử, tên là Vương Tú.

Từ khi có ký ức, ta mỗi ngày ngựa trừ theo mẫu thân đọc Tam Tự Kinh, chính là chạy đến bãi đất trống ở hậu viện, nhìn núi nơi xa phát ngốc, ngẩn ngơ một buổi trưa.

Cũng may ngày tháng như vậy không lâu lắm.

Bốn tuổi năm ấy, có một ngày, phụ thân đột nhiên ôm về một tiểu đoàn tử, nói vớita về sau nàng chính là tiểu muội muội trong nhà.

Tiểu muội muội? nhị Hồ Tử cách vách trong nhà cũng có tiểu muội muội, cả ngày chỉ biết khóc, ồn ào đến làm người ta đau đầu.

Bất quá... Tiểu đoàn tử này không giống.

Ta ngồi ở mép giường nhỏ, chống cằm, về mặt tò mò nhìn nàng.

Nàng thật sự rất nhỏ, một nắm trắng trắng mềm mềm, hơi hơi nhắm mắt, nắm tay nhỏ nắm chặt, cái miệng nhỏ tròn tròn.

thật đáng yêu a. Ta nghĩ như thế.

Bắt đầu từ ngày đó, ta không bao giờ còn một mình chạy tới bãi đất trống hậu viện, đi nhiều nhất, chính là chỗ tiểu đoàn tử, dù nàng luôn ngủ, ta cũng cảm thấy nhìn không chán.

Tiểu đoàn tử từng ngày lớn lên, biết mở to đôi mắt đen, ê ê a a mà theota múa may tay nhỏ, ta cảm trống bỏi trộm mua trêu đùa nàng, nhìn nàng sung sướng, cảm thấy tâm đều tan ra.

Tiểu đoàn tử phấn phấn nộn nộn, từng chút trưởng thành tiểu cô nương phấn phấn nộn nộn. Lúc tiểu cô nương chớp mắt to ngập nước, kiều kiều mềm mại gọi ta là ca ca, ta chỉ muốn đem đồ tốt nhất, hết thầy đưa đến trước mặt nàng.

Ta nhìn nàng lớn lên từng chút, đáng yêu như vậy, ngoan ngoãn như vậy, ý lại ta như vậy, làm ta tràn đầy trong lòng.

Trước mặt người khác, ta gọi nàng là Tinh Tinh. Khi một chỗ với nhau, ta gọi nàng là Ngoan Bảo. Nàng là bảo bối độc nhất vô nhị của ta.

Lúc phụ thân nói cho ta thân thế của nàng, ta chỉ cảm thấy khó chịu vô cùng. Phụ thân nói, cha ruột nàng là vì cứu ông mà chết, khi đó, ta đã thề, về sau ta nhất định đối với nàng càng tốt hơn.

Mẫu thân không thích nàng, phụ thân không rảnh quản nàng, vậy để ta tới thương nàng. Nàng không cần học làm việc nhà nông, cóta tới làm là đủ rồi, nàng chỉ cần mỗi ngày vui vui vẻ vẻ, vô tư vô lự. Ta nhất định sẽ nỗ lực, làm nàng sống tốt nhất, làm nàng mỗi ngày đều mặc váy đỏ xinh đẹp.

Tám tuổi năm ấy, tiểu cô nương cầm một khối ngọc bội, chạy đến trước mặt ta, nhét vào trong tay ta, ta biết đây là đồ vật duy nhất mẫu thân nàng để lại cho nàng. Nàng đầy mặt non nớt, cười mắt cong cong, nói muốn đem đồ vật quan trọng nhất tặng cho ta.

cô nương ngọc. Ta xoa xoa đầu nhỏ xù xù củanàng, trong mắt ê ảm, trong lòng nóng nóng

Trong thôn có người trêu ghẹo nói ta như đang nuôi tiểu tức phụ.

Ta biết, cưới tức phụ chính là phải đối tốt với nàng, cả đời ở bên nhau.

Đời này, ta chỉ muốn đối tốt với nàng, ai cũng sẽ không tốt với nàng giống ta, ta chỉ nghĩ cùng nàng vĩnh viễn ở bên nhau.

Nàng thì sao? Nàng ngoan như vậy, nghe lời như vậy, đáng yêu như vậy, nếu có một ngày bị người lừa đi rồi thì làm sao bây giờ? Ta bắt đầu bất an.

Ta dụ dỗ nàng, "Ngoan Bảo, về sau nàng gả cho A Tấn ca ca được không?"

Nàng chớp mắt to, nghiêng đầu nhinta: "Cái gì là gả cho chàng nha?"

Lòng ta âm thầm sôi ruột, suy nghĩ đã lâu, mới nghĩ ra một biện pháp, "Gả cho ta, nàng có thể mặc váy đỏ xinh đẹp."

Quả nhiên nàng cười ngọt ngào: "Tốt a, về sau ta gả cho A Tấn ca ca!"

Cái nha đầu ngọc này, mấy cái váy đỏ đã bán mình đi. May mắn, người mua là ta.

Ta còn có chút không yên tâm, lại hỏi: "Ngoan Bảo, nàng muốn vĩnh viễn cùng A Tấn ca ca ở bên nhau sao?"

Nàng gật đầu thật mạnh, "Ừ! Ta muốn cùng A Tấn ca ca vĩnh viễn ở bên nhau!"

Lúc này đây, ta thật sự yên tâm, trong lòng tất cả đều là thỏa mãn.

Lại hai năm, ta mười ba tuổi, lấy được đệ nhất thi hương, kế tiếp phải đi kinh thành thi hội.

Đây là mẫu thân kỳ vọng vào ta, cũng là mộng tưởng của ta, chỉ có như vậy, ta mới có thể cho Ngoan Bảo cuộc sống tốt hơn.

Nhưng thật sự luyến tiếc nàng. Chúng ta ở bên nhau mười năm, đột nhiên phải tách ra, làm lòng ta lần đầu tiên khó chịu như thế, nhưng nghĩ đến về sau, rốt cuộc ta hạ quyết tâm.

Ngoan Bảo không biết lần này ta sẽ rời đi thật lâu thật lâu, nàng cho rằng ta thực nhanh sẽ trở về. Ta không dám nói cho nàng, sợ nàng khổ sở, sợ nàng rơi nước mắt, càng sợ mình luyến tiếc.

Ta năn nỉ mẫu thân chiếu cố tốt Ngoan Bảo, ta thề với bà nhất định sẽ nỗ lực đạt được kỳ vọng của bà, bà đáp ứng rồi.

Trước khi chia tay, ta chịu đựng chua xót trong mắt, giống như bình thường, sờ sờ đầu tiểu cô nương, cười nói với nàng: "Cẩn thận chiếu cố mình, chờ ta trở lại."

Chờ ta trở lại cưới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (44) phiên ngoại kiếp trước, Lý Tấn (trung)

Kinh thành so với ta tưởng tượng càng khó sống

Thí sinh lục đục với nhau, lão sư bắt công và thiên vị, làm ta mỗi mệt khó chịu.

Trong triều đình, càng như thế, Tề tướng một người độc đại, quyền khuynh triều dã. Bệ hạ mặt ngoài nhu nhược, kỳ thật âm thầm ngủ đông, chờ phản kích.

Ta rút cuộc thi đậu Trạng Nguyên, bái nhập môn hạ Tề tướng, cùng hắn lá mặt lá trái, trong tối vì bệ hạ sưu tập chứng cứ, cũng tìm kiếm binh phù. Binh phù là át chủ bài của Liễu Đình, hiện giờ trên đời, trừ Liễu Đình cùng với Phiêu Kị tướng quân nghe theo lệnh binh phù, không có ai biết nó trông như thế nào.

Ta trở nên càng ngày càng không giống ta, cả ngày mang theo mặt nạ giả dối, ngày tháng như vậy làm ta mờ mịt.

Mỗi ngày, ban đêm ta đứng trước cửa sổ, vuốt ve ngọc bội trong ngực, nhớ Ngôan Bảo, nhớ nàng mỉm cười ngọt ngào, chỉ có lúc này, trong lòng mới có ấm áp nhẹ nhàng.

sẽ tốt, sẽ tốt. Ta nói như vậy với mình.

Nữ nhi Tề tướng tựa hồ rất có hứng thú với ta, nàng luôn làm bộ lơ đãng xuất hiện ở trước mặt ta, biểu hiện nàng rộng lượng, nàng thiện lương.

Buồn cười. Ta từng vô tình ở phủ Tề tướng, tận mắt nhìn thấy nàng sắc mặt âm ngoan đánh chết một người lại một người từ nữ.

Nàng cho rằng ở trước mặt ta diễn thực thành công, lại không biết dục vọng và dối trá trong mắt nàng làm người ta chán ghét bao nhiêu. Mỗi lần nàng có ý định tiếp cận, mỗi lần ta đều khách sáo cự tuyệt, trong lòng chán ghét càng sâu.

Nàng có kẻ ái mộ nhất, là Khương Hạo. Hắn bị nàng giả dối lừa gạt, coi nàng như minh châu, còn luôn âm thầm ngăn cản ta, làm ta cảm thấy hắn ngu xuẩn cực kỳ.

thật muốn gọi Ngôan Bảo. Nàng mới là minh châu tốt đẹp nhất.

Từng ngày qua đi, ta thu thập được chứng cứ dần dần nhiều lên, nhưng đó còn xa không đủ, hướng hồ ta cũng không tìm được binh phù, đồ vật quan trọng như vậy, hoặc là được Liễu Đình mang theo bên người, hoặc là đặt ở một nơi tuyệt mật. Rốt cuộc, nhiều lần mạo hiểm thử theo dõi, ở sau núi giả ta phát hiện một mật đạo, trực giác nói cho ta, chứng cứ ta khổ tìm nhất định ở phía dưới. Nhưng mà thủ vệ nghiêm ngặt, người hầu gia đình phủ Tề tướng đều an bài bên trong, người khác căn bản không có cách nào mượn cơ hội trà trộn vào, mấy năm nay duy nhất ta thâm nhập địch doanh lại không biết võ công, không có cách nào tiến vào mật đạo.

Lúc này, Tề tướng yêu cầu bệ hạ tứ hôn cho ta và Liễu Vũ Vi. Ta đương nhiên cự tuyệt! Trừ Ngôan Bảo, ta sẽ không cưới bất kỳ ai!

Nhưng bệ hạ nói, đây là cơ hội duy nhất mấy năm nay phủ Tề tướng sẽ lơ lửng, có thể cho Ngự lâm quân cải trang lẫn vào trong đội ngũ đưa dâu, tiến vào phủ Tề tướng. Hướng hồ, ngày thường chúng ta không có cách nào xác định binh phù ở trên người Liễu Đình hay không, nhưng ở hôn lễ, người nhiều mặt nạ, ông ta nhất định sẽ không buông tâm mang theo binh phù, như vậy dưới mật đạo chính là chỗ an toàn nhất. Bệ hạ hứa hẹn với ta, chỉ cần đội ngũ vào phủ, hắn sẽ tìm cơ hội ngưng hôn lễ, sẽ không đến một bước bái đường kia.

Ta do dự thật lâu, đây thật là cơ hội tốt nhất, hơn nữa ta thật sự chờ không nổi nữa. Mấy năm nay, mỗi ngày ta sống đều dày vò, điên cuồng nhớ nàng, rồi lại không có cách nào đi gặp nàng, bởi vì càng gần ta, nàng càng nguy hiểm. Năm năm! Ta muốn nhanh kết thúc này hết thảy! Sớm một chút nhìn thấy nàng! Muốn cùng nàng vĩnh viễn ở bên nhau không bao giờ tách ra!

Cuối cùng, ta đáp ứng.

Hai ngày trước hôn lễ, ta bị tập kích. Tỉnh lại, trên người không có thương tổn, nhưng ngọc bội trước ngực lại không thấy. Ta sắp điên rồi, tìm nơi nơi, như thế nào cũng không tìm thấy, trong lòng ảm ảm có chút bất an.

Hôm hôn lễ, ta mặc hỉ phục, chờ dẫn ngồi trên lưng ngựa, chung quanh chiêng trống kêu vang, tiếng bá tánh chúc mừng chúc phúc không dứt bên tai. Ta cười trào phúng trong lòng, thực nhanh sẽ kết thúc.

Đột nhiên, ta cảm nhận được một tầm mắt cực nóng, ta thuận thế vọng qua, lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng lão đảo nơi xa, làm ta mặc danh thấy quen thuộc.

Ta giật nhẹ khóe miệng, nghĩ thầm thật là si ngốc, nàng sao lại ở chỗ này? Ta nhất định là quá nhớ nàng.

đi vào phủ Tề tướng trong nháy mắt, tâm ta đột nhiên một trận kinh hoàng, đầu đau thành thịch, ngực như mất một khối to, giống như mất đi cái gì rất

quan trọng. Ta nhủ vậy, đúng lúc này, ý chỉ bệ hạ tới, ngân lượng cứu tế lúc trước xảy ra vấn đề, chuyện này là Tể tướng phụ trách, ta cũng tham dự, bệ hạ triệu chúng ta lập tức vào cung yết kiến.

Ngồi đó bưng tỉnh, sắc mặt Tể tướng càng khó coi, ở trong lòng ta cười không tiếng động. Đây là chúng ta thiết kế.

Chuyện sau đó cũng dự đoán giống nhau, hôn lễ ngưng hẳn, ta vì nộ lên chứng cứ được xử nhẹ, "Tạm thời cách chức" gốc ở Trạng Nguyên phủ. Tể tướng còn ở trong cung vội vàng đưa ra một giải thích, Ngự lâm quân cải trang trong Liễu phủ đã nhanh chóng đi vào, lặng yên không một tiếng động đối thủ vệ cửa mật đạo, thành công càng ngày càng gần. Ngoan Bảo, từ từ chòia, chờ ta một chút.

Ngày đó, quân gia đến thông báo, nói ngoài cửa có hai nữ tử, tự xưng là đồng hương của ta, đã đợi một buổi sáng, vẫn luôn cường điệu có sự tình quan trọng bẩm báo. Ta sững sốt, truyền người tiến vào.

Người đến là Trương đại thẩm cùng thôn và nữ nhi của bà, Trương đại thẩm thần sắc nôn nóng nói, Uyển Tĩnh mấy ngày trước tới kinh thành nhưng vẫn chưa trở về, trong lòng bà không yên tâm, tới kinh thành hỏi thăm nữ nhi, nhưng thế nào cũng chưa có tin tức, lúc này mới cầu tới ta.

Ta trong lòng đại chấn, Ngoan Bảo sao lại đến kinh thành? Nàng ở nơi nào? Sao ta không biết?

Đột nhiên, trong đầu ta hiện lên ngày hôn lễ nhìn thấy bóng dáng hồng y kia, trong lòng bị bất an và sợ hãi bao phủ.

Ta không quan tâm vọt vào cung, cầu xin bệ hạ xuất động người đi tìm nàng, nàng là mệnh của ta a!

Bởi vì việc Liễu Đình cơ bản thành kết cục đã định, bệ hạ cuối cùng đáp ứng. Âm vệ hiệu suất cực nhanh, ngăn ngừa một ngày đã điều tra rõ hết thấy, nhận được tin tức trong nháy mắt, ta như rơi xuống đất ngục.

Tại sao lại như vậy! Sao có thể! Như thế này!

Ta không dám tin tưởng nhìn kia một tờ giấy hơi mỏng, khóe mắt muốn nứt ra.

một mình vào kinh... Trong miếu bị nhục... Nhảy sông tự sát... Thi cốt vô tồn...

Mỗi một chữ, đều giống một đao nhọn, hung hăng thọc vào trong lòng ta, ta té ngã trên đất, lại giãy giụa bò lên, như nỗi điên giục ngựa chạy như điên đến sông đào bảo vệ thành.

Ta không tin! Ta không tin!

Thẳng đến ta ở bụi cỏ bờ sông trung tìm được mấy khối ngọc vôi, cùng vết máu khô phía trên.

"A!"

Trong đầu sợi dây căng chặt chợt đứt gãy, ta đột nhiên phun ra một búng máu, phần nộ tuyệt vọng quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng gào rống, trên tay bị mảnh ngọc cắt đến máu tươi đầm đìa, trong lòng thống khoái muốn lăng trì mình.

Ta dẫm mặt đất liên tục, tại sao lại như vậy! Tại sao lại như vậy a! rõ ràng, hết thấy đều sắp kết thúc! rõ ràng, sắp có thể nhìn thấy nàng, cùng nàng vĩnh viễn ở bên nhau a!

Vì cái gì! Vì cái gì!! Vì cái gì!!!

Ngoan Bảo của ta, nàng ngoan ngoãn như vậy, đáng yêu như vậy, như thế nào lại, như thế nào lại gặp hết thấy này!

Ngày đó nàng nhất định là đã gặp! Sau khi nàng gặp chuyên tàn nhẫn như vậy, lại chính mắt nhìn thấy ta cười người khác! Nàng lúc ấy có bao nhiêu tuyệt vọng, mới có thể đập vỡ ngọc bội, đi vào tuyệt lộ.

không phải, Ngoan Bảo, không phải như nàng nhìn thấy. A Tần ca ca không cười người khác, không có...

Ta không ngừng ní non với mặt sông, rồi lệ không ngừng.

Sau đó mấy ngày, ta đều dần dần ngồi ở bờ sông, nắm chặt ngọc bội, lầm bầm tự nói. Cuối cùng, bệ hạ tìm người đưa ta trở về. hấn hung hăng cho ta một bạt tai, nói: "Người như vậy có ý tứ gì! Chẳng lẽ không muốn báo thù cho nàng sao?"

một câu, làm ta bỗng nhiên bưng tỉnh.

Ngoan Bảo đã chết, những người hại nàng lại vẫn còn sống. Trong lòng ta, hận ý điên cuồng lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (45) phiên ngoại kiếp trước, Lý Tấn (hạ)

"Lý Tấn... Ta hận chàng... Ta hận chàng..."

"Nếu có kiếp sau... Ta không bao giờ nguyện ý nhìn thấy chàng..."

"thật lạnh... thật lạnh... thật lạnh..."

.....

"không!"

Trong bóng đêm, Lý Tấn phất chốc từ trên giường ngồi dậy, mồm to thở dốc, hai mắt hấn đỏ bừng, cái trán đầy gân xanh, đầy mồ hôi lạnh, trên mặt tất cả đều là kinh sợ và đau đớn.

không biết là lần thứ mấy.

Từ khi nàng đi rồi, mỗi đêm hắn đều sẽ mộng như vậy, trong mộng nữ tử áo đỏ nằm ở đáy nước, thê lương lại tuyệt vọng kêu gào. Trong trí nhớ cặp mắt luôn thủy linh linh mang theo ngượng ngùng đảsung huyết đỏ bừng, tràn ngập quyết tuyệt cả hận ý, làm trong mộng ngoài mộng, hắn đau đớn muốn chết.

Nhưng hắn vẫn giống như tự ngược, mỗi đêm vừa đến giờ liền đi vào giấc ngủ, mỗi đêm đều chờ đợi, cùng một giấc mộng.

Bởi vì, chỉ có ở trong mộng, hắn mới có thể lại lần nữa nhìn thấy nàng, chẳng sợ... nàng hận hắn.

Tiếng thở dốc thô nặng dần dần bình phục, Lý Tấn chặt vật nhắm mắt, ngực đau lại càng sâu. Hắn chôn sâu mặt vào lòng bàn tay, thanh âm nghẹn ngào chứa đầy thống khổ hô lên cái tên sớm đã khắc vào cốt tủy: "Tình Tình... Tình Tình... Ngoan Bảo..."

Ngực như là phá một cái miệng to, vắng vẻ, đau quá, đau quá, đau đến thở không nổi. Tiếng nước nở dề nện vang lên, nước mắt ẩm áp từ khe ngón tay tràn ra, hắn cảm thấy cả người lạnh băng.

Nàng đi rồi, mang đi tim hắn, cũng mang đi tất cả ấm áp.

hắn như nghĩ tới cái gì, đột nhiên ngừng đầu, run run vung tay, hoảng loạn tìm kiếm trong ngực, đến khi tìm được khối ngọc bội vỡ vụn kia. Hắn gất gao cầm ngọc bội, không màng chỗ hồng bẹn nhọn phía trên, chỉ là gất gao cầm nó, ấn vào ngực, giống như vậy là có thể làm ngực trống rỗng dễ chịu hơn.

"Ngoan Bảo, nàng lạnh phải không? Đừng sợ... Đừng sợ..."

"A Tấn ca ca lập tức tới bồi nàng... Ta sẽ tìm được nàng... Ta nhất định sẽ tìm được nàng..."

"Ta sẽ cùng bồi tội với nàng... Nàng sẽ tha thứ chota đúng không... Nàng mềm lòng nhất... Nàng nhất định sẽ tha thứ cho ta..."

"không tha thứ cũng... cũng không sao... Chỉ cần... Chỉ cần... còn có thể nhìn thấy nàng... cầu nàng... Đừng không nhintat..."

hắn đứt quãng kêura, trên mặt còn treo nước mắt, trong mắt lại sớm mất đi thần thái, xám xịt một mảnh, quanh thân từ khí trầm trầm.

Ngần gần nửa tháng, trên triều đình đã xảy ra biến hóa kinh thiên, Tể tướng Liễu Đình đã từng quyền khuynh triều đã đột nhiên ngã ngựa, trong phủ bị lục soát ra một đồng lớn thư từ thông đồng với địch bán nước, còn ngấm dấu diễm vô số ngân lượng binh khí, Liễu Đình lúc phản kháng đương trường bị chém chết, máu tươi ba thước. Liễu phủ bị soát, trong phủ mọi người không bị bỏ tù, thì bị lưu đầy, hạ nhân ào ào cuốn gói chạy trốn, trong một đêm, toàn bộ Liễu phủ không có một bóng người, đầy đất hỗn độn, chỉ còn tiêu điều.

một dãy nhà Tể tướng đều chịu liên lụy, nhẹ thì bị mất chức quan biếm làm thứ dân, nặng thì bị phán tử hình.

Chỉ trừ, Liễu Vũ Vi.

Ngày phủ Tể tướng bị lục soát đó, Liễu Vũ Vi đã không thấy bóng dáng, không có ai gặp lại nàng. Mà bên trên cũng không phái người đuổi theo bắt nàng, tin tức bị đè ép xuống.

Cùng biến mất, còn có Lý Tấn, Trạng Nguyên lang hai năm trước, có công lớn, lục soát ra chứng cứ, chém giết Liễu Đình, tất cả mọi người đã từng nghĩ đó là chó săn của Tể tướng, kỳ thật là ám cộc của hoàng đế.

Trong hàm, một tiếng lại một tiếng roi quát vang lên, cùng với nữ tử thống khổ thét chói tai.

Dần dần, tiếng thét càng ngày càng yếu, tiếng quát cũng ngừng lại.

Nhưng hết thảy cũng chưa kết thúc.

Người cảm roi lui xuống, thay bằng một thanh y nam tử mặt còn trẻ, hần hướng tới bóng người ẩn trong bóng đêm cung kính gập đầu, sau đó đi đến bên nữ tử đang quỳ rạp trên mặt đất, hơi thở mỏng manh. hần quỳ một gối, nhẹ nhàng kéo cánh tay nàng, tiếp theo không một tia do dự, quả quyết vụn mảnh khớp xương trên cánh tay.

Cùng với tiếng "ca ca ca" thanh thúy, nữ tử đột nhiên trợn to mắt thâm huyết lên, nàng đau đến cả người cuộn tròn, không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Nam tử không dao động, lại dứt khoát lưu loát bẻ cánh tay kia.

"A! Lý Tân! Ngươi giết ta! Ngươi giết ta đi! Ta sai rồi! Ta biết sai rồi! Cầu ngươi giết ta đi! A!"

Trong bóng đêm, Lý Tân từ đầu tới cuối đều đứng yên mặt không biểu tình, nhìn hết thảy.

Nghe nữ tử thê lương cầu xin, hần trào phúng kéo kéo khóe miệng.

Thế này đã chịu không nổi? Chính nữ nhân này, dùng đôi tay dơ bẩn kia, đem Ngoan Bảo của hần, đẩy về phía vực sâu cuối cùng.

Sao có thể tha thứ cho ngươi! Sao có thể buông tha ngươi! Sao có thể để ngươi cứ như vậy thống khoái mà chết đi!

Ngươi huỷ hoại trân bảo của ta, ta muốn ngươi, sống không bằng chết!

"Đại nhân, nàng ngất đi rồi." Thanh y nam tử bẩm báo.

Lý Tân nhắm mắt, bình phục lòng tràn đầy hận ý, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Đồ thuốc câm, đưa đi quân doanh làm kỷ. Phái người nhìn chăm chăm, đừng để cho nàng ta chết quá sớm."

"Vâng, đại nhân."

Bên kinh thành, sông đào bảo vệ thành, một nam tử chậm rãi đi tới bờ sông.

hần gầy có chút mất hình dáng, đôi mắt tù hãm, trên cằm trần đầy râu. Trường bào màu trắng trông rỗng, một đầu tóc đen đã nhiễm bạch sương.

Lý Tân đứng ở bờ sông, nhìn mặt sông sóng nước lóng lánh, tay phải nhẹ nhàng xoa ngọc bội trước ngực, ôn nhu cười.

Đều kết thúc.

Ngoan Bảo, người thương tổn nàng, ta đều hung hăng trả thù.

Liễu Vũ Vi chủ mưu hết thảy, hiện giờ sống không bằng chết.

Vương mặt rõ ràng nhục nàng, bị hần lăng trì từng chút, cuối cùng băm nuôi chó.

Mẫu thân tốt của hần, hần cầu xin bà chiếu cố Ngoan Bảo, bà lại vì phú quý giúp Tể tướng, liên hợp Liễu Vũ Vi hại chết nàng. Bà không phải muốn ta nổi danh sao? Bà không phải muốn chạy khỏi thôn sông tốt nhất sao? Bà không phải đem ta làm hy vọng duy nhất chờ đợi cả đời sao? Vậy để bà vĩnh viễn mất ta.

Cuối cùng... Chỉ còn lại... Chính hần...

hần tự cho là đúng, làm nàng nhận hết thương tổn.

Bây giờ... hần tới tìm nàng bồi tội...

"Bùm" một tiếng, trên bờ không còn nhân ảnh.

thật sự rất lạnh a... lạnh băng đến xương...

Ngoan Bảo, khi đó, nàng cũng lạnh như vậy sao...

Thực xin lỗi...

.....

Thực xin lỗi... không bảo vệ tốt nàng...

Thực xin lỗi... Làm nàng bị nhiều thương tổn như vậy...

Thực xin lỗi... Ta đã tới chậm...

.....

Thực xin lỗi... Cầu nàng... Đừng hận ta...

Thực xin lỗi... Ta... yêu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (46)

Lý Tấn cảm giác được mình ở trong một mảnh sương trắng, hắn có chút mờ mịt nhìn quanh bốn phía, quanh người mông lung một mảnh. Đây là nơi nào? Hắn theo bản năng đi về phía trước, trong lòng vắng vẻ. đi một hồi lâu, cách đó không xa, bên trong sương trắng dần dần hiện ra một thân ảnh mờ hồ, hắn tới gần một chút. Sau sương trắng khuôn mặt chậm rãi rõ ràng, cuối cùng bày ra quen thuộc. Trong nháy mắt, tim hắn nhảy thật mạnh, như là mất đã lâu đột nhiên có tin tức, hắn không kịp nghĩ nhiều, vui sướng chạy đến.

"Ngoan Bảo, sao nàng ở nơi này? Sao nàng...?" ngữ điệu kinh hi mang theo nghi hoặc lẫn trong giọng nói, hắn hoảng sợ trừng lớn mắt, nhìn tay mình muốn chạm vào vai nàng lại xuyên qua quần áo, chỉ bắt được một mảnh hư vô. Hắn run rẩy giang hai tay, lại một lần đụng vào nàng, lại là trống không, phảng phất trước mắt chỉ là ảo ảnh.

"Sao... Tại sao lại như vậy? Đây là có chuyện gì!" Hắn tới tới lui lui thử thật nhiều lần, rõ ràng nàng ở trước mắt, hắn lại không cách nào chạm vào.

Chẳng lẽ đang nằm mơ sao? Hắn kéo khoe miệng muốn bật cười, lại thấy người trước mặt nhẹ nhàng mở miệng: "A Tấn ca ca, ta xác thật là ở trong mộng. Ta tới từ biệt chàng."

Từ biệt? Từ biệt cái gì? Hắn nhớ tới, nhớ tới lúc trước cây trâm kia mang độc, hắn vô cùng may mắn đúng lúc mình chắn trước mặt nàng. Cho nên hiện tại, hắn... đã chết sao? Nhưng vì cái gì ngữ khí nàng kỳ quái như vậy? thật giống như, phải rời khỏi, là nàng. Trong lòng hắn xuất hiện một loại dự cảm không tốt.

Phảng phất nhìn ra hắn nghi hoặc, nàng cười cười, mang theo vài phần miễn cưỡng: "A Tấn ca ca, chàng không chết." Nhìn thiếu niên trên mặt mê mang cùng vài phần sợ hãi, trong lòng nàng có chút khó chịu, nâng tay lên, ở giữa không trung hư vô miêu tả hình dáng trên mặt hắn, thanh âm ôn nhu, nhưng lời nàng nói lại giống như sấm sét nổ vang ở bên tai, "Chàng đã thấy rồi, chàng không gặp được ta. Bởi vì ta sớm đã chết, đã chết từ đời trước."

Nàng đang nói cái gì? Lý Tấn trong đầu trống rỗng. Hắn biết đời trước nàng đã chết, hắn cũng đã chết a, nhưng không phải bọn họ trọng sinh sao? Hắn thay nàng chặn cây trâm kia, hắn không để nàng bị thương! Vì cái gì hiện tại hắn không gặp được nàng, vì cái gì lời nàng nói hắn một chút cũng nghe không hiểu.

Hắn có một chuỗi dài vấn đề muốn hỏi nàng, lại ở đối diện đôi mắt nàng rồi cảm giọng. Trong mắt nàng hắn thấy tất cả đều là bi thương và không nỡ, nùng liệt như vậy, làm hắn khổ sở muốn rơi lệ, hết thầy hết thầy, đều hiển rõ nàng thật sự đang cáo biệt hắn.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, chậm rãi giải thích hết thầy với hắn. Dù không thể tưởng tượng, hắn vẫn nghe hiểu mỗi một câu nàng nói, sương mù đã từng quanh quẩn ở trong lòng rốt cuộc bị lộ ra, nhưng hắn lại tình nguyện không biết! Nàng giải thích hết thầy cuối cùng đều hóa thành một câu, hiện giờ nàng phải rời khỏi, hoàn toàn biến mất! không! không thể! hắn sao có thể tiếp thu! Lý Tấn cảm thấy mình sắp điên rồi, hắn hô to: "không! Ngoan Bảo! Nàng đừng rời khỏi ta! Cầu nàng! Ta không thể lại mất nàng!"

Hắn đỏ hốc mắt cùng với ngữ khí tan vỡ làm tâm nàng vừa siết chặt vừa đau đớn. A Tấn ca ca của nàng, vẫn luôn yêu nàng, đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng. Lúc nàng nhìn hết thầy nhân quả kiếp trước, nhìn hắn ngày ngày ự tra tấn mình, nhìn hắn thay nàng báo thù rồi kiên quyết nhảy vào sông đào, trong lòng nàng rốt cuộc hận không nổi. Sai không phải hắn, là thời gian trôi đi và vận mệnh trêu cợt.

Nàng nghiêm túc nhìn thiếu niên nàng yêu cả đời, trong mắt tràn đầy quyến luyến và không nỡ: "A Tấn ca ca, chàng phải cố gắng sống tốt."

"không! không có nàng ta sống không nổi! Ngoan Bảo, nàng muốn đi đâu? Nàng dẫn ta cùng đi được không! Cầu xin nàng, dể ta và nàng cùng nhau..." Lý Tấn liều mạng lắc đầu, hắn muốn ôm chặt lấy tiểu cô nương trước mắt, làm nàng không đi đâu được, nhưng hắn không có cách nào chạm vào nàng, hắn tuyệt vọng gàoร้อง, hận không thể móc tim ra, chỉ cầu nàng không cần tàn nhẫn mà ném lại cho hắn.

"A Tấn ca ca, chàng nghe ta nói, đời trước, ngoại trừ đi kinh thành hai lần, cơ hồ cả đời ta đều sống ở thôn xóm. Ta... Ta vẫn muốn đi ra ngoài thôn nhìn một cái. Bây giờ... chàng giúp ta được không, thay thế ta đi xem phong cảnh bên ngoài, hoàn thành giấc mộng của ta..." Nàng áp xuống bi thống trong lòng, nỗ lực nở ra một nụ cười.

"không... Ta không được, Ngoan Bảo, ta không được..." Hắn run đôi môi, hoảng loạn sợ hãi mà nhìn nàng đột nhiên dần dần trở nên trong suốt, "không! Nàng ở lại! Chúng ta cùng đi xem không tốt sao? không cần, không cần biến mất! Cầu xin nàng không cần biến mất!" Hắn một lần lại một lần vung tay muốn bắt lấy nàng, dù biết chỉ là phí công.

Rốt cuộc, đáng về nàng rung rung thê lương cười, hoàn toàn biến mất ở trước mắt hắn.

"không được!" Lý Tấn tuyệt vọng hô to, sau đó, cả người lâm vào hắc ám.

"Ký chủ, ký chủ, cô mau tỉnh lại a!"

Hạ Tinh Tinh cảm thấy đầu choáng váng hôn trầm, nàng giống như nghe được có người vẫn luôn đang gọi nàng, nàng nỗ lực mà muốn mở mắt ra, một lần lại một lần, trước mắt rốt cuộc sáng lên. Đột nhiên ánh sáng có chút chói mắt, nàng nhắm mắt lại mở ra, còn không kịp phản ứng, đã nghe được bên tai truyền đến thanh âm nghẹn ngào: "Tinh Tinh... nàng rốt cuộc tỉnh!"

Nàng quay đầu đi, nhưng thật ra bị dọa nhảy dựng, người ở mép giường hốc mắt trũng sâu, hai mắt đỏ bừng, trên cằm nhon nhọn đầy râu, nàng nhìn một hồi lâu, trong đầu thanh tỉnh mới phản ứng lại, đây là Khương Hạo.

hắn ngốc nghếch nhìn nàng, đột nhiên lại thê thảm cười: "Có lẽ ta lại đang nằm mơ..."

Thình lình nói ra một câu, cùng với ngữ khí chua xót, bộ dáng tiêu tụy, làm trong lòng nàng dâng lên một trận chua xót, nàng chớp chớp mắt, rút đi nhiệt ý trong mắt, nhẹ nhàng mở miệng: "không phải nằm mơ, Khương Hạo, ta tỉnh lại."

Có lẽ là có một thời gian không có phát ra tiếng, hơn nữa thân thể suy yếu, thanh âm nàng thực nhẹ, cơ hồ nghe không được, nhưng giờ phút này Khương Hạo miễn tâm miễn nhãn chỉ có nàng, lại thật sự nghe được.

hắn run tay nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng, đã lâu mới rốt cuộc xác định đây không phải mộng, hắn bỏ lên giường nằm ở bên cạnh nàng, găt gao ôm chặt nàng, vùi đầu vào cổ nàng, nước mắt âm áp không ngừng rơi xuống, hắn bất chấp dán sát vào, chỉ nói một lần lại một lần: "thật tốt quá, nàng rốt cuộc tỉnh..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (47)

Hạ Tinh Tinh có chút ngốc, nàng bắt quả hôn mê một chút, vì cái gì hắn phản ứng lớn như vậy? Nam nhân bên cạnh nhẹ nhàng run rẩy, lần đầu tiên ở trước mặt nàng lộ ra yếu ớt, nàng nhất thời có chút vô thức, đành phải trấn an nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng.

Qua lúc lâu, thanh âm khàn khàn bên tai chậm rãi ngừng lại, sau đó nàng cảm thấy đầu vai buông lỏng, người bên cạnh đột nhiên đảo đầu sang một bên. Nàng ngẩng đầu nhìn, lại thấy sắc mặt hắn tái nhợt, nhắm chặt mắt, nhắm mắt tâm nàng liền nhấc lên.

"Khụ, ký chủ cô đừng vội nha. hắn chỉ là lâu lắm không nghỉ ngơi, ngủ rồi mà thôi."

Nghe vậy, Hạ Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra. Nàng nhẹ nhàng động dậy thân mình, nhưng hắn ôm nàng thật chặt làm nàng không có cách nào tránh thoát. Nhìn về mặt hắn cấu thả tiêu tụy, nàng có chút đau lòng, đơn giản ở trong ngực hắn thay đổi tư thế, tùy ý hắn ôm. Rút ra một bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt hắn thon gầy, vừa dò hỏi hệ thống những việc trong khoảng thời gian này.

Thời gian lùi lại ngày đó, Khương Hạo lòng nóng như lửa đốt đi vào cung "mang" một lão thái y có y thuật cao siêu tới phủ, lão thái y một đường thổi râu trừng mắt nhìn thấy hai người bất tỉnh nhân sự rồi, không so đo với hắn, biểu tình ngưng trọng tiến lên bắt mạch. Hạ Tinh Tinh chỉ là bởi vì cảm xúc kích động nhất thời mà ngất đi. Nhưng thật ra Lý Tấn, xem đến mũi cây trâm được rút ra biến thành màu đen, lão thái y trong lòng lập bộp một chút. Cây trâm có kịch độc, Lý đại nhân chỉ sợ dữ nhiều lành ít... Nhưng mà, lúc bắt mạch cũng xem xét miệng vết thương lại chấn động, độc thể nhưng chỉ là bộ phận nhỏ tụ ở miệng vết thương, không lan ra. Ông không thể tin tưởng xem xét vài lần, đều chỉ có một kết luận, Lý Tấn trừ mất máu quá nhiều, cũng không lo về tính mạng, ông lập tức viết phương thuốc giải độc cho người đi lấy thuốc.

Biết hai người không có việc gì, Khương Hạo rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng hắn cũng không thể yên tâm lâu, bởi vì suốt một ngày trôi qua, Hạ Tinh Tinh vẫn không tỉnh, lão thái y cũng cau mày nói không nên lời là nguyên do gì. Tình huống như vậy làm hắn thực không yên tâm, vì thế hắn dứt khoát cùng quần gia phủ Trạng Nguyên thương lượng để Lý Tấn ở Khương phủ dưỡng thương, đồng thời để lão thái y cũng ở lại, thuận tiện cứu trị Lý Tấn, cũng có thể lúc nào cũng chăm sóc Hạ Tinh Tinh. Lão thái y đương nhiên một mực đáp ứng, hiện giờ ông trăm bề nghiên cứu thể chất "Đặc thù" của Lý Tấn, mỗi ngày lúc tự đổi được cho Lý Tấn, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hắn, hướng hồ Khương Hạo lấy ra rất nhiều dược liệu quý báu hi hữu, làm ông vui sướng không thôi.

Từng ngày đi qua, vết thương của Lý Tấn dần dần khép lại, nhưng hắn vẫn luôn hôn mê không tỉnh lại. Cùng lúc đó, Khương Hạo cũng sắp gấp điên rồi, bởi vì Hạ Tinh Tinh vẫn luôn không tỉnh. Nghĩ đến một ngày kia hắn ăn ăn nghe được một đoạn đối thoại làm cho người ta sợ hãi, trong lòng hắn có một loại khủng hoảng nói không nên lời. không bao lâu, hắn dự cảm đã thành thật. một lần, lúc lão thái y bắt mạch cho Hạ Tinh Tinh, đột nhiên tìm nàng ngừng đập.

Trong nháy mắt, đầu hắn trống rỗng, hắn nhìn không thấy ánh mắt lão thái y tiếc hận thương xót, không nghe được Hà Minh nói "Nén bi thương", chỉ nghe

ngắc chomọi người lui, đóng cửa phòng lại, bỏ lên giường ôm nàng vào trong ngực, biểu tình hoảng hốt mà nhẹ giọng gọi tên nàng, thấp giọng ní non cùng nàng, bất giác đã rơi lệ đầy mặt, trong lòng không có sợ hãi. hần nghĩ, nàng ngốc như vậy, tính tình lại quật cường, làm sao hần yên tâm được. hần hôn nàng lần cuối cùng, lấy chủy thủ ra đang chuẩn bị đâm vào trái tim, lại nghe thấy người trong ngực um một tiếng, trong nháy mắt cả người hần cứng đờ, tim tình mạch bắt đầu kinh hoàng, hần gât gao nhìn chăm chăm nàng, người trong ngực vẫn không có động tĩnh như cũ, hần nín thở, chui đầu vào ngực nàng lắng nghe, thật lâu sau đột nhiên cười to ra tiếng, lau nước mắt vội chạy ra cửa phòng, khiêng lão thái y trở về.

Lão thái y cho rằng Khương Hạo điên rồi, đang chuẩn bị châm cho hần một mũi lại bị hần né tránh. Chung quy chống đỡ không được hần đau khổ cầu xin, ông thờ dài lại lần nữa dặttay ở lên mạch của nữ tử. một lát sau, lão thái y run rầu, mắt nhỏ càng trừng càng lớn, hô to "Quái thay!" Khương Hạo bên cạnh nín thở chờ đợi, thấy vậy rốt cuộc lộ ra một cái cười, hần bước nhanh đến mép giường ngồi xồm xuống, cầmtay nàng dán lên mặt, cảm giác mát mà tim lại làm hần lần đầu tiên cảm thấy, trời cao ưu đãi hần như thế.

Sau đó mỗi thời mỗi khắc hần canh giữ ở bên giường chờ nàng tỉnh lại, trải qua một lần đó, hần mộtchút cũng không dám lơ lỏng, thường thường cách một thời gian, lại thăm tìm hơi thở của nàng, ban đêm càng không dám ngủ say, ngấn gối năm ngày, gây một vòng lớn, đến lúc nàng tỉnh lại, thần kinh hần căng chặt rốt cuộc buông lỏng, lập tức lâm vào ngủ say.

Kề ngực. Hạ Tinh Tinh trong mắt nóng lên, nhẹ nhàng mon trón vết thâm trước mắt hần, trong lòng e ảm, nàng không dám nghĩ, nếu lúc ấy nàng không phát ra âm thanh, có phải hần thật sự đâm dao xuống hay không.

"Hệ thống, chuyện lúc trước là như thế nào, vì saotim tôi đột nhiên ngừng đập?"

Hệ thống trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng nói: "Ký chủ, cô có phát hiện không, Lý Uyển Tinh trong cơ thể cô đã biến mất."

Hạ Tinh Tinh sùng sốt, theo bản năng giờ tay dán lên ngực. Ngày đó, vừa ra phủ hệ thống liền nói cho nàng,Lý Tấn đi theo phía sau nàng, cho nên ở thời khắc nguy cấp, liếc thấy Lý Tấn lao tới nàng, nàng mạo hiểm một lần, quả nhiên kích phát cốt truyện cuối cùng của đời trước. Nghĩ đến, Lý Uyển Tinh thấy được hết thấy nhân quả, đã tha thứ Lý Tấn, hận ý và chấp niệm của nàng ấy cũng tiêu tán theo. Mà tim nàng ngừng đập trong thời gian ngắn, đại khái chính là Lý Uyển Tinh từ trong thân thể nàng biến mất. Dù nàng vẫn luôn muốn giúp Lý Uyển Tinh tiêu trừ chấp niệm, lúc nàng ấy thật biến mất, nàng lại có chút khó chịu.

"Hệ thống, Lý Uyển Tinh nàng ấy... Còn có cơ hội đầu thai sao?"

"Nàng ấy tan biến chấp niệm rồi biến mất, lần này hần là đi đầu thai."

"Vậy nàng ấy cùng Lý Tấn, còn có cơ hội gặp lại sao?"

"Ký chủ, thế giới lớn như vậy, hai người tương ngộ sao lại đơn giản thế? Huống hồ, khi nào nàng ấy đầu thai, có thể đầu thai ở thế giới này hay không cũng không biết."

"Vậy Lý Tấn nên làm gì bây giờ? không có Lý Uyển Tinh, hần làm thế nào đạt được hạnh phúc?"

"Đây đúng là ta muốn nói, ký chủ, hiện giờ cô đã là nữ chủ thế giới này, cô cùng khí vận trên người Khương Hạo, cũng đủ duy trì thế giới này, Lý Tấn chỉ cần tồn tại, cho dù chỉ số hạnh phúc không đủ, cũng sẽ không ảnh hưởng thế giới vận hành."

Nghe được lời này Hạ Tinh Tinh lại là không có cách nào cao hứng. Mặc kệ là một đời này hay một đời trước, Lý Tấn đều yêu sâu sắcLý Uyển Tinh, lại lần lượt bỏ qua nàng ấy, vận mệnh đối với hần quá bất công. Nàng muốn...

Khương Hạo mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhận thấy trong ngực mình ôm một người, hần cúi đầu, vừa lúc thấy nàng miệng cười nở rộ. hần tức khắc cảm thấy trong lòng mềm thành một đoàn, nhìn không được cũng cười, nhẹ nhàng ở trên mũi nàng rơi xuống một nụ hôn, cảm giác trong lòng tràn đầy, hần đã không có cảm nhận được bao lâu nay, hần thật hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn ngừng ở giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (48)

Hai người dựa sát vào nhau nằm trên giường, hưởng thụ thời gian ấm áp đã lâu.

Đột nhiên, trong phòng vang lên một tiếng "Lộc cộc", Hạ Tinh Tinh trên mặt đỏ, đỏ mặt vui đầu vào trong chăn. Khương Hạo nhìn đỉnh đầu nàng buồn cười ra tiếng, đứng dậy phản phô người bụng chao nóng cùng mấy mâm đồ ăn thanh tân, sau đó nâng nàng dậy, để nàng nửa dựa ở trong ngực hần, múc một muỗng cháo đưa tới bên môi nàng. Hạ Tinh Tinh có chút ngượng ngùng muốn cầm chén tự ăn, lại bị hần tránh đi, trong mắt nam nhân mang theo vài phần cường thế cùng vài phần mềm yếu, chỉ liếc mắt một cái nàng liền thỏa hiệp.

một chén cháo thực nhanh đã thấy đầy, Khương Hạo lại bụng lên một chén khác, Hạ Tinh Tinh lắc đầu, tỏ vẻ không muốn ăn. Đúng lúc này, ngoài cửa Hà Minh thấp giọng bẩm báo có việc cầu kiến.

Lý Tấn tình.

Nghe tin tức đó, Hạ Tình Tình đột nhiên ngồi thẳng lên. Bên cạnh Khương Hạo thân thể cứng đờ, trong mắt xẹt qua một tia âm ảm. Hắn buống chén, tiến lên cầm lấy áo ngoài thay nàng mặc vào, lại ngồi xổm xuống giúp nàng đi giày thêu, sau đó sắc mặt ảm nhiên nói với nàng: "Cùng đi nhìn hắn đi."

Hạ Tình Tình đi vào cửa phòng Lý Tấn, người trên giường hình như có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu.

Đó là ánh mắt như thế nào. Trong ánh mắt đỏ lên mang theo vội vàng, bàng hoàng, sợ hãi cùng chờ đợi, sau đó thấy nàng, trong nháy mắt ngừng lại, vài giây sau, ánh sáng trong mắt hắn lập tức ảm ảm xuống, đôi môi không tự giác run rẩy, trong mắt một mảnh thủy quang, hắn giãy giụa muốn ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

"Nàng ấy không còn nữa phải không?"

Nàng ấy là ai, không cần nói cũng biết. Hạ Tình Tình trong lòng khó chịu cực kỳ, nàng đoán rằng Lý Uyển Tình đã cáo biệt cùng hắn, khả năng cũng nói cho hắn hết thảy. Không đành lòng nhìn hắn chịu đựng không để nước mắt rơi xuống, bộ dáng tuyệt vọng lộ ra vài tia chờ đợi, nàng dời ánh mắt cần môi nhẹ nhàng gật gật đầu.

một chốc kia, đồng tử hắn co rút lại, ánh sáng trong mắt rốt cuộc hoàn toàn tắt ngấm. Hắn quay đầu, thở hổn hển vài cái cũng chưa hòa hoãn lại, trên mặt tái nhợt lộ ra một cái cười so với khóc còn khó coi hơn, giọng tay che đôi mắt, mang theo nức nở lầm bầm nói: "Hóa ra là thật... Hóa ra là thật... Nàng đi rồi... không bao giờ trở lại..."

Hạ Tình Tình trong mắt nóng lên, nàng nắm chặt lòng bàn tay, nhẹ nhàng mở miệng: "Người... cũng đừng quá khổ sở... Nàng luôn ngóng trông người có thể cố gắng..." Khi nói chuyện, chính nàng cũng cảm thấy an ủi như vậy quá mức yếu đuối vô lực, nàng không đành lòng quấy rầy thiếu niên đang hoàn toàn đắm chìm trong bi thương tuyệt vọng, lời kéo Khương Hạo bên cạnh đầy mặt mộng bức rồi đi.

Khương Hạo kinh ngạc đầy đầu, cảnh tượng vừa rồi trong phòng cùng suy nghĩ của hắn hoàn toàn bất đồng, bọn họ nói "Nàng ấy" kia càng làm hắn nghi hoặc. Nhưng thấy nàng khổ sở như sắp khóc, lại không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng.

một đêm này, Hạ Tình Tình cũng chưa chợp mắt, nàng bảo Khương Hạo phải người thời khắc chú ý tình huống phòng trong Lý Tấn, sợ hắn làm ra việc ngốc. Lúc này, nàng đã sớm không phải vì nhiệm vụ, mà là thật tình thực lòng lo lắng cho hắn. Khương Hạo đồng ý thỉnh cầu của nàng, để Hà Minh canh giữ ở ngoài phòng Lý Tấn, chính mình lại bồi nàng ngồi một đêm.

Lúc trời hơi sáng, Lý Tấn rốt cuộc đi ra cửa phòng. Hắn nói tạ với Khương Hạo, cũng chào từ biệt bọn họ. Một đêm qua đi, sắc mặt hắn trắng bệch, trong mắt đầy tơ máu, đầy mặt mệt mỏi, cơ hồ không có sinh khí. Trước khi đi, hắn nhẹ nhàng gật đầu với Hạ Tình Tình, nói: "Nàng ấy hy vọng ta cố gắng sống tốt."

một câu không đầu không đuôi nói, nàng lại nghe hiểu.

Từ đây, hắn sẽ cố gắng sống, cho dù đã không chờ đợi sống sót.

Bởi vì, đây là hy vọng của nàng ấy.

Nhìn bóng dáng hắn tiêu điều, Hạ Tình Tình vui mừng vào trong ngực Khương Hạo.

Thế gian này không phải mọi tình yêu đều có thể bạc đầu.

Bi ai lớn nhất không gì hơn yêu nhau lại vĩnh viễn không có cách nào bên nhau.

Khương Hạo đột nhiên ôm lấy eo nàng, gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, trên mặt tràn đầy cầu xin, mang theo vài phần mờ mịt, hắn mở miệng hỏi: "Nàng sẽ vẫn luôn ở bên ta sao?"

hắn không biết giữa bọn họ có bí mật gì. Nhưng vài lần trộm quan sát hắn phát hiện, ánh mắt Lý Tấn nhìn nàng xa lạ, mà nàng nhìn hắn ta, nhìn trong mắt ngoài lo lắng cũng không có tình yêu. Giờ phút này bộ dáng Lý Tấn, cực kỳ giống như cô đơn, đau khổ mất người yêu, kết hợp với "Nàng ấy" lúc trước trong miệng bọn họ, trong lòng hắn ảm ảm có một suy đoán nhỏ. Hắn không dám dò hỏi để chứng thực, tình nguyện coi suy đoán là sự thật. Hắn chỉ muốn biết tương lai nàng nguyện ý lưu lại bên hắn hay không. Cho nên lúc nàng dựa vào ngực, hắn rốt cuộc nhìn không được mở miệng dò hỏi, trong lòng tràn đầy thấp thỏm, sợ nàng lại một lần nữa nói ra lời trốn tránh hoặc cự tuyệt.

Hạ Tình Tình nhẹ nhàng xoa mặt hắn, Khương công tử đã từng lạnh nhạt, ngạo kiều không ai bì nổi, giờ phút này ở trước mặt nàng hoàn toàn là tư thái phóng thả, mấy ngày nay hắn làm hết thảy, cũng đủ làm nàng tin tưởng hắn thật sự yêu nàng, không coi nàng là đồ chơi. Như thế, nàng còn làm ra vẻ cái gì? So sánh lại, nàng cũng đủ may mắn.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng nhẹ nhàng cười, nghiêm túc nói: "Công tử, chỉ cần chàng không đuổi ta đi, đời này ta sẽ không rời khỏi chàng."

Kính hi thỉnh linh xảy ra làm ngốc Khương Hạo, hắn cảm giác cả người mình đều bay lên, hắn đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, cười đến giống kẻ ngốc: "Sẽ không, ta vĩnh viễn sẽ không đuổi nàng đi. Nàng là của ta, không thể rời khỏi ta, chúng ta nói rồi."

"Ừ."

Trời chậm rãi sáng lên, trên đường phố dần dần náo nhiệt.

Giờ phút này, trong nhà chính Khương phủ, lại là một quang cảnh khác.

Nữ tử cả người trần trụi, thân thể không ngừng nhẹ nhàng lay động, phát ra từng trận than nhẹ khó nhin, hai chân nàng cao cao nhếch lên, treo ở trên vai nam nhân. Đôi tay nam nhân nâng mông nàng, ở giữa hai chân nàng không ngừng liếm láp qua lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (49)

Khương Hạo ghé vào trên giường, hai tay gắt gao cầm cánh mông trơn trượt của nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm giữa hai chân nàng. Hoa huyết nhỏ nhỏ phần nộn đáng yêu, vì hắn nhìn chăm chú mà nhẹ nhàng run rẩy, làm hắn nhìn không được ngậm lấy bắt đầu liếm láp, phát ra tiếng tằm tấc.

"Ừ... A... Công tử... Đừng liếm... Dơ... A..."

Hạ Tinh Tinh đôi tay gắt gao túm chặt khăn trải giường, vừa thẹn vừa vội, trong mắt thủy quang mê mang, nàng hoàn toàn không nghĩ Khương Hạo thể nhưng sẽ liếm nơi đó của nàng, nàng giãy giụa muốn né tránh, lại căn bản tránh thoát không được tay hắn.

Đầu lưỡi mềm mại ôn nhu liếm liên tục, mật dịch chảy ra, bay ra nhẹ hương khí, nam nhân thấy thế, liếm láp càng thêm ra sức, đầu lưỡi mở rộng hoa phùng tinh tế, hoạt nhập vào huyết, thịt non bên trong bao vây lấy đầu lưỡi hắn, lại mềm lại trơn.

"Ồ... A... không được... A..."

Hạ Tinh Tinh duỗi tay cắm vào tóc hắn, từng trận xúc cảm ám áp làm toàn thân nàng tê dại vô lực, ngực không ngừng phập phồng, một đôi vú trắng nõn rung lắc không ngừng.

Đầu lưỡi linh hoạt bất chước tư thế giao hợp, ở trong tiểu huyết nàng ra ra vào vào, bốn phía quấy động, mang theo từng luồng mật thủy, kích thích nàng toàn thân run rẩy, khỏe mặt phẩm nước mắt.

"Ha... Dừng lại... A... Dừng lại... Quá mức... A..."

Khương Hạo vừa mạnh mẽ mút vào mật thủy nàng chảy ra, vừa vờn một ngón tay cắm vào trong huyết nàng, được đại lượng mật dịch bôi trơn, hắn nhẹ nhàng cắm vào ngón tay thứ hai, không ngừng khấu lộn, trong miệng mơ hồ không rõ nói: "Tinh Tinh... Nàng thật ngọt... Phía dưới nước không ngừng..."

"Ồ... A..." Nàng khó có thể chịu đựng thấp khóc rên rỉ, vòng eo vặn vẹo, hạ thể được hắn không ngừng liếm láp cùng thọc vào rút ra mà run rẩy không ngừng, rốt cuộc, nàng hét lên một tiếng, hai chân đột nhiên ban trắng, một cô hoa dịch lớn phun ra, bị hắn toàn bộ nuốt vào.

Nàng toàn thân xụi lơ xuống, há mồm thở dốc, gương mặt đỏ bừng, trong mắt một mảnh mê ly.

Khương Hạo lau mặt bò lên, bỏ đi quần áo, nâng một cái chân của nàng lên, một tay cầm côn thịt sưng to bắt kham để ở giữa hai chân nàng, dùng sức thẳng tiến.

"A... thật lớn... Chậm một chút... Ân..."

hoa huyết lâu lắm không bị tiến vào đột nhiên căng ra, truyền đến trường đau nhẹ nhàng, Hạ Tinh Tinh cắn môi, thân thể không được dịch vào.

"A... thật chặt... Tinh Tinh... Thả lỏng chút..." Khương Hạo giờ phút này cũng không chịu nổi, bên trong nàng thật chặt kẹp hắn phát đau, hắn duỗi tay sờ âm đế nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, làm nàng chảy ra càng nhiều ái dịch. Cảm giác đau đớn dần dần tan đi, thay thế là từng trận tê dại, Khương Hạo thấy nàng biểu tình hòa hoãn, liền hạ eo đem côn thịt toàn bộ thẳng tiến, bắt đầu chậm rãi thọc vào rút ra.

"A... thật sâu a... Công tử... A..."

Hạ Tinh Tinh ngửa đầu hừ nhẹ, khoái cảm tầng tầng thay nhau nổi lên, làm nàng nhìn không được vặn eo đón ý nói đùa của hắn trêu chọc. Nàng phối hợp làm trong lòng nam nhân một mảnh lửa nóng, hắn vót hai chân dài của nàng lên, treo ở bên hông, thọc vào rút ra tốc độ nhanh hơn.

"Thoải mái sao, Tinh Tinh, ta làm nàng thoải mái sao?"

"Ồ... Thoải mái... A... Chậm một chút... Hừ..." Nàng thờ không nổi, mê loạn kiều suyễn, hàm răng khê cắn môi dưới, hai chân gắt gao kẹp eo hắn, chỗ hai người kết hợp sớm đã một mảnh ướt đầm.

"A... Nàng lại kẹp... A..."

Thịt non chặt chẽ bao vây lấy hân, làm hân thoải mái mà thờ ra, hân cúi xuống ngậm lấy hồng mai trên ngực, ôn nhu liếm láp mút vào, cùng lúc đó dưới thân kịch liệt trườn động càng thêm rõ ràng, cơn thịt thô to thịt non đỏ tươi không ngừng đỉnh nhập nhảy ra, bọt vắng khắp nơi.

hân thờ dốc thô nặng, môi nóng bỏng, ánh mắt cực nóng, như bên thành một tấm lưới lớn bao lấy nàng, không chỗ chạy thoát, làm nàng hoàn toàn không có cách nào tự hồi, chỉ có thể vô lực mà đón ý nói hòa.

"Ừ... A... Công tử... Nô tỳ chịu không nổi... A..."

"Kẻ lừa đảo... phía dưới cần ta thật chặt... Nàng thích..."

hân trong mắt hiện ý cười, cầm hai vú nàng không ngừng nhảy lên, mạnh mẽ vuốt ve, dưới thân cứng rắn hung hăng xô xuyên qua nàng, nhiều lần đi vào toàn bộ, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt.

"A... ư... thật sự không được... A... Muốn tới..."

Hạ Tinh Tinh bị hân thao làm như thuyền con trong mưa rền gió dữ, sắp vỡ ra, toàn thân vì kịch liệt khoái cảm mà chấn động, đại sóng mật dịch phun ra, cọ rửa quy đầu hân.

"A... thật sáng... Lại phun nước... thật là bảo bảo tao lắm..."

Khương Hạo bế nàng lên, ôm lấy eo nàng, hạ thân nảy sinh ác độc đâm lên trên, tư thế cơ thể như vậy làm cơn thịt tiến càng sâu, thẳng tắp thọc vào từ cung nàng.

"A a a — —"

Nàng vặn eo thét chói tai, gắt gao ôm cổ hân. Thân thể phập phồng, hai vú không ngừng cọ vào ngực hân, khoái cảm ma sát kích thích hoa huyết nàng không ngừng xiết chặt, mật dịch bị hân mạnh mẽ đảo lộn biến thành bọt, ướt một mảng lớn trên giường.

"Ngạch... A..." Kịch liệt khoái cảm nhảy lên sống lưng, Khương Hạo khuôn mặt tuấn tú hơi hơi vặn vẹo, gắt gao bóp chặt eo nàng, hung hăng trườn động vài cái rồi kịch liệt phun ra từng cổ nùng tinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (50)

Hạ Tinh Tinh vô lực mềm nhũn ở trong ngực hân, nhắm hai mắt bình ổn dư vị cao trào. Khương Hạo yêu thương sờ sờ tóc nàng, cúi đầu hôn môi nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng xâm nhập miệng nàng, càn quét qua lại, triền miên không thôi. Hô hấp dần dần thô nặng, dục vọng còn chôn sâu ở trong thân thể lại nhanh chóng trướng lên.

"Ồ... ư..."

Đôi môi đầy dưa tách ra, Hạ Tinh Tinh hai mắt mê mang nhìn khuôn mặt hân tuấn lãng, nhẹ nhàng thờ dốc.

Nàng không biết bộ dáng hân có bao nhiêu mê người, nhìn hầu kết hân không ngừng lẫn lộn, ánh mắt lại trở nên lửa nóng, hân lại một lần áp đảo nàng, một tay vuốt ve thịt mềm đầy đặn, ngón tay thon dài khảy đầu vú phấn nộn, vòng eo vừa động, cơn thịt rút ra lại đột nhiên cắm vào.

"A... Công tử... Quá lớn..." tiểu huyết bỗng nhiên bị đắm mạnh, liều mạng hút cắn, xoắn chặt.

"A... Tao bảo bảo... Thả lỏng chút..." chỗ cơn thịt truyền đến khoái cảm làm hân ức chế không được phát ra gầm nhẹ, bàn tay to gắt gao cầm eo nàng áp lên mình, bắt đầu ra sức tiến lên, thẳng làm nàng cả người run run, nước chảy không ngừng.

"Ừ... A... Quá sâu... A..." Khó có thể tưởng tượng khoái cảm quán lấy thần kinh nàng, mật dịch giàn giụa, hoa huyết gắt gao bao vây lấy cơn thịt cứng rắn, nàng vươn đôi tay vòng lên cổ hân, trong mắt nhìn hân tràn đầy ngượng ngùng.

Khương Hạo bị ánh mắt nàng ôn nhu xấu hổ nhìn, trong lòng lại nóng lại trướng, hân thô suyền, nhìn nàng ở dưới thân hân kiều thanh than nhẹ, mỹ như vậy, mị như vậy, làm tâm hân nhanh chóng nhảy lên. hân đột nhiên nâng mông nàng lên, làm mình tiến càng sâu, mồ hôi thái dương theo nhỏ giọt trên gương mặt, hân phảng phất chưa biết, chỉ điên cuồng va chạm.

"Tinh Tinh... Gọi ta... Gọi tên của ta..."

"Ồ ô... Chậm một chút... A... Khương Hạo... Chàng chậm một chút..." Nàng ửng đỏ mặt, mắt uớt khép lại, thân trên ngửa ra sau, vì hấn va chạm mà không ngừng đong đưa. Chỗ hai người kết hợp đã là lầy lội vô cùng, hấn lần lượt dùng sức đảo nhập, nhanh như vậy, sâu như vậy, làm nàng cảm thấy mình sắp bị xuyên thủng.

Khương Hạo lau mặt một phen, vót một chân nàng đặt lên vai, hung hăng đâm vào cung khẩu nhỏ hẹp, phần khời cắm lộng tiểu huyết làn mị thịt tung bay, đẩy nhanh tốc độ đem mật thủy không ngừng trào ra đánh thành bọt, đâm mị không chịu nổi. Hai mắt đỏ lên, hấn cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng, rên rỉ khàn khàn: "Tao bảo bảo, thích sao? Thích ta làm nàng như vậy?"

"A a... Quá sâu... A... Bị làm hỏng rồi... A..." Tê dại khoái cảm hỗn độn một tia đau đớn, làm lưng nàng đột nhiên banh thẳng, mật thủy ồ hạ thân như mất không chế cuồng lưu trào ra, không ngừng co chặt run rẩy.

"A... thật chặt... chỉ muốn làm thủng nàng... Nàng là của ta..."

hấn đột nhiên rút ra dục vọng, đứng dậy bế nàng lên, xuống giường nhanh chóng đi đến bên cửa sổ, đè nàng ở cửa sổ, hạ thân dùng sức một cái, lại một lần cắm thật sâu vào trong cơ thể nàng.

"A... không cần.. không cần... sẽ bị nhìn thấy... A..."

Hạ Tinh Tinh điên cuồng lắc đầu, sáng sớm bên ngoài, nơi xa ầm ầm truyền đến thanh âm bọn hạ nhân bận rộn. Trong lòng hoảng loạn sợ hãi làm nàng không ngừng giãy giụa, tiểu huyết càng bởi vì khấn trương mà liều mạng kẹp chặt.

"Ồ... A... thật muốn mệnh..." Khương Hạo bị nàng đột nhiên kẹp chặt kích thích thiếu chút nữa trực tiếp bắn ra, hấn cúi đầu hôn lưng nàng tuyết trắng như ngọc, vừa dùng sức va chạm, vừa thấp giọng nhẹ dõ: "Ngoan... sẽ không có người tới... Thả lỏng chút..."

"Ồ... Khương Hạo... Chúng ta đi lên giường... A... đi lên giường được không..." Nàng khóc kêu cầu xin.

"Ừ... không được..." Nam nhân ý xấu ở hoa tâm nàng ra dùng sức nghiền nát, một tay gắt gao cầm hai luồng thịt mềm không ngừng đong đưa, kích thích mỏng hẹp, hung hăng chọc cắm ở mật huyết nàng ẩm áp, quy đầu cực đại đâm vào chỗ sâu nhất, nàng càng kẹp chặt, hấn đâm chọc càng dùng sức, "Nhanh một chút thì tốt rồi... Ngoan... Nàng sẽ thích..."

"A... không... Quá sâu... Chịu không nổi... A..." Lòng mị nàng không ngừng rung động, đè ép thanh âm rên rỉ, hai tay nắm chặt cửa sổ, thân thể bị hấn va chạm mà không ngừng rung động, cường lực khoái cảm cùng tâm lý thẹn thùng tra tấn nàng, hoa huyết trào ra đại lượng mật thủy, dọc theo bắp đùi chậm rãi chảy xuống.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mờ mờ, chiếu vào trên lưng nàng. Ôn nhu tốt đẹp làm cả người nàng tựa hồ trở nên hư ảo.

Khương Hạo trong lòng đột nhiên nảy lên một tia hoảng loạn, hấn chuyển đầu nàng, vội vàng hoảng loạn hỏi: "Tinh Tinh... Nàng thích ta sao... ừ thích sao?"

Hạ Tinh Tinh nhìn trong mắt hấn phát ra tình cảm cực nóng, tâm mềm thành một mảnh, nàng giăn mặt ra cười khê: "Thích... Ta thích công tử."

Khương Hạo trong đầu ầm ầm vang lên, trong mắt nóng lên, tim đập sắp nhảy ra ngoài, hấn thật lâu chưa phát ra một lời, sau đó đột nhiên rút hạ thân ra, xoay thân mình nàng, quẩn hai chân nàng lên eo. Côn thịt lại lần nữa ngang nhiên xâm nhập, hấn vội vàng hôn lên môi nàng, hết sức nặng nề. Quái vật không lồ chống hoa huyết nàng thành lớn nhất, tiểu huyết uớt đầm co rút run rẩy, gắt gao đè ép nóng rực thô tráng của hấn.

"Ngạch... A... Tinh Tinh... Tinh Tinh của Ta..."

hấn lẩm bẩm ra tiếng, nhìn cô nương âu yếm dưới thân bị hấn thao lộng kiều thanh than nhẹ bộ dáng kiều mị, dục vọng tức khắc tăng lên, cánh tay hiện lên gân xanh, hô hấp nóng rực phun ở môi nàng, muốn vĩnh viễn ôm thân thể mềm mại này, liều chết triển miên.

"A a... Ha..." Hạ Tinh Tinh gắt gao ôm cổ hấn, thân hình nhỏ nhỏ bị kẹp ở giữa cửa sổ và hấn, cánh mỏng bị đâm thọc mà không ngừng hướng lên trên, mật dịch vậy ra, từng tiếng than nhẹ bị hấn đè ép vỡ vụn. Nàng hơi hơi ngửa đầu, tròn to mắt uớt ngóng nhìn hấn, "Công tử... ừ... Công tử thích ta sao...?"

Khương Hạo thật sâu nhìn nàng, thẳng lưng ở giữa hai chân nàng trườn động cực nhanh, cao trào cuộn cuộn mà đến, hấn giã vài cái thật mạnh, gắt gao chống đẩy hoa huyết hỗn độn, tinh dịch nóng bỏng mãnh liệt bùng nổ ra, rót nhập tràn đầy trong huyết nàng run rẩy.

hấn thờ phỉ phò, cảm nhẹ nhàng dựa vào trên vai nàng, trong thanh âm khàn khàn chứa đầy ôn nhu: "Tinh Tinh, Khương công tử yêu nàng."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (51)

hắn nói hân yêu nàng.

Hạ Tĩnh Tĩnh trong lòng giật mình lại vui mừng, nàng vội vàng từ trên người hắn trượt xuống, đôi tay chống lên vai hắn, tránh thoát hân ôm ấp, nhìn hân vui sướng lại mang theo chút không xác định. hân hai mắt mỉm cười, tràn đầy nghiêm túc và thâm tình.

Trong nháy mắt nàng có chút ngây dại, trong lòng một trận nóng bỏng, hân không hề có kỳ biểu đạt tình yêu với nàng, thật sự không chút để ý thân phận nàng hèn mọn, cảnh này nàng từng ảo tưởng vô số lần, vốn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không thành hiện thực.

Nàng chớp chớp mắt, nhiệt ý trong mắt làm nàng có chút quần bách ngược ngừng, nhưng khóe miệng cười thế nào cũng không dấu được. Khương Hạo thấp giọng cười, cánh tay dài duỗi ra, lại lần nữa ôm nàng vào trong lòng, cảm nhẹ nhàng cọ đỉnh đầu nàng, nhắm hai mắt, trong lòng tràn đầy nhu tình.

"Tĩnh Tĩnh, chúng ta thành thân đi."

"...được."

Giờ khắc này, nàng không để bụng cái gì, cũng không nghĩ tương lai bọn họ có khả năng sẽ gặp phải trở ngại.

Lúc này đây, nàng nguyện ý tin tưởng, người nam nhân ôm nàng này, sẽ che chở nàng.

Khương Hạo được phong hầu, có phủ đệ của mình. Phủ đệ vừa mới xây xong, hân liền mang theo Hạ Tĩnh Tĩnh cùng người hầu dọn sang.

Vốn hân cũng không cần dọn vội như vậy, nhưng tiếp tục ở Khương phủ, hân sợ nàng chịu ủy khuất. Từ khi hân nói với Khương đại nhân muốn cưới nàng làm vợ, quan hệ phụ tử giữa hai người hòa hoãn không bao lâu lại lâm vào cục diện bế tắc.

Khương Du đương nhiên không đồng ý, một tỷ nữ sao xứng trở thành chính thê, huống chi Khương Hạo hiện giờ thân phận đã vô cùng khác trước. Ông ta trời sinh tính tình lạnh lùng, thậm chí vô tình, mà nữ nhân này lại làm con trai ông ta liên tiếp mất khống chế, nàng sớm muộn gì sẽ hại hân. Ông ta hiện giờ chỉ có một nhi tử này, nói cái gì ông ta sẽ không nhìn hân lạc lối.

Hai người tan rã trong không vui, Khương Hạo trực tiếp dẫn người dọn đi, chọc Khương Du quăng vỡ vài món đồ sứ.

Lý Tấn từ quan.

hân lập công lớn, vốn là tiền đồ vô lượng, hân lại lựa chọn từ quan.

Tất cả mọi người không rõ vì sao hân làm như vậy, hoàng đế thậm chí tự mình giữ hân trong điện mật đàm một buổi trưa, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực mà phát tay chuẩn.

Chỉ có chính hân biết, hân làm hết thảy, đều vì cho Ngoan Bảo cuộc sống tốt nhất, hiện giờ nàng không còn nữa, hết thảy cũng không còn ý nghĩa. Nếu không phải muốn hoàn thành tâm nguyện của nàng, hân sớm đã không còn sức lực tồn tại.

Kinh thành này, hồi ức không tốt quá nhiều. Rời đi, cũng là một loại giải thoát.

Trước khi rời đi, hân nghĩ nghĩ, có lẽ hân còn một việc có thể làm.

Trong thời gian ngắn, kinh thành lại xảy ra một chuyện lớn.

Hoàng đế ở dân gian thu một nữ tử bình dân làm nghĩa muội, phong làm quận chúa, phong hào An Hòa. Nghe nói là nữ nhi của ân nhân đã qua đời.

Hạ Tĩnh Tĩnh lãnh thánh chỉ, mơ màng hồ đồ bị đưa tới phủ quận chúa ngự tứ, vẫn còn vẻ mặt mộng bức.

Lúc này Khương Hạo còn ở trong triều, nàng có chút không biết làm sao. Mãi đến buổi chiều Lý Tấn đến từ biệt nàng, mới giải thích hết thảy.

Nguyên lai, mẹ đẻ Lý Uyển Tĩnh, là đại cung nữ Uyển Thu, bên người đương kim hoàng đế lúc còn là hoàng tử, gọi là Uyển cô cô. Năm đó lúc cung biến, vì tránh Thái tử cũ đuối giết, Uyển Thu giao phó hoàng tử vào tay Khương Du, chính bà bị thương dẫn dắt truy binh rời đi, không còn trở về. Tất cả mọi người cho rằng bà đã hy sinh, lại không nghĩ trời xui đất khiến, bà được thợ săn Lý Thanh cứu. Lúc tỉnh lại nghe nói hoàng tử đã thuận lợi đăng cơ, bởi vì chán ghét cuộc sống trong cung, liền ở lại trong thôn giả cho Lý Thanh.

Bà truyền cho Lý Uyển Tĩnh ngọc bội, đó là lúc trước mẫu phi của hoàng tử ban tặng.

Lý Tấn nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội trong tay, một đời trước, sau khi Ngoan Bảo chết, hân suốt ngày cầm ngọc bội hoàng hốt qua ngày, đúng lúc hoàng đế nhìn thấy, nhận ra ngọc bội, mới liên lụy ra một đoạn quá vãng.

Đối với Hạ Tĩnh Tĩnh, Ngoan Bảo rõ ràng cũng không phải là thân phận của nàng, chỉ biết là, có nàng, lúc trước nàng ấy mới có thể sống nhờ trong thân thể, thậm chí có cơ hội cùng hân gặp nhau, giải trừ hiểu lầm, bởi vậy, tâm hân có cảm kích.

hiện giờ, hần sắp rời đi. Dù biết Khương Hạo dùng tình sâu vô cùng với nàng, nhưng thân phận nàng thấp kém, tương lai khó chắc. Khương Hạo bảo hộ được nàng, hần hy vọng người chiếm thân thể Ngoan Bảo có thể cả đời mạnh khỏe. Cho nên lúc hần tiễn cung bái biệt hoàng đế, cố ý lộ ra ngọc bội, quả nhiên khiến cho hoàng đế chú ý, hần mượn cơ hội này thỉnh cầu che chở. Hoàng đế nghe nói Uyển cô cô để lại đời sau, đương nhiên sẽ không mặc kệ, suy tư một phen rồi dứt khoát phong quận chúa.

Hạ Tĩnh Tĩnh nghe xong chân tướng, cũng thôn thức không thôi. Nàng nhìn Lý Tấn gầy một vòng lớn, sắc mặt tái nhợt nhạt, trong lòng có chút hụt hẫng, cảm động và đau lòng đan xen.

Nàng cùng Hà Minh đưa hần đến bến tàu, nhìn hần cố gắng chống đỡ khuôn mặt tươi cười cùng thân ảnh đơn bạc dần dần đi xa, rốt cuộc nàng làm ra quyết định.

"Hệ thống, chúng ta giúp hần đi. Cho dù trả giá là mất hết điểm nhiệm vụ này, tôi cũng đồng ý."

Hệ thống trầm mặc hồi lâu, lúc trước nàng từng dò hỏi nó, nó không nhìn được nói cho nàng giữa Lý Tấn và Lý Uyển Tĩnh còn có một tia liên hệ thực mỏng manh, bọn họ có lẽ còn có thể gặp lại, chỉ là hy vọng phi thường xa vời. Nếu muốn trợ giúp bọn họ, trả giá đó là điểm đạt được ở thế giới này, nó cũng khuyên nàng nếu không có điểm, nhiệm vụ thế giới sau sẽ bởi thế trở nên càng gian nan rất nhiều. Không nghĩ tới nàng vẫn làm ra quyết định này.

Nàng không để ý nó trầm mặc, cười khổ một chút tiếp tục nói: "Trong các nhiệm vụ, rất nhiều lúc có đạo cụ và bàn tay vàng có thể lợi dụng, cho nên khi công lược tôi cũng không cảm thấy khó, thậm chí chưa bao giờ trả giá chân tình. Trong thế giới này, tôi lại cảm nhận được rất nhiều tình cảm chưa từng cảm nhận được, dù gian nan, lại làm tôi thấy, mình rốt cuộc giống người bình thường..."

Nghe đến đó, hệ thống như nhớ tới cái gì, tâm tình hơi có chút trầm trọng, thật lâu sau nó thờ dãi một hơi, chung quy là đáp ứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (52)

Hạ Tĩnh Tĩnh trở lại phủ quận chúa, Khương Hạo đã hạ triều đuổi tới. hần đứng ở cửa phủ, sắc mặt bình tĩnh, nhưng quyền nắm chặt sau lưng cho thấy nội tâm khẩn hần trương và bất an, nhìn thấy nàng từ trên xe ngựa xuống, cục đá đè nặng trong lòng rốt cuộc mới rơi xuống.

hần buông nắm tay ra đón, trên mặt mang theo ý cười, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu hít sâu một hơi trên tóc nàng: "Nàng đã về rồi."

"Ừ." Hạ Tĩnh Tĩnh gật gật đầu, sự việc vẫn luôn rối rắm nay có tin tức, cả người nàng đều nhẹ nhàng không ít. Liếc thấy nha hoàn bà tử ngoài cửa, nàng có chút thẹn thùng mà đẩy đẩy hần, Khương Hạo nhường mầy, buông lỏng vòng tay bên hông nàng, lôi kéo nàng vào phủ.

Hoàng đế phá lệ ưu đãi nàng, tòa phủ đệ này là mẹ đẻ hần đã từng mua, tuy nhiều năm qua chưa từng có người cư trú, nhưng trong phủ ngày ngày có người dọn dẹp, thậm chí xử lý hoa hoa cỏ cỏ, các loại trần thiết đầy đủ mọi thứ, không gì không đẹp. Châu báu giấu vóc ngự tứ cũng nhiều đến không xuê.

Hạ Tĩnh Tĩnh đứng ở đại sảnh, nhìn kim quang lấp lánh trên bàn, trên mặt đất, rất có cảm giác trong một giây đã biến thành phú bà.

Khương Hạo sờ sờ đầu nàng, gọi Chu ma ma đã từng ở Khương phủ tới, nói ngày sau bà ở chỗ này hầu hạ cuộc sống hàng ngày của nàng. Hóa ra Chu ma ma là người của hần, lúc bà ở Khương phủ từng có nhiều quan tâm Hạ Tĩnh Tĩnh, Hạ Tĩnh Tĩnh cũng rất có hảo cảm với bà.

một phen sửa sang dần xếp xong, đã tới gần chạng vạng, hiện giờ thân phận có khác, Khương Hạo không thể cùng nàng ngày ngày ngáy ở bên nhau. hần ấn nàng vào trong ngực hung hăng hôn một lúc, hôn nàng đến môi sưng đỏ, hai mắt đầy nước, hần càng không muốn buông tay, hần nhìn nhìn tiểu huynh đệ kiên quyết ở hạ thân, cười khổ một tiếng, khẽ cắn một ngụm ở chóp mũi nàng, lại lôi kéo nàng cọ xát một hồi lâu, mới lưu luyến không rời mà đi, trong lòng âm thầm quyết định, ngày mai đi tìm bệ hạ tứ hôn.

Trạng Nguyên đại nhân Lý Tấn rời đi, trong triều lại xuất ra một con hắc mã, người này là Khương Hạo. Thứ xuất công tử này ngày xưa thanh danh không tốt lắm, hiện giờ rất được hoàng đế trọng dụng, không ít người cảm thán đã nhìn lầm, cũng đều âm thầm suy tư mượn sức hần như thế nào. Biện pháp tốt nhất đương nhiên là liên hôn, nhưng mà, không đợi bọn họ tính toán làm thế nào đưa nữ quyền nhà mình sang, Định Viễn Hầu mới ra lò ngày đã thả một đại chiêu.

Giờ phút này, Khương Hạo về mặt trấn định quỳ gối trên đại điện, cao giọng cầu thủ An Hòa quận chúa.

Hoàng đế thật ra sững sốt một chút, sau đó nhớ tới thân phận An Hòa trước đây, trong lòng thật ra minh bạch vài phần, hần nhìn thiếu niên quỳ phía dưới, hơi hơi híp híp mắt, nói việc này đợi nghị luận sau, rồi tuyên bố bãi triều.

Khương Hạo đứng ở ngoài điện không rời đi, quả nhiên không đến nửa khắc, một công công chạy tới đưa tin, nói là bệ hạ triệu kiến.

hần lại một lần quỳ gối xuống, hoàng đế đang lo lắng cái gì hần nhiều ít có thể đoán được ra. Là lo lắng hần cầu thủ vì nhìn trúng thân phận quận chúa

của nàng, có tâm tư gì khác. Bởi vậy hắn gọn gàng dứt khoát biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình, hứa hẹn cuộc đời này chỉ cưới một mình quận chúa, nhất định trân ái, tuyệt không lợi dụng thân phận của nàng mưu đồ nửa phần.

trên mặt Hoàng đế bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm gặt đầu. Từng nhiều lần nghe Khương Du nói về đứa con trai này, tính tình quạnh quẽ, bất cận nhân tình, nhưng hắn lại cảm thấy không hẳn như vậy, hắn thực thường thức hắn ta, ở trên người hắn ta thậm chí có thể nhìn thấy vài phần bóng dáng của mình. Lúc này, người lãnh tình đó, đang nói đến An Hòa, trong mắt không tự giác phát ánh sáng nhu hòa, tình nghĩa bên trong không lừa được ai.

Hoàng đế không cho đáp án ngay tại chỗ, mà phát tay cho hắn lui ra. Khương Hạo đứng dậy, chấp tay thông dong cáo lui.

Hoàng đế nhìn bóng dáng hắn rời đi, rút cuộc lộ ra một tia cười.

Thông minh ả nham, lại thức thời, có uy hiếp, làm hắn cực vừa lòng.

Ba ngày sau, thánh chỉ hạ, An Hòa quận chúa tứ hôn với Định Viễn Hầu. Hôn kỳ định vào hai tháng sau.

Lúc trước không thấy tin tức, cho rằng đã thất bại một đám đại thần đang ngo ngoe rục rịch, hoàn toàn buông tâm tư.

Tuy nói An Hòa quận chúa lúc trước thân phận không cao, nhưng hôm nay toàn bộ trong cung chỉ mình nàng là quận chúa, thật quý giá, ai dám đoạt hôn phu với nàng.

Tháng mười mùa thu, Khương Hạo cả người mặc hi phục đỏ thẫm, cưỡi con ngựa trắng, từ trong cung, đón cô nương hắn âu yếm.

Lúc bái đường, Khương Du ngồi xuống dưới hoàng đế, nhìn lúc này nhĩ tử trong mắt mang theo vui sướng, khoe miệng mỉm cười, lại cảm thấy có chút xa lạ.

Nguyên lai hắn cũng có thể vui mừng giống hài tử như thế. Ông chưa từng hiểu biết hắn, mà hắn một lần lại một lần dùng năng lực chứng minh chính mình, làm ông kinh hi ngoại ý muốn. Hiện giờ, thân phận Hạ Tĩnh Tĩnh làm ông không nói ra một câu bất bệ. Cũng thôi, con cháu đều có phúc của con cháu, chung quy, là hắn thua thiệt rất nhiều.

trong hôn phòng, ánh nến bập bùng, ý mừng kéo dài.

Khương Hạo ngăn chặn trái tim điên cuồng nhảy lên, đi bước một đến với nàng, khẽ run tay, đẩy ra hi khăn.

một bộ hồng y kiểu mềm, hai lúm đồng tiền thơm ngọt.

hắn nhìn không được lộ ra một mặt cười hơi ngu đần, cùng nàng uống rượu hợp cần. một lát sau đứng dậy, roi xuống một cái hôn ở trên trán nàng, thanh âm là ôn nhu bất tận: "Chờ ta."

Hạ Tĩnh Tĩnh ngượng ngùng gặt đầu, đợi hắn rời đi, thị nữ hầu hạ gỡ trâm cài đầu, tháo trang sức, đi tắm gội. Nàng tắm gội xong mới ăn chút điểm tâm, Khương Hạo đã được người đỡ vào hôn phòng.

Trong phòng người hầu hạ thấy vậy ào ào lui ra. Cửa mới vừa đóng, Khương Hạo một giây trước còn say đi không nổi, trong mắt lập tức khôi phục thanh minh, ôm nàng cuồng hôn.

mùi rượu đầy miệng hun Hạ Tĩnh Tĩnh nhũ mảy, nàng ghét bỏ đẩy đẩy hắn, hắn sờ sờ mũi, đành phải ngoan ngoãn đi tắm rửa.

Chờ khi hắn đầy người hơi nước đi ra, sớm đã mắt sáng xanh lè.

hắn bế nàng lên đặt ngã vào trên giường, hai cánh tay chống ở hai bên nàng, ánh mắt si mê nhìn nàng, hô hấp thô nặng phun ở trên mặt nàng. Bởi vì quy củ trước khi xuất giá, hắn đã lâu chưa thấy nàng, càng đừng nói chạm vào nàng, hắn và tiểu huynh đệ nhớ nàng sắp phát điên, phía dưới sớm đã tỉnh thần phần chân đứng thẳng lên.

"Tĩnh Tĩnh, nàng thật đẹp."

nói xong hắn hít sâu một hơi, cúi đầu, từng ngụm hôn nhỏ vụn dừng ở cần cổ nàng, bàn tay to từng chút cởi quần áo nàng ra. Lúc hắn duỗi tay sờ ngực nàng, tay lại bị nàng bắt lấy, sau đó nàng mang theo nó từng chút dời về phía bụng nhỏ. Hắn sững sờ, có chút không hiểu rõ nhìn nàng, nàng cười mà không nói, trong mắt thoáng hiện ánh sáng ôn nhu nhỏ vụn.

hắn lại một lần nhìn phía bụng nàng, sau đó hô hấp ngưng lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, hắn đột nhiên từ trên người nàng bò lên, ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Công tử thứ xuất VS Trạng nguyên lang (53) kết thúc

"Tình Tình... Nàng... có phải nàng đã có hay không?" Khương Hạo thật cẩn thận mở miệng, bàn tay dán ở bụng nàng theo bản năng giảm nhẹ lực đạo, trong mắt mang theo chờ đợi mãnh liệt.

Hạ Tình Tình cười gật đầu: "Ừ, đã ba tháng rồi."

Ở phủ quận chúa không bao lâu, hệ thống nói cho nàng, nàng mang thai hơn một tháng. Lúc ấy nàng thực sự cả kinh, sau đó trong lòng nổi lên nhu ý vô hạn. Đây là lần đầu tiên ở trong nhiệm vụ, tự mình thể hội cảm giác có hài tử. Biết là mang thai rồi, nàng làm chuyện gì đều cẩn thận khản trương cực kỳ, sợ bị va chạm, lại bị hệ thống giễu cợt một phen. Đoạn thời gian nàng và Khương Hạo theo quy củ trước hôn nhân, hoàn toàn không thể gặp mặt, nàng vẫn luôn chịu đựng không nói, muốn đem tâm hồn cho hẳn một kinh hi.

Giờ phút này, Khương Hạo đích đích xác xác là vừa mừng vừa sợ. Hắn ngồi quỳ ở bên cạnh nàng, bàn tay nhẹ nhàng dán vào bụng nàng, bụng nàng hơi phồng lên, không nhìn kỹ căn bản không thấy gì, nhưng hôm nay nơi này dựng dục một hài tử, hài tử của hắn và nàng, trong nháy mắt, lòng hắn mềm thành một mảnh.

Hắn gất gao nhìn chăm chăm vào bụng nàng, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích, trong mắt ý mừng làm toàn bộ con người hắn đều nhu hòa hơn.

Hạ Tình Tình buồn cười trong lòng, nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn, lúc này hắn mới như thanh tỉnh lại, đứng dậy ôm lấy nàng, hôn nhẹ từng cái lên đỉnh đầu nàng, thanh âm run rẩy mang theo một tia nghẹn ngào: "Tình Tình, cảm ơn nàng. Ta thật sự... Quá vui mừng."

Hạ Tình Tình ngọt ngào cười, ngẩng đầu hôn khẽ miệng hắn một chút. Khương Hạo thuận thế ngậm lấy môi nàng, hắn nâng mặt nàng, nghiêng người cẩn thận tránh bụng của nàng, hô hấp cực nóng xâm chiếm khoang miệng nàng, đầu lưỡi khẽ liếm, ôn nhu triển miên.

một lúc lâu, hắn mới chậm rãi buông ra. Hạ Tình Tình mềm mại ngã vào ngực hắn, trong mắt thủy quang liễm liễm, kiều duyên liên tục. Khương Hạo nuốt nước miếng, thái dương đã nổi lên tầng mờ hơi mỏng, hạ thân vừa trướng vừa đau, hắn lại không dám có động tác gì.

"Khương Hạo... Thái y đã nói, quá ba tháng, là có thể... có thể cái kia..."

Hắn đột nhiên ngừng đầu, lại thấy nàng cắn môi dưới nhẹ nhàng liếc sang, lỗ tai tinh xảo đỏ tươi ướt át, hắn đột nhiên vươn tay sờ giữa hai chân nàng, đã một mảnh trơn ướt. Hắn khẽ cười một tiếng, cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng hồng lên đáng yêu, vừa mút vào vừa cười xấu xa nói: "Tình Tình, phía dưới thật nhiều nước, nàng cũng muốn ta đứng không?"

Hạ Tình Tình xấu hổ buồn bực liếc xéo hắn một cái, liếc mắt này làm hắn Khương Hạo bay đi.

Hắn cẩn thận đặt nàng nằm trên giường, chính mình quỳ gối bên cạnh nàng, từng chút đẩy quần áo của nàng ra. Thân hình trong suốt hoàn toàn hiện lộ ra, được ánh nến chiếu rọi, hơi hơi sáng lên. Hắn rút cuộc nhìn không được, cúi đầu ngậm lấy hồng mai trước ngực nàng, dùng sức mút vào liếm láp, một cái tay khác lặng lẽ trượt xuống, cách quần lót hơi mỏng xoa nắn hoa huyệt, ngón tay thường thường đâm vào hoa phồng thật nhỏ bên trong, cọ cọ trên châu sung huyết biến thành lớn hơn.

"Ồ... ư..." Hạ Tình Tình kẹp chân, cảm lòng không đậu mà rên rỉ, môi hắn mềm mại nóng bỏng, ngón tay thon dài hữu lực, mang đến cho nàng một trận lại một trận khoái cảm.

Cảm giác quần lót đã hoàn toàn ướt đẫm, Khương Hạo đem nó kéo xuống, tách hai chân nàng ra, cánh hoa non mềm hơi hơi nở rộ, đầu ngón tay nhẹ vuốt ve, mặt dịch trong suốt chậm rãi chảy ra, hô hấp hắn ngưng lại, chậm rãi cảm ngón trở vào, ở trên miệng hoa huyệt khẽ trừu động, lòng bàn tay không ngừng cọ qua vách bên trong chặt chẽ.

"Ừ... A... Khương Hạo... A..." Hạ Tình Tình hai mắt mê mang, hoa huyệt bởi vì bị ngoại vật xâm nhập mà không ngừng co rút, cùng với ngón tay thứ hai cắm vào, dâng lên một trận tê dại. Cảm giác hư không dần dần truyền đến, nàng nức nở, cái miệng nhẹ đu đưa, đón ý nói hòa tốc độ ngón tay hắn thọc vào rút ra, môi đỏ hé mở, "Ồ... Muốn... Nhiều một chút..."

Khương Hạo bị bộ dáng tao lãng của nàng mà sắp nổ mạnh, tốc độ ngón tay hắn trừu động nhanh hơn, xoa bóp trên châu sung đỏ, cắn răng hỏi: "Muốn cái gì? nói cho ta! Nàng muốn cái gì a?"

"Ồ... Muốn... Muốn còn thật... ư... Muốn chàng tiến vào..." Hạ Tình Tình trong mắt phiếm thủy quang, thoát nhìn ủy khuất đáng thương cực kỳ.

Soi dây trong đầu Khương Hạo hoàn toàn đứt đoạn, thái dương nổi đầy gân xanh, hắn đột nhiên run rẩy ngón tay ướt đẫm, nhanh chóng cởi quần áo, nâng tay ẩm ướt lau vào hạ thân, chống đỡ huyệt khẩu của nàng đã giãn giữ mật dịch, đẩy mạnh một cái.

"Ừ... A... Vào được... thật lớn... Ô..."

Cảm giác hư không lập tức bị lấp đầy, vù xốt lại ngứa, tầng tầng lớp lớp thịt mềm ụa lên, đè ép còn thịt thô trắng.

"Ác... Bảo bối, thả lỏng một chút..." Khương Hạo một tay xoa âm đế của nàng, một tay dùng sức tiếp tục đẩy vào trong, đáng chết, tiểu huyệt của nàng tựa hồ vĩnh viễn đều chặt chẽ như vậy, kẹp hắn vừa đau vừa sáng.

trên thái dương từng giọt mồ hôi rơi xuống, hắn chung quy vẫn bận tâm thân mình nàng, không dám đi vào chỗ sâu nhất, còn thịt còn lộ ra bên

ngoài một đoạn, bắt đầu chậm rãi thọc vào rút ra.

"Ừ a... thật thoải mái... A... A..." Hạ Tinh Tinh kiều thanh than nhẹ, hai chân treo ở bên hông hần không ngừng đong đưa. Hôm nay nàng tựa hồ mất cảm hơn, khoái cảm ở thân thể như lập tức được phóng đại gấp trăm lần, mật dịch dưới hạ thân càng tràn lan lợi hại.

Khương Hạo hình như có cảm giác, toàn thân đều hưng phấn, hần thọc vào rút ra tốc độ nhanh hơn, bàn tay to hướng về phía trước nắm nhũ thịt tròn mềm đầy đặn, đầu ngón tay thường thường cọ nhẹ vào đầu vú, tăng thêm khoái cảm cho nàng. Nhìn nàng vì hần khiêu khích mà cả người đỏ hồng, kiều duyên liên tục, khuôn mặt nhỏ tròn đầy mê say, trong lòng hần vừa mềm vừa trưởng, mang theo thỏa mãn khác thường.

thật tốt, từ hôm nay trở đi, nàng chính là thê tử của hần.

Trong lòng cảm động, vui sướng, hóa thành dục vọng vô tận. hần thở hổn hển, vẫn kiệt lực không chế lực đạo, còn thịt thô trắng màu đỏ tím đem tiêu huyết kiều nộn căng thành hình tròn, lúc ra vào mang ra từng đợt hoa dịch, vậy lên làm ướt khăn trải giường.

"Ừ a... A... Khương Hạo... Khương Hạo... thật trưởng... A a..."

Nàng gọi tên hần liên tục, đầu choáng váng, khoái cảm vô tận làm trong đầu trống rỗng, thân thể đột nhiên run lên, hoa huyết phun ra một cổ mật dịch, cọ rửa côn thịt của hần.

"Ồ... A.. A..."

Khương Hạo bị lần này sáng khoái tới cực điểm, hần cắn răng hút không khí, làm càng mạnh, quy đầu cực đại tìm được chỗ nhục bích hơi hơi nhỏ lên một chút, dùng sức đâm vào, xoay tròn nghiền nát.

"A a a... không được... A... không được..." Hạ Tinh Tinh nắm chặt cánh tay hần, thân mình theo bản năng cong lên, kẹp chặt chân, khóe mắt lướt qua một hàng nước mắt, khoái cảm mãnh liệt cơ hồ muốn bao phủ hết nàng.

"Ngạch... A..."

Khương Hạo khuôn mặt tuần tú phiếm hồng, nhanh chóng đong đưa cái mông, hoa huyết không ngừng co chặt như có vô số cái miệng nhỏ cắn hần, tê dại giống như dòng điện lan tràn khắp toàn thân.

Sau mấy chục lần, hần gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên rút côn thịt ra, bạch chước đặc sệt toàn bộ phun ở trên bụng nàng. hần thở phì phò ngã vào bên người nàng, bình ổn một hồi, lại dùng đôi tay nàng tiết thêm một lần.

Xong việc, hần mang khăn lông tới ôn nhu thay nàng chà lau sạch sẽ, sau đó lau qua loa thân mình, tránh cái bụng ra ôm nàng vào trong lòng, hôn một chút lên trán nàng: "Tinh Tinh, ta yêu nàng."

Bảy tháng sau, Hạ Tinh Tinh thuận lợi sinh ra một nam anh, Khương Hạo đặt tên là Khương Thừa Vũ.

Cả đời này, hần thật sự nâng nàng trên lòng bàn tay, sủng ái nàng đến cực điểm.

Bốn mươi năm sau, hần nằm ở trong ngực nàng, bàn tay có nếp nhăn run rẩy xoa mặt nàng, trong mắt đục ngầu vẫn đọng đầy ôn nhu như cũ.

hần nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Nàng cũng tên là Tinh Tinh sao?" vấn đề này đề ở trong lòng hần cả đời, rốt cuộc hần cũng hỏi ra miệng.

Hạ Tinh Tinh sùng sốt, đột nhiên như hiểu ra cái gì, nước mắt trong mắt lập tức trào ra.

"Phải, ta tên là Tinh Tinh, Hạ Tinh Tinh."

hần nhẹ nhàng cười, như năm đó: "Kiếp sau, nàng lại gả cho ta được không?"

Ngực Hạ Tinh Tinh đau đớn cực kỳ, đè nén, thở không nổi. Nàng không có cách nào hứa hẹn kiếp sau với hần, kiếp sau căn bản không biết nàng ở nơi nào.

Nàng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn hần thất vọng, người bám vào, dán sát lấy môi hần, lần đầu tiên nói ra câu nói kia: "Khương Hạo, ta yêu chàng, ta thực sự yêu chàng."

Trong mắt hần thoáng chốc phát ra ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Đủ rồi, đời này có thể nghe nàng nói yêu hần, thật sự là đủ rồi.

hần chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng mang theo ý cười và thỏa mãn.

Hạ Tinh Tinh cả người run rẩy, rốt cuộc gào khóc lên.

"Nhiệm vụ hoàn thành. Sắp mở ra hình thức truyền tống ba, hai, một, truyền tống bắt đầu..."

Chương 56: Phiên ngoại: Lý Tấn × Tần Tình (1)

Đầu mùa xuân tháng ba, chột âm chột rét, tuyết tan, vạn vật sống lại, huyện thành Phù Lương đã náo nhiệt lên rất nhiều.

trên đường phố, người buôn bán nhỏ, các cửa hàng, người qua lại nối liền không dứt, trên mặt mỗi người tràn đầy vui sướng.

Huyện Phù Lương là một huyện thành ấm áp, nổi danh về trồng trà, đất đai phì nhiêu, khí hậu hợp lòng người, bá tánh thuần phác. Đặc biệt là huyện lệnh hiện nay, Tần đại nhân, lấy dân làm gốc, thống trị có cách.

nói đến Tần huyện lệnh này, bá tánh không một ai không mở miệng khen ngợi. Tần huyện lệnh tên là Tần Sâm, ông làm người chính trực thân dân, đã nhậm chức mười năm, cũng không cất xén bá tánh. Dưới sự thống lĩnh của ông, bá tánh trong huyện an cư lạc nghiệp, cuộc sống càng ngày càng tốt.

Hơn nữa, Tần đại nhân diện mạo anh khí tuấn lãng, trong nhà chỉ có một kiều thê thanh mai trúc mã, mười mấy năm qua phu thê ân ái, chưa bao giờ nạp thiếp, cũng không có thông phòng, quả thực là đối tượng được toàn bộ nữ tử trong huyện tôn kính, ngưỡng mộ.

Ông không chỉ là trượng phu tốt, càng là phụ thân tốt.

Mười ba năm trước, Tần phu nhân sinh hạ một nữ nhi, vừa lúc gặp được một đại sư đi chơi qua đến phê mệnh, kết quả mệnh cách lại làm mọi người giật mình, là trời sinh thiếu một hồn một phách, sợ là cả đời đều sẽ si ngốc.

Kết quả này làm Tần phu nhân còn đang ở cữ trực tiếp bị thương mà hôn mê bất tỉnh, lúc đó Tần Sâm cũng đau xót vô cùng, ông trấn an thê tử, đặt tên nữ nhi là Tần Tình, nữ danh Tần Bảo, ý nghĩa là mặc kệ tương lai thế nào, nàng đều là bảo bối của Tần gia.

Mười mấy năm qua, ông cũng thật sự làm được. Dù ông hay là Tần phu nhân đều sùng đến tận xương tủy nữ nhi si ngốc, từ nhỏ không khóc không nháo cũng không nói chuyện này. Cho dù bảy năm trước tiểu nhi tử Tần Lăng ra đời, cũng không ảnh hưởng đến hiện trạng, ngược lại trong nhà nhiều thêm một "tỷ không".

Người tốt cuối cùng sẽ có báo đáp, một năm trước, Tần gia tiểu thư đột nhiên thanh tỉnh lại, làm Tần phu nhân vui quá mà khóc, Tần đại nhân cũng ngày ngày xuân phong đầy mặt, Tần tiểu công tử càng cả ngày dán chặt lấy tỷ cùng hân chơi đùa, ôn nhu mà cười với hân. Các bá tánh cũng sôi nổi mang thiện ý chúc phúc chúc mừng.

Nghe đồn Tần gia tiểu thư diện mạo cực mỹ, tính cách ôn hòa, hiện giờ mười bốn tuổi, đã có không ít công tử thiếu gia ám chỉ muốn tới cửa cầu hôn, chẳng qua đều bị Tần đại nhân đen mặt "mời" đi ra ngoài, có người chưa từ bỏ ý định cả ngày bồi hồi ở cửa Tần phủ, muốn trộm đáp lời cùng Tần gia tiểu thư, cũng đều bị Tần tiểu công tử không lớn không nhỏ "trả thù".

Từ khi Tần gia tiểu thư thanh tỉnh rồi, toàn huyện thành trở nên náo nhiệt, cũng càng thú vị.

Lý Tấn sửa sang lại bản du ký mới viết trên bàn, đi đến bên cửa sổ, nhìn trắng sáng bên ngoài, suy nghĩ có chút bay xa.

Ba năm trước đây, hân rời kinh thành, hoàng đế không muốn hân từ quan, hứa hẹn bảo lưu lại quan tịch và bổng lộc, hy vọng hân du lịch xong, còn có thể trở về làm việc. hân mấy phen chối từ không được, đành phải đáp ứng.

Ba năm này, hân đi khắp muôn sông nghìn núi, viết mấy chục quyển du ký, vẽ vô số phong cảnh mỹ lệ. một đường đi tới, hân gặp rất nhiều người, rất nhiều việc, xem thế gian vui buồn tan hợp, tâm cảnh cũng rộng mở hơn một chút, không còn giống cái xác không hồn như trước.

hân vẫn mỗi thời mỗi khắc đều nhớ nàng, lúc nhớ tới nàng vẫn đau lòng khó nhịn. Khó chịu đến mức chịu không nổi, hân liền mở những đồ du ký và tranh vẽ ra, trước không khí hư vô, ôn nhu giảng thuật tình cảnh cùng tâm cảnh lúc đó, thật giống như nàng đang ngồi ở bên hân, mắt cười cong cong nghe hân miêu tả.

Đó là động lực chống đỡ hân sống tiếp. hân đã đáp ứng nàng, nhất định sẽ cố gắng sống tốt.

Nửa tháng trước, hân đi tới huyện thành này, nơi này đối với hân không hiểu sao lại có lực hấp dẫn lớn, trong huyện trên mặt mỗi người tựa hồ vĩnh viễn đều treo nụ cười ấm áp hạnh phúc, làm hân thậm chí có ý nghĩ trường kỳ ngốc ở nơi này.

hân mua một cái tiểu viện ở phía đông thành, chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi một thời gian.

Ngày đó, Lý Tấn dậy sớm, ngoài phòng thời tiết vừa độ, ấm áp dào dạt, không biết tại sao, hân đột nhiên có hứng thú muốn đi ra ngoài dạo chơi.

trên đường náo nhiệt trước sau như một, không ít bá tánh nhiệt tình chào hỏi hân, lộ ra mỉm cười thiện ý, làm tâm tình của hân cũng nhiễm vài phần vui

sướng.

đi hơn nửa canh giờ, hân cũng có không ít thu hoạch, đang chuẩn bị xoay người trở về, lại liếc thấy cách đó không xa một cửa hàng, liền dừng bước chân.

Đó là một cửa hàng bán y phục cho nữ nhân, bên trong tụ tập không ít tiểu cô nương, sinh ý rất tốt. Nhưng cái đó hân đều không nhìn thấy, duy nhất làm hân để ý hoảng hốt, là một cái váy đỏ trên giá treo ở giữa.

Cái kia váy hình thức cũng không xuất chúng, lại làm hân nổi lên mong nhớ thật lâu trước kia, có tiểu cô nương đã từng trông mong nhìn một cái váy giống như đúc cái này, về mặt hân mộ khát vọng mà nói "thật xinh đẹp a". Lúc ấy hân liền nhớ kỹ, đợi gom đủ tiền muốn trộm đi mua, lại được báo cho biết váy kia đã bị bán, việc này cũng thành tiếc nuối trong lòng hân.

Đột nhiên hồi ức không kịp phòng ngừa làm hân có chút nóng lên. hân nhìn không được đi vào trong cửa hàng, lại có người trước hân một bước bảo chương quầy đỡ váy đỏ xuống, hân tức khắc có chút vội, vừa định thương lượng cùng người mua có thể nhường váy cho hân không, lại trong lúc đối phương lơ đãng nâng mặt thì mở miệng.

Đó là một khuôn mặt cực kỳ kiều diễm, mặt trái xoan tinh xảo, làn da trắng nõn, mày liễu như nguyệt, một đôi mắt đào hoa doanh doanh động lòng người, cái mũi tú khí, đôi môi đỏ thắm.

rõ ràng là diện mạo cực kỳ xa lạ, lại làm lòng hân đột nhiên chấn động, máu toàn thân quay cuồng sôi trào, trong mắt không chịu nổi không chế mà muốn rơi lệ, trong đầu có thanh âm không ngừng vang vọng: Là nàng sao? Là nàng sao! Có thể sao?

Nàng hình như có cảm giác, cũng giương mắt nhìn hân, đôi mắt hơi hơi tròn to.

hân nắm chặt lòng bàn tay đỏ mề hôi, hai chân không chịu nổi không chế mà đi về phía trước, mở miệng nói năng có chút lộn xộn: "cô... cô nương, xin hỏi... Nàng biết ta sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Tấn quả thực muốn cho mình một cái tát, hân rõ ràng... rõ ràng không phải muốn hỏi cái này. hân có chút ảo não, sợ bị nàng coi là đáng ngờ, rồi lại khẩn trương không biết nên nói cái gì mới tốt. hân nín thở, sợ bỏ qua bất luận một biểu tình gì trên mặt nàng, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, tim đập đến như sắp nhảy ra.

một giây, hai giây, thời gian quá chậm. Giống như thật lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt, hân rốt cuộc nhìn thấy tiểu cô nương trước mặt kia, cong khóe miệng, nhẹ nhàng cười: "Chàng nói đi? A Tấn ca ca."

PS: Đạo này mình hơi bận, không có thời gian post truyện đều như trước. Mọi người thông cảm nhé.

Có bạn sẽ thắc mắc vì sao Lý Tấn và Tấn Tinh gặp lại nhau đơn giản như vậy, đó là vì Hạ Tinh Tinh đã dùng toàn bộ điểm có được từ thế giới này đổi lấy cơ hội cho bọn họ. thật không thể không nói chưa bao giờ có người chơi hệ thống xuyên nhanh nào cool đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Phiên ngoại: Lý Tấn × Tấn Tinh (2)

Huyện lệnh Tấn đại nhân gần đây rất nôn nóng.

một năm trước, nữ nhi bảo bối của ông rốt cuộc thanh tỉnh lại, làm ông mừng rỡ như điên. Nàng sẽ mềm mại mà gọi ông là phụ thân, sẽ pha trà ấm lòng, còn giúp ông trông hải tử gần Tấn Lăng kia, quả thực làm ông hạnh phúc đến tận xương tủy, đi đường cũng như bay lên, thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy ánh mắt nhóm đồng liêu vừa hâm mộ lại ghen tị.

Nhưng hiện giờ, ông còn không kịp hưởng hết niềm vui to lớn này, nữ nhi ngoan của ông, tự nhiên có người trong lòng!

Cái này làm ông sao có thể nhẫn, Tấn Bảo mới thanh tỉnh hơn một năm, tuổi lại nhỏ, không rành thế sự, thế giới bên ngoài phức tạp, căn bản nàng không hiểu. hiện giờ nàng bắt quả chỉ đi ra ngoài một chuyến, trở về đã mất hồn mất vía, nhất định là hồn tiêu tử nào lừa gạt nàng!

Cũng may đại nha hoàn Xuân Lộ bên người nàng rất hiểu chuyện, lần thứ hai các nàng ra cửa lại gặp được người kia rồi, phát hiện không thích hợp, cho người lưu ý chỗ tiểu tử kia ở, cũng tức thời bẩm báo ông. Ông cần nhanh chóng giải quyết tiểu tử thú kia, nếu không để phu nhân biết, nàng sẽ có bao nhiêu lo lắng nha.

Tấn Sâm nổi giận đùng đùng đi tới cửa tiểu viện kia, đánh giá một phen, rất ghét bỏ mà bĩu môi, lệnh cho gã sai vặt đi theo đến gõ cửa. Chỉ chốc lát, cửa từ bên trong mở ra, một bạch y thiếu niên mở cửa, làn da trắng nõn, bộ dạng tuần tú, nhưng ở trong lòng Tấn đại nhân, càng kiên định ý tưởng hân chính là tiểu bạch kiểm lừa gạt người.

Lý Tấn thấy người đến, trong lòng hiểu rõ, hần cung kính hành lễ, mời người vào trong viện, tự mình ngâm nước trà, đúng là Long Tinh mà Tần Sâm thích uống nhất.

Tần Sâm nâng chung trà lên liếc mắt một cái, trong lòng thầm mắng Lý Tấn có tâm cơ, ông mới không tin đây là Tần Bảo chủ động nói cho hần. Chờ đối phương chủ động tự báo gia môn, Tần đại nhân bụng chén trà, trên mặt toàn là bất bẻ, tâm tình có thể nói là thập phần phức tạp.

Lý Tấn, tên này cũng không xa lạ. Tần khoa Trọng rất có tiếng, lại đúng lúc nổi bật thì từ quan đi xa. Ông từng nhiều lần khìchê chén cùng đồng liêu nhắc tới hần, cảm thán là thiếu niên anh hùng, không màng danh lợi.

Lấy lại tinh thần, Tần đại nhân lạnh mặt, buông chén trà, đã từng có bao nhiêu kính nể ca ngợi, thì hiện giờ nhìn hần ta có bấy nhiêu không vừa mắt.

Ông cau mày, rất bất bẻ hỏi hần mấy vấn đề, lại không ngờ mỗi câu đối phương đều trả lời đến giọt nước không lọt, không có sai sót, làm trong lòng ông càng thêm đề nén. không hồ đâu từng là Trọng Nguyên, tài ăn nói quả nhiên lợi hại, Tần Sâm hừ lạnh một tiếng, banh mặt rời đi.

Mới vừa trở lại Tần phủ, Tần Tinh liền ra đón, nhìn thấy nữ nhi, ánh mắt Tần Sâm sắc bén nhìn không được trở nên nhu hòa, ông sờ sờ đầu nữ nhi, mang nàng vào thư phòng.

Trong thư phòng, Tần Sâm theo thường lệ hỏi mấy chuyện hàng ngày, sau đó liền nhắc tới Lý Tấn. Ông hỏi vài câu, nàng đều áp ứng, cuối cùng ông thật sự không nín được, trực tiếp hỏi nàng có phải có tâm với hần không. Tần Tinh bị ông hỏi trực tiếp làm cho sững sốt, sau đó mặt đẹp đỏ lên, cắn môi cúi đầu. Tần Sâm thấy vậy trong lòng lộp bộp một chút, nữ nhi đây tuyệt đối là nghiêm túc đặt tâm tư vào!

Trong lòng ông hung hăng mắng Lý Tấn một phen, không tự giác ngồi thẳng về phía trước, tận tình khuyên bảo nàng: "Tần Bảo a, Lý công tử này mới đến đây nửa tháng, tương lai ai biết hần còn ngồi ở chỗ này bao lâu, huống hồ hần làm người thế nào, chúng ta căn bản không biết, con cũng không thể bị hần hoa ngôn xảo ngữ lừa đi!"

Nghe vậy Tần Tinh nhìn không được phản bác: "Mới sẽ không, A Tấn ca ca sẽ không gạt con!"

Chờ nàng phát hiện mình nói sai, đã thấy lão cha đối diện vẻ mặt khiếp sợ vô cùng, bộ dáng đau đớn vô cùng, làm nàng cảm thấy có chút ảo não, nàng vội vàng tiến lên, cố gắng an ủi phụ thân một hồi lâu, làm ra rất nhiều cam đoan, mới dỗ ông miễn cưỡng để nàng rời đi.

Lý Tấn ngồi ở trong viện dưới tàng cây quế, ngón tay gõ mặt bàn, ánh mắt không ngừng nhìn ra đại môn, hơi có chút tâm thần không yên.

Lúc này, cửa viện đột nhiên bị gõ vang, trong lòng hần run lên, lập tức đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa có hai cái gã sai vặt còn thiếu niên, phía sau đứng một nam hài mặc áo tím.

Tần Lăng từ nhỏ chính là hải tử gấu, nghịch ngợm hay gây sự, duy chỉ ở trước mặt tỷ tỷ Tần Tinh là ngoan đến không ngờ. Mấy năm trước, lúc Tần Tinh còn chưa thành tinh, vẫn chơi chung cùng hần và một đám hải tử gấu, có một tiểu mập mập từng nói, "tỷ tỷ Tần Lăng chính là đại ngốc tử không biết nói". hần biết rồi, trầm mặt, trực tiếp đánh tiểu mập mập to gấp hai lần hần đến mặt mũi bầm dập. Cuối cùng bị nói tới tai Tần đại nhân, hần còn xanh một con mắt, nghe rằng trọn mắt với tiểu mập mập đang oa oa khóc lớn kia. Từ đây, hần có danh hiệu "Phù Lương tiểu bá vương".

Giờ này khắc này, tiểu bá vương bàn tay đặt sau lưng, banh một khuôn mặt nhỏ tròn tròn, thoát nhìn thật có vài phần khí thế. hần nhìn thấy Lý Tấn, nỗ lực ngửa đầu duỗi cổ, nghiêm trang mở miệng nói: "Người chính là hần tiểu tử lừa gạt cảm tình của tỷ tỷ ta?"

Hần tiểu tử Lý Tấn trầm mặt một chút, nhìn Tần Lăng cả mặt đều sắp đỏ lên, trong lòng buồn cười, trên mặt thật ra một mảnh đạm nhiên, hần tiến lên, trực tiếp bế nó vào viện. Hai gã sai vặt hai mặt nhìn nhau, theo sát đi vào.

Tần Lăng một đường oa oa kêu to, liều mạng giãy giụa, mãi đến khi nhìn thấy đồ vật trong viện rồi đột nhiên cảm bắt.

Tần Lăng từ nhỏ có một mộng tưởng, đó chính là học cưỡi ngựa, hần cảm thấy nam hài tử cưỡi ngựa bộ dáng cực kỳ phong cách. Vốn dĩ nam hài tử tám tuổi là có thể bắt đầu học cưỡi ngựa, nhưng vóc dáng hần lớn lên so bạn cùng lứa tuổi thấp bé hơn, Tần Sâm nói cái gì cũng không cho hần học, hần buồn bực đồng thời cũng chỉ có thể cưỡi ngựa gỗ tạm đã ghiền. Nhưng mà, trong phủ duy nhất một con ngựa gỗ là Tần phu nhân cho người làm cho hần, hai tháng trước vì hần gây rắc rối bị hần cha đang khó thờ bỏ cho một riu.

Hiện giờ, trong viện Lý Tấn, bày khắp nơi, còn không phải là ngựa gỗ? Mỗi một con đều bất đồng, khí thế dâng trào, điều khác sinh động như thật, so với của hần trước kia không biết đẹp bao nhiêu, hần quả thực nhìn đến ngây người.

Hai canh giờ sau, Tần tiểu công tử nửa ảo não, nửa cảm thấy mỹ mãn mà đi ra viện.

Hai cha con làm ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên muốn giấu cũng không giấu được Tần phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Phiên ngoại: Lý Tấn × Tần Tình (3)

Kế tiếp sau khi Tần đại nhân tới viện tìm tra không có kết quả, Lý Tấn thu được bài thiếp của Tần phu nhân.

Hắn thay quần áo đẹp nhất đi tới Tần phủ, mang theo lá trà, đồ cổ Tần đại nhân yêu tha thiết, có trang sức và điểm tâm Tần phu nhân yêu thích cùng với đồ chơi Tần tiểu công tử vẫn luôn mong muốn có được.

Trong chính sảnh Tần phủ, Tần phu nhân mang theo tươi cười dịu dàng nhu hòa tới đón, phía sau đi theo là Tần Sâm đang ban mặt cùng Tần Lăng sắc mặt không quá tự nhiên. Lý Tấn trầm ngâm một vòng, chưa thấy thân ảnh tiểu cô nương, có chút mất mát, sau đó lên tinh thần khom lưng chấp tay thi lễ, Tần Sâm xú mặt trả lễ. Tần phu nhân thấy vậy liếc mắt một cái, xin lỗi cười cười với Lý Tấn: "Lý công tử, để người chê cười."

Lý Tấn vội xua tay nói: "không dám nhận, là văn bối đường đột."

Tần đại nhân ngạo kiều hừ lạnh một tiếng, xoay đầu không để ý tới hắn.

Lý Tấn sờ sờ cái mũi, đem lễ vật trong tay nhất nhất trình lên, Tần phu nhân tiếp nhận xem một lượt, trên mặt ý cười càng sâu, Tần đại nhân lại trực tiếp đen mặt, Tần Lăng sợ tới mức mới vừa vươn tay nhỏ lập tức rút trở về.

Tần phu nhân liếc mắt trừng qua một cái, Tần đại nhân ním môi, cọ xát một hồi lâu mới phiết miệng không tình nguyện nhận lấy, thuận tiện trừng mắt nhìn mắt Tần Lăng đang ôm món đồ chơi vui mừng.

Sau khi ngồi xuống, Tần phu nhân và Lý Tấn hàn huyên vài câu, sau đó nói đến chính sự.

Lý Tấn nghiêm chính sắc mặt, vạn phần chân thành mở miệng: "Phu nhân, ta thật tình ái mộ Tần cô nương, cũng thành tâm muốn cưới nàng làm vợ." Sau đó, từ trong lòng hắn lấy ra một cái hộp gỗ, bên trong là toàn bộ thân gia của hắn. Hắn cho thấy mình đến nay không có thiếp thị cùng thông phòng, cuộc đời này chỉ cưới một thê.

Hành vi này, làm Tần phu nhân khó được sững sờ một chút, sau đó trên mặt thần sắc chân thành hơn rất nhiều. Bà lại hỏi kỹ hắn một ít vấn đề, sau đó kinh ngạc phát hiện, tuy rằng hắn và Tần Bảo mới nhận thức không mấy ngày, lại rõ như lòng bàn tay về sở thích của nữ nhi, có thể thấy được hắn dụng tâm. Chuyện về Lý Tấn bà cũng biết chút ít, thẳng thắn mà nói, lấy lịch duyệt của bà, ba cảm thấy thiếu niên trước mặt, đối với Tần Bảo là lựa chọn không tồi. Bất quá...

"Mạo muội hỏi một câu, Lý công tử bao nhiêu niên kỷ?"

"Văn bối hiện giờ hai mươi hai."

Tần phu nhân tay bưng chén trà ngừng lại, ho nhẹ một tiếng: "Việc Tần Bảo, nói vậy Lý công tử cũng đã có hiểu biết. Đứa nhỏ này làm ta đau lòng nhất, hiện giờ đã tốt rồi, nhưng ta lại luyến tiếc gã nàng sớm, đợi nàng cập kê còn muốn ở lâu thêm hai năm. Lý công tử hiện giờ... Khụ, hiện giờ tuổi tác cũng không nhỏ, không biết...?"

một câu tuổi tác không nhỏ, làm Lý Tấn luôn luôn điệu ngữ liên châu khó được trong lòng có chút phát khổ, Tần Sâm và Tần Lăng bên cạnh chớp đôi mắt sáng, liên tiếp gật đầu, thâm than không hổ là phu nhân (mẫu thân).

Lý Tấn ngăn chặn cảm xúc chưa xót cùng mất mát trong lòng, đứng dậy cung kính nói: "Văn bối nguyện ý chờ, hết thảy nghe theo phu nhân an bài."

Tần phu nhân vừa lòng gật đầu, đến đây, hôn sự hai người rốt cuộc định ra.

Được Tần phu nhân cho phép, Lý Tấn lập tức chạy như bay đến hoa viên, rốt cuộc gặp được cô nương tâm tâm niệm niệm. Tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào với hắn, trong nháy mắt, mấy ngày nay khăn trương, lo lắng cùng một chút ủy khuất kia, hết thảy hóa thành hư ảo.

Hắn chậm rãi tiến lên, khắc chế xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực, si ngốc nhìn nàng, rõ ràng khuôn mặt hoàn toàn bất đồng, nhưng ý cười trên mặt nàng, chút nghịch ngợm trong mắt, đều quen thuộc, làm hắn vừa thấy, trong mắt rốt cuộc nhìn không được gì khác.

Tần Tình nhìn xung quanh một phen, sau đó lôi kéo ống tay áo hắn, mang theo hắn đi vào một đình hóng gió. Hai người rốt cuộc có thời gian ngồi xuống nói chuyện.

Nàng nói cho hắn, một năm trước nàng mới tỉnh lại, phát hiện mình thế nhưng thành Tần gia tiểu thư. Thực sự lấp bấp kinh hãi là Tần phu nhân và Tần đại nhân dùng quan tâm ấm áp cùng bao dung làm nàng chậm rãi thả lỏng. Nàng chưa bao giờ từng được cảm nhận tình thương của cha, tình thương của mẹ, thậm chí là quan tâm của đệ đệ, ở chỗ này tất cả đều có, nàng cảm thấy hạnh phúc, lại cũng sợ hãi áy náy. Đến một ngày, nàng có một giấc mộng, trong mộng có một thứ rất kỳ quái, bay trong không trung còn có thể nói chuyện, nói cho nàng, Tần Tình chính là chuyển thế của nàng ấy, bởi vì nàng ấy biến thành nữ quý không thể đầu thai, mới làm nàng ngu dại, hai nàng vốn là một thể. Từ đây, nàng rốt cuộc mới yên tâm.

"A Tấn ca ca, mấy năm nay, chàng sống tốt sao?"

"Ta sống rất tốt. Ngoan Bảo, ta nghe lời nàng, đi xem rất nhiều phong cảnh, ta đều vẽ lại, lần sau mang đến cho nàng xem."

"Được." Tần Tình dùng sức gật đầu, không hỏi nếu hắn sống tốt, vì sao gầy nhiều như vậy. Mà đời đề tài đi, hỏi cha mẹ nàng đến cùng nói gì với hắn.

Lý Tấn cười nói cho nàng, hôn sự bọn họ định rồi, bất quá thành thân phải đợi ba năm sau, nói đến lời Tần phu nhân đã nói, Lý Tấn có chút buồn bực.

Tần Tình thấy vậy bật cười, nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ánh sáng giao hoạt: "Bây giờ A Tấn ca ca so với ta lớn hơn tám tuổi, thực là già hơn."

Nhìn bộ dáng nàng sung sướng, Lý Tấn sao bỏ được so đo cùng nàng, chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại, hắn cười cợt cái mũi nàng, bất đắc dĩ nói một câu "Nghịch ngợm", tựa như thật lâu trước kia. Hai người nhìn nhau cười, trong mắt tràn đầy tình ý.

"Khụ khụ." Tiếng nghiêm túc ho khan đánh vỡ bầu không khí kiêu diễm, Tần đại nhân sụ mặt đứng ở dưới bậc thang ngoài đình, "Lý công tử, hôm nay sắc trời cũng không còn sớm, người cần phải trở về."

Lý Tấn nhìn ánh mặt trời chiếu sáng trên cao, trong lòng thờ dài, lưu luyến không rời nhìn tiểu cô nương bên cạnh vò tay áo muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ hành lễ cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phiên ngoại:Lý Tấn × Tần Tình (4)

Hôn sự định ra rồi, không nói các công tử ca trong huyện bóp cổ tay thờ dài như thế nào, cảm thán bị một tiểu tử bên ngoài đoạt trước. Lý Tấn làm nhân vật chính lại ngày ngày tươi cười, hẳn rồi cuộc có lý do quang minh chính đại chạy đến Tần phủ, hận không thể ở cửa Tần phủ dựng trại đóng quân.

Ví như hiện tại, Lý Tấn đang cầm quyền tranh vẽ và du ký, giảng thuật sinh động như thật cho Tần Tình, thường thường chọc nàng nhấp môi cười, Tần Lăng bên cạnh đứng đưa chân gần cũng nghe được mùi ngon.

một canh giờ qua, hẳn rồi cuộc nói xong một quyển trong tay. hắn quá thích nàng ngâm cười chuyên chú nghe hắn kể chuyện xưa, so với vô số lần tương tượng đều chân thật, tốt đẹp hơn, làm hắn không dời được ánh mắt, trong lòng đầy đến sắp tràn ra. hắn nhìn không được buông bức họa, nâng tay lên nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

"Ngoan Bảo, nàng thật là đẹp."

Tần Tình đỏ mặt cúi đầu, nhẹ nhàng xô đẩy hắn một chút: "Đừng như vậy, đệ đệ ở đây."

một bên Tần Lăng sắp bị phấn hồng bay khắp nơi của bọn họ bao phủ, nó lẳng lẽ trợn trắng mắt, nghĩ thầm đã hơn một tháng, ngày ngày như vậy, cũng không ngứa sao.

Nó nhìn Lý Tấn sử ánh mắt với mình, ở trong lòng tính toán, một tháng này hắn ta trộm đưa cho mình các loại đồ chơi, rồi rầm một hồi, mới lưu lại một tiếng mắng rồi trượt xuống ghế.

"Tỷ tỷ, ta đột nhiên nhớ ra còn có việc muốn tìm mẫu thân, các người cứ tiếp tục"

"Ai, đứa nhỏ này. Chạy chậm một chút nào"

"Biết rồi"

Tần Lăng chạy ra khỏi nhà, ngẩng đầu nhìn không trung thờ dài, vẫn là bên ngoài tốt. Tỷ tỷ cùng với tỷ phu tương lai thật là quá ngầy, hẳn rồi cuộc chịu không nổi, ừ, phải đi tìm mẫu thân ôm một cái mới có thể tốt lên!

hắn vừa nghĩ đã nhấc chân đi đến viện của Tần phu nhân, ai ngờ mới vừa vào, đã nhìn thấy mẫu thân đang đưa lưng về phía mình, bị lão cha mặt dày mày dạn, về mặt nhọn nhọn ôm chặt cứng. Thấy hắn tiến vào, Tần đại nhân trừng mắt, không tiếng động làm ra một khẩu hình: "Cút!"

Tần tiểu công tử trong lòng cứng đờ, cũng không dám không theo, hắn nhìn khuôn mặt bánh bao mượt mà, thầm mắng một câu "Già không biết xấu hổ", ỳu khuất rồi khỏi viện của Tần phu nhân, chậm rãi đi đến dưới tàng cây bên cạnh ao trong phủ, ưu thương mà thờ dài.

Ai, tiểu Hoa muội muội cách vách đi ra ngoài du ngoạn khi nào mới có thể trở về a.

Giờ phút này, trong sương phòng Tây Uyển, đôi tay Tần Tình đang gặt gao túm vạt áo Lý Tấn, ngửa đầu thừa nhận hắn trúc trắc trung mang theo chút vội vàng hôn nàng.

Sau một giây Tần Lăng rời đi, Lý Tấn không khắc chế được mà ôm nàng vào trong ngực, cái mũi dán sát vào tóc nàng dùng sức hít vào một hơi, là hương hoa lải lải quen thuộc. thật tốt, từ khi mới gặp đến bây giờ, nhiều ngày như vậy, rồi cuộc nàng ở trong ngực hắn. thật vất vả chờ tới lúc Tần Sâm khó được thả lỏng, cơ hội như vậy há có thể lãng phí.

hắn cúi đầu nhìn tiểu cô nương, lẳng lẳng rúc vào trong ngực hắn, ngoan ngoãn đến không được. Lông mi thật dài run lên run lên, run đến trong lòng hắn ngứa ngáy vô cùng, hắn do dự vài giây, rốt cuộc quyết định thuận theo tâm ý mình, nhẹ nhàng nâng cầm nàng, đầu tới gần một chút, sau đó có một màn hiện tại này.

Tiếng "Tầm tắc" ái muội, ở trong phòng yên tĩnh đặc biệt vang dội.

Khoang miệng bị lưỡi hắn bá đạo xâm chiếm, nhẹ nhàng liếm mỗi một tác trong miệng nàng, cuối cùng ôm lấy cái lưỡi nàng, quấn quanh cùng múa.

"Phanh phanh phanh phanh — —"

Là tìm ai đập? Nhanh như vậy, lộn xộn như vậy.

"Ồ, ư..."

Qua một lúc lâu, Tần Tinh rốt cuộc thở không nổi, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, lập tức mềm mại ngã vào ngực hắn.

Vốn dĩ nhu hương trong ngực, hôn cô nương mình âu yếm, đã làm Lý Tấn vừa ngọt ngào lại vừa tra tấn, hiện giờ một tiếng rên rỉ này, quả thực muốn mệnh hắn, lửa cả người càng ngày càng vượng, hạ thân thẳng tắp dựng đứng lên, vừa trướng lại đau, nhưng hắn sợ dọa đến tiểu cô nương, đành phải cứng rắn chịu đựng.

Hai người ôm ấp cùng nhau, Tần Tinh làm sao thật sự không có cảm giác. Nàng xấu hổ, gương mặt càng hồng, nhưng nhìn hắn nhẩn đến trán đầy mồ hôi cũng vẫn không nói gì, trong lòng cảm động lại đau lòng.

Lúc trước mẫu thân đã ẩn ẩn vỗ lòng ở phương diện nào đó, cũng dặn dò nàng vạn không thể tùy ý giao ra thân mình. Nhưng mà, A Tấn ca ca vất vả như vậy, có lẽ, có biện pháp khác.

"A... A Tấn ca ca, ta... ta giúp chàng đi." Nàng bótay xuống, thấp giọng nói.

Nghe vậy Lý Tấn đột nhiên nâng đầu, run giọng nói: "Ngoan Bảo... Nàng..."

"A Tấn ca ca... Ta... Ta không muốn chàng khó chịu..." Tiểu cô nương cúi đầu cắn môi, hai lỗ tai nhỏ đỏ rực.

Lý Tấn mím môi, trong đầu đấu tranh kịch liệt, cuối cùng, dục vọng hùng hực chiến thắng lý trí. Hắn nhe răng kéo tay nhỏ của nàng, chậm rãi đặt lên chỗ cứng rắn ở hạ thân.

Cách quần áo đã có thể cảm giác được nóng bỏng, thô dài cứng rắn, lại còn nhẹ nhàng nhảy lên.

Tay nhỏ mềm mại mới vừa nắm chặt nơi đó, Lý Tấn thoải mái thở dài một tiếng, sau đó để tay nàng bao lấy, chậm rãi hoạt động trên dưới.

"Ừ... Ngoan Bảo... thật thoải mái... A..."

Lý Tấn nhắm hai mắt ngâm khế, trên mặt tuần tú nhiễm hồng nhạt.

Tần Tinh quay đầu đi, đôi mắt đảo loạn khắp nơi không dám nhìn hắn, trên mặt quả thực sắp thiêu cháy. Thanh âm của A Tấn ca ca, quá mê người...

Dần dần, hai tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

"Ách... A..."

Cùng với một tiếng gầm nhẹ, Lý Tấn cả người run lên, sau đó Tần Tinh cảm giác được tay nóng lên, ẩm ướt, nàng khẽ nhếch miệng, ngo ngác nhìn điểm điểm bạch trọc trên tay.

Lý Tấn cuống quýt lấy khăn tay từ trên bàn, vội vã hỗn loạn thay nàng chà lau sạch sẽ, trên mặt hiện lên một tia ảo não.

"Thực xin lỗi, Ngoan Bảo, là A Tấn ca ca không tốt, làm nàng sợ."

Tần Tinh nghe vậy trong lòng âm áp, chủ động vuron hai tay ôm lấy eo hắn.

"không sao, A Tấn ca ca. Chàng thích, ta đều nguyện ý làm cho chàng."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phiên ngoại: Lý Tấn × Tần Tình (5) kết thúc

Mùng bảy tháng bảy, ngày hội thất tịch.

Năm nay huyện Phù Lương thất tịch náo nhiệt hơn bình thường, bởi vì hôm nay là ngày đại tiểu thư Tần phủ cùng Lý phu tử đại hôn.

trên đường phố tràn đầy màu đỏ vui mừng, trên mặt mỗi người tràn đầy vui sướng và chúc phúc.

nói đến Lý phu tử, ba năm trước đây vào huyện Phù Lương. Lúc đó, hắn vừa tới huyện không bao lâu, liền đính hôn cùng Tần tiểu thư, tiện sát rất nhiều người, về sau hắn ở trong huyện mở học đường. Lý phu tử tính tình ôn hòa, học thức uyên bác, lớp học của hắn không chỉ đơn giản dễ hiểu, còn đề cập không ít việc kỳ văn ở đại giang nam bắc ít người biết đến, thực được bọn học sinh thích. Hơn nữa có người nghe được phu tử này là Trạng Nguyên mấy năm trước, các bá tánh đối với hắn càng kính nể, đều cảm thấy, người tốt đẹp như vậy cùng Tần tiểu thư thật là xứng đôi.

Lúc này, bọn học sinh đều mặc tiểu hỉ bào, cầm tay nhau ở cửa Tần phủ, nhón chân nhìn xung quanh.

"Tới! Tới! Tần lang quan tới!"

một tiểu tử béo đột nhiên hưng phấn kêu to, mọi người giương mắt nhìn lên, cũng không phải sao, cách đó không xa, đội ngũ đỏ rực mệnh môn mà đến.

Lý Tấn xoay người xuống ngựa, nhìn cách đó không xa có một bóng hình xinh đẹp được Tần Sâm dắt, người mặc váy đỏ, đội khăn trùm đỏ, trong lòng vui sướng, kích động cảm xúc không ngừng quay cuồng.

hắn nắm chặt tay, nỗ lực làm mình trấn định đi về phía nàng.

Tần Sâm khó được đỏ hốc mắt, trong lòng hiện lên thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng, ông dùng sức vỗ vỗ bả vai Lý Tấn.

Hết thảy đều không nói gì.

Lý Tấn thần sắc trang trọng dắt tiểu cô nương, đỡ nàng lên kiệu hoa.

Trong phòng nhà họ Lý, Tần Tình đôi tay nắm chặt ngồi ở trên giường, ngượng ngùng lại khăn trương.

Tiếng bước chân dần dần truyền đến, dừng ở trước mặt nàng, hô hấp hơi hơi dồn dập, nàng cơ hồ có thể cảm giác được ánh mắt cực nóng trên đỉnh đầu.

Sau đó, trước mắt sáng ngời, khăn đỏ được nhấc lên, nàng theo bản năng ngẩng đầu, thiếu niên trước mặt ôn nhu mỉm cười, đúng là A Tấn ca ca của nàng.

"Ngoan Bảo, nàng thật đẹp."

Lý Tấn nhìn ngây ngốc, bất giác đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra, các nữ quyến trong phòng cười nhem một trận, Tần Tình đỏ mặt chôn đầu xuống.

Lý Tấn lúc này mới phản ứng lại, trong phòng có không ít người, hắn ửng đỏ mặt, đi lên trước, cầm lấy khay rượu giao bôi, đưa cho nàng.

Nâng chén, đối ẩm.

Bà mối ở bên cạnh vui sướng nói cát lợi, Lý Tấn lại đầy đầu óc chỉ có tiểu cô nương e thẹn trước mặt, cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ. cô nương hắn yêu hai đời, rốt cuộc thành tân nương của hắn.

Đến khi ngoài cửa có người thúc giục, hắn mới kiềm chế không nổi trong lòng, sờ sờ đầu nàng, đi đến đại sảnh.

Chờ đến lúc Lý Tấn một lần nữa trở lại tân phòng, tiểu cô nương của hắn đã rửa mặt thay đổi xiêm y, tựa ở mép giường ngủ ngon lành.

Tâm hắn lập tức mềm mại, nghĩ thầm cả ngày nay tiểu cô nương sợ là mệt muốn chết rồi.

hắn cúi đầu hôn hôn gò má nàng đỏ bừng, đi vào phòng trong rửa mặt.

Tần Tình mơ mơ màng màng tỉnh lại, Lý Tấn vừa vặn từ phòng trong đi ra.

"Tình."

Tần Tình gật gật đầu, ngồi dậy theo bản năng vươn tay muốn ôm một cái.

Lý Tấn cười nhẹ một tiếng, bò lên trên giường, ôm nàng vào trong ngực.

"Ngoan Bảo, ta thật vui vẻ. Nàng rốt cuộc là của ta."

Tần Tinh ngẩng đầu, đối diện ánh mắt hần nhu hòa.

Trong lòng vừa động, nàng ngửa đầu hôn lên khóe miệng hần.

Tay Lý Tấn ôm nàng run lên, sau đó đảo khách thành chủ, ngậm lấy môi nàng định rời đi, cọ xát mát vào, ôn nhu triển miên.

Chờ đến lúc hai người tách ra, Tần Tinh đã thờ hồn hần bị hần áp đảo dưới thân.

"Ngoan Bảo..." hần nhìn tiểu cô nương dưới thân sắc mặt đỏ hồng, lẩm bầm nói, "Đêm nay là đêm chúng ta động phòng hoa chúc."

Vừa nói, ngón tay thon dài đi đến vạt áo, nhẹ nhàng kéo, quần áo tầng tầng chảy xuống, thân thể tuyết trắng hoàn toàn triển lộ.

Tần Tinh ngượng ngừng vờn hai tay muốn che trước ngực, lại bị hần ngăn lại.

Tiểu cô nương từ nhỏ được nuôi dưỡng cẩn thận, bởi vậy phát dục đặc biệt tốt. Làn da trắng nõn sáng trong, đặc biệt là hai luồng trước ngực kia, vừa lớn vừa tròn, cực kỳ mê người.

Bị cảnh đẹp trước mắt cướp đi hô hấp, trong nháy mắt, Lý Tấn cảm thấy máu cả người đều đi xuống, nhin suốt ba năm, lúc này sao có thể thờ ơ. hần đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy một viên.

"Ồ..."

Hai điểm trước ngực bị liếm mát qua lại, hai vú càng bị hần ôm trong tay, vuốt ve xoa bóp, xâm xức tê dại xưa nay chưa từng có làm nàng ức chế không được phát ra tiếng than nhẹ xầu hổ.

Hai viên anh đào bị hần hút hơi hơi sưng lớn đứng thẳng, nhũ thịt tuyết trắng vừa mềm vừa mịn, khôngngừng từ trong kẽ ngón tay hần khép mở tràn ra. Bàn tay ấm áp khô ráo đi xuống một chút, lướt qua bụng nhỏ, run rẩy lột quần lót. hần nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra, hai cánh phấn nộn gắt gao khép kín, sạch sẽ không có lông, bị hần nhìn chăm chú nóng bỏng, run nhè nhẹ.

Lý Tấn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hạ thân nàng, nơi đó thật nhỏ, làm thế nào cho vào được?

hần thử vờn một ngón tay, nhẹ nhàng động, thấy trên mặt nàng không có vẻ không ổn mới đưa mộtchút vào trong. Mới vừa vào một đốt ngón tay, hai chân tiểu cô nương run lên khê kêu ai ai, hần chỉ có thể vừa hôn nàng làm nàng thả lỏng, vừa gian nan khuếch rộng, thật chặt! Cũng may hoa huyết vì động tình dần dần chảy ra mật dịch, có bôi trơn, hần rốt cuộc đem một ngón tay cắm vào, chậm rãi trừu động.

"Ồ... A Tấn ca ca... Ta khó chịu..." Tiểu cô nương lác lư đầu, khuôn mặt nhỏ mỹ diễm hiện lên mê mang, thấp giọng khóc nức nở.

"Ngoan... Bảo bảo... một hồi liền tốt." Lý Tấn nhẹ giọng dỗ, thái dương dần dần toát ra mồ hôi, thẳng đến khi hai ngón tay cũng đi vào, mới dám trừu động nhanh hơn, xoay tròn, đảo lộn, nhẹ vuốt.

"Ư... A... A..." Tiểu cô nương cả người run lên, hạ thân trào ra đại sóng mật dịch, khoái cảm chưa bao giờ từng có cuộn cuộn đến, nàng kiều suyễn, hai mắt thất thần nhìn lên phía trên.

Lý Tấn rút ngón tay ra, tùy ý lau vài cái, nhanh chóng cởi quần áo. Hạ thân đã sớm trưởng đau.

Dù ba năm này giúp hần thủ giao rất nhiều lần, nhưng thật nhìn thấy đại gia hòa kia, nàng vẫn theo bản năng hít một hơi.

côn thịt hồng nhật lại thô lại trường, gân mạch vờn quanh, nhếch lên đâm ra bên ngoài, chảy ra vài giọt chất lỏng.

Tần Tinh nuốt nuốt nước miếng, trong mắt hiện lên sợ hãi, thân mình không tự giác dūra ra sau.

"Ngoan Bảo..." người trước mặt ỳm khuất mở miệng, làm nàng không đành lòng né tránh. Nàng cắn môi dưới, nhớ tới hần ả nhân ba năm, chung quy là đau lòng nhiều hơn sợ hãi.

Thấy nàng không tránh né, Lý Tấn trong lòng vui vẻ, nhẹ nhàng kéo chân nàng ra, để cự vật ở giữa hai chân nàng. Qua lại cọ xát thật lâu, đến khi toàn bộ côn thịt đều dính đầy hoa dịch, hần mới thật cẩn thận chọc vào trong.

"A! Đau quá."

Quy đầu chen vào trong huyết, hoa huyết kịch liệt co rút lại, Lý Tấn quyết tâm, dùng sức đâm về phía trước phá tầng lá mỏng kia.

"Ồ... Đau... A Tấn ca ca... Ta đau..." Tần Tinh vận vẹo thân thể, cảm giác hạ thân xé rách làm nàng nhin không được roi lệ, thấp giọng cầu xin.

Lý Tấn giờ phút này cũng không chịu nổi, bên trong nàng nhỏ hẹp không thể tưởng tượng, lại ướt lại trơn, nuốt hần phát đau.

hần cắn răng rời khỏi một chút, vờn một tay nhẹ nhàng xoa động hoa châu kiều nộn, chờ tới khi chảy ra càng nhiều hoa dịch, hần mới chậm rãi đưa đầy lên.

Tần Tinh hai tay nắm chặt khăn trải giường, cau mày nâng eo phối hợp hấn trừu động.

Còn không được vài cái, hấn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, sau đó nàng cảm thấy giữa hai chân nóng lên.

Nàng sùng sốt, chờ phản ứng lại, liền nhìn thấy khuôn mặt hấn tuần tú chậm rãi nhiễm xấu hổ buồn bực, không nhìn nổi bật cười, phía dưới giống như cũng không đau nữa.

hấn đột nhiên ngừng đầu, làm bộ hung ác trừng mắt nhìn nàng một cái, vỗ nhẹ một chút ở trên mông nàng, sau đó còn thịt còn ở trong cơ thể nàng nháy mắt lại sung huyết lớn lên, chậm rãi động đậy.

Lúc này đây rõ ràng không đau như vậy, mà xát mang đến khoái cảm tê tê đại đại, nàng không chịu được nhẹ giọng rên rỉ.

Thấy trên mặt nàng bắt đầu có hương thụ biểu tình, Lý Tấn không nhẫn nại, bên hông dùng một chút lực, hung hăng căng ra từng tầng nếp uốn, cắm vào chỗ sâu bên trong.

"Ừ... A... thật trưởng... A..." Tần Tinh run run rẩy rẩy ôm cổ hấn, thân mình theo động tác của hấn nhẹ nhàng phập phồng, mắt đảo hoa doanh doanh dần dần nhiễm mê mẩn.

Lý Tấn nâng vòng eo nàng mềm mại, cúi đầu liếm hôn cổ nàng, hạ thân dùng sức làm hoa huyết nàng, cảm giác sáng khoái một đường lên đến da đầu.

"Ừ... Ngoan Bảo... Nàng thật chặt... thật thoải mái..."

Tiểu cô nương kiều mị rên rỉ, triền miên đứt quãng, tận xương, với hấn mà nói, là thói tình được lợi hại nhất trên đời này. hấn cảm một chân nàng, đột nhiên nâng lên, còn thịt tiến càng sâu, điên cuồng luật động.

"A... A Tấn ca ca... Chậm một chút... A... Chậm một chút..."

trên người đột nhiên động tác cuồng dã làm Tần Tinh ngăn không được hét lên, hoa huyết không ngừng trào ra xuân thủy, ướt hoạt vô cùng, bị hấn đảo lộn vẩy ra khắp nơi, còn thịt cũng bị nhiễm thủy lượng.

"Ách... A... Ngoan Bảo... Thoải mái sao... A Tấn ca ca làm nàng thoải mái sao?"

Lý Tấn cắn răng hỏi, mỗi một lần thâm nhập, hấn có thể cảm giác được thịt non bên trong gắt gao hấp thụ hấn như thế nào, cơ hồ không muốn hấn rời đi. Làm hấn không ngừng dùng sức, hung hăng thâm nhập, đảo lộn.

"Ồ ô... Quá sâu... Hừ... A... không được..."

Tần Tinh thân thể mềm mại run rẩy càng lợi hại hơn, mỗi một lần hấn tiến vào đều tàn nhẫn lại sâu, mỗi lần đều cọ vào điểm mẫn cảm, làm nàng thét chói tai tiết thân.

"A..."

Lý Tấn kiệt lực nhìn xuống xúc động bất tỉnh, làm như bị kích thích, thâm nhập liên tục một khắc, hơi rút ra, lại đâm nàng không ngừng lắc đầu hét lên, mặt dịch ướt hoạt trào ra, hoa huyết co rút mãnh liệt. Nàng khóc kêu cầu hấn bỏ qua nàng, nam nhân ngày thường ôn hòa giờ phút này lại không dao động, động thân một cái tiến vào chỗ sâu nhất của nàng, biên độ thọc vào rút ra càng mãnh liệt, hai cái trứng không ngừng đánh vào giữa hai chân nàng, rung động bạch bạch.

"A a a... A..."

Hai chân bị tách ra đến lớn nhất, chỗ sâu trong nhụy hoa bị vô tình đẩy ra liên tục, hai vú bị đâm đong đưa trên dưới, nàng mang theo tiếng khóc hét lên, hai chân đột nhiên banh thẳng.

"Bảo bảo ngoan, thoải mái sao? Còn cảm thấy ta già sao? Hừ? Còn cảm thấy ta già sao?" hấn thô suyễn hỏi bên tai nàng.

"Ồ... A Tấn ca ca... Ta sai rồi... A... Chàng một chút cũng... A... không già... A..."

Tần Tinh trong tiến công mãnh liệt liên tục bại lui, hạ thân một mảnh hỗn độn, hai chân run lên, cả người run rẩy tới đỉnh điểm.

"Ách... A..."

Lý Tấn cuối cùng đâm sâu một cái, trong đầu một mảnh bạch quang hiện lên, mắt không chế mà phóng xuất ra toàn bộ tinh hoa.

"Ngoan Bảo, ta yêu nàng." —————

Chuyện xưa của A Tấn ca ca và Ngoan Bảo kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (1)

Hạ Tinh Tinh thoát ly thân thể Lý Uyển Tinh, về lại không gian, trong lòng khô sở, không nở, cảm xúc tan nát vẫn như đang tồn tại, làm cô đồ hốc mắt, cô nhắm mắt, lần thứ hai mở mắt ra thì cảm xúc đã bị cô cưỡng chế áp xuống.

“Hệ thống, thanh trừ toàn bộ ký ức liên quan đến Khương Hạo trong đầu tôi đi.”

“Ký chủ, cô...”

“Tôi không có biện pháp.” Hạ Tinh Tinh cắt lời nó, nắm chặt bàn tay, trong mắt dâng lên mờ mịt bất lực làm hệ thống thấy cũng co rút trong lòng, đây là ký chủ đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ rồi khô sở như thế, dù sao cũng là thật tình trả giá tình cảm, “Nếu không quên được hẳn, tôi căn bản không thể chuyên tâm đi công lược người khác.”

“Được rồi.” Hệ thống nhắm mắt mặc niệm vài câu, vừa nháy mắt, Hạ Tinh Tinh chỉ cảm thấy có một khối gì trong lòng vừa biến mất, ngay sau đó mọi cảm xúc tiêu cực tiêu tán sạch sẽ.

”Đình! Nhiệm vụ thế giới nhất đã hoàn thành, đối tượng công lược đạt hạnh phúc 100%, tiến độ hoàn thành 100%, đạt được 800 điểm, đã khấu trừ.

Rà quét tư liệu ký chủ như sau:

Họ tên: Hạ Tinh Tinh

Giới tính: Nữ

Tuổi: 20

Dung mạo: 30

Trí lực: 25

Vũ lực: 10

Điểm: 0

Kỹ năng cá nhân: nha hoàn cấp hai

Kỹ năng phụ: Thân kiều thể nhuyễn, mật huyết sinh hương

Thuốc viên cất vào kho: Tránh thai (2 viên)

Hạ Tinh Tinh nhìn kỹ năng kia hai lần, rút rút khóe miệng.

“Người triệu hoán của thế giới ở nơi nào?”

“Tích — —”

Trước mặt chậm rãi xuất hiện một thiếu nữ mặc váy liền màu trắng, tóc quấn màu nâu, mắt tròn, cái mũi tinh xảo, trên mặt mang theo chút trẻ con tròn trịa, phi thường đáng yêu, nhưng lúc này sắc mặt cứng đờ, hai mắt vô thần, hắc khí bao quanh.

Hạ Tinh Tinh than nhẹ một tiếng, vươn ngón trỏ chạm nhẹ vào giữa trán cô ấy, trước mắt lập tức xuất hiện một hình ảnh.

Trong kho hàng bỏ hoang, một cô gái trẻ bị trói ở trên ghế, đứng là người triệu hoán.

Trước mặt cô ấy là một cô gái diện mạo mỹ miều, giờ phút này cô ta sắc mặt nghiêm chỉnh vận vẹo nói với cô gái trẻ bị trói: “Sở Mộc Tinh, bằng cái gì cô bá chiếm vị trí hôn thê của Tàn thiếu! cô biết không! Tôi mang thai, anh ấy vốn có thể cưới tôi! Nhưng hiện tại bởi vì có cô, anh ấy bảo tôi bỏ đứa bé đi! còn nói, cô có đáng chết hay không!”

cô gái trẻ bị trói, cũng chính là Sở Mộc Tinh, trên mặt hoàn toàn tiêu tụy, trong mắt to hiện lên thống khổ, cô ngơ ngẩn nhìn người trước mặt bụng hơi hơi phồng lên, cười khổ nói: “cô sao biết là tôi bá chiếm? Tôi cũng muốn từ hôn a.”

“cô nói cái gì?” cô gái đó cau mày, sau đó trên mặt hoàn toàn không thể tưởng tượng, “Ý của cô là cô muốn từ hôn, Tàn thiếu không đồng ý? Ha ha ha ha, Sở Mộc Tinh cô điên rồi sao, hay là bị vọng tưởng? Ai cũng biết Tàn thiếu đối với cô căn bản không có cảm tình, lúc trước còn không phải

là cô buộc hăndính hôn!”

cô ta đi lên trước Sở Mộc Tinh từ trong túi móc ra di động của cô, âm hiểm cười nói: “Tôi thật muốn nhìn, xem Tần thiếu ít nhiều có để ý cô, vị hôn thê này!” nói xong cô ta tìm được tên Tần Cảnh Chi, nhấn số.

Điện thoại thông, chuông đổ mấy hồi, lại không ai tiếp nhận.

“Ha ha ha, thấy chưa? anh ấy căn bản không để ý cô!” cô ta sung sướng cười to, mặt đầy châm chọc.

Sở Mộc Tinh vô lực nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một đại hán thần sắc hoảng loạn từ bên ngoài xông vào: “Tiểu thư, không tốt, dưới lầu có rất nhiều người mặc đồ đenđătới!”

“Sao có thể? Nơi này không phải là công trường bỏ hoang sao?” cô ta sững sốt, nhú nhú mày, “Có nhìn ra là ai tới không?!”

“Hình như là... là Phó tổng tài.”

“Cái gì?!” cô ta lập tức quay đầu nhìn về phía Sở Mộc Tinh, “Họ Phó không phải tình cảm bất hòa với côsao? Sao hán có thể đến? Sao hán biết cô ở chỗ này?” cô ta không thể tin thét lên, thần sắc có một chút hoảng loạn, hung ác nhìn Sở Mộc Tinh trên mặt cũng khiếp sợ, chung quy vẫn không cam lòng, “anh, mang theo cô ta đi.”

“Tiểu thư...”

“Thế nào? bây giờ tôi không thể sai sử anh sao?!”

“không... Thuộc hạ không dám” Hán tử áp úng lắc đầu, nhận mệnh tiến lên túm Sở Mộc Tinh, kéo cô đưa phía trước.

Mới vừa đi vài bước, lại có mấy hán tử hoang mang rối loạn chạy tới: “Tiểu thư, không tốt. Dưới lầu tất cả cửa ngầm đều bị bao vây!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (2)

cô ta nghe vậy ngừng bước, ngón tay run rẩy, rồi đột nhiên quay đầu lại nảy sinh ác độc quăng mấy cái tát vào Sở Mộc Tinh: “không nghĩ tới, Phó Vân Hàn vì cô thế nhưng xuất động nhiều người như vậy! côcũng thật có bản lĩnh!”

cô ta lệnh cho hán tử áp Sở Mộc Tinh đi đến bên cửa sổ, để cô ở cửa sổ, bậc cửa sổ rất thấp, gần dưới đầu gối cô. Dưới lầu đổ mấy cái xe hơi, bên cạnh đứng một hàngngười áo đen, cầm đầu chính là mộtnười đàn ông diện mạo anh lãng, mặt không biểu tình.

Sở Mộc Tinh ngốc lẳng nhìn người kia, trong mắt hiện lên hận ý, mê mang và khó hiểu, còn có một tia lo lắng cơ hồ nhìn không ra.

Thấy Phó Vân Hàn, trong mắt cô gái kia xẹt qua một tia sợ hãi, cô ta chậm rãi thở hắt ra, ngay sau đó trước mặtngười dưới lầu, bóp cổ Sở Mộc Tinh, người đàn ôngdưới lầu thấy vậy đôi mắt híp lại, lập tức người phía đối diện làm ra dấu hiệu tạm ngừng.

cô ta nhẹ nhàng thở ra, trong lòng càng thêm ghi hận, bằng cái gì, bằng cái gì Sở Mộc Tinh có thể có gia thế tốt đẹp, có thể trở thành hôn thê của Tần thiếu, thậm chí đến Phó Vân Hàn này cũng nguyện ý tự tới cứu! Mà chính mình...

Trong lúc suy nghĩ, sức lực trong tay không tự giác mạnh hơn, vì thế Sở Mộc Tinh hô hấp không thuận bắt đầu giãy giụa rất nhỏ, cô ta tỉnh táo lại, thấy mặt cô nghẹn xanh tím, trong lòng hoảng hốt, đột nhiên rút tay về, lại không ngờ, biên độ động tác quá lớn, Sở Mộc Tinh trực tiếp bị cô ta vung tay vào, rơi ngã xuống cửa sổ.

“không!”

Đột nhiên xảy ra ngoài ý muốn làm Phó Vân Hàn trừng lớn đôi mắt, thân thể phản ứng trước một bước, vung chân ra sức chạy về phía trước.trên mặt hàng năm không gọn sóng lúc này tràn đầy hoảng loạn, thái dương bạo khởi gân xanh, hán dùng hết toàn lực vừa chạy vừa vươn tay về phía cô, nhanh mộtchút, lại nhanh một chút! Còn kém một chút, còn kém một chút!

“Phanh!”

Thân ảnh màu trắng rơi xuống, lướt qua đầu ngón tay hán, nặng nề rơi trên mặt đất.

“A!”

Phó Văn Hàn gào rống ngã ở trước người cô, hấn bắt chấp bàn tay bị cọ phá, nhanh chóng bò hai bước về phía trước, trước mắt đã đỏ rực, dày đặc mùi máu tươi. Chốc lát, hấn chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo. hấn run tay muốn đung vào mặt cô, nhưng trước mắt tràn đầy mơ hồ, ngón tay nhiều lần lướt qua mặt cô, lại thế nào cũng không chạm đến, nhưng hấn lại rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh của cô đã nhanh chóng trôi đi.

“không... Bé con... Bé con... Em đừng ngủ... Cầu xin em... anh đáp ứng em, em không muốn nhìn thấy anh, sau này anh sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt em nữa... Cầu xin em... Đừng ngủ...” hấn hoảng loạn xoa nước mắt, cả người đều phát run, trên mặt tràn đầy sợ hãi và vô thức, “Sở thúc thúc, Sở thúc thúc còn ở bệnh viện chưa tỉnh lại, ông ấy đang đợi em, ông ấy còn đang đợi em a!”

“...Ba... Ba...”

Nghe được câu nói cuối cùng, cô gái trẻ há miệng thở dốc, không tiếng động học ra hai chữ, khóe mắt lướt qua một hàng nước mắt. cô nỗ lực muốn mở to hai mắt, thân thể run rẩy rất nhỏ vài cái sau đó vô lực nhắm mắt lại, không còn mở ra được nữa.

“Bé con... Bé con!”

Hình ảnh cuối cùng, là nam tử cuồng loạn thống khổ gào rống.

Xem xong đoạn hình ảnh này, cô gái trẻ trước mặt trong mắt cuối cùng có tiêu cự, thần sắc thống khổ, trên mặt toàn là hối hận. cô bùm mặt nghẹn ngào nói: “Tôi... Tôi hận bọn họ nhiều năm như thế... Kỳ thật... một chút cũng không vui về... Tôi không nên chọc ba ba tức đến nằm viện... Còn ca ca... Lúc anh ấy liều mạng cứu tôi... Tôi đột nhiên cảm thấy... Hận anh ấy có ý tứ gì đâu... kỳ thật anh ấy... cũng vô tội. Tôi biết mình làm rất nhiều việc không đúng, tôi đang sửa lại! Nhưng mà! Tôi còn không kịp đền bù thì đã chết, tôi mới 20 tuổi, tôi còn chưa xin lỗi ba ba, còn chưa nhìn thấy ông tỉnh lại! Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng!”

Hạ Tinh Tinh trong mắt xẹt qua một mảnh tiếc hận, nhẹ nhàng mở miệng: “cô muốn gì?”

“Tôi... Tôi muốn ba ba khỏe mạnh, tôi hy vọng... buông cừu hận, đối tốt với ca ca.” Dừng một chút, cô cắn cắn môi, trong mắt xẹt qua một tia hận ý, “Còn nữa, tôi hận Tần Cảnh Chi! Tôi hận anh ta rõ ràng không thích tôi, lại không cự tuyệt đính hôn với tôi, lấy tôi làm tấm mộc! Tôi hận anh ta không đáp ứng từ hôn với tôi lại vẫn liên lụy không rõ với An Du, dung túng cô ta hại chết tôi! Tôi muốn trả thù anh ta! anh ta là người không hiểu tình cảm, tôi muốn anh ta cũng nếm thử tư vị yêu mà không được!”

“Được, tôi đáp ứng yêu cầu của cô.”

Theo tiếng trả lời của Hạ Tinh Tinh, một luồng bạch quang từ giữa trán cô gái trẻ bay ra, tiến vào trong cơ thể cô.

Đó là đại biểu hai người ký kết khế ước, chấp niệm của cô gái trẻ chuyển thành nhiệm vụ rơi xuống Hạ Tinh Tinh, cô dùng hết mọi cách, nhất thiết làm được yêu cầu của cô ấy. Như thế, chấp niệm tiêu tán, cô ấy có thể an tâm đi đầu thai.

“Cám ơn...” cô gái trẻ hàm chứa nước mắt cười cười, dần dần biến mất.

Hạ Tinh Tinh xoa xoa thái dương, đã có thể tưởng tượng nhiệm vụ này phức tạp thế nào.

“Hệ thống, đi vào thế giới đi.”

“Được. Ba, hai, một bắt đầu truyền tống...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (3)

âm nhạc âm ỉ ồn ào, ánh đèn tối tăm mê ly.

Khi Hạ Tinh Tinh mở mắt, đó là tình cảnh như vậy.

Thân thể này ước chừng đã đổ không ít rượu, lúc này bụng trướng trướng, trong đầu mơ màng, cô cau mày, xoa xoa thái dương, tiếng ồn làm toàn thân cô đều khó chịu.

“Mộc Mộc, xảy ra chuyện gì?”

Bên cạnh có người ngồi xuống, tiếng nói thanh thúy hàm chứa quan tâm. Người đến là cô gái trẻ tóc ngắn, diện mạo anh khí, trang điểm thiên về trung tính, ngữ khí quen thuộc, nhìn đáng vẻ cùng gửi gắm quan hệ không tồi.

không đợi cô trả lời, bên tai lại truyền đến một giọng nam: “nói cái gì vậy, nam nhân bà?” Một thanh niên trên mặt mang theo vài phần trẻ con, bung chén nước tới ngồi xuống, một tay đặt trên chỗ tựa lưng của sô pha ở sau lưng cô, đưa cái ly trong tay cho cô, “Mộc Mộc, uống chút nước ấm đi.”

“Cám ơn.” Hạ Tinh Tinh tiếp nhận nhấp một ngụm, nước ấm vừa vặn, cô nâng cái ly uống thêm mấy ngụm.

“Này này này, sao không cho chị đây một ly?” cô gái trẻ bên cạnh trêu đùa.

Cậu thanh niên trắng mắt lờm lại, bộ dáng tôi mặc kệ cô.

Hạ Tinh Tinh cười cười buông cái ly: “Tôi đi toilet.”

“không thoải mái sao? Tớ đưa cậu đi.” cô gái trẻ thấy sắc mặt của cô không tốt lắm, có chút lo lắng hỏi.

“Đứng đứng đứng, Mộc Mộc để cho nam nhân bà bồi cô đi, hôm nay cô uống quá nhiều.” Cậu thanh niên có vẻ khấn trương nói.

Hạ Tinh Tinh có chút buồn cười, trong lòng thật ra ám áp: “Tôi thật không việc gì, chỉ đi WC.”

Thấy cô còn rất thanh tỉnh, hai người lúc này mới yên lòng.

Hạ Tinh Tinh vào phòng, khóa cửa lại, bắt đầu tiếp thu ký ức.

Gửi thẻ tên là Sô Mộc Tinh, con gái một của Sô gia ở thành phố A.

Toàn bộ thành phố A, lấy Sô gia, An gia, Tần gia cùng Trình gia bốn nhà hiển hách nhất. Sô gia, Tần gia làm thương nghiệp, An gia làm chính trị, Trình gia là quân đội.

Cha Sô Mộc Tinh là Sô Việt, chân chính dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ba mươi năm trước, Sô Việt 17 tuổi mang theo mấy huynh đệ bắt đầu gây dựng sự nghiệp, dựa vào đầu óc thông minh cùng ánh mắt độc ác, trong thời gian mười năm, Sô thị ở thành phố A đã có nơi dừng chân. Bởi vì Sô Việt không gia thế bối cảnh, có nhiều người khinh thường hắt hủi tìm tòi, Sô Việt là người thế nào, từ nhỏ là vua đánh nhau, làm người nghĩa khí còn khôn khéo, đối đãi địch nhân cũng không nương tay, người như vậy dễ dàng làm người ta thần phục nhất. Trong mười năm hấn gây dựng sự nghiệp, thủ hạ huynh đệ cũng sớm ở hắc đạo bạch đạo có thể lực không thể khinh thường, không bao lâu, thành phố A không ai dám coi khinh cái tên “Sô Việt” này.

Nhiều năm, không ít huynh đệ thủ hạ sớm đã thành gia, mà Sô Việt 27 tuổi vẫn cô đơn. Nguyên bản hấn vốn diện mạo không kém, sự nghiệp thành công rồi, phụ nữ chủ động đưa tới cửa càng nhiều đêm không xuể, nhưng tất cả hấn đều cự ngoài cửa, chỉ vì trong lòng sớm đã có người.

Con đường Sô Việt gây dựng sự nghiệp, cũng không phải luôn thuận buồn xuôi gió. Sô Việt 20 tuổi, sự nghiệp hơi có bước khởi sắc, mỹ nhân vòn quanh bên người, đúng lúc xuân phong đặc ý lại té ngã. Ngay lúc đó bạn gái và thủ hạ là một huynh đệ liên hợp phản bội hấn, đoạt công ty. Lúc hấn bị đánh ngã, yếu ớt nhất nằm ở ngõ nhỏ, được một cô gái nhỏ đưa đi bệnh viện, cũng chiếu cố hấn cả đêm. Chờ hấn tỉnh lại, bồi bên người đã là mấy huynh đệ đã tìm hấn vài ngày.

Từ sau đó, hấn cùng các huynh đệ còn lại một lần nữa bước tiếp, chậm rãi xây lên Sô thị, hấn vẫn là Sô Việt kia, gặp người cười ba phần, chỉ là không dễ tin người khác, không gần gũi nhân, trong lòng, lại lặng lẽ khắc lên một khuôn mặt thanh tú nhìn thấy ngày ấy trước khi té xỉu.

Có tiền có thế rồi, hấn liền mạnh mẽ tìm kiếm cô gái kia, nhiều năm cuối cùng mới tìm được cô ấy. Giang Cầm, dòng dõi thư hương, làm giáo viên trong một trường tiểu học. Sô Việt triển khai điên cuồng theo đuổi Giang Cầm, suốt ba năm, cuối cùng đã động giai nhân, chiến thắng phản đối của nhạc phụ nhạc mẫu, cưới Giang Cầm về nhà.

hấn đem hết ôn nhu kiên nhẫn cả đời, tất cả đều dành cho Giang Cầm, càng đem cô con gái duy nhất Sô Mộc Tinh, sùng kính tận trời.

Sô Mộc Tinh bốn tuổi năm ấy, Sô Việt mang về nhất một bé trai, là con của thủ hạ kiêm huynh đệ tốt nhất Phó Thanh. Phó Thanh từ rất sớm đã đi theo Sô Việt, 23 tuổi thành gia. Sau đó tới khi sáng lập Sô thị bận rộn nhất, thế từ hấn cuối cùng chịu đựng không được cô độc, ly hôn với hấn, bỏ con trai gả cho người khác. Về sau, Phó Thanh nghiện rượu, mời bảo mẫu cho con, cả ngày vui đầu vào sự nghiệp và uống rượu, cuối cùng phá hư thân thể, hơn ba mươi tuổi bị ung thư dạ dày qua đời.

Sô Việt làm hậu sự cho hấn, bàn bạc với vợ rồi quyết định nhận nuôi Phó Văn Hàn. Phó Văn Hàn mới được mang về nhà, Giang Cầm đã đỏ mắt, lôi kéo hấn, Sô Việt cũng không đành lòng, đưa bé mười tuổi, vừa gầy vừa nhỏ, nhìn qua chỉ như sáu bảy tuổi, hai mắt thanh lãnh, mặt không biểu tình, ai cũng không nghĩ Phó Thanh lúc trước tìm bảo mẫu là người nhân tâm, không đáng tin cậy như thế.

Sô Việt và Giang Cầm coi hấn như con ruột, nhưng tâm phòng bị của hấn thực nặng, thấy ai cũng sắc mặt cảnh giác, chỉ trừ Sô Mộc Tinh. Sô Mộc Tinh bốn tuổi trắng trẻo nho nhỏ, mặc váy xinh đẹp, cười đến ngọt ngào, miệng không rõ gọi hấn “Quắc quắc” (ca ca), cả ngày lung lay đi theo sau lưng hấn, làm mặt hấn căng cứng hơi hơi buông lỏng.

Suốt hơn nửa năm, Phó Văn Hàn cuối cùng được điều dưỡng sắc mặt hồng nhuận, hấn cuối cùng cũng buông xuống phòng bị, tiếp nhận một nhà bọn họ, lúc hấn mở miệng gọi một câu, đó là “Bé con”, sau mới là “Thức thức”, “A di”. Buông tâm phòng bị, Phó Văn Hàn cả người so với trước tiếp cận dễ hơn nhiều. Khi cùng bọn họ, cả người hấn sẽ thả lỏng, hai mắt trở nên nhu hòa, chỉ là mặt hấn vốn không có biểu cảm, Sô Việt và Giang Cầm thử nhiều lần, cũng không thể làm cho biểu tình trên mặt hấn phong phú hơn, chỉ có thể bắt đặc dĩ chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (4)

Phó Vân Hàn ở Sở gia dần dần lớn lên, hần vẫn mặt than như cũ, không thích nhiều lời, nhưng trong lòng từ đây có đề ý người nhà, đặc biệt là đối với Sở Mộc Tinh, sủng đến trình độ cũng không thua Sở Việt. hần sẽ vào lúc cô gặp rắc rối bị Giang Cầm giáo huấn mà ban mặt che ở trước cô; hần sẽ nắm tay cô đưa đi công viên chơi trò chơi, hai mắt nhu hòa nhìn cô vui vẻ; hần sẽ bởi vì cô kén ăn mà đi học nghề đầu bếp, đem rau dưa cô không thích biến đổi cách nấu làm thành hương vị cô thích ăn ...

hần yên lặng làm từng chút, đều được vợ chồng Sở thị xem ở trong mắt. Hai người cảm động vui mừng, Giang Cầm cũng sinh ra lo lắng: “Vân Hàn quá sủng con bé, cứ tiếp tục sủng hư nó thì làm sao bây giờ.”

Sở Việt ôm chặt vợ yêu, hôn hôn tóc cô: “Sợ cái gì, không phải có chúng ta che chở sao? Sau này Vân Hàn cũng sẽ che chở nó, lại nói Bé cưng của chúng ta cũng ngoan ngoãn.”

Giang Cầm ôm eo hần, cười gật gật đầu.

Năm Phó Vân Hàn mười sáu, Sở Việt bắt đầu dạy hần quản lý sự vụ công ty, lúc bắt đầu hần thế nào cũng không muốn nhận, vợ chồng Sở gia đối với hần làm quá đủ, hần không dám muốn nhiều hơn.

Sở Việt sờ sờ đầu hần: “Vân Hàn, con là đứa bé thông minh thiện lương, nhiều năm như thế, ta và di Cầm đã sớm coi con trở thành con ruột. Ta bồi dưỡng con, kỳ thật cũng có tư tâm. Bé cưng từ nhỏ được sủng, tính tình thiên chân lơ đãng, không thể quản lý công ty, mà nếu giao cho con, ta tin tưởng với tài hoa của mình con nhất định có thể xử lý rất tốt. Tương lai chúng ta không còn nữa, cũng hy vọng con có thể... Bảo vệ Bé cưng.”

Sở Việt nói một lời, làm Phó Vân Hàn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hần gật đầu đáp ứng.

Sở Việt vui mừng gật đầu, trên mặt ần dẫu vài phần xấu hổ: “Con trai, là ta thực xin lỗi con, làm con gánh vác nhiều như thế, cũng mất đi cơ hội con theo đuổi mộng tưởng của con.”

Phó Vân Hàn lại lắc đầu, sắc mặt ôn hòa, hần chưa nói ra miệng là, bọn họ cho hần một gia đình ấm áp, mộng tưởng của hần sớm đã thực hiện.

Sở Mộc Tinh tuy miệng thường thường sẽ oán giận ca ca bởi cô thời gian càng ngày càng ít, nhưng mỗi lần Phó Vân Hàn và Sở Việt luôn có biện pháp đùa cô mặt mày hơn hờ, còn Giang Cầm ở bên cạnh, cong mắt nhu hòa cười nhìn bọn họ.

Tất cả đều ấm áp, tốt đẹp như vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, hạnh phúc đột nhiên sẽ có một ngày ngừng bật.

Đó là đêm trước sinh nhật Phó Vân Hàn hai mươi một tuổi, cũng là thứ Bảy, Giang Cầm cố ý đặt một bộ lễ phục cho hần, hẹn buổi sáng đi lấy. Sở Mộc Tinh một ngày trước cùng đồng học chơi điện cuồng đến nửa đêm, Phó Vân Hàn liền khuyên Giang Cầm không gọi cô, muốn cô nghỉ ngơi. Giang Cầm bắt đầu đi lắc đầu, mang theo Phó Vân Hàn ra cửa.

Ai cũng không nghĩ tới, hai người bị bắt cóc.

Chủ mưu bắt cóc là Chung Ly, chính là người năm đó phản bội Sở Việt, sau khi bị Sở Việt hung hăng trả thù, đánh gãy chân trốn khỏi thành phố A.

Mấy năm nay, Chung Ly ở bên ngoài rất nghèo túng, thiếu nợ khắp nơi. hần vốn dĩ không có đầu óc kinh thương, năm đó dùng thủ đoạn chiếm đoạt công ty, không đến một năm đã bắt đầu thiếu hụt, sau bị Sở Việt thu mua là việc dễ như trở bàn tay.

hần hận Sở Việt, hần cho rằng nếu không phải lúc trước Sở Việt đuổi tận giết tuyệt, hần sẽ không thảm như thế, cho nên hần lập kế hoạch bắt cóc. Vốn tưởng rằng có thể một lần bắt hết vợ con Sở Việt, lại không nghĩ rằng sự tình có biến đổi, nhưng hần lập mưu đã lâu, không có thời gian cũng không năng lực chờ thêm một là nữ nhân âu yếm, một là người thừa kế tương lai, cũng đủ!

Chung Ly hao hết tâm tư, tránh thoát tầng tầng cơ sở ngầm của Sở Việt, không biết tổn thất bao nhiêu tinh lực, lần này hần trở về chính là vì trả thù Sở Việt, hần cũng không muốn sống.

Người không màng tính mạng, sớm đã tới mức điên cuồng, là đáng sợ nhất, Sở Việt cũng nghĩ đến điều này, cho nên nhận được điện thoại, theo dõi phương yêu cầu, đơn thương độc mã đi.

Lúc trở về, hần chỉ mang về Phó Vân Hàn.

Sở Mộc Tinh mười lăm tuổi, không thể tin được mình vừa tỉnh lại, đã vĩnh viễn mất mẹ.

cô ôm Sở Việt gào khóc, đến mấy ngày sau, mới biết chân tướng.

Lúc ấy bọn cướp giam riềng Giang Cầm và Phó Vân Hàn ở hai chỗ bên cạnh kho hàng bỏ hoang, buộc Sở Việt lựa chọn. Rồi sau đó, Phó Vân Hàn sống, Giang Cầm cùng đám cướp chết trong kho hàng bị nổ mạnh, Sở Việt lựa chọn gì, không cần nói cũng biết.

cô căn bản không muốn tin, chạy đến trước mặt cha mình lớn tiếng chửi vắn, lại thấy ông cam chịu, khuôn mặt đau đớn tiêu tụy không đáp.

một khắc kia, bầu trời của Sở Mộc Tinh hoàn toàn sụp đổ, từ bi thống hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng không thể tin tưởng.

Vì cái gì! Vì cái gì! Vì cái gì ba ba không chọn mẹ mẹ!

một khắc kia, trong đầu cô không còn Phó Vân Hàn đối tốt với cô, cũng đã quên giữa bọn họ có mười một năm tình nghĩa cùng lớn lên, trong đầu điên cuồng xoay quanh đến sắp nổ tung, chỉ có một ý niệm, ba ba của cô, cái người ai cũng biết là yêu sâu sắc mẹ mẹ, trong lúc liên quan đến tính mạng, vứt bỏ mẹ mẹ, lựa chọn cứu một người ngoài!

Sở Mộc Tinh. Sở Mộ Cầm.

Ha ha ha ha ha ha, cô nằm ở trong phòng thê thảm, che mắt điên cuồng cười to. Tình yêu cô đã từng hâm mộ khát vọng, ở một khắc đó là cỡ nào buồn cười! Cỡ nào châm chọc!

cô thậm chí ác ý phỏng đoán, đám cướp đại khái cũng không dự đoán được ông ấy sẽ chọn như thế, nếu không cũng sẽ không lựa chọn cùng Giang Cầm ở cùng một chỗ, thậm chí ở trong kho hàng đó thiết hạ mai phục thật mạnh quanh bà.

Vẫn nói người hiểu biết người nhất, là địch nhân của người, ha ha, ba ba, người xem, đến địch nhân cũng cho rằng người sẽ lựa chọn vợ mình, lại không nghĩ rằng! Với ba ba, tình huynh đệ lại quan trọng như vậy! Quan trọng đến mức, người nuôi dưỡng con trai của huynh đệ, bồi dưỡng hẳn còn chưa đủ, còn muốn bồi cả mệnh của mẹ mẹ!

Ba ba, người còn nhớ rõ lúc trước cưới mẹ mẹ đã hứa hẹn ra sao? Đây là, người gọi là yêu sao?

Sở Mộc Tinh cuộn tròn trên mặt đất, thất thanh khóc rống.

một khắc đó, nàng hận Sở Việt, cũng hận thấu Phó Vân Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (5)

cô gái trẻ mười lăm tuổi, bị bắt buộc lớn lên.

cô giống con thú nhỏ bị thương, cả người dựng gai nhọn, từng bước bức lui Sở Việt và Phó Vân Hàn muốn tới gần.

Cô hốt mình trong phòng, ôm hai đầu gối cuộn tròn ở góc giường, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, cả ngày chết lặng mà chảy nước mắt.

Mãi đến mấy ngày sau, Sở Mộc Tinh cuối cùng đi ra khỏi phòng.

Cô mặc váy trắng, xuất hiện ở lễ tang Giang Cầm. Bất quá chỉ ngắn ngủn mấy ngày, khuôn mặt mượt mà đã gầy một vòng, cô bước từng bước về phía trước, làn váy màu trắng nhẹ nhàng bay lên, trên mặt đã từng mỉm cười sáng lạn tràn đầy lạnh băng và đờ đẫn, như hoa tươi đột nhiên mất đi nguồn nước, hai mắt sũng đỏ đầy tử khí.

“Bé cưng...”

Là ai đang gọi cô? A, không biết. không muốn nghe.

Hai chân đứng yên, cô nhìn ảnh trước mặt, người phụ nữ ôn nhu, khuôn mặt tươi cười, trong lòng đau đớn.

Mẹ mẹ...

cô nhẹ nhàng quỳ xuống, nặng nề dập đầu lạy ba cái.

Đúng lúc này, ngoài cửa xôn xao.

Lộc cộc.

Tiếng giày cao gót tới gần, người tới một thân váy tây trang màu đen, tóc dài buông xõa, dung mạo diễm lệ, khó được không son phấn, dù khóe mắt đã có dấu vết năm tháng, lại không cách nào che dấu một thân khí tràng không cho phép buông bỏ.

Người đó đi đến bên Sở Mộc Tinh dừng lại, nhìn phía trước, thu lệ khí đầy người, trong mắt xẹt qua một tia bi thống.

Bà ấy lặng lẽ đứng hồi lâu, rồi mới xoay người, đi từng bước tới chỗ Sở Việt.

“Bang ——”

một cái tát vang dội, mọi người chung quanh hút không khí, lại không ai dám nói. Sở Việt nắm chặt quyền, cứng rắn chịu cái tát này, trong mắt tràn đầy tơ máu, là áp không được đau đớn.

Người phụ nữ thu bantay, trên mặt không một tia dao động, phảng phất người vừa mới giận dữ vung tay không phải mình.

Sở Mộc Tinh vẫn quỳ như cũ, mặt không biểu tình nhìn về phía trước, những gì phát sinh chung quanh không có ảnh hưởng đến cô, đến khi cô được người phụ nữ nhẹ nhàng kéo lên.

“Tôi đưa Mộc Mộc đi chỗ tôi ở một thời gian.”

Người phụ nữ hơi nghiêng mặt nhìn nhợt mở miệng, trong giọng nói không có ý tứ dò hỏi, càng như là đang thông báo. Rồi bà quay đầu nhìn Sở Mộc Tinh, vờn tay ra với cô.

Sở Mộc Tinh lông mi run rẩy, rũ mắt lặng im hồi lâu, rồi cô ngẩng đầu lên, thông thả mà kiên định, đem tay để vào lòng bàn tay bà.

“Bé cưng!”

Sau lưng, Sở Việt và Phó Vân Hàn trăm miệng một lời hô lên, hai khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy tràn đầy cầu xin.

Bước chân cô ngừng lại, rồi mới nắm chặt tay người phụ nữ đó, đi nhanh về trước, không quay đầu lại.

Người mang Sở Mộc Tinh đi, là Tần Úy Nhiên, tổng tài tập đoàn Tần thị.

Tính cách bà ấy giống như diện mạo, mình điếm lại đường hoàng, hơn nữa gia thế bất phàm, bên cạnh cũng không ít người theo đuổi, còn bà từ mười mấy năm trước, không màng phản đối gả cho bạn đại học là Mạnh Viễn có gia cảnh bản hàn. Rất nhiều người đều không xem trọng cuộc hôn nhân này, mà xác thật nó cũng tan vỡ như phần lớn mọi người mong muốn. Tần Úy Nhiên là thiên kim nhà giàu, khó tránh khỏi có chút kiêu khí và cường thế, Mạnh Viễn tính cách ôn hòa lại mang theo tự ti, vĩnh viễn không thể tiến vào vòng giao tế của bà, cũng vĩnh viễn không quen bị người khác dùng ánh mắt coi khinh. Cứ tiếp tục mãi, cuối cùng ông ta không nhịn được, mấy năm sau khi kết hôn liền ngoại tình.

sự việc bị phát hiện, Tần Úy Nhiên cũng không nói gì, không để ý đến ông ta hối hận, bình tĩnh mà ly hôn, đuổi ông ta sạch sẽ ra khỏi thành phố A. Rồi bà kế thừa công ty của cha mình, thành nữ cường nhân sát phạt quyết đoán trên thương trường, thanh danh không thua Sở Việt.

Người như vậy, lại cùng Giang Cầm tính tình dịu dàng, là khuê mật vài thập niên. Thậm chí có thể nói, Giang Cầm là một trong rất ít người có thể làm mềm khí thế của bà.

Sở Mộc Tinh vào Tần gia ở, tạm thời rời đi nơi làm cô thống khổ, lại không biết, từ đây bước vào vực sâu thống khổ khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (6)

“Mộc Mộc, cô ở bên trong sao?”

Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ, Hạ Tinh Tinh hoàn hồn, đứng lên mở cửa đi ra ngoài.

“Mộc Mộc, cậu không sao chứ?” cô gái trẻ tóc ngắn, là khuê mật củagười thế, Tường Chiêu Chiêu, đi đến bên người cô, đỡ lấy cánh tay, quan tâm hỏi.

“không việc gì, chỉ có chút choáng váng.” Hạ Tinh Tinh lắc đầu cười cười, nửa dựa thân mình vào trên người cô ấy.

cửa ghé lộ, An Từ Viê đang dựa vào ven tường nhìn xung quanh khắp nơi, thấy các cô, hấn lập tức đi lên đón: “Như thế nào, Mộc Mộc không có việc gì chứ?”

“không có việc gì, chỉ là uống nhiều quá.” Tường Chiêu Chiêu vừa nói vừa đỡ Hạ Tinh Tinh đi vào trong, lúc này Hạ Tinh Tinh hoàn toàn dâng lên hơi rượu, cả người choáng váng, mắt to nửa khép, lưng lay đi đến sofa ngồi xuống, tê liệt ngã vào trong ngực Tường Chiêu Chiêu.

“Sao say thành như vậy? Tôi đưa cô ấy về.” An Tử Viên sờ sờ mặt Hạ Tinh Tinh hồng hồng, nhãn mi, mặt lo lắng.

“Cứ đợi chút.” Tường Chiêu Chiêu dứt cho cô nửa ly nước ấm, sửa soạn tóc rũ bên tai.

“Còn chờ cái gì a! cô...”

Cửa ghê lô đột nhiên bị mở ra, một người mặc tây trang màu đen đứng ở cửa.

Tiếng âm ỉ dần dần ngừng lại, không ít người đã nhận ra hắn, lại không ai nói gì.

Người đàn ông ở cửa nhìn một vòng, ánh mắt khóa vào người dựa vào khác trên người cô gái kia, hắn mỉm cười, đi nhanh đến chỗ cô ấy, từ trong lòng Tường Chiêu Chiêu tiếp nhận cô, cầm lấy áo khoác hồng nhạt bên cạnh đắp lên người cô, rồi mới bế cô lên đi ra ngoài.

Ghê lô an tĩnh, đến lúc hắn đi ra khỏi cửa, mới đột nhiên âm ỉ lên.

“hắn chính là Phó tổng a...”

“thật là mặt than a, một chút biểu tình cũng không có.”

“Nhưng thật soái a...”

.....

“cô biết hắn sẽ đến?”

“Mỗi lần đều sẽ đến a.” Tường Chiêu Chiêu nhún nhún vai, trong lòng cảm khái lại lo lắng, Phó Văn Hàn này đối với Mộc Mộc thật là cẩn thận không còn gì để nói, chỉ tiếc...

An Tử Viên bên cạnh cúi đầu, không nói nữa, không ai chú ý thấy, tay trên đầu gối hắn nắm chặt thành quyền.

Phó Văn Hàn ôm Hạ Tinh Tinh lên xe. cô gái lần này thật sự quá say, không giống bình thường vì tránh hắn mà cuồng loạn rống mắng, chỉ ngoan ngoãn cuộn trong lòng hắn, nhắm hai mắt, trên mặt nhất hồng hồng chỉ có điểm tĩnh.

hắn nghiêm túc nhìn cô ngoan ngoãn ngủ, sau một lúc lâu, nhìn không được vờn tay, lộ ra mười hai vạn phần cẩn thận, từng chút tới gần gương mặt cô. Rồi cuối cùng chạm vào, âm áp sinh động suốt bốn năm đã không thể chạm đến.

Động tác của hắn cực kỳ mềm nhẹ, vuốt ve khuôn mặt cô, trên mặt đậm đặc hiếm thấy ý cười gần như không thể phát hiện, đột nhiên, tay hắn run rẩy, người trong lòng ngực mở hai mắt, chỉ yên lặng nhìn hắn.

hắn theo bản năng đưa tay đỡ ở sau đầu cô, sợ cô đột nhiên đứng dậy phát giận với hắn sẽ làm đau mình, trong mắt hiện lên khẩn trương. Nhưng mà, ánh mắt cô chỉ mê mải nhìn hắn, rồi nhắm mắt lại cọ cọ trong lòng ngực hắn, nhẹ nhàng ưm một tiếng, lại ngủ tiếp.

Hoàn toàn không biết một tiếng “Ca ca” cực thấp làm nam nhân ôm cô phút chốc cứng đờ thân thể.

Tiểu Tổng vừa lái xe, vừa vụng trộm nhìn kính chiếu hậu, Boss nhà mình đã ngốc lăng mà bảo trì động tác này hơn mười phút, nhưng thật ra đã không lạnh như băng giống ngày thường, còn có vẻ đáng yêu, trong lòng hắn cười trộm một tiếng, yên lặng cầu nguyện Boss và tiểu thư có thể sớm ngày hòa hảo.

Hạ Tinh Tinh làm một giấc mộng, trong mộng cô hưng phấn chạy bước nhỏ trên cỏ. Dưới gốc cây, Giang Cầm được Sở Việt ôm ngồi trên cỏ, đầy mặt ý cười nhìn cô, thường thường gọi cô một câu: “Bé cưng, chạy chậm một chút” cô cười nói “Biết rồi” lại không thả chậm tốc độ. Sau lưng, là Phó Văn Hàn trước sau vẫn duy trì cách cô một bước, sắc mặt nhu hòa.

Giấc mộng thật đẹp, cô túm góc chăn, cong môi lên. Lại không biết, ngoài mộng, có người ngồi ở mép giường, lẳng lặng trông giữ một đêm.

Phòng xa lạ, giường xa lạ.

Hạ Tinh Tinh ngồi dậy, xoa xoa thái dương, mơ hồ nhớ rõ người nọ mang cô đi. cô xuống giường, toilet đã chuẩn bị tốt bàn chải đánh răng mới tinh, cái ly và khăn lông.

Rửa mặt xong, cô chậm rãi đánh giá căn phòng, phòng ở trang hoàng phi thường đơn giản, cơ bản đều là màu đen trắng, trên bàn phòng khách đã chuẩn bị tốt cháo bí đỏ cô thích nhất, tỏa hơi nóng nhẹ nhẹ. cô sờ sờ cái bát ấm áp, xoay người nhìn vào trong phòng bếp, bóng dáng mặc sơ mi trắng kia, vẫn giống như trong trí nhớ.

Quá khứ tốt đẹp nhất dần hiện lên, cùng bi thương, phần nọ trong lòng, mâu thuẫn cùng với hận ý đan xen một chỗ, loạn thành nhất đoàn. Khi hắn nghe

thấy động tĩnh quay đầu lại, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hấn đậm mạc, một giây lúc tầm mắt chạm nhau, trong lòng cô tất cả đều bị áp xuống, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh cuối cùng, hấn chảy nước mắt, về mặt hoảng loạn, gào to đến rách cổ họng.

cô chưa bao giờ thấy hấn cuồng loạn như thế. Cho dù là lúc cha hấn qua đời, cho dù nhiều lần cô nói lời khắt nghiệt với hấn, là hét bảo hấn cút đi, hấn đều chỉ là cúi đầu trầm mặc, làm người ta nhìn không thấy biểu tình của hấn, hấn chưa bao giờ chảy nước mắt.

“Bé cưng, em tỉnh rồi. Đau đầu sao? Em nhất định đói bụng, tôi nấu cháo, làm sandwich, sữa bò nóng. Em... Ăn một chút được không?” Hai tay hấn lau vài cái trên tạp dề đeo cổ, bụng sữa bò và sandwich đợi chờ cô.

trên mặt vẫn không có biểu tình gì như cũ, thanh âm cũng tựa hồ thực trầm ổn. Nhưng cô vẫn cảm giác được hấn vô thức mà thật cẩn thận.

cô chớp chớp mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

hấn sững sờ, rồi mới tựa như thật cao hứng, vội vàng giúp cô kéo ghế để cô ngồi xuống, lỗ tai đã có chút đỏ.

cô múc một thìa cháo bí đỏ đưa vào miệng, cảm giác được ánh mắt hấn có chút khản trương chờ mong.

Ừ, ngọt ngào, ấm áp, hương vị đã lâu.

cô không nói gì, cũng không ngắt đầu, chậm rãi uống xong chén cháo, ăn một miếng sandwich.

PS: một thùng máu chó rất to, anyway cũng khá hấp dẫn và có H

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (7)

“anh... hôm nay anh không cần đi công ty sao?” Hai người nhìn nhau không nói gì một lát, Hạ Tinh Tinh mở miệng có chút không được tự nhiên.

“Ừ, hôm nay muốn nghỉ ngơi một ngày.”

“A.”

không khí lại lâm vào xấu hổ, cũng may lúc này tiếng chuông di động đánh vỡ yên tĩnh. Hạ Tinh Tinh giữ khẩu khí, đứng dậy đi sang một bên nhận điện thoại, cũng bởi vậy không chú ý thấy người sau lưng muốn nói lại thôi cùng với trong mắt lóe ra mắt mát.

“Cái này... Tần bá mẫu bảo em đi chỗ bà ăn cơm chiều.” Hạ Tinh Tinh gãi gãi đầu, hiện giờ đã sắp đến hai giờ chiều.

Phó Vân Hàn rũ mắt xuống, “A” một tiếng, bà vai hơi hơi trùng lại, như có chút hạ thấp, lúc cô xoay người đột nhiên lấy hết sức gọi cô lại.

cô quay đầu nhìn hấn.

Vóc dáng cao một mét tám lăm, xứng với ngũ quan anh lãng, hơi hơi nhấp nhô miệng, có vài phần giống nam thần cao lãnh nữ sinh trong ban vẫn nói, nếu bỏ qua tay phải hấn giờ phút này đang gắt gao nắm chặt tạp dề màu lam có đường viền hoa.

cô mười hai tuổi năm ấy tặng hấn tạp dề lam có viền màu trắng.

“Bé cưng, hiện giờ vẫn còn sớm... Em... Muốn tắm rửa một cái không?” hấn có chút do dự mở miệng, rồi như sợ cô cự tuyệt, đột nhiên tốc độ nói nhanh hơn, “Ngày hôm qua đi Trương có đưa quần áo của em tới. Em tắm rửa xong, tôi đưa em đi.”

Hạ Tinh Tinh ngửi ngửi trên người mình, khuôn mặt nhỏ lập tức nhả thành một mảnh, nghĩ từ tối hôm qua đến bây giờ cô cứ hồi hám xuất hiện ở trước mặt hấn, cô tức khắc cảm thấy trên mặt nóng rất, lung tung đáp ứng một tiếng rồi vội vàng chạy vào phòng.

Sau lưng Phó Vân Hàn nhìn cô chạy trời chết, thở ra một hơi thật dài, trong mắt một mảnh nhu hòa.

Phó Vân Hàn nhìn cô cởi bỏ dây an toàn xuống xe, tay bên trái hơi hơi siết chặt.

Từ tối hôm qua đến bây giờ hấn phảng phất giống như ở trong mộng, hấn cũng không dám hy vọng xa vời sẽ có một ngày, bọn họ có thể ngồi trên cùng một bàn cơm, tâm bình khí hòa ăn xong bữa cơm, dù chỉ là một bữa sáng. cô thậm chí không phát giận với hấn, còn nguyện ý nói chuyện cùng hấn, làm cho hấn vừa vui sướng lại thấp thỏm, sợ thời gian ngắn ngủi tốt đẹp này sẽ tan trong giây lát. Tựa như hiện giờ, hấn sợ cô xoay người rồi, sẽ trở lại như trước. Trong lòng liễu mạng kêu gào muốn giữ lại, nhưng mà, hấn không thể...

“Com chiều xong, anh có thể tới đón em sao?” cô gái trẻ đã đi, không biết lúc nào lại trở về, khom lưng đứng ở bên cửa sổ xe, nhẹ giọng hỏi hân.

Kính hi hoàn toàn ngoài ý liệu làm hân kinh ngạc trợn tròn đôi mắt, phản ứng lại rồi ngăn không được gật đầu “Đương nhiên! Đương nhiên có thể!”

cô gật gật đầu.

hân nhìn theo cô lại lần nữa xoay người đi vào nhà họ Tần, trong lòng ức chế không được kích động, khóe miệng ngăn không được muốn gợn lên, cũng không thành công. Mãi đến lúc bóng dáng cô biến mất một lúc lâu hân mới bình thường trở lại, khẽ rung tay khởi động xe rồi đi, hân muốn nhanh trở về, chuẩn bị đồ ăn khuya. Bé cũng thích salad hoa quả, hay là cá hồi nướng? Có lẽ, lại thêm một cái bánh kem nhỏ? cô so với tháng trước nhìn đã gầy hơn rồi...

Tần Ủy Nhiên khó được rảnh rỗi ở nhà, thậm chí có tâm tư chuẩn bị bữa tối, thấy cô tới, trên mặt bà hiện lên tươi cười minh diệu, làm Hạ Tinh Tinh trong lòng ấm áp.

Tần Ủy Nhiên không phải người dễ đối phó, người ngoài đánh giá bà không gì ngoài xử sự tàn nhẫn, bất cận nhân tình. Nhưng bà đối với Sở Mộc Tinh lại thật tình thực lòng tốt, từ khi cô mới sinh ra đã không ngừng mua quần áo, đồ chơi cho cô. Lúc trước Giang Cẩm qua đời, bà biết cô ở Sở gia không vui, liền không màng mọi người phê bình đưa cô về nhà, thường xuyên rút thời gian bồi cô. Giang Cẩm đã từng có nhã danh là Tiểu Cẩm, Tần Ủy Nhiên mới thường thân thiết gọi Sở Mộc Tinh là “Tiểu Tinh”, sau đó, bà cũng đổi lại gọi cô là “Mộc Mộc”, phần cẩn thận này làm cô động dung.

Bởi vì phòng bếp có việc bận, Tần Ủy Nhiên tiếp đón cô xong, liền bảo cô tùy ý.

Hạ Tinh Tinh chậm rãi đi đến phía sau viện, trong viện to như vậy, là một cô rộng, bên trong bãi cỏ, ánh mặt trời chiều khắp nơi, có một bụi hoa son trà màu trắng, đó là tự tay cô trồng, cũng là bụi cây duy nhất còn sống.

cô nhẹ nhàng mon tron cánh hoa đầy đặn, trắng tinh ôn nhuận, thuần khiết điển nhã. Có lẽ là quá mức an tĩnh, cô đứng ở dưới ánh mặt trời, suy nghĩ có chút không nổi, không khỏi nhớ tới một ít chuyện cũ, trong lòng hơi chua chát.

“Tiểu nha đầu, đang xem cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (8)

Hạ Tinh Tinh tay run lên, quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh mặt trời, một thon dài thân ảnh đi tới, sợi tóc màu nâu ngắn lóe lên ánh sáng nhỏ vun, màu da hân trắng nõn, mắt phượng hẹp dài hơi hơi nhưn, khóe môi nhẹ cong thành một nụ cười lười nhác mà tùy tiện.

cô đã từng vô cùng động tâm.

Là hôn phu của cô, Tần Cảnh Chi.

Giờ phút này cô không biết tại sao, trong đầu đột nhiên hiện lên thật lâu phía trước, trong ký ức cơ hồ đã bị chôn dấu, một nam hài nội liếm lại ngượng ngùng.

“Cảnh Chi ca ca.” cô chạy vài bước đến trước mặt hân, chỉ vào bụi hoa màu trắng, ngửa đầu cong mắt nói với hân, “Em đang xem hoa son trà, bây giờ thật đẹp.”

hân thuận thể nhìn theo, cười duỗi tay nheo cái mũi cô: “Xem hoa cũng có thể xem lâu như thế, thật là một nha đầu ngốc.”

Hạ Tinh Tinh có chút ngượng ngùng nhấp môi cười cười, trong lòng lại một trận châm chọc.

Xem đi, mình đã từng bởi vì hành động thân mật của hân mà mặt đỏ tím đập.

Lại bỏ qua hân rõ ràng chỉ so với mình lớn hơn ba tuổi còn dùng giọng trưởng bối gọi mình là tiểu nha đầu.

Bỏ qua trên mặt hân mang cười nhưng trong mắt không tồn tại chút tình ý nào.

Bỏ qua hân kỳ thật, căn bản không thích mình.

Nha đầu ngốc. thật là một nha đầu ngốc.

trên bàn cơm, Tần Úy Nhiên không ngừng gấp cho Hạ Tinh Tinh đồ ăn cô thích, dò hỏi tình hình sắp tới trong trường học, Tần Cảnh Chi cũng thỉnh thoảng hỏi vài câu, ăn bữa cơm cũng coi như vui vẻ.

Cơm xong, Tần Úy Nhiên lôi kéo tay cô hỏi: “Mộc Mộc, hôm nay nếu không thì ở lại đi, bá mẫu buổi chiều đã phơi hết chăn trong phòng con.”

“Cám ơn bá mẫu, nhưng hôm nay buổi tối... con còn có việc khác.”

“Vậy thôi, lần sau có rảnh lại tới đây ở.” Tần Úy Nhiên gật gật đầu, sờ sờ đầu cô có chút tiếc nuối, lại cũng không hỏi nhiều.

Hạ Tinh Tinh cười đồng ý.

Hạ Tinh Tinh và Tần Cảnh Chi đi dạo vòng quanh tòa nhà, trong lúc đó hai người cũng chưa nói chuyện gì. Lại sắp đi tới cửa, cô nghiêng người nói: “Cảnh Chi ca ca, thời gian không còn sớm, em phải đi.”

Tần Cảnh Chi gật gật đầu, theo bản năng từ túi quần móc ra chìa khóa xe: “đi trường học sao? anh đưa em.”

“không cần.” cô cười cười, “Ca ca em tới đón.”

hắn nghe vậy tay dừng lại, kinh ngạc nghiêng đầu, ngạc nhiên một lúc mới mở miệng: “Ca ca em? Em nói Phó Vân Hàn? Hai người hòa hảo?”

Hòa hảo? Hắn là vậy đi. cô do dự gật gật đầu.

Tần Cảnh Chi yên lặng nhìn cô, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, trong lòng Hạ Tinh Tinh mặc danh, lại cũng không muốn dò hỏi, lại lần nữa cười cười với hắn rồi xoay người rời đi.

“Em đang tức giận sao?”

Lúc cô đi đến hàng rào trúc vây quanh cửa nhỏ, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng hắn.

cô có chút nghi hoặc xoay người.

hắn từng bước đi tới gần cô, trên mặt sớm đã thu hồi ý cười bắt cần đòi, trong giọng nói mang theo chắc chắn: “Em đang giận, giận anh ngày đó lỡ hẹn.”

hắn đi đến trước mặt cô đứng yên, đôi mắt đen nhánh phảng phất cất giấu hai lốc xoáy, sâu không thấy đáy. Thấy cô không nói lời nào, hắn mím môi lại lần nữa mở miệng, “Em hôm nay thực không thích hợp, cũng chưa nói chuyện gì với anh. Kỳ thật em không bận việc gì, nhưng không muốn ở lại, bây giờ lại tình nguyện để Phó Vân Hàn tới đón... Có phải em đang giận đối anh không? Ngày đó, kỳ thật...”

“Cảnh Chi ca ca.” cô cắt đứt lời hắn, mỗi câu hắn nói đều làm cô cảm thấy buồn cười đến cực điểm, mà xác thật cô cũng bật cười, môi đỏ cong lên mang theo vài phần châm chọc. cô không sợ hãi đối diện ánh mắt hắn, có chút sắc bén nói từng chữ, “Em có gì phải tức giận. Giữa chúng ta, không phải đều như vậy sao?”

Dứt lời, cô không hề xem phản ứng của hắn, lôi kéo túi trên vai xoay người đi nhanh ra ngoài cửa, trong mắt lạnh băng.

anh biết rõ ngày hẹn đó tôi có bao nhiêu chờ mong, nhưng anh vẫn bởi vì một cú điện thoại của cô ta mà thất ước.

Tựa như anh biết rõ, nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác khiến tôi có bao nhiêu khổ sở, nhưng phụ nữ bên cạnh anh vẫn cứ thay đổi hết người này tới người khác.

Giữa chúng ta, trước nay đều chỉ có mình tôi mừng, giận, buồn, vui.

anh cũng không để ý đến cảm thụ của tôi, hiện giờ cần gì phải hỏi lại.

Tần Cảnh Chi đứng ở sau hàng rào, nhìn cô vào chiếc xe màu đen, nhìn chiếc xe kia đi xa dần, bàn tay buông bên người dùng sức nắm chặt, biểu tình trên mặt bị bóng nắng đầu hạ che khuất, nhìn không rõ, chỉ có thể thấy mờ mờ, hắn rũ khóe miệng xuống.

PS: Bạn Mộc Mộc được bố mẹ và ca ca gọi là Nữ Nữ, đại khái ý là cô bé cưng, con gái cưng vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (9)

Phó Vân Hàn nhìn sắc mặt cô không tốt lắm, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình vui sướng nháy mắt mất hơn phân nửa.

Nhất định lại bởi vì Tần Cảnh Chi.

Ngày hôm qua là bởi vì hân ta, hôm nay lại thế.

Tay hân nắm tay lái không tự giác siết chặt, trong lòng dâng lên một trận bức bối khó giải thích, loại này cảm xúc không phải lần đầu, mỗi lần nhìn thấy cô bởi vì Tần Cảnh Chi mà không vui, hân đều sẽ có xúc động muốn hủy diệt người kia, muốn trong mắt cô không còn hân ta.

“Ký chủ, cô vừa mới làm như thế, không sợ chọc Tần Cảnh Chi sao?”

Hạ Tinh Tinh trong lòng cười nhạo một tiếng, cô làm cái gì? cô bắt quả là ăn ngay nói thật. Quá khứ Sở Mộc Tinh đem hết ủy khuất khổ sở nuốt vào trong bụng, nhìn hân và nữ nhân khác ở chung chỉ biết trộm khóc, thậm chí giúp hân gạt Tần Ủy Nhiên, nhưng hữu dụng sao? Vô dụng. Cho nên, cô sẽ không làm như thế, vì cái gì phải ép buộc cầu toàn, cô cũng không từng nợ hân cái gì.

Hơn nữa, nghe hân lung tung phỏng đoán cô và Phó Văn Hàn hòa hảo là vì ghen ghét hân, trong lòng cô thực không thoải mái, nhìn không được lạnh mặt.

“Nguyên vọng thứ nhất của gửi thế, là làm Tần Cảnh Chi ném thứ tư vị yêu mà không được, cũng không phải muốn ở cùng hân.”

“À... Là như thế không sai, nhưng, vậy cũng phải làm Tần Cảnh Chi yêu cô a.”

“Vừa rồi phản ứng của Tần Cảnh Chi, cậu không cảm thấy thực ý vị sâu xa sao?” Cảnh thận hồi ức việc vừa phát sinh, Hạ Tinh Tinh híp híp mắt.

Từ trước Sở Mộc Tinh nhìn thấy Tần Cảnh Chi là lòng tràn đầy vui mừng, đối diện với hân nói cũng không xong, cô vốn tưởng rằng kỳ thật hân không kiên nhẫn. Nhưng hôm nay, bất quá là cô trầm mặc lúc tản bộ, hân đã nhận ra cô khác thường. Còn lúc biết được Phó Văn Hàn tới đón cô, hân đột nhiên mất khống chế chất vấn, thậm chí muốn giải thích nguyên nhân hân thất ước, đây đều là chưa từng có.

Tuy rằng không biết bởi vì cái gì làm hân như thế, nhưng ít ra thuyết minh, hân không phải không thêm để ý chút nào.

Lần ngoài ý muốn mặt lạnh, lại làm cô có phát hiện không giống.

Nhiệm vụ này thật là càng ngày càng có ý tứ.

Vào cửa nhà, Hạ Tinh Tinh có chút ngoài ý muốn nhìn đầy món ăn trên bàn, tất cả đều là đồ cô thích ăn.

“Cái này... Đều là anh vừa làm sao?”

“Ừ... anh sợ buổi tối em trở về sẽ đói, cho nên...” hân có chút co quắp kéo góc áo, “Nếu em không đói bụng, không sao, ngày mai cũng có thể ăn.”

nói không cảm động là giả. cô không nghĩ tới, qua bốn năm, hân vẫn nhớ rõ ràng sở thích của cô như cũ.

Cho dù không đói bụng, cô vẫn ngồi xuống, cầm lấy nĩa trên bàn, lấy một miếng salad hoa quả, tinh tế nhấm nuốt.

hân ngồi xuống đối diện, trong mắt ngăn không được vui mừng.

Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một trận chua xót. hân rõ ràng là người rất lộ ít cảm xúc ra ngoài. Ở bên ngoài, hân là Phó tổng tài mọi người kính ngưỡng, tuổi còn trẻ đã nhiều đất dụng võ, giúp đỡ ba ba quản lý công ty thực tốt. Nhưng ở trước mặt cô, hân luôn thật cẩn thận buông tư thái tới thấp nhất, thậm chí thường sẽ bởi vì một chút hành động của cô mà co quắp bất an. Bốn năm, lời nói lạnh nhạt của cô hân đều yên lặng thừa nhận, chưa bao giờ phản bác, rồi sau lại vẫn sẽ lặng lẽ đem công việc có liên quan tới cô tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng.

Vì cái gì, vì cái gì phải tốt với tôi như thế hảo, rõ ràng, tôi đối với anh không tốt chút nào.

Nước mắt không có dấu hiệu mà rơi xuống, cô buông nĩa, bụm mặt bắt đầu khóc.

Phó Văn Hàn thất kinh, luống cuống tay chân mà lấy giấy lau trên bàn, muốn lau nước mắt cho cô lại bị cô đoạt lấy. Trong lòng càng hoảng thành một khối, sao cô lại khóc, có phải hân lại làm sai cái gì hay không.

“Bé con, em xảy ra chuyện gì? Em đừng khóc a.”

hân đứng ở bên cô, muốn giống khi cô còn nhỏ, té ngã khóc nhè lại ôm cô an ủi, nhưng tay vươn ra lại ngừng ở giữa không trung, hân sợ chọc giận cô.

Trong lòng ngực không có dấu hiệu xông ra một cái gì mềm mại, cả người hân run lên, tay giữa không trung vô ý thức mà nhẹ nhàng đáp lên đầu cô.

“Ồ ô... vì cái gì... anh luôn như vậy?”

“Bé con...” hân có chút vô thố, thật là hân lại làm cô không vui.

“Ồ ô, vì cái gì anh phải đối với em tốt như thế, rõ ràng, em chỉ phát giận với anh.”

Tay hắn vuốt tóc cô dừng lại, trên mặt xẹt qua một tia mờ mịt: “anh... anh chính là muốn đối tốt với em.”

“Hừ, anh chính là cố ý, cố ý đối tốt với em như thế, có vẻ em giống như có bao nhiêu xấu xa.”

“Sao lại như thế, Bé con không xấu, một chút cũng không xấu.” Nghe lời cô nói có chút trẻ con, trong lòng hắn buông lỏng, trên mặt cũng nhu hòa xuống.

“Kê lừa gạt, em luôn thế, luôn nói với anh rất khó nghe, anh nhất định thực chán ghét em.”

“sẽ không, anh thích nhất Bé con.” hắn không dấu vết hôn hôn đỉnh đầu cô, trong lòng mềm thành một mảnh.

“Vậy trước nay anh đều không nghe em nói. Em bảo anh đừng xuất hiện, đừng động vào em, anh còn luôn ở trước mặt em lúc ẩn lúc hiện, chọc em phát hỏa với anh.”

“Ừ, là anh không tốt, đều là anh không tốt, làm em tức giận.” hắn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành cô, trong lòng yên lặng bổ sung, để anh mặc kệ em, anh làm không được.

“Hức, cái gì anh cũng không biết!” cô bẹt miệng nước nở ở trong ngực hắn, cảm thụ được hắn kiên nhẫn và ôn nhu, trong lòng vui sướng lại khó chịu, như muốn đem ủy khuất áp lực mấy năm nay đều phát tiết ra. “anh cũng không biết, hức, mỗi lần phát giận với anh, hức, em một chút, hức, một chút cũng không vui.”

“anh biết, Bé con của anh thiện lương nhất, không muốn thương tổn người khác.” hắn ôm sát tiểu cô nương khóc đến nấc lên, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt là ôn nhu nói không hết.

không ngừng nấc lên, vừa nhìn trong lòng xót xa khó chịu, nhưng thật ra làm cô vừa thẹn thùng vừa ảo não, không chỗ trốn, cô đơn giản đem mặt vui thật sâu vào trong ngực hắn, rầu rĩ mở miệng: “anh, không cho anh chê cười em.”

Sao lại chê cười đây.

hắn quả thực thích cô túm vạt áo hắn ủy khuất ba ba mà làm tiểu bộ đáng oán giận hắn.

Bé con của hắn, là khiến người ta yêu thương như thế.

Bốn năm ngăn cách, không phải dễ dàng tiêu trừ như vậy, nàng trẻ con, hắn không biết ăn nói. hiện tại là ca ca ôm thôi, nháy mắt sẽ tan thành mây khói

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (10)

Phó Vân Hàn tiểu cô nương trong lòng ngực không biết ngủ khi nào ôm tới trên giường lớn trong phòng ngủ, giúp cô đắp chăn, lấy khăn lông ấm, nhẹ nhàng lau khô mắt còn nước mắt. Trong lúc ngủ mơ tiểu cô nương hơi hơi nhíu nhíu mày, trừu trừu cái mũi, lại ngủ tiếp.

hắn buông khăn, lẳng lặng nhìn khuôn mặt phấn, còn cái mũi đỏ rực, trong lòng mềm mại, chỉ cảm thấy cô đáng yêu cực kỳ, nhìn thế nào cũng không đủ.

Dưới ánh đèn vàng nhu hòa, người đàn ông tuổi trẻ ở mép giường, như là bị mê hoặc, từng chút cúi xuống, nhắm hai mắt, lông mi run rẩy, trân trọng ở trên trán cô gái, ấn xuống nụ hôn.

Bé con, em sẽ không biết, lúc em vô ý thức gọi “Ca ca”, làm anh có bao nhiêu vui mừng.

Em càng không biết, một khắc lúc em nhào vào trong ngực anh, anh không bao giờ muốn buông em ra nữa.

Buổi chiều chủ nhật, Phó Vân Hàn lái xe đưa Hạ Tình Tình trở về trường học.

A đại cách nhà hắn cũng không tính là xa, ước chừng hai mươi phút lái xe.

Dưới ký túc xá, Phó Vân Hàn đang cúi người lấy từ cốp sau ra bên ngoài từng túi đồ đạc, sữa bò, hoa quả, đồ ăn vặt vân vân, Hạ Tình Tình đứng ở một bên nhìn có chút dở khóc dở cười, trong lòng lại ấm áp. Thấy hắn còn không định dừng lại, cô vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo hắn.

“Đủ rồi đủ rồi, ký túc xá không cho nam sinh vào, lại lấy nữa em cũng không mang được.”

Phó Văn Hàn ngạc nhiên, hẳn cũng không biết quy củ trong ký túc xá, đây cũng là lần thứ nhất hắn đưa cô tới trường học. Hắn nhìn đồ vật trên mặt đất rồi lăm vào trầm tư, trên mặt khó được có một loại cảm xúc gọi là “Rối rắm”.

“Mộc Mộc, Mộc Mộc!” Tường Chiêu Chiêu từ cổng lớn ký túc xá chạy ra, cười vỗ vỗ vai cô, rồi mới nhắc tới hai cái rương trên mặt đất, chớp chớp mắt, “Lúc tớ phơi quần áo nhìn thấy cậu, nên xuống dưới hỗ trợ”

Phó Văn Hàn tức khắc nhẹ nhàng thờ ra, nghiêm túc nói với Tường Chiêu Chiêu một câu “Cám ơn, làm phiền rồi.” Làm cô ấy hơi có chút thụ sủng nhược kinh, vội lắc đầu nói “không phiền, không phiền.”

Hạ Tĩnh Tĩnh che miệng cười trộm, cầm lấy hai cái túi còn lại, cùng Tường Chiêu Chiêu đi vào ký túc xá. Mới vừa đi hai bước, cô đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại, nhìn Phó Văn Hàn đứng tại chỗ nhìn theo cô rồi đi, khoe môi cong lên thành mỉm cười ngọt ngào.

“Ca ca, tạm biệt.”

Thế là, dưới ký túc xá người đến người đi, không ít người đều thấy, bên chiếc Cayenne màu đen nổi bật, một nam nhân diện mạo anh tuấn, mặt không biểu tình lại lộ ra chút ngu dại nhìn cửa chính ký túc xá nữ sinh, thật lâu sau mới hơi có chút quý dị trừu trừu khoe miệng, không tiếng động nói cái gì, rồi mới dưới chân như bay đi về xe.

Tạm biệt, Bé con.

Ký túc xá, Tường Chiêu Chiêu cười hề hề mà chọc bà vai Hạ Tĩnh Tĩnh: “Ai, Mộc Mộc, cậu cùng ai kia, hòa hảo rồi?”

Hạ Tĩnh Tĩnh liếc xéo cô ấy, tiếp tục sửa sang lại đồ vật: “Cái gì mà ai kia, đó là ca ca tớ.”

“Nè nè nè, thật sự hòa hảo rồi.” Tường Chiêu Chiêu khoa trương kêu to, “Ai da, chị đây lúc sinh thời cũng coi như hiểu rõ một cộc tâm sự.”

Hạ Tĩnh Tĩnh nhìn bộ dáng cô ấy, nhin không được cười đăm đăm bà vai, hai người nháo thành một đoàn, hồi lâu, mới hơi thở gấp ngồi dựa ở đầu giường.

Hạ Tĩnh Tĩnh dựa vào đệm, sửa đầu tóc có chút loạn, trên mặt mang theo chút thoải mái: “Chiêu Chiêu, tớ thử rồi mới biết được, hóa ra sự tình cũng không khó như vậy.”

Bốn năm trưởng thành, cô đã không phải cô gái nhỏ lúc trước hành động theo cảm tính. Bốn năm này, hai người cô đã từng thân cận nhất yên lặng quan tâm cô thật cẩn thận, cô không phải không cảm giác được, cô cũng suy nghĩ cẩn thận, sự kiện kia, kỳ thật không trách được bất kì ai, cô tin tưởng, mẹ cũng rất nguyên ý dùng mệnh mình đổi lấy ca ca. Chỉ là, trước sau cô không qua được lời nói mình khảm trong lòng kia, bốn năm mất lạnh xa cách, giữa bọn họ sớm tạo thành một cái rãnh thật sâu, cô không có dũng khí vượt qua, thế là, cô làm đảo bình. Nhưng mà, chờ đến một khắc sinh mệnh cuối cùng, cô mới biết được, cô mong muốn nhất là trở về bên bọn họ.

Tường Chiêu Chiêu nhẹ nhàng búng búng cái trán cô: “Mộc Mộc, mọi khổ sở đều là quá khứ.”

cô và Sở Mộc Tĩnh từ nhỏ đã biết nhau, chỉ là có một thời gian cô đi nơi khác học cao trung, hai người đứt liên hệ. Chờ đến đại học gặp lại, cô mới biết được bạn tốt phát sinh chuyện gì. cô gái đã từng hoạt bát rộng rãi, trong mắt trước sau không hòa tan được ưu sầu, cô đau lòng, nhưng lại không hóa giải được khúc mắc, có thể làm, chỉ là vận dụng quan hệ trong nhà cùng cô ấy đối tới ở cùng ký túc xá, hy vọng cho cô ấy càng nhiều tình bạn và an ủi. Phó Văn Hàn đối với Mộc Mộc có bao nhiêu tốt cô đều biết rõ, chỉ đáng tiếc tạo hóa trêu người. hiện giờ, có thể nhìn thấy hai người xa cách bốn năm quay về hòa hảo, cô rất vui vẻ, tựa như hôm nay, trên mặt Mộc Mộc ý cười rõ ràng chân thật hơn nhiều.

Từ nội tâm cô cao hứng vì bọn họ, trong lòng âm thầm nghĩ, một tâm nguyện khác của cô, không biết có thể thực hiện hay không.

Buổi chiều thứ tư không có lớp, Hạ Tĩnh Tĩnh và Tường Chiêu Chiêu dạo cửa hàng, nhận được điện thoại của Tần Cảnh Chi hẹn đi ăn cơm chiều.

cô có chút ngoài ý muốn như thế này, nói “Được.”

Địa điểm là nhà hàng gần khu cửa hàng. Lúc cô đến, Tần Cảnh Chi đang ngồi đó xem thực đơn.

Công gò xuống đối diện hắn, Tần Cảnh Chi ngẩng đầu, cười cười: “Tới a, anh mới gọi vài món ăn, em nhìn thử.” nói rồi, hắn đưa thực đơn cho Hạ Tĩnh Tĩnh.

Hạ Tĩnh Tĩnh nhìn vài đồ ăn hắn chỉ, trên mặt ý cười càng tăng: “Thế là đủ rồi, thêm nước chanh thôi.”

Trong lúc ăn cơm, Tần Cảnh Chi so với bình thường nói nhiều hơn, hắn còn đem chút chuyện thú vị trong công việc của hắn ở Tần thị gần đây nói cho cô nghe.

Việc đêm đó, hắn không nhắc lại, cô cũng coi như không phát sinh.

Cơm xong, Tần Cảnh Chi nhìn cô, đột nhiên có chút không được tự nhiên sờ sờ mũi, rồi mới từ trong túi áo khoác móc ra một cái hộp nhỏ bằng nhung mịn, đẩy đến trước mặt cô.

cô kinh ngạc tiếp nhận mở ra, một cái vòng cổ chạm rồng tinh tế, nam ngôi sao nhỏ, lóe ánh sáng màu trắng bạc.

cô có chút hoảng hốt, trong đầu hiện lên một đoạn ngắn.

Đó là mùa hè đầu tiên cô ở Tàn gia. Có một tối, cô và Tàn Cảnh Chi sóng vai ngồi ở trên bãi cỏ trong viện, cô ôm đầu gối ngóng nhìn không trung.

“Cảnh Chi ca ca, em nghe người khác nói, người thiện lương qua đời rồi, đều sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời. anh nói, bầu trời nhiều sao như vậy, sẽ có một ngôi sao là mẹ em không?”

“Có. Bà nhất định là ngôi sao sáng đẹp nhất trên bầu trời kia.”

“thật tốt. Nhưng ngày mưa, em không nhìn thấy sao.”

“Ừ.” Nam sinh gãi gãi đầu, “Cho dù nhìn không thấy, bà ấy chắc chắn vẫn yên lặng bảo hộ em”

“thật vậy chăng?”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (11)

“Rất đẹp, em thực thích.” Hạ Tinh Tinh thu hồi suy nghĩ, trên mặt lộ ra cái cười thực lòng.

Tàn Cảnh Chi thấy vậy âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đi đến bên cô: “anh giúp em đeo.”

Tay hần nhẹ nhàng kéo tóc cô sang một bên, rồi mới cầm lấy vòng cổ, vòng qua cái cổ tuyết trắng, ngón tay lơ đãng cọ qua da thịt tinh tế ôn nhuận, trong lòng hơi hơi run. hần lấy lại bình tĩnh, đeo vòng cổ lên, rồi mới sửa sang lại mái tóc về bộ dáng ban đầu.

“Đẹp.” hần ho nhẹ một tiếng trở lại chỗ ngồi, nhìn thiếu nữ vui sướng khây mặt vòng trước ngực, trong mắt là ôn nhu hần cũng không nhận thấy.

Buổi tối thứ sáu, An Từ Viên đang ở ghế lô KTV.

Tường Chiêu Chiêu nhanh nhẹn cởi bỏ cúc áo khoác da, ném lên sofa, dẫn đầu ca hát, hát đến chỗ thâm tình còn không ngừng vút mị nhãn cho Hạ Tinh Tinh, Hạ Tinh Tinh lập tức bụm mặt làm ra vẻ mê muội, An Từ Viên bên cạnh cười đến không được, cầm mic hát với cô, hai người như đang đối chọi, chuyên chọn âm cao, ai cũng không nhường ai, An Từ Viên còn làm mặt quỷ chọc Tường Chiêu Chiêu, hại cô ấy hát phá âm, rồi bị đối phương đập vài cái, Hạ Tinh Tinh trực tiếp cười đến tê liệt ngã xuống sofa.

Vui vẻ một lát, ba người có chút mệt. Hạ Tinh Tinh đi toilet, cô ở trước gương sửa sang lại tóc, phát hiện một cô gái đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm mình, cô gái mặc váy da, chân rất dài, ước chừng cao hơn cô non nửa cái đầu, môi đỏ da trắng, khuôn mặt diễm lệ, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm không tính là thân thiện.

Hóa ra là cô ta. Hạ Tinh Tinh trong lòng cười lạnh một tiếng, không để ý, lo sửa sang lại xong liền chuẩn bị đi. Lại không nghĩ cô gái thể nhưng lại gọi: “Sở tiểu thư.”

cô hít sâu một hơi, đậm cười quay đầu lại: “Có gì chỉ giáo.”

Hai mắt cô gái đảo qua vòng cổ trên cổ cô, trên mặt xẹt qua một tia ghen ghét, cô ta nhếch môi đỏ: “không có gì, chỉ là muốn nói lời xin lỗi cô. Rất cuộc lần trước, Cảnh Chi bởi vì tôi... tựa hồ làm cô không cao hứng.”

Miệng nói xin lỗi, trên mặt lại mang theo mười phần khiêu khích, hai mắt lảng lảng nhìn chăm chăm cô, không dấu diếm khinh thường.

Hạ Tinh Tinh cười, giờ giờ cầm lên với cô ta, trên mặt nguyên bản ngoan ngoãn đáng yêu mang theo chút trẻ con tròn trịa, lại tràn đầy coi khinh và châm chọc, mắt to của cô hơi hơi nheo lại, toàn thân tản mát ra một khí thế khó nói, đó là tư thái cao cao tại thượng thiên kim tiểu thư chân chính mới có được.

“cô là ai? Lại dùng thân phận gì nói chuyện cùng tôi.”

“Tôi...” khẩu khí tràn ngập khinh thường làm thân mình cô ta cứng lại, trên mặt hiện lên khó chịu, cô ta hoàn toàn không dự đoán được người thoát nhìn vô năng sẽ nói ra loại lời này, rõ ràng trước kia nhìn thấy mình cùng Tàn thiếu ở chung, luôn là khuôn mặt cô đơn cùng tồn thương. cô ta là thân phận gì... cô ta thể nhưng nói không nên lời, rất cuộc, người đối diện mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Tàn thiếu, mà cô ta... cô ta gắt gao cấm môi, nhìn đối phương hừ nhẹ một tiếng sau đó ưu nhã đi xa, trong mắt tràn đầy ghen ghét, hai móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay.

Hạ Tinh Tinh trở lại ghế lô, dựa vào sofa xoa xoa thái dương, tâm tình có chút bức bối.

“Mộc Mộc, cậu xảy ra chuyện gì?” An Từ Viên ở bên cô ngồi xuống, trên mặt trẻ con tràn đầy nghi hoặc.

“không có gì, chỉ có chút mệt mỏi.” cô miễn cưỡng cười cười.

An Từ Viên chớp chớp mắt, kéo cô để đầu gối lên trên đùi mình, đôi tay ấn quanh huyết Thái Dương của cô, nhẹ nhàng mát xa.

Hạ Tinh Tinh ngạc nhiên, nhìn bộ dáng hần quan tâm và nghiêm túc, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm.

An Từ Viên so với cô nhỏ hơn một tuổi, là tiểu thiếu gia của An gia, thông qua Tường Chiêu Chiêu mới biết cô. Bọn họ ba người quan hệ phi thường hảo, An Từ Viên đặc biệt thích dính vào cô, trước kia cô bị nữ nhân của Tần Cảnh Chi khiêu khích, hần cùng Tường Chiêu Chiêu đều ra tay vì cô. Đối với cô mà nói, An Từ Viên đặc biệt như em trai nhỏ, nghịch ngợm lại có nghĩa khí.

Thủ pháp của hần thực đúng chỗ, Hạ Tinh Tinh hưởng thụ nhắm mắt.

Tường Chiêu Chiêu buông mic xuống, ngồi ở đằng trước không quấy rầy. Dưới ánh đèn xanh đỏ đan xen, khoe môi nam sinh mỉm cười, cúi đầu, trên mặt cực kỳ ôn nhu, so với bộ dáng ngày thường cùng cô đấu võ mồm hoàn toàn bất đồng. cô gỡ tóc ngắn bên tai, cười có chút ngu ngốc, trong mắt lặng lẽ xẹt qua một tia cô đơn.

Lúc này, trong văn phòng nào đó của tập đoàn Tần thị, Tần Cảnh Chi dựa trên sofa, tiếp nhận di động của trợ lý, kéo kéo cà vạt, trên mặt đạm mạc mang theo một tia ẩn ẩn không kiên nhẫn.

“Việc gì?”

Di động truyền đến thanh âm nữ nhân kiều mị hơi mang ủy khuất: “Tần thiếu, hôm nay em... gặp Sở tiểu thư.”

“Hà?” Tần Cảnh Chi tay ngừng lại, thanh âm hơi hơi cao lên, vẫn nhất quán tàn mạn, chỉ là tựa hồ thêm chút hứng thú.

Đầu di động kia, nữ nhân nghe khẩu khí hần, trong lòng âm thầm cân nhắc một chút, mở miệng có chút dò hỏi: “Sở tiểu thư... Tựa hồ... Tựa hồ đối với em rất có địch ý. cô ấy nói với em rất nhiều câu khó nghe, còn hung hăng cười nhạo em... nói em... nói em là...”

“nói em cái gì?” thanh âm nam nhân đột nhiên ôn nhu cực kỳ, mang theo dụ dỗ nhẹ nhàng, như đang cổ vũ.

Nữ nhân nghe vậy trong lòng đã định, trên mặt xẹt qua vui mừng, thanh âm lại mang theo một chút nức nở: “cô ấy... cô ấy nói em là hồ ly tinh, là tiện nhân không lên được mặt bàn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (12)

Tần Cảnh Chi nhẹ nhàng cười.

“La Vận, như vậy.” hần vẫn như cũ ôn nhu mà mở miệng, khoe miệng cong lên độ cong thích hợp, mắt hơi hơi rũ xuống lại không có nửa phần ý cười, “Em cảm thấy cô ấy nói đúng không?”

“Cái... Cái gì?” Hỏi ngoài ý liệu làm La Vận có chút ngốc, thanh âm thay đổi, tay nắm di động chặt hơn, trong lòng không biết vì sao dâng lên một dự cảm bất hảo.

Nữ nhân ngu ngốc. Tần Cảnh Chi trào phúng cười, mắt chớp chớp đột nhiên cảm thấy cực kỳ không thú vị, hần xoa xoa thái dương sưng đau, lại không có nửa điểm kiên nhẫn, lạnh lùng mở miệng: “Bằng không em cho rằng em là cái dạng gì?”

“Tần... Tần thiếu! không phải như thế... anh nghe em nói...” La Vận bị hần lãnh khốc nói một câu làm cả người lạnh băng, cô ta không rõ vì cái gì đối phương đột nhiên trở mặt, nhưng thế này không nghi ngờ gì, cô ta biết mình chọc giận nam nhân này, nhất thời trong lòng sợ hãi, hối hận cực kỳ. cô ta hoảng loạn mở miệng muốn giải thích, thậm chí đã quên giả vờ khóc, nhưng người đầu kia đã mất hứng thú, dứt khoát treo điện thoại.

“Thiếu gia... xử lý giống trước kia sao?” Trợ lý thật cẩn thận dò hỏi.

Tần Cảnh Chi tung di động về phía trước, thanh âm đạm mạc nghe không ra một tia cảm xúc: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

“Vâng.” Trợ lý trong lòng hiểu rõ, tiếp nhận di động yên lặng lui ra.

Cửa văn phòng nhẹ nhàng đóng lại. Tần Cảnh Chi có chút mệt mỏi nhắm mắt, vươn hai tay dựa vào tay vịn sofa, khe khẽ thở dài, trong

lòng không biết là thất vọng hay là may mắn.

Xem ra, lại là một người nữa.

Quả nhiên, cho dù bề ngoài giống thế nào, cũng đều không phải là người kia.

Người kia a...

hắn châm chọc cười cười, trên mặt thế nhưng xẹt qua một tia bi ai.

Hạ Tinh Tinh ngồi ở bàn học, vừa nhìn gương đắp mặt nạ, vừa nghe hệ thống hưng phấn nói với cô, La Vận bị phong sát.

La Vận bất quá là người mẫu hạng ba, ngẫu nhiên được Tần Cảnh Chi nhìn trúng, mới lục tục lên tạp chí vài lần. cô ta liền có chút đắc ý vênh vao, thường thường ở trước mặt cô bày ra bộ dáng mình là chính cung. Trước kia Sở Mộc Tinh sẽ bởi vậy buồn bã thương tâm, nhưng cô sẽ không. Bởi vì cô thấy rõ ràng, nữ nhân bên cạnh Tần Cảnh Chi, đều không có “hạn sử dụng” vượt quá hai tháng. Huống hồ lấy chỉ số thông minh của La Vận, sớm hay muộn đều tự tìm đường chết. Bởi vậy cô ta khiêu khích, căn bản không chuẩn bị ra tay. Đối thủ của cô trước nay không phải cô ta.

Bất quá, có điểm ngoài ý muốn là, buổi chiều mới phát sinh chuyện đó, buổi tối đã bị xử lý? La Vận sẽ không ngu đến mức đi cáo trạng với Tần Cảnh Chi đi? cô ta cho rằng Tần Cảnh Chi sẽ chống lưng thay cô ta?

cô lắc đầu, nhìn cái hộp nhỏ mở trên bàn, ngôi sao màu trắng bạc vẫn lộng lẫy như cũ.

nhẹ nhàng sờ sờ ngôi sao kia, cô “Bang” một tiếng đóng nắp hộp.

Đáng tiếc.

“Tinh—”

Di động rung lên. Tin nhắn của Tần Cảnh Chi.

“sẽ không có lần sau.”

Đây tính là gì? Hạ Tinh Tinh trong lòng cười nhạo, là trấn an, hay là hứa hẹn? Đây không giống hắn a. Trước kia Sở Mộc Tinh bị những nữ nhân đó khi dễ, sao không thấy hắn như vậy?

Đầu ngón tay nhẹ gõ vài cái, cô quyết đoán xóa bỏ tin nhắn, ném điện thoại đi động về chỗ cũ.

“Chiêu Chiêu, cậu đang xem gì?” Hạ Tinh Tinh quay đầu nhìn Tường Chiêu Chiêu đang ngốc lăng nhìn mình, có chút nghi hoặc, cô cầm lấy gương soi, chẳng lẽ mặt nạ không dán tốt?

“không... không nhìn gì.” Tường Chiêu Chiêu vội lắc đầu, vài giây sau, cô ấy gỡ gỡ tóc, khó được có chút xấu hổ mà mở miệng, “Cái kia... Mộc Mộc a.”

“Ừ?”

“Khụ... Tôi muốn hỏi một chút, cái kia, cô có thể hay không... Có thể đề cử cho tôi mỹ phẩm dưỡng da tốt nhất, mặt nạ linh tinh... hay không” Khi nói chuyện, màu da hơi sẫm trên mặt cô ấy trôi qua hai đóa mây đỏ.

Hạ Tinh Tinh bật cười, là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy thẹn thùng, cảm thấy đáng yêu cực kỳ: “Đương nhiên có thể.”

cô bóc mặt nạ, lôi kéo Tường Chiêu Chiêu ngồi xuống, chỉ chỉ chai lọ vại bình trên bàn, vừa bôi vừa nghiêm túc giảng giải.

Tường Chiêu Chiêu nghe đến ngơ ngác, đôi mắt càng trừng càng lớn: “Trời ơi, phải bôi nhiều đồ như thế, cũng quá phức tạp đi!”

“Cho nên tục ngữ nói, không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười đó.”

“không được không được... Quá thâm ảo, tớ xem... hay là thôi bỏ đi.”

Hạ Tinh Tinh bị bộ dáng cô ấy như lâm đại địch chọc cười, cô cẩn thận nhìn mặt Chiêu Chiêu, kỳ thật Tường Chiêu Chiêu tuy rằng màu da có chút sẫm, nhưng đều là vì cháy nắng, tuy rằng làn da không mịn, nhưng không có lỗ chân lông, chỉ cần dùng chút sản phẩm dưỡng trắng, là có thể bảo dưỡng tốt. Thế là cô tận lực đơn giản hóa đề cử mấy thứ sản phẩm thích hợp và phương pháp sử dụng. Tường Chiêu Chiêu nghiêm túc gật đầu, được cô thúc giục cảm quyến rũ nhất ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (13)

Hạ Tinh Tinh đứng ở trên đường cái người đến người đi, ngửa đầu nhìn tòa nhà đồ sộ trước mặt, biểu tình trên mặt là rối rắm, do dự, giằng giụa cái gì cũng có, quai túi bị cô nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, cô hít sâu một hơi, được hệ thống cô vũ mới đi vào.

“Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì ngài?” Đứng ở quầy lễ tân là một cô gái trẻ mặt tròn tròn hình quả táo.

“Xin chào, tôi tìm Phó tổng Phó Văn Hàn.”

cô gái lễ tân trong lòng hoảng hốt, trên mặt vẫn cười tủm tỉm hỏi: “Ngài tìm Phó tổng? Xin hỏi có hẹn trước sao?” Trong lòng lại điên cuồng hò hét, cư nhiên có nữ sinh tới tìm Boss! Em gái này thật đáng yêu a! cô ấy và Boss là quan hệ gì a!

Hẹn trước? Hạ Tinh Tinh lắc đầu, suy nghĩ một lát, lấy di động ra, có chút do dự gọi điện thoại.

“Thế này... Em ở dưới lầu công ty ... anh... có tiện tới đón em không?”

Đầu điện thoại kia lặng im vài giây, đột nhiên truyền đến tiếng ghé dựa va chạm vào mặt đất, cùng lúc đó còn có giọng nam thấp trầm nói một câu “Chờ anh.”

không đến hai phút, cửa thang máy riêng mở ra, nam tử tây trang giày da bước tới, đến đại sảnh thấy thân ảnh kiều tiểu kia, biểu tình lập tức nhu hòa xuống, hần động tác tự nhiên cầm lấy túi trong tay cô, tạm dừng vài giây, rồi trực tiếp dắt tay cô.

“đi thôi.”

Bàn tay to ấm áp bao vây lấy tay nhỏ, Hạ Tinh Tinh có chút choáng váng được hần lôi kéo vào thang máy.

Toàn bộ quá trình lễ tân trừng lớn đôi mắt nhìn bọn họ một đường vào thang máy, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần, đến khi di động rung lên mới đột nhiên hút khí, ôi trời ơi, cái nam nhân mặt ôn nhu kia thật là Boss?! cô vô vô mặt, chưa xem tin tức khuê mật gửi tới, trực tiếp ở diễn đàn ném xuống một tin “Lúc trước cao năng lượng! Hư hư thực thực bạn gái của Boss xuất hiện!” Trong diễn đàn nổ tung, không ít nhân viên đều hô to không tin. cô che miệng cười, trả lời: “thật sự! Boss chủ động dắt tay cô ấy, còn giúp cầm túi! không cần quá ôn nhu a ~”

Hạ Tinh Tinh đi theo Phó Văn Hàn vào văn phòng hần, trên đường thu hoạch vô số ánh mắt âm thầm lửa nóng, cô nhin không được cúi đầu sờ sờ mặt, trời ơi, vì cái gì mặt cô lại như thế.

“Bé con, sao em đến đây, ăn cơm chưa?” Phó Văn Hàn lôi kéo cô ngồi xuống sofa, trong mắt là ý mừng không ức chế được.

“À... Ca ca, tay anh...” Hạ Tinh Tinh giật giật tay hơi đỏ mề hôi, dùng ánh mắt ý bảo hần.

Phó Văn Hàn theo tầm mắt nhìn lại, sững sờ, rồi mới buông tay nắm cô, có chút mất tự nhiên dời mắt đi. hần lặng lẽ đem cái tay kia đặt ra phía sau, nhẹ nhàng chà xát, đầu ngón tay phăng phất còn lưu lại xúc cảm ấm áp tinh tế, hần ho nhẹ một tiếng, lỗ tai đỏ lên một chút.

không khí có chút xấu hổ, Hạ Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy có vẻ nhiệt, cô che đầu sờ sờ tóc, cúi đầu nói: “Em ăn rồi. Ca ca, em nghe nói, ba ba ... Hôm nay trở về?”

“Ừ.” hần rũ mi mắt theo bản năng gật đầu, rồi mới ngừng thân mình, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt phát ra quang mang vui sướng, “Bé con, em...”

Hạ Tinh Tinh cắn cắn môi, đôi tay vắn vò, có chút mất tự nhiên mở miệng: “Em... em chỉ là đã lâu chưa thấy gặp ông... Tùy tiện hỏi thôi...”

“anh biết. Sở thích buổi chiều trở về. Biết em đến, ông nhất định rất cao hứng!”

hần đại khái là vì muốn cười nhưng bởi vì mặt than chỉ có thể trừu động khóe miệng, làm Hạ Tinh Tinh bị trọc cười, cảm xúc rối rắm, ngượng ngùng nháy mắt bay đi. cô nhin không được dán sát vào, vron hai ngón tay, nhẹ nhàng dè khóe miệng hần, kéo lên trên một chút.

“Phải cười như vậy” thanh âm thiếu nữ thanh thủy cất lên, mặt tròn to sáng lấp lánh.

cô nhin khóe miệng hần thành công bị cô kéo lên, vừa lòng gật đầu, mang theo chút đắc ý ngược mắt nhìn hần, lại chìm vào hai mắt hần sâu thẳm đen như mực.

Lúc này cô mới phát hiện khoảng cách hai người quá gần, chớp mũi cơ hồ chạm nhau, hô hấp ấm áp phun lên mặt cô, ánh mắt hần ôn nhu lưu luyến, như một dòng xuân thủy, cơ hồ muốn bao phủ cô, làm tim cô đập rối loạn, trên má nổi lên nhiệt ý, vừa mới cô nhin thấy trên má hần trắng nõn, dần dần nhiễm đỏ ửng.

“Ca ca, mặt anh thật đỏ nha.” cô có chút ngu ngốc nhẹ giọng nỉ non, bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc, không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

“Khụ khụ!” Hệ thống ở trong tối thật sự không thể nhìn tiếp, ho khan thật mạnh một tiếng, ký chủ cô có biết hiện tại mặt hoa si của cô thoát nhìn đặc biệt

ngu xuân?!

Hạ Tĩnh Tĩnh đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng thu hồi móng vuốt, mông dịch sang bên cạnh một chút, mặt xấu hổ cười cười với hắn: “A... em nói là... trong văn phòng quá nóng... Ha... Nóng quá.” cô vừa nói vừa kích động vung vẩy hai tay, trong lòng quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Phó Văn Hàn trong mắt hiện lên ý cười, một bộ đứng đắn gât gât đầu: “Ừ, rất nóng.”

Hạ Tĩnh Tĩnh tay cứng lại, không nghĩ tới ca ca mặt than lại nói như thế, cô tròn tròn mắt, hơi há hốc mồm, cuối cùng thật sự là không tiếp nổi nữa, có chút tuyệt vọng vờn đôi tay, bưng kín mặt đã hồng đến không thể hồng hơn.

Sở Việt ở bên ngoài gõ cửa một lúc cũng chưa ai đáp, còn tưởng rằng Phó Văn Hàn không ở đó, ai ngờ ông đẩy cửa ra lại hình ảnh hạnh phúc ấm áp như thế.

Đúng vậy, ấm áp.

trên sofa, cô gái trẻ cúi đầu bịt mắt, lộ ra lỗ tai đỏ rực, mà người bên cạnh, ý cười đầy mặt nhìn ông, vờn tay dường như trấn an xoa đầu cô ấy.

Cực kỳ giống cảnh tượng trong trí nhớ.

Yết hầu ông có chút khô khốc, hoảng hốt còn tưởng rằng ảo giác, thời gian lại như ngừng lại, không dám tiến lên, đến lúc người trên sofa nghe được động tĩnh, đồng thời nhìn về phía ông, ông mới xác định, toàn bộ trước mắt là sự thật.

“Bé con.” Ông bước từng bước đi tới, thanh âm khàn khàn, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (14)

Hạ Tĩnh Tĩnh lúc trước nghĩ rất nhiều lần cảnh tượng gặp lại Sở Việt, thời khắc này thật tới rồi, trong đầu cơ hồ lại trống rỗng những lời cần nói lúc trước đã nghĩ ra bỗng không nhớ rõ.

cô ngồi cứng đờ trên sofa, nhìn ông thông thả do dự bước từng bước đến gần.

Có thời ba ba đã từng soái khí ngất trời, giờ tóc xám trắng, đầy mặt tang thương.

Ông dừng lại cách cô năm bước, có chút vô thức chà xát đôi tay, trong mắt hơi hơi phiếm hồng, cười ra.

“Bé con, con... con tới tìm Văn Hàn, ba ba... lấy đồ vật rồi đi.”

Ông ngừng lại, bước chân vội vàng đi về phía bàn làm việc, bóng dáng cường tráng, cao lớn trong trí nhớ rõ ràng đơn bạc đi rất nhiều.

Hạ Tĩnh Tĩnh cái mũi chưa xót, đột nhiên đứng lên chạy đến sau lưng ông, từ phía sau ôm lấy ông gọi to: “Ba ba!”

Sở Việt cả người cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía đôi tay vòng bên hông, tay duỗi về văn kiện trên bàn đột nhiên nắm chặt. Ông cơ hồ đang nghĩ, Bé cưng khi còn nhỏ cũng thế này, từ phía sau ôm chân ông, chơi xấu không chịu đi muốn ông cõng.

Sau lưng truyền đến tiếng con gái khóc nức nở, Sở Việt chậm rãi buông quyền, dùng sức nhắm mắt, rồi mới duỗi tay lau đôi mắt, khi xoay người, trên mặt đã mang theo ý cười ôn hòa, ông nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cười nói: “Bé cưng sao vẫn còn thích khóc nhè như khi còn nhỏ.”

cô ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng túm góc áo ông: “Là Bé con không hiểu chuyện, đã làm ba ba khổ sở.”

Sở Việt lắc đầu, sờ sờ đầu cô, thờ dãi nói: “Bé con đã cao hơn, còn ba ba cũng già rồi.”

cô nhào vào trong lòng ông, liều mạng lắc đầu: “Ba ba mới không già, người là ba ba soái nhất trên thế giới.” Nghe thế nam nhân phát ra tiếng cười, cô thấp giọng bổ sung: “Sau này Bé con tới chiếu cố ba ba.”

“Được, được.” Sở Việt ôm chặt con gái mạnh mẽ gât đầu, sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Trương Mân từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hạ Tĩnh Tĩnh kéo Sở Việt, hai người vừa nói vừa cười đi vào nhà, trên mặt tràn đầy nếp nhăn tức khắc cười nở hoa.

Hai tay bà lau lau lên tạp dề, vừa tiếp nhận túi trong tay Sở Việt vừa nói: “Tiên sinh, tiểu thư đã trở lại, tôi đang hầm canh gà, uống một chén trước đi?”

Sở Việt cười quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi Hạ Tinh Tinh, cô cong mắt gật đầu: “Phiền toái đi Trương.”

“Ai, không phiền toái, không phiền toái.” Trương Mân đầy mặt từ ái cười, xoay người lại lặng lẽ lau khước mắt.

thật tốt, cái nhà này, cuối cùng đã hoàn chỉnh.

Tiểu thư, cô thấy được chưa?

Hạ Tinh Tinh lười biếng nằm ở tiểu viện nhà mình, vừa xoa bụng tròn vo, vừa rón rén phơi nắng.

Từ lúc cùng ba ba hòa sau, cả người cô đều nhẹ nhàng không ít, lúc trường học không có giờ, cô liền ăn vạ trong nhà, bị đi Trương nuôi béo thêm ba cân.

Chỉ tiếc, ca ca không dọn về.

Ba năm trước đây, Phó Vân Hàn bởi vì không hy vọng mình trở thành ngăn cách giữa Sở Mộc Tinh và Sở Việt, liền rời Sở gia, dọn ra ngoài.

hiện tại, tuy rằng bọn họ hòa hảo, nhưng Phó Vân Hàn lại không muốn dọn về.

“Ai.” Hạ Tinh Tinh híp mắt thờ dài, xem ra, cô định gần quan được ban lộc, sợ là không thể thực hiện được.

Hệ thống nhìn mấy ngày gần đây người nào đó như cá gặp nước, cuối cùng kiềm chế không được.

“Ký chủ! có phải cô đã quên chuyện gì quan trọng không?”

“Cái gì a?” Hạ Tinh Tinh vẫn híp mắt như cũ, thờ dài dưới ánh nắng thoải mái.

“cô đừng nói với tôi cô đã không nhớ rõ người nào đó là Tần Cảnh Chi!”

Hạ Tinh Tinh cười nhạo một tiếng: “Vội cái gì?”

Nó có thể không vội sao! nữ nhân nào đó vô tâm vô phế suốt nửa tháng không có liên hệ với Tần Cảnh Chi! cô ấy thật ra tâm lớn, sẽ không sợ mình bị đối phương quên mất!

Hạ Tinh Tinh nhìn hệ thống vội đến toàn thân đều đỏ lên, chậm rì rì nói: “Tôi hỏi cậu, nửa tháng này, Tần Cảnh Chi từng có phụ nữ bên cạnh sao?”

“Ngạch... Hình như không có ai.”

“Vậy không phải sao.”

“A? Nhưng mà...”

“Được rồi... Tôi có chừng mực, lại để mấy ngày.”

nói xong, cô trực tiếp nhắm mắt lại, không để ý nó.

Thứ bảy, Hạ Tinh Tinh xách theo hai hộp đồ bỏ đi Tần gia.

Mở cửa là Tần Cảnh Chi, sắc mặt hần tựa hồ có chút tiêu tụy, nhìn thấy cô tới, trên mặt rõ ràng xẹt qua một tia kinh hi.

Hạ Tinh Tinh biểu tình tự nhiên chào hỏi hần.

“Là thế này, mẹ anh đi công tác. Bà bảo anh nói một tiếng với em, anh bận nên quên mất.”

Hạ Tinh Tinh buông hộp, cười nhìn hần: “Ừ, không có việc gì.”

Tần Cảnh Chi có chút chột dạ dời mắt đi, “Khụ, Mộc Mộc, sắp đến trưa, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Được a.”

Đột nhiên thay đổi xưng hô, cô giống như cũng không để ý. Ánh mắt hần âm thầm xuống, “... vậy em từ từ, anh đi thay quần áo.”

Hạ Tinh Tinh gật gật đầu, ở phòng khách ngắm một vòng, theo bản năng đi đến cửa sổ phía trước, nhìn cách đó không xa nở rộ một vầng màu trắng, khe khẽ thờ dài.

không bao lâu, Tần Cảnh Chi đi xuống, hần thay đổi áo sơ mi màu trắng và quần jeans, nhìn như là mười tám mười chín tuổi, cũng là đáng vẻ cô đã từng thích. Hạ Tinh Tinh nhìn một cái liền dời tầm mắt.

“đi thôi.”

Tần Cảnh Chi sững sờ, cúi đầu tự nhìn mình, hơi hơi nhú nhú mày, sau đó đi theo

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (15)

một bữa cơm trưa, hai người đều có chút thất thần.

Sau khi ăn xong, Hạ Tinh Tinh vừa định cáo biệt Tần Cảnh Chi, lại bị hấn giữ lại.

“Mộc Mộc, cuối tuần, anh bồi em đi chơi.” hấn chắn trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy.

“không cần. “cô cười vuốt tóc, “Ngày đó em có việc khác.”

Tần Cảnh Chi hung hăng nhú mày, trong lòng dâng lên một cỗ phiền chán. hấn không thích cô hiện tại một chút nào, tươi cười khách sáo

Giả dối. hấn bĩu môi, dùng sức bắt lấy cổ tay cô, thấp giọng quát: “Em còn muốn như vậy tới khi nào!”

“anh túm đau em. “Hạ Tinh Tinh thu ý cười, lạnh lùng nói.

“anh.. Tần Cảnh Chi nhìn nhìn cổ tay cô phía trên có dấu vết màu đỏ, trên mặt hiện lên một tia ảo não, hấn hơi hơi thả lỏng lực đạo, lại không buông ra, rồi mắt thấp giọng, “La Vận là anh sơ sẩy, anh đã giải quyết cô ta!”

Cho nên, em có thể đừng tức giận, đừng không để ý anh, đừng cự tuyệt anh không.

Em có thể, vẫn giống như trước hay không.

Hạ Tinh Tinh biểu tình đậm mạc nhìn hấn, bình tĩnh mở miệng: “Em đã biết, cho nên, anh có thể buông ra không?”

“Em!” Tần Cảnh Chi bồi vì cô lãnh đạm, trong lòng đột nhiên corút một chút, tức giận lại khổ sở, còn có một tia ủy khuất nhàn nhạt. hấn không chịu buông tay, cố chấp nhìn cô, đôi mắt ánh mắt cô càng ngày càng lạnh.

Rốt cuộc, hấn suy sụp buông lỏng tay ra.

Hạ Tinh Tinh xoa xoa cổ tay, nhàn nhạt nhìn hấn một cái.

“Như vậy, em đi về trước.”

Tần Cảnh Chi đột nhiên cảm thấy mình nói cái gì cũng thừa, ánh mắt cô nhìn hấn, xa lạ như vậy, hấn giống như từ trong đó rút cuộc không tìm thấy ấm áp và tình yêu đã từng có.

Miệng càng ngày càng chua xót, hấn lẳng lặng đứng tại chỗ, thật lâu sau, mới tự giễu cười, lẩm bẩm nói: “So với trong tưởng tượng còn khó chịu hơn.”

Sáng sớm thứ năm, Phó Vân Hàn từ trên giường ngồi dậy, hấn cơ hồ một đêm không ngủ.

hấn thay tây trang màu đen sạch sẽ, nghiêm túc thắt cà vạt, rửa mặt xong liền ra cửa.

9 giờ, hấn ôm một bó hoa, lẳng lặng đứng ở chân núi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nửa giờ sau, Sở Việt từ trên núi đi xuống, nhìn thấy hấn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, theo thói quen định vỗ vỗ vai hấn: “Vân Hàn, con tới.”

hấn gật gật đầu, theo bản năng nhìn về phía sau.

Sở Việt hiểu rõ, khe khẽ thở dài, cười khổ lắc đầu: “Bé con đã tới sớm hơn ta một bước.”

Phó Vân Hàn cúi đầu, cáo biệt Sở Việt, từng bước một lên núi.

hấn nhẹ nhàng đặt bó hoa ở bên bó hoa nhài màu trắng. Cúi đầu nhìn khuôn mặt người phụ nữ ôn hòa tươi cười trên bia mộ, trong mắt xẹt qua sắc màu ấm áp.

“Đi Cầm, con tới thăm người.”

hắn từ nhỏ tính tình trầm mặc, bởi vậy mỗi lần tới, hắn đều ở trước mộ lẳng lặng đứng nửa giờ.

Mỗi lần hắn đều là người tới thứ ba, trước hắn chính là Sở Việt, sớm nhất, vĩnh viễn là Bé con.

Kỳ thật năm thứ nhất, hắn và Sở Việt đều đến sớm, sau đó, bọn họ thấy, cô gái nhỏ quỳ gối trước mộ, khóc đến lặng đi. Tiếng khóc đau đớn kịch liệt, làm cho tim bọn họ như bị đao cắt.

Bọn họ biết cô không muốn nhìn thấy bọn họ, đặc biệt là tại đây ngày này.

Cho nên từ sau đó, bọn họ sẽ cố tình tránh cô.

Mà năm nay, dù quan hệ giữa bọn họ đã hòa hoãn, nhưng, Bé con vẫn lựa chọn tự mình tới.

Trong lòng hắn không biết vì sao, so với dĩ vãng càng khó chịu, không tự giác liền nhẹ giọng nói ra miệng: “Có phải anh quá tham lam không?”

Cả ngày, Phó Vân Hàn đều có chút tâm thần không yên, thường thường sẽ thất thần, không ngừng nghĩ hôm nay có phải cô rất khổ sở hay không, có thể trốn đi khóc trộm hay không. Hắn lần lượt ấn đẩy số kia, do dự lại xóa đi, cuối cùng vô lực ném điện thoại lên bàn, chôn mặt vào lòng bàn tay.

7 giờ, hắn xoa xoa thái dương, trên mặt tái nhợt vô cùng, hắn nhìn đi động không có tin tức, lúc này, hắn là cô đã về trường học rồi.

Mặc áo khoác vào, giống như năm trước, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (16)

Quán bar, Quý Tầm Dương đã sớm biết rõ, đem rượu ngon đặt trên quầy bar. Thấy hắn tới liền huyết sáo trên choker nói: “Ha, người anh em, tới rồi.” Sau đó hắn chú ý thấy đôi phương sắc mặt tái nhợt, khẽ nhíu mày nói, “Hôm nay sắc mặt cậu thật không tốt a, nếu không tôi cùng cậu tâm sự, rượu cũng đừng uống nữa.”

Phó Vân Hàn nhẹ nhàng phát tay, cầm lấy chén rượu, cầm lấy là uống cạn.

“nói, cậu đây là xảy ra chuyện gì a.” Quý Tầm Dương bắt đầu đi thờ dài.

Mấy năm trước cũng hôm nay, Phó Vân Hàn tới quán bar của hắn mua say, dung mạo khí chất đó rất khó khiến người ta bỏ qua. Bởi vậy thấy bộ dáng hắn ta đến cũng uống rượu làm hắn nổi lên vài phần hứng thú, dù hắn ta không thích phản ứng với người khác, nhưng không chống đỡ được hắn đa mặt dày, dần dà cũng không coi hắn là vô hình, thậm chí thường xuyên đến nơi này uống rượu, ngẫu nhiên trong lúc hắn nói liên miên cũng sẽ đáp lại mấy chữ, tuy rằng đều chỉ là “Cảm ơn”, “Tránh ra” linh tinh. Nhưng hắn cảm thấy giữa bọn họ đã xây lên tình hữu nghị thâm hậu, bất quá đôi phương không biểu đạt mà thôi.

Những năm gần đây hắn cũng coi như rõ ràng, mỗi năm ngày này, hắn ở đây uống nhiều nhất, cho nên lần này hắn liền hảo tâm sắp xếp, còn trộm đổi loại độ cồn thấp. Hắn suy đoán hắn ta là vì phụ nữ, nhìn bộ dáng sầu muộn này, việc gì cũng dấu trong lòng, không chứng chính là yêu thầm một người đã chạy theo người khác.

Bất quá, nhiều năm như thế, hắn cũng thật si tình a. Hắn nhìn hắn ta rót từng ly rượu, lắc lắc đầu, độ cồn thấp một chút cũng không chịu nổi hắn ta rót như thế a! Nhìn hắn như vậy, chẳng lẽ là người con gái kia lấy chồng? Hắn thờ dài, tiến lên giữ lại: “Được rồi, uống ít thôi.”

Phó Vân Hàn bước chân có chút không vững được tiểu Tổng đỡ ra thang máy.

“Cậu trở về đi.” hắn lấy chìa khóa ra, vẫy vẫy tay.

“Boss, ngài.. ngài ổn không?”

Phó Vân Hàn dựa vào cửa, hai má đỏ lên, hắn nhíu mày nhăn nhó sống mũi: “không việc gì.”

Tiểu Tổng cẩn thận nhìn hắn đứng tại chỗ xoay hai vòng, rồi mới mở cửa vào phòng. Hắn rồi rầm vô đầu, trộm nghe thử, không thấy động tĩnh mới xoay người vào thang máy.

Phó Vân Hàn mở đèn phòng khách, có chút mệt mỏi chỉ nói cả vạt ném lên ghế, trong một giây ánh mắt đột nhiên dừng lại.

trên sô pha, thiếu nữ mơ mơ màng màng mà ngồi dậy, xoa xoa mắt, thanh âm có chút khàn khàn: “Ca ca?”

“Bé con... Bé con...” hần choáng váng, trong đầu mơ hồ cho rằng mình đang nằm mơ.

“Ừm Ca, sao anh muộn thế mới trở về.” Hạ Tinh Tinh ngáp một cái bò xuống sô pha, đi tới chỗ hần.

Phó Văn Hàn nhìn chân cô trắng nõn đạp trên sàn nhà, theo bản năng nhấp mi, cũng mặc kệ có phải nằm mơ hay không, đi nhanh đến bế cô lên, lại không nghĩ dưới chân lão đạo, hai người cùng ngã lên sô pha.

Hạ Tinh Tinh bị hần đè dưới thân, có chút mơ hồ. Hai tay hần chống hai bên người cô, hai má đỏ bừng, trong mắt dần theo một chút mê mang hiếm thấy. Hồ hấp nóng rực phun trên mặt cô, bay tới mùi rượu nhàn nhạt.

Mùi rượu?

Hạ Tinh Tinh dán sát vào hần người người, duỗi tay sờ sờ mặt hần có chút nóng lên, hơi hơi nhắm mi lại: “Ca, uống rượu?”

Phó Văn Hàn lại bắt lấy tay cô, kéo lên môi hôn nhẹ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, khẽ thở dài thanh nhẹ “Bé con”, rồi mới cúi đầu, thật cẩn thận ngậm lấy môi cô.

Hạ Tinh Tinh đột nhiên mở to hai mắt nhìn, cả người đều cứng lại.

Ca ca đây là uống say?! cô có chút thất thần nghĩ.

Người bên trên thấy cô thất thần, có chút bất mãn, nhẹ nhàng cắn cánh môi cô, rồi mới lại cực kỳ ôn nhu mà liếm láp qua lại.

Bị liếm mười mấy phút đều không thấy hần dừng động tác Hạ Tinh Tinh trong tư vị lại có suy nghĩ, ca ca là không biết hôn môi? Nhất thời có chút vô ngữ cũng có chút buồn cười. Bất quá, cô nhớ tới chính sự, quay đầu đi nhẹ nhàng đẩy hần ra, “Ca ca, anh ngồi lên.”

Phó Văn Hàn bị cô đẩy ra thì ngạc nhiên, rồi mới chậm rãi đứng dậy, trong mắt hần sương mù mênh mông, là chuyện gì thế này? cô thế nhưng nhìn thấy hần lên án và ủy khuất? hần lại còn bĩu môi với cô?

Hạ Tinh Tinh ngạc nhiên mà há miệng, duỗi tay nhẹ nhàng đưa qua lại trước mặt hần, trong mắt hần sương mù càng sâu, làm cô không hiểu sao có cảm giác phạm tội. Đây, cô mới là người bị cưỡng hôn được chưa?

cô nhẹ nhẹ vỗ mặt hần, “Hệ thống, đổi một viên thuốc tỉnh rượu.”

“Tích - thành công đổi một viên thuốc tỉnh rượu.”

Hạ Tinh Tinh vội vàng rút thuốc cho hần.

Phó Văn Hàn nhắm hai mắt, xoa xoa thái dương, sau một lúc lâu sau mở mắt ra, đột nhiên trừng lớn: “Bé con?!”

Thế nhưng không phải mộng?! Vừa rồi kia Phó Văn Hàn hần kỳ thật cũng không say hoàn toàn, bởi vậy mơ hồ có chút ký ức, là hần lúc trước

Nhận định là đang nằm mơ, mới có thể mặc kệ mình làm việc mình vẫn muốn làm với cô. Lại không nghĩ rằng, giờ phút này hần cực kỳ bất an, trong lòng loạn thành một đống, sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của cô.

Hạ Tinh Tinh cũng không biết hần suy nghĩ cái gì, thấy hần có chút vô thố còn cho là hần thẹn thùng, nhìn không được lại nheo mắt hần mềm mại, chớp chớp mắt với hần: “Ca ca, nhắm mắt lại. Em có cái này cho anh.”

Phó Văn Hàn vì động tác thân mật của cô mà thất thần, theo bản năng nhắm hai mắt, trong lòng vẫn thực loạn, hai tay bất an vịn vào nhau.

Mãi đến lúc nghe thấy tiếng cô hát “chúc mừng sinh nhật”, giọng hát thiếu nữ ngọt ngào, thì chấn động mạnh, ngồi thẳng thân mình, trong đầu một lỗ hổng, tâm như bị cái gì đụng mạnh vào.

Cùng với âm thanh cuối cùng rơi xuống, hần nhẹ nhàng mở mắt ra, tức khắc đỏ hốc mắt.

cô gái nâng một cái bánh kem thật lớn, hướng về phía hần nghịch ngợm cười: “Ca ca, sinh nhật vui vẻ nha”

hần hơi hơi hé miệng, cái gì cũng nói không nên lời. Nước mắt rơi xuống từng giọt, không không chế được.

Suốt bốn năm, hần đều không dám làm sinh nhật. Mỗi khi đến ngày này, là lúc hần khó chịu nhất, hần sẽ không ngừng hồi tưởng lại mười sinh nhật đã qua ở Sở gia, càng nhớ lại, càng là tra tấn, hối hận thống khổ tự trách như bài son đào hải, cơ hồ muốn bao phủ hần.

“Bé con...”

Người trước nay luôn khắc chế cảm xúc của mình, giờ phút này khóc đến không còn là chính mình. Hạ Tinh Tinh buông bánh kem, đi lên trước ôn nhu

ôm lấy hân, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, sau này, chúng ta đều phải thật tốt.”

PS: Các nàng ko cần sốt ruột nghĩ xem chậu máu chó này đổ vào chỗ nào, cứ bình tĩnh đọc sẽ biết nhé. À H trong truyện thuyết sắp đến rồi.

PS2: Đạo này ta bận ko có thời gian beta lại các chương nhưng thấy các nàng hóng quá nên post, có thời gian sẽ sửa lại nhé.

PS3: Ta nhận làm tiếp bộ Cuộc hành trình ăn thịt, thật ra đã gần xong một phần rồi nhưng cũng trong tình trạng chưa beta, các nàng thấy có nên đăng luôn không? không biết lúc nào mới có thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (17)

hân dùng sức ôm cô, không ngừng gặt đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống đỉnh đầu cô.

Hạ Tinh Tinh nhăn nheo, mềm mại vỗ lên lưng hân.

Phó Vân Hàn dần dần bình tĩnh lại, cũng chậm rãi khôi phục lý trí, mặt có chút nóng lên, là lần đầu tiên hân khóc đến chật vật như thế. hân lặng lẽ nhìn cô gái trong lòng, không dấu vết ấn đầu cô sát vào ngực, rồi mới vội rút giấy lau thu thập lại mình.

Hạ Tinh Tinh nghe thấy mấy động tĩnh không thể nghe kia, trong mắt đọng đầy ý cười, ca ca thật đáng yêu a. Nàng làm bộ không phát hiện, vẫn ngoan ngoãn rúc vào trong ngực hân. Chờ hân thu thập tốt rồi ôm chặt cô, mới sâu kín mở miệng: “Ca ca, vừa rồi anh hôn em.”

Người ôm cô chợt cứng đờ, đột nhiên buông tay ra, mặt tái nhợt.

“Bé con, anh. anh. hân hoảng hốt, luống cuống tay chân muốn giải thích, nhưng mà hân cũng không thuyết phục được chính mình.

Đúng vậy, hân thích cô, thích mùi của hân, thật rõ ràng.

hân cảm thấy mình có chút biến thái, nhưng hân không có biện pháp, hân căn bản không khống chế được tim mình, lúc hân ý thức được cảm tình của mình, cô đã mọc rễ sâu trong lòng hân.

hân vô lực rũ đầu xuống, nghĩ thầm, cô chắc chắn chán ghét hân.

Hạ Tinh Tinh lại không cho hân trốn tránh, cô nâng mặt hân lên, chớp mũi chống vào hân, trong đôi mắt tròn trăn đầy nghiêm túc và cẩn trọng.

“Ca ca, có phải anh thích em không?”

cô dựa vào gần như vậy, hân thậm chí có thể cảm giác được lông mi cô thật dài xoát quá trước mắt hân, mang theo chấn động tê dại toàn thân. Chớp mũi tràn ngập hương thơm trên người cô, tim hân đập càng lúc càng nhanh.

Nắm tay càng chặt, hân dùng sức nhắm mắt lại.

“Đừng.”

một giây sau, trên môi phủ lên một mảnh ấm áp.

Phó Vân Hàn đột nhiên mở mắt ra, xuyên qua mi mắt thấy hai mắt cô nhắm chặt và lông mi không ngừng rung động.

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, hân cơ hồ theo bản năng đảo khách thành chủ, ôm cô đè dưới thân, vờn đầu lưỡi cẩn thận ôn nhu liếm cánh môi cô rồi hân cảm giác được cô hơi hơi hé miệng, có cái gì mềm ẩm vờn ra, định liếm đầu lưỡi hân, rồi lại nhanh chóng rút về.

Cảm giác hai đầu lưỡi chạm nhau làm ngực hân thăng thót, cả người như điện giật, ngửa ngáy. hân quyết đoán mở môi cô, vội vàng tìm được cái lưỡi mềm ẩm, dùng sức cuốn lấy, tùy ý càn quét, không ngừng mút vào nước bọt đầm đìa của cô.

Hạ Tinh Tinh hơi hơi ngẩng đầu lên, đôi tay vòng quanh cổ hân, đáp lại nụ hôn có chút điên cuồng, khóe miệng có chất lỏng lấp lánh không kịp nuốt xuống, cũng bị hân liếm đi.

không biết bao lâu, hân cuối cùng buông cô ra, tay trái chống ở bên người cô, đôi mắt sáng kinh người.

cô ở dưới thân hân nhẹ nhàng thở dốc, hai mắt mê ly, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cánh môi hơi sưng ướt át.

“Xoẹt” một tiếng vang nhỏ, Phó Vân Hàn theo bản năng nhìn vào chỗ phát ra tiếng động, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất mắt thường có thể thấy được nhìn vào chỗ đó lên trong cổ.

Nút thắt áo ngủ hồng nhạt bật ra, mông lớn tuyết trắng hơi hơi phập phồng, thấp thoáng vào trong mắt hấn, một cái rãnh ngực mờ nhạt kéo dài đến giữa áo, như ẩn như hiện. Càng muốn mệnh là, trước ngực có hai cái khối màu sẫm hơi hơi nhô lên dưới y phục. cô không mặc nội y! Phát hiện này làm hấn đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, máu toàn thân đều sôi trào lên.

một giây sau, thiếu nữ rũ mắt nhẹ giọng nói một câu, càng hoàn toàn đốt cháy hấn.

“Ca ca, phía dưới anh chọc vào em”

Phó Vân Hàn đầy mặt đỏ bừng, lập tức bò dậy, lại bị cô bắt lấy vạt áo.

“Ca ca.” cô cắn môi, trong mắt tràn đầy ngượng ngùng, lại vẫn kiên định mở miệng, “Em cũng muốn anh.”

“Oanh” một tiếng, trong đầu hấn nổ vang.

“Bé con...” hấn run lên, hai mắt đã đỏ bừng, chỉ có một điểm lý trí cực lực ước thúc hấn, “Em biết em đang nói cái gì không?”

“Ca ca, em thích anh.”

một câu hoàn toàn phá hủy lý trí. hấn đứng dậy bế cô lên, chạy vào phòng, đặt cô lên giường.

Phó Vân Hàn nằm trên người cô, thái dương đã nổi lên tảng mờ hơi mỏng, đôi tay dùng lực nắm chặt khăn trải giường, thở hổn hển có chút gian nan nói: “Bé con, em còn một cơ hội hối hận.

Hạ Tinh Tinh trực tiếp ngửa đầu hôn hấn.

Đầu lưỡi lại lần nữa bị quán lấy, lực độ mãnh liệt tựa hồ muốn nuốt cô vào, hơi thở quanh quẩn ở khoang miệng, trên người hai người đều càng ngày càng nóng.

Bàn tay ấm áp không biết khi nào thò vào vạt áo, dán lên bụng nhỏ rồi hướng lên trên, chậm rãi cảm một khối tròn trong đó, nhẹ nhàng xoa nắn, mềm mại sinh động, làm hấn nhìn không được lại xoa tiếp.

“Ồ... một tia rên rỉ bay ra từ đôi môi đỏ, Phó Vân Hàn ngừng tay lại, vội rút ra, rồi mới nhanh chóng cài nút áo ngủ.

Hai luồng tuyết trắng lộ ra, không phải rất lớn, nhưng tinh xảo mượt mà, đầu vú đỏ thắm hơi hơi đứng thẳng, cực kỳ đáng yêu.

Ánh mắt hấn càng thêm lửa nóng, không chế không được cúi đầu, ngậm lấy một viên, ôn nhu liếm láp, tay cảm một viên khác, lại xoa lại niết.

“A.. Ca ca. Ca ca.... đôi tay cô chống lên vai hấn, hơi hơi ưỡn ngực đưa vào trong miệng hấn, động tác rõ ràng như vậy không thể nghi ngờ là cố vũ lớn nhất với hấn, cũng làm lửa toàn thân hấn đốt càng vượng. hấn càng thêm ra sức mút đầu vú, đến khi phát ra tiếng “tình tình”.

Hạ Tinh Tinh mê mẩn, chớp mũi không ngừng hừ nhẹ, mềm mại ôn nhu, câu người đoạt mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (18)

Đến lúc hai đầu vú bị hút cứng lên, hấn mới khó khăn buông ra.

Đôi môi nóng bỏng một đường đi xuống, da thịt thiếu nữ tuyết trắng vừa mềm vừa tròn, nộn như đậu hủ, hấn nhẹ nhàng hút, tạo nên từng vết hồng nhàn nhạt. không đến một lát, trên bụng cô che kín dấu hôn.

Ngon miệng như thế...

Hạ Tinh Tinh kéo lấy cổ hấn, hai chân không động nổi, cảm giác phía dưới đã ướt đẫm, “Em khó chịu.”

Phó Vân Hàn đột nhiên ngừng đầu gối quỳ lên: “Chỗ nào khó chịu? anh làm đau em sao?”

cô ngạc nhiên, có chút dờ khóc dờ cười, cắn môi nhắm mắt, tim ngưng đọng, giữ chặt tay hấn ấn vào giữa hai chân mình.

“Dưới... Phía dưới khó chịu.”

Thế này làm hấn tròn tròn mắt, tay đột nhiên run rẩy, sau đó mặt bạo hồng. hấn nhìn thiếu nữ thẹn thùng không dám mở mắt nhìn hấn, hầu kết nhẹ lặn, đút tay xuống, kéo quần ngủ của cô.

quần lót màu hồng nhạt bao vây lấy cái mông thật tròn, chân trắng nõn vừa dài vừa thẳng, ngón chân mượt mà đáng yêu hơi hơi cuộn tròn, lộ ra hồng nhạt.

nhẹ nhàng tách hai đùi ra, giữa quần lót hơi mỏng đã ướt một mảng, dính sát vào hoa huyệt, mơ hồ có thể nhìn thấy thịt hồng nộn bên trong.

Phó Vân Hàn ánh mắt tối sầm, yết hầu đột nhiên phát ngứa, hấn cong người, duỗi tay dán lên nơi đó, nhẹ nhàng sờ soạng.

“A.. Hạ Tinh Tinh thân thể mềm mại run rẩy, hai chân đột nhiên khép lại, kẹp lấy tay hấn.

hấn cẩn thận quan sát phản ứng của cô, thấy cô không phải không ổn, lớn gan bắt đầu xoa nắn.

“A.. Ca ca. A.. thật thoải mái..

Thiếu nữ nhắm hai mắt vô ý thức hừ nhẹ, quả thực muốn mệnh hấn. hấn hô hấp càng ngày càng nặng, tay thêm chút lực đạo, xoa ra nước cũng càng ngày càng nhiều, cơ hồ dính ướt toàn bộ bàn tay hấn. hấn thở hổn hển thật mạnh.

Hít một hơi, cắn răng cời quần lót ướt đẫm, sau đó trong mắt châm nôi lên lửa lớn hùng hục.

Cánh hoa phấn nộn đầy đặn hơi hơi tách ra một chút, ướt đẫm thủy quang, xinh đẹp mê người. hấn đột nhiên cảm thấy khát, hai tay nâng mông cô lên, trực tiếp cúi đầu liếm hoa huyệt.

“A! không..”

Hạ Tinh Tinh bị hành động càn rỡ dọa đến, giấy giữa thét ra tiếng.

Phó Vân Hàn như trấn an xoa xoa cánh mông trơn trượt, động tác ở miệng cũng không dừng lại, lưỡi dài quét trên dưới, đem toàn bộ mật thủy cuốn vào trong miệng, sau đó hấn hơi hơi mở to mắt, trong mắt có chút nghi hoặc, nghiêng nghiêng đầu nhẹ giọng nỉ non: “Ngọt? Còn thơm”

Hạ Tinh Tinh xấu hổ nhắm mắt, trên mặt hoàn bị thiếu máu, mà nam nhân hai mắt sáng lên, một lần nữa chôn đầu xuống, mạnh mẽ liếm láp lên hoa huyệt.

“A... Ca ca.. Đừng liếm. A...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (19)

“Ca ca, anh thật không biết sao?” Hạ Tinh Tinh nuốt nuốt nước miếng, không thể tưởng tượng hỏi, mắt tròn tròn tràn đầy khiếp sợ.

Phó Vân Hàn mím môi, bên tai nóng lên, mơ hồ cảm thấy mình giống như nghĩ sai cái gì.

Kỳ thật đúng là không thể trách hấn, hấn mười tuổi vào Sở gia, lúc trước cũng không đi học, về sau lại nghỉ ngơi chỉnh đốn rồi mới nhập học, chính là vỡ lòng muộn. Hơn nữa hấn chỉ nghĩ thầm muốn nghiêm túc học tập báo đáp Sở gia, thế là một đường nhảy lớp, không phải học tất các chương trình cơ bản, đều nhảy vọt qua. Bảy năm vào Sở thị, hấn vội vàng học quản lý công ty, càng không có thời gian nghỉ này đó, về sau Giang Cầm qua đời, hấn và Sở Mộc Tinh nháo lên, bên cạnh cơ hồ không có phụ nữ.

hấn không phải người trọng dục, tình cảm với Sở Mộc Tinh đã có thể áp chế nhiều năm như thế mà không ai nhìn ra mảy may, nếu không phải bởi vì nguyên nhân cô chủ động tới gần, có lẽ đời này sẽ không biết hấn thật thích cô. Những năm gần đây, đối với phương diện này hấn hiểu duy nhất một điểm, là lúc ngăn ngừa sinh hoạt ở ký túc xá đại học, bạn cùng phòng hứng trí bưng bưng mời hấn xem một bộ phim. Lúc ấy hấn nhìn quanh không có hứng thú, chỉ đại khái nhìn thấy trong video, nữ nhân hai chân vòng lên eo nam nhân, mà nam nhân nằm ở phía trên mạnh mẽ vận động.

Hạ Tinh Tinh hít hít cái mũi, nhìn mắt hấn hơi mê mang, đã biết ca ca nhà mình có bao nhiêu ngây thơ, nhất thời không biết nên vui vẻ hay ưu thương.

Phó Vân Hàn sờ sờ mặt nàng có chút ủy khuất, khẽ nhủ mảy, nghĩ lại lúc trước “vận động”, lúc này mới kinh ngạc phát giác cô tựa hồ cũng không giống hấn phát tiết sáng khoái, trong lòng tức khắc hồ thẹn vô cùng, lại cảm thấy có chút mất mặt.

hấn có chút xin lỗi hôn mặt cô, “Bé ngoan, là ca ca không tốt, em muốn cái gì, anh đều cho em.”

Hạ Tinh Tinh nghe ngữ khí hắn ôn nhu đến cực điểm, càng thêm kiêu khí, trong lòng hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải ăn sạch sẽ ca ca. cô quý gối trên giường, lôi kéo tay hắn, bĩu môi làm nũng: “Ca ca, em khó chịu, anh tiến vào được không?”

“Được.” Phó Vân Hàn gật gù, trên mặt dâng lên đỏ ửng, một lần nữa mở hai chân cô đặt trên vai, cúi đầu tỉ mỉ nghiên cứu hoa huyết. Hắn đại khái có chút hiểu biết nên làm thế nào, nhưng nơi đó nhô ra vậy, vừa rồi đầu lưỡi đưa vào, đã bị thịt non bên trong gât gao hấp trụ, làm thế nào cắt đứt chỗ kia của hắn.

Hai chân mở rộng bị hắn lần nữa nhìn chăm chăm, Hạ Tinh Tinh rụt rụt thân, cả người dâng lên khô nóng, hoa huyết nhẹ nhàng run, lại chậm chạp chảy ra nước. Thân thể hư không khó chịu, cô vươn chân nhỏ nhẹ nhàng cọ lên lưng hắn, kêu thanh hô: “Ca, anh tiến vào đi”.

Câu nói trực tiếp làm cả người hắn tê dại đến tận xương tủy, hạ thân hùng dũng đứng thẳng lên, so với lúc trước còn thô tráng hơn. Hắn bình trụ hộ hấp, nhẹ nhàng đẩy hai mảnh hoa môi, thật cẩn thận đưa vào một ngón tay. Huyết ướt lại mềm, ngón tay thực dễ dàng trượt vào, rồi mới được gât gao bao bọc lấy.

“Ừ. A. thật thoải mái. Hạ thể hư không đã lâu cuối cùng được lấp đầy, Hạ Tinh Tinh thoải mái hư nhẹ, nhện không được vận eo đón ý nói đùa ngón tay hắn.

Hắn chậm rãi rút ngón tay ra lại cắm vào, lặp lại vài lần rồi thêm ngón tay thứ hai, lúc ra vào ngón tay thon dài nhanh chóng nhiễm một tầng thủy quang mỏng, trong hoa phồng không ngừng có mật dịch tràn ra, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập ở trong không khí.

“A.. A... Ca ca... Cứ như vậy... Ừ, nhanh lên...”

Phó Vân Hàn nhấp môi, trán đã nổi mồ hôi, hai ngón tay không ngừng ra vào, ngón tay dài không ngừng vẩy ra mật dịch. Hoa hạch ẩn ở cánh hoa theo hắn trườn động nhỏ ra, bị ngón tay kẹp lấy, xoa bóp qua lại, tức khắc biến thành vừa hồng vừa sưng.

“A a a... không được, muốn tới... A... Hạ Tinh Tinh cuồng loạn đóng đưa vòng eo, môi đỏ khê mở, kêu suyền không thôi, hai chân không thể khống chế kẹp lấy đầu hắn.

Hắn thấy thể động tác càng thêm hung mãnh, ngón tay nhanh chóng rung động, nhiều lần cọ qua tiểu hạch sưng to.

“Ân a!”

Khoái cảm đột nhiên đánh úp lại, Hạ Tinh Tinh thét lên nửa tiếng, trong đầu trống rỗng, thân thể mềm mại không ngừng rung động, mật thủy phun trào ra, tất cả đều phun lên mặt hắn. Hai chân vô lực từ trên vai hắn rơi xuống, cô há mồm thở dốc, hai mắt thất thần nhìn trần nhà.

Phó Vân Hàn lau mặt, tới ôm cô lên, nhẹ vỗ về tấm lưng bóng loáng, vừa hôn khuôn mặt cô đầy mồ hôi.

Hạ Tinh Tinh dựa vào hắn bình phục, cảm giác được hạ thân hắn sưng to cứng rắn chọc vào bụng nhỏ, hắn rõ ràng nhìn đến cả người đều cứng đờ, lại vẫn không nói gì, chỉ ôn nhu trấn an.

Ngốc từ này. cô than nhẹ, trong lòng dâng lên thương tiếc, đột nhiên nổi dũng khí, hơi hơi ngồi thẳng thân mình, mở chân khóa ngồi lên hắn, tay nhỏ đỡ lấy côn thịt lửa nóng, cắn chặt răng trực tiếp ngồi xuống.

“Bé con! A - - “Phó Vân Hàn muốn ngăn cản đã không kịp, một tích tắc hạ thân đã bị gât gao chước trụ, đau đến mức hắn cảm giác mình đã bị bấm gãy, nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, cúi đầu nhìn mặt thiếu nữ trắng bệch, động cũng không dám động, chỉ có thể hồng mắt nôn nóng dò hỏi, “Bé con, em thế nào! Có phải rất đau hay không?”

“Em không việc gì, ca.” Hạ Tinh Tinh hít vào một hơi, gât gao ôm hắn, lặng lẽ xóa nước mắt ở khóe mắt, run môi nói, “Ca ca, anh hôn em, hôn em thì tốt rồi.”

Phó Vân Hàn lập tức cúi đầu hôn lấy nàng, hoảng loạn mút môi cô, không có kết cấu, thậm chí hàm răng còn cắn vào cô, lại ngoài ý muốn làm cô an tâm. cô ôm lấy cổ hắn nóng bỏng đáp lại, duỗi lưỡi cùng hắn dây dưa một hồi.

Cảm giác đau đớn dần dần bị đánh tan, nhẹ nhàng tách ra, cô nhẹ nhàng hít một hơi, đỡ vai hắn chậm rãi chuyển động trên dưới.

“Ừ. A.... một lần nữa khoái cảm ngưng tụ từ chỗ giao hợp truyền đến, mật dịch thấm ra, bôi trơn động tác càng thông thuận.

Phó Vân Hàn thấy thể vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn hoa huyết, quả nhiên mật dịch chảy càng nhiều, lúc này hắn mới yên lòng cảm thụ, tăng tăng mị thịt không ngừng đè ép côn thịt, bên trong như có những cái miệng nhỏ mút hắn, thoải mái đến da đầu tê dại từng trận.

“Bé con... Phía dưới... thật chặt...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (20)

Hạ Tinh Tinh hơi hơi ngửa đầu, trong mắt thủy quang tán loạn, đầy mị ý.

“Vây... anh thoải mái sao?”

Phó Vân Hàn đỡ eo cô, môi mông khắc chế kéo căng, nhưng tình dục cực nóng trong mắt lại bán đứng hân.

Côn thịt thô trắng chống huyết khẩu đến cực hạn, cánh hoa phấn nộn cong đến trắng bệch. Mỗi lần ngòi xuống, làm thịt hành ngâm vào kín mít, tăng tăng nếp uốn không ngừng bị cọ xát, vách tường mềm ẩm bên trong quần lấy côn thịt, mấp máy đè ép, nhát thu nhát súc, mắt hôn cực hạn.

“Ồ... A... thật sướng... A...”

Khoái cảm không ngừng kéo lên, Hạ Tinh Tinh dần dần nắm giữ bí quyết, cô híp mắt lại vuốt cổ hân không ngừng vận mông, phun ra nuốt vào côn thịt, hai vú kề sát ngực hân, tốc độ trên dưới càng ngày càng nhanh, biên độ cũng càng lúc càng lớn, côn thịt tiến vào càng lúc càng sâu.

“Ai...” trên mặt Phó Vân Hàn chặt cứng xuất hiện một tia nứt, môi mông khê mở, phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn gọi cảm. Bọn họ dựa vào đệm, lúc cô hạ xuống hết sức, hơi hơi hướng về phía trước động cái mông, bụng dưới dính sát vào hạ thân, xương mu kề nhau.

“A a... thật sâu...” hân chủ động phối hợp làm côn thịt đi vào chỗ sâu bên trong, cũng nghiền hoa tâm vừa xót lại mềm. Hạ Tinh Tinh cả người như điện giật run rẩy, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, tiểu huyết càng co rút nhanh, mật dịch ào ạt chảy ra, sáng đến nâng ườn cao cái cổ tuyết trắng. Hai luồng nhũ mềm ở trước mắt hân không ngừng đong đưa, bị hân gặt gao cầm, dùng sức nâng niu.

“Ồ... Ca ca... Một môi quá a...” cô muốn động lại không có sức lực, cả người mềm mại, thờ hân hân tê liệt ngã xuống, gò má ửng hồng.

Phó Vân Hàn đắc cô nằm xuống, kéo chân cô vòng bên hông, mông hẹp vừa động, côn thịt lại lần nữa bỏ ra tăng tăng thịt non, đâm sâu vào trong, chậm rãi trôi động. Mật dịch bôi trơn côn thịt, ẩm áp khấn chặt làm hân thoải mái hừ nhẹ, nâng eo nhỏ của cô bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

“A... thật thoải mái... Ca ca... Lại sâu một chút... A... Lại sâu một chút...”

Hạ Tinh Tinh hai tay gặt gao túm lấy khăn trải giường, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, thân thể mỗi tác đều bị khoái cảm xâm chiếm, lại không thỏa mãn, kêu gào nghĩ muốn càng nhiều.

Phó Vân Hàn cắn chặt răng, hầu kết không ngừng lăn lộn, hân hơi hơi nhấc eo cô, dùng lực đâm vào càng sâu, thẳng tắp đâm vào miệng tử cung, lại nhanh chóng mà rút ra, đâm vào. Hai túi trứng liên tục đánh vào huyết khẩu, phát ra tiếng vang, hân không thể cũng xâm nhập vào huyết, mật dịch trong suốt bị đảo thành bọt, vẩy ra khắp nơi.

“Ừ a... Ha...” Hạ Tinh Tinh không ngừng thẳng lưng đón ý hòa theo hân cuồng loạn quân động, thân thể dần dần bị đẩy lên trên, đánh vào gối đầu, lại bị hân cầm chân kéo xuống. Tóc sớm đã hỗn độn bất kham, vài sợi dãn lên mặt, lại bị kịch liệt lay động tung ra.

“A... Ca ca... thật tuyệt... A...”

Phó Vân Hàn nghe thấy huyết mạch phun trào, mồ hôi từ trên mặt hân chảy xuống như ngọc, hân kéo hai chân cô đè ở trước ngực, gặm nhẹ mạnh mẽ, quy đầu lại đột nhiên mở cung khẩu. Thôi qua từng điểm nắn cầm của mỗi người, liên tục nhồi căng, hung hăng tiến vào cổ tử cung. Cả người cô run run, âm dịch đột nhiên phun ra, tưới lên thân gầy, cái miệng nhỏ ở chỗ sâu hấp thụ mã mất phun vào trong, thoải mái làm hân thiếu chút nữa muốn bắn ra.

“Ừm... Bé con... Đủ sâu sao... Đủ rồi sao?”

Phó Vân Hàn hai mắt đỏ tươi, gặt gao nhìn chăm chăm hoa huyết bị đâm đỏ lên, nhìn nó mấp máy khép mồm như như thế, gian nan phun ra nuốt vào côn thịt hân, mị thịt không ngừng bị hân đâm vào, kéo ra, rất nhiều mật dịch đặc sệt ngưng kết ở trên lông, cảnh tượng nĩ loạn này làm hân thân hân lại tưởng một vòng lớn. hân ấn đầu gối cô càng dùng sức mở ra bên ngoài, đẩy mông về trước hết mức làm huyết khẩu căng ra đến mức không thể tưởng tượng.

“A... thật tuyệt a... A. Hạ Tinh Tinh khóc thút thít bị từng đợt cao trào cuốn đi, ngón chân đột nhiên cuộn tròn, khoái cảm ào ạt sắp bao phủ cô, nhục bích non mịn bị ma xát vừa sáng lại ngứa, phun ra từng đám nước.

“A... phía dưới thật nhiều nước. Phó Vân Hàn bị mặt thủy phun tưới hít hà một hơi, thái dương nổi gân xanh. hân dùng hết toàn lực thâm nhập thiên xuất, đảo lộn trong huyết làm âm thủy phát ra tiếng xuy xuy.

“A a a... Trong cao trào bị hân mạnh mẽ đảo lộn, Hạ Tinh Tinh kêu đã thay đổi, trước mắt nở ra từng đóa hoa sáng lạn, cả người bị hân va chạm từng đợt, nước mắt không ngừng lăn xuống, hoàn toàn chảy vào tóc. Bụng nhỏ co rút, thịt non trong huyết không ngừng run rẩy, buộc chặt, gặt gao bám trụ côn thịt hân.

Phó Vân Hàn cảm thụ được nộn huyết chọt chặt lại co rút, cả người đều run rẩy, hân không ngừng kêu to tên cô, cắn răng cuồng cầm mấy chục cái, rồi đột nhiên đâm côn thịt thẳng tiến chỗ sâu nhất, chống vách tường run rẩy phun ra từng cổ tinh dịch đặc sệt.

“Xẹt” một tiếng, côn thịt co rút ra, mang theo sóng lớn âm thủy và tinh dịch, ướt đầm, làm khăn trải giường dính ướt một mảng lớn. hân thô suyền ngã

vào bên cạnh, ôm chặt lấy cô, nhắm mắt bình ổn khoái cảm ngập đầu.

Sau một lát, hân mới hòa hoãn lại, đứng dậy nhẹ nhàng bẻ ra hoa huyết đã khép, cẩn thận xem xét, cánh hoa sung huyết sung đỏ, làm hân cực kỳ đau lòng, cũng may không trầy da, hân đứng dậy hôn hôn mắt cô nhắm nghiền, bé cô lúc này đã mệt tới cực điểm đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (21)

Lúc trước Hạ Tinh Tinh đã xin nghỉ học đến thứ sáu, cho nên hôm nay cô ngủ thực sâu, cũng thực an tâm.

Lúc cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu tiên cảm giác được hạ thân lạnh lạnh, còn có chút xót, có chút trướng.

“Ồ.” cô than nhẹ một tiếng chuẩn bị lật người tiếp tục ngủ, lại cảm giác được một chân bị ai nắm trong tay. cô bị dọa, chân phải theo bản năng đá ta, rồi mới nghe thấy một tiếng hừ trầm thấp, đồng thời hạ thể có cái gì đột nhiên rút ra.

cô sợ tới mức cuộn người từ trên giường ngồi dậy, liền thấy Phó Vân Hàn đang ngồi quỳ ở trên giường, tay phải đỡ vai trái, hơi có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

“Ca ca?” cô áp ứng ra tiếng, đôi mắt không tự giác nhìn về phía tay trái hân giờ ở giữa không trung, ngón trỏ hơi sáng, đầu ngón tay còn lưu chút cao màu trắng. Công nương mới hậu tri hậu giác cúi đầu xốc chân, nhìn vào trong, rồi đột nhiên khép lại, mặt đỏ lên.

“Khụ. “Phó Vân Hàn tay phải để ở bên môi ho nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút mất tự nhiên, hai vành tai trắng tinh đỏ đến muốn chảy máu, “Bé con, anh mới vừa bôi thuốc cho em, nơi đó, nơi đó còn khó chịu sao?”

Hạ Tinh Tinh hai tay nắm chặt chân kéo tới chóp mũi, hơn nửa cái mặt dẫu ở trong chân, rừ mắt liêu mạng lác đầu.

Phó Vân Hàn nhìn cô như vậy, trong mắt xẹt qua ý cười, hân xoa xoa tay đi đến bên cô, ôm cả cô cả chân nhét vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống tóc cô, tâm tình rất tốt: “Thẹn thùng?”

“Ca ca!” Hạ Tinh Tinh dấm hân một cái, ngửa mặt phồng cái miệng.

Phó Vân Hàn chớp chớp mắt, duỗi tay nhẹ nhàng nắm lấy cô, niết cái miệng đang xốc lên. hân cong cong mắt, cúi đầu hôn lên.

Vừa mới dán lên môi, hân đã bị cô đẩy ra, rồi mới thấy cô khoác chân có chút phòng bị nhanh chóng dịch vài bước sang bên cạnh. hân hơi hơi mở hai mắt, như không tiếng động mà dò hỏi, em vì cái sao không cho anh hôn?

Hạ Tinh Tinh vung tay quệt miệng, trên mặt tràn đầy ảo não và tiếc hận, cô trừng mắt với hân, dịu dàng nói: “Ca ca, em còn chưa đánh răng đâu!”

Phó Vân Hàn nghe vậy hơi hơi nhíu mày, như đang nghiêm túc tự hỏi cái gì, rồi hân yên lặng nhìn cô, biểu tình hơi có chút nghiêm túc: “Bé con, nhưng anh vẫn rất muốn hôn em.” nói xong, lúc ánh mắt Hạ Tinh Tinh có chút kinh ngạc, kéo cô qua hung hăng hôn hào mấy cái lên môi, rồi mới mặt đầy thỏa mãn xoa xoa tóc cô.

“Dậy ăn một chút đi, anh đi hâm nóng lại.”

Hạ Tinh Tinh khẽ nhếch miệng ngơ ngác nhìn hân rồi đi, sau một lúc mới hơi giật mình duỗi tay che kín mặt nóng lên, khoe môi lại như nở cao cao. cô mở chân chôn cả người vào, bọc chân hưng phấn quay cuồng ở trên giường, thét chói tai.

Hôm nay cả buổi chiều, bọn họ đều ngáy cùng một chỗ.

Phó Vân Hàn ngồi trên sofa ở thư phòng lật xem tạp chí tài chính và kinh tế, còn Hạ Tinh Tinh gối lên đầu gối hân, để tai nghe nhắm hai mắt nghe âm nhạc, tay trái ở trên bụng nhỏ cùng hân mười ngón tay đan vào nhau.

Dương quang sáng lạn xuyên qua cửa sổ chiếu vào, bao phủ hai người trên sofa. Nam tử mặc áo sơ mi đen không biết lúc nào nhẹ nhàng khép lại tạp chí trong tay, cẩn thận giờ lên che ở phía trên cô, hai mắt gắt gao dính lên mặt thiếu nữ, trong mắt tràn đầy nhu hòa và sùng nịch, khoe miệng không tự giác hơi hơi giờ lên.

Thứ Bảy, bọn họ vẫn như cũ không ra cửa, Hạ Tinh Tinh thật ra muốn đi chơi, nhưng Phó Vân Hàn lại kéo tay cô, kiên quyết lắc đầu: “Bé con, thân mình còn chưa tốt, nghỉ ngơi thêm một ngày.” một câu nói làm cô đỏ mặt lên, lại cũng nói không nên lời em đã không có việc gì. Nam nhân thấy thế, gần như không thể phát hiện gât gât đầu, ôm người vào trong ngực, hôn hôn trán cô, “Ngoan, cuối tuần bồi em đi chơi. Muốn ăn cái gì, sẽ làm cho em.

Vừa nghe thế, nhè nhẹ không vui trong lòng Hạ Tinh Tinh kia cũng hoàn toàn không còn.

Chủ nhật buổi chiều, Phó Văn Hàn theo thường lệ đưa Hạ Tinh Tinh đi trường học.

Tức khi xuống xe, cô đột nhiên tiến lại gần vội ở khoe môi hân hôn một cái, lúc hân cũng sờ cười trộm xuống xe, cách cửa sổ xe phất phất tay với hân rồi mới xoay người đi về ký túc xá.

Phó Văn Hàn sờ sờ khoe môi, nhìn cô vào cửa chính ký túc xá, đánh tay lái rồi đi.

Xe rồi đi đã lâu, chỗ lúc trước xe dừng lại, sau gốc cây bên cạnh chậm rãi đi ra một thân ảnh thon dài, hân nắm chặt cái hộp nhỏ bằng nhung trong tay, ngẩng đầu nhìn lên ký túc xá nữ sinh hồi lâu, mới xoay người rồi đi.

Trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Sở thị, Sở Việtvung tay, đùng vào chén trà đặt trên bàn công tác, hơn phân nửa nước trà màu nâu bắn tung tóe lên quần áo, ông phăng phất như chưa phát hiện, mà trừng mắt với người đối diện, thanh âm mang theo một tia run rẩy hiếm thấy: “Con vừa nói cái gì?”

“Thúc thúc. Con thích Bé con, con muốn kết hôn với cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (22)

Lần này, Sở Việt cuối cùng xác định mình không nghe lầm, trong lòng ông rất khiếp sợ, nhưng ở sâu trong nội tâm tựa hồ lại nhẹ cảm thấy đương nhiên là như vậy.

Ông nhìn người trẻ tuổi trước mặt cơ hồ là một tay ông nuôi dạy nên, trong mắt tràn đầy phức tạp: “Văn Hàn, con biết con đang nói gì sao?”

“Con biết. “Phó Văn Hàn biểu tình không có một tia biến hóa, tay dưới bàn đặt trên đầu gối nắm chặt lại tiết lộ hân khăn trương, “Thúc thúc, con biết Bé con và Tần Cảnh Chi có hôn ước, nhưng con biết hân chỉ làm Bé con thương tâm.”

hân ngừng lại, trong mắt xẹt qua một tia tự giễu, thanh âm cũng mềm xuống: “Thúc thúc, con luyến tiếc.”

một câu lúc trước nói ra, làm trong mắt Sở Việt đột nhiên xẹt qua một tia sắc bén, sau đó câu nói “Luyến tiếc” kia, làm ông thấy tâm ý mềm xuống.

không ai hiểu biết đứa nhỏ này hơn ông.

Đứa nhỏ này, tuy khuôn mặt luôn đậm mạc, không thích biểu đạt, nhưng ông biết, hân có một trái tim thiện lương, chân thành, tha thiết.

hân sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, càng sẽ không hứa hẹn bảo đảm, nhưng mà lời nói luôn phát ra từ nội tâm, việc làm lại luôn là có thể khiến ông động dung.

Lúc trước, ông bồi dưỡng hân tiến vào Sở thị, chuyển cho hân 20% cổ phần, hân một phần cũng không động, tất cả đều chuyển tới danh nghĩa Bé con.

Giang Cầm qua đời, Bé con rồi đi rồi, hân không nói gì chỉ thay ông chia sẻ rất nhiều, nhưng cả người lại trở nên càng ít nói trầm mặc.

Mỗi một ngày trước ngày giỗ của Giang Cầm, hân đều cả đêm không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau lại đã sớm tới mộ địa, xa xa tránh ở chân núi, thẳng đến khi Bé con và ông đã rồi đi, mới lặng lẽ lên núi.

Di Trương từng nói, bà thường thấy thiếu gia một mình ở trong phòng bếp, làm rất nhiều đồ ăn tinh xảo, rồi nhìn chúng phát ngốc thật lâu.

Ông cũng biết, hân ngầm giúp Bé con làm rất nhiều việc, lặng lẽ thay con bé đổi sang ký túc xá tốt nhất, khi tập quân sự, âm thầm nhờ người chăm sóc, biết con bé sinh bệnh, suốt đêm từ nơi khác vội trở về, yên lặng canh giữ ở ngoài phòng bệnh... Rất nhiều việc, làm ông, người cha này, đều hồ thẹn không bằng.

trên thế giới này, ông cũng thật sự tìm không ra người thứ hai đối xử tốt như vậy.

Làm cha, ông đương nhiên hy vọng con gái có thể gả cho người yêu thương con bé nhất.

Tiểu tử Tần gia kia, không phải lương xứng.

Nhưng ông không có biện pháp.

Lúc trước, quan hệ giữa ông và Bé con cơ hồ rơi vào đóng băng, con bé không để ý ông khuyên can, trực tiếp đính hôn cùng Tần Cảnh Chi vào năm mười tám tuổi. Đêm đó, ông không ngủ, khó chịu, tự trách, còn có chút tuyệt vọng. Ông không ngừng nghĩ mãi, lúc trước ông nên kiên quyết không cho

con bé đi Tần gia, như vậy nó sẽ không thích Tần Cảnh Chi. Ông tình nguyện con bé hận ông hơn, thậm chí nói nhiều lời tổn thương hơn, cũng tốt hơn nhìn thấy nó nhiều lần vì một gã đàn ông mà thương tâm rơi lệ.

Hiện tại quan hệ bọn họ hòa hoãn, ông vốn tính toán tìm thời gian nói chuyện cẩn thận, khuyên nhủ con bé, lại không nghĩ Phó Vân Hàn đi trước biểu đạt cảm tình. Nếu con rể đổi thành Phó Vân Hàn, ông vừa lòng cả trăm lần. Nhưng ông lo lắng Bé con, nó có bao nhiêu quật cường, bao nhiêu thích Tần Cảnh Chi ông cũng biết, nếu Bé con chỉ coi hấn là ca ca, ông cũng không thể cưỡng bức bọn họ cùng nhau, huống chi hai đứa nhỏ vừa mới cởi bỏ khúc mắc.

Rồi ông nghe thấy hấn nói: “Thúc thúc, nếu Bé con cũng nguyện ý, như vậy xin ngài đồng ý? Con sẽ giải quyết chuyện hôn ước, toàn bộ trách nhiệm con sẽ gánh vác.”

Sở Việt nhìn hấn trong mắt nghiêm túc cùng kính cẩn, trong lòng đột nhiên trào ra một ý niệm, vạn nhất thế nào? Vạn nhất thật sự có thể làm Bé con buông Tần Cảnh Chi thì sao? Chính mình đã nguyện ý đi tới bước này, vì cái gì không thể thử xem?

Cuối cùng, ông nghe thấy chính mình nói “Tốt.”

Những việc này Hạ Tinh Tinh đương nhiên không biết, lúc này, cô cũng đang tự hỏi.

cô thích Phó Hàn Vân là thật, muốn cùng hấn ở chung cũng là thật. Nhưng ở giữa còn một Tần Cảnh Chi. Hôn ước nhất định phải giải trừ, cô vô cùng xác định hiện tại gửi thẻ này đối với hấn ta đã không có chút nào lưu luyến. Nhưng mà, nhiệm vụ cũng phải hoàn thành, hiện giờ cô xa cách, đã thành công làm hấn ta có tâm với cô.

Có lẽ Tần Cảnh Chi thích Sở Mộc Tinh, chỉ là hấn đã quen thấy cô đi theo sau hấn, chỉ có lúc cô đột nhiên rời xa, hấn mới phát hiện mình đã mất đi cái gì, chậm rãi nhìn thẳng vào tâm tư của mình. cô đã từng không muốn tin tưởng khi vừa tới Tần gia, Tần Cảnh Chi làm bạn tốt hòa hảo, còn có những ái muội ẩn ẩn đó là giả, nhưng cuối cùng chính hấn ta nhiều lần chứng minh cho cô, hấn chính là một tra nam.

Mà hiện tại, cô cần một cơ hội, làm Tần Cảnh Chi yêu cô, cũng làm cô thoát khỏi hôn ước này.

Trung tuần tháng mười một, lão gia của An gia đại thọ bảy mươi, cơ hồ toàn bộ danh viện, quan chức thành phố A đều nhận được giấy mời.

Đời trước, Sở Mộc Tinh lúc đó ở ký túc xá đã phát bực không đi.

Đời này, Hạ Tinh Tinh lại không nghĩ bỏ qua. cô có dự cảm, một yến hội này, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện.

Tiệc mừng thọ hôm nay, Hạ Tinh Tinh mặc lễ phục màu hồng nhạt, kéo Phó Vân Hàn xuống xe.

An Tử Viện mặc tây trang màu trắng, biểu tình nghiêm túc ở cửa tiếp khách, nhìn thấy cô tới, trên mặt hấn cười lộ ra vui sướng, ánh mắt chạm vào cánh tay cô khoắc lên tay Phó Vân Hàn thì lóe lên, rồi mới nhanh chóng dời đi, nghịch ngợm nháy mắt với cô.

cô cũng vẫy vẫy tay với hấn, rồi mới cùng Phó Vân Hàn vào cửa.

Tần Cảnh Chi đi theo sau lưng Tần Ủy Nhiên, được bà dẫn tới nói chuyện cùng một thương gia địa ốc, vừa rồi hấn chú ý tới thấy đối phương đột nhiên nhìn về phía đại sảnh, hấn thuận thế nhìn theo, tay cầm chén rượu đột nhiên chặt hơn.

cô gái trẻ mặc váy liền màu hồng nhạt, vừa vặn lộ ra đôi chân tròn bóng thon dài. Tóc dài vấn cao, ở bên tai để lại hai lọn, làn da trắng thêm vài phần trắng sáng, mắt tròn lấp lóe linh động.

đã lâu không gặp, cô tựa hồ càng xinh đẹp, nhưng với hấn mà nói, lại là trống trải bởi vì ánh mắt đầu tiên của cô đã không còn hướng về hấn. Khóe miệng cô treo nụ cười hào phóng, kéo người đàn ông bên cạnh, chậm rãi đi đến. Tương phản với cô, người đàn ông sắc mặt đậm nhạt, khóe môi hơi nhếch, hai người đứng cùng nhau, lại có hài hòa nói không nên lời.

thật là chương mắt a.

hấn ngửa đầu uống cạn ly rượu, rồi mới buông cái ly, đi đến chỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (23)

“Sao muộn thế mới đến?” ánh mắt Tần Cảnh Chi vô cùng tự nhiên sùng nịch vuốt ve cô, thanh âm nhu hòa có thể chảy ra nước. hấn thân mật sờ sờ mặt cô, làm bộ không phát hiện thân thể cô cứng đờ, rồi mới quay đầu cười chào hỏi với Phó Vân Hàn, “Ca ca.”

Ai là ca ca cậu? Phó Vân Hàn trên mặt lạnh hơn vài phần, hấn áp xuống không thoải mái trong lòng cùng với xúc động muốn chém rớt cái tay kia, nói với Hạ Tinh Tinh: “Bé con, anh đi trước đến chỗ thúc thúc. “Trước công chúng, hấn không muốn cô khó xử, hấn cũng hiểu ánh mắt của cô, hấn tin tưởng cô có thể hiểu rõ.

“Yên tâm đi, ca ca. Tôi sẽ chiều cố tốt cô ấy. “Tần Cảnh Chi đoạt trả lời trước mặt cô, mắt phượng cong lên chói lọi.

Phó Vân Hàn nhàn nhạt quét hấn một mắt, xoay người rời đi.

Tần Cảnh Chi nắm chặt tay, miễn cưỡng làm ra ý cười, cúi đầu nói: “Chúng ta nói chuyện?”

“Được.”

hấn dắt cô đi về hướng hậu viện An gia, trên đường gặp mấy người khách đã cùng chào hỏi lúc trước, liền dừng lại giới thiệu: “Đây là vị hôn thê của tôi.”

Tần Sở hai nhà liên hôn, rất nhiều người đã biết, chỉ là bọn họ chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau trong trường hợp xã giao lớn. Hơn nữa Sở Mộc Tinh rất ít tham gia loại hoạt động này, bởi vậy rất nhiều người không quen biết cô. Lúc này được hấn giới thiệu, biết cô là thiên kim Sở thị, tất cả mọi người đều cười gật đầu, ca ngợi dung mạo cô, nói đến mức như không cần tiền.

Hạ Tinh Tinh cười mặt cũng cứng lại, trong lòng có chút không kiên nhẫn, cô lặng lẽ kéo tay áo hấn, Tần Cảnh Chi lúc này mới xin lỗi cười với đối phương, ôm cô rời đi.

Hậu viện An gia có một căn nhà, là căn cứ bí mật của An Từ Viện, trên cửa có khóa vân tay, chỉ có hấn, Sở Mộc Tinh và Tường Chiêu Chiêu có thể đi vào. Chỗ này để lúc chờ An Từ Viện tiếp khách bên ngoài, còn Tường Chiêu Chiêu đang ở trên đường, cho nên Hạ Tinh Tinh liền mang theo Tần Cảnh Chi đi tới đây.

“nói cái gì?” Vào phòng, cô liền thu ý cười, thần sắc nhàn nhạt nhìn hấn.

Tần Cảnh Chi nhấp môi, đột nhiên từ túi áo tây trang móc ra một cái hộp nhỏ, mở ra.

“Chúng ta kết hôn đi.”

“anh đây là làm gì?” Hạ Tinh Tinh nhìn hấn kim cương sáng lên lấp lánh, nhẩn mi lại.

“Làm gì?” hấn nhẹ nhàng lặp lại một câu, chột cười, “Chúng ta không phải hôn phu và hôn thê sao? anh đang cầu hôn em.”

Hạ Tinh Tinh than nhẹ, đi lên trước, chống tay “Bang” một cái, đóng hộp lại.

Tần Cảnh Chi cứng đờ, trên mặt ý cười bùng xuống.

“Em có ý tứ gì?”

“Chính là ý tứ anh nhìn thấy.” cô không tỏ vẻ gì cười cười, “Chúng ta giải trừ hôn ước đi.”

“không có khả năng!” Tần Cảnh Chi sắc mặt biến đổi, theo bản năng cao giọng quát. hấn dùng sức nắm chặt tay, môi run rẩy, trong lòng lại khủng hoảng, không phải, không nên là dạng này.

Mấy ngày nay, hấn lần đầu tĩnh tâm suy nghĩ rất nhiều, qua hết vui vẻ, khổ sở, mâu thuẫn, oán hận. Rồi hấn mới phát hiện, mặc kệ thế nào, hấn đều không muốn giải trừ hôn ước với cô.

đã từng, trong lòng hấn trước sau có một nỗi bức bối, không muốn cứ như thế dễ dàng tiếp thu người nọ an bài, cho nên hấn không muốn thừa nhận cảm tình của mình, không để mình quá phận thân cận với cô, thậm chí nhất nhiều lần tổn thương tâm cô, bởi vì hấn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cô sẽ rời đi.

Chính từ sự kiện đó, cô liền thay đổi, trong mắt dần dần không có hấn, đối mặt với hấn biểu tình càng ngày càng xa lạ. hấn thừa nhận, hấn rất khó chịu và sợ hãi, loại cảm giác này, khi thấy cô và Phó Vân Hàn hòa hảo, rồi từ từ thân mật, đã đạt tới đỉnh điểm.

Mà hiện tại, nghe cô nói giải trừ hôn ước, một khắc đó, tâm hấn là bị cái gì cái gì dùng sức cào mạnh, vô cùng đau đớn. hấn hoảng loạn tiến lên, bắt lấy bả vai cô, trong mắt tràn đầy kinh hoảng, thậm chí mang theo mù mịt.

“không cần từ hôn. anh thích em, anh biết sai rồi, sau này anh sẽ không bao giờ làm em khổ sở nữa. Nếu chưa hết giận thì đánh anh mắng anh đều có thể! Nhưng đừng từ hôn được không? anh thật thích em, xin em.”

hấn nói năng lộn xộn, nhỏ giọng cầu xin, cái gì cũng chịu, nhưng biểu tình của cô lại trước sau không dao động, tâm hấn không ngừng rơi xuống, càng ngày càng lạnh, hấn đột nhiên cúi đầu, không quan tâm muốn hôn cô.

cô quay đầu dùng sức đẩy hấn ra, hấn lui vài bước mới đứng vững, trên mặt hiện lên một tia điên cuồng, đi nhanh tới chỗ cô, duỗi tay muốn lại lần nữa bắt lấy cô.

“Như thế nào, mấy lần đó còn chưa đủ sao? Còn muốn chơi đùa lần nữa?”

một câu nói, làm hắn đột nhiên dừng lại, lạnh đến tận xương tủy. không phải, anh không phải đang đùa bọn em. Hơi hơi hé miệng, lại không biết nói từ đâu. Nhìn đôi môi đỏ của cô nhẹ cong, đầy mặt châm chọc, hai mắt hắn phấp phồng, trên mặt càng ngày càng tuyệt vọng.

Hạ Tinh Tinh nhìn hắn như vậy, trong lòng xẹt qua bi ai nhẹ nhàng.

Sớm biết như thế, lúc trước cần gì như vậy.

cô không nhìn hắn nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Tiểu...”

Thanh âm đè nén thống khổ từ sau lưng truyền đến, đồng tử Hạ Tinh Tinh đột nhiên co lại, tâm như bị châm một cái, ký ức cổ tình được chôn dấu dưới đáy lòng đột nhiên ào ạt xuất hiện, lại càng đau đớn.

cô hung hăng nhắm mắt, cực lực áp xuống thương đau cùng oán hận trong lòng, khi mở miệng thanh âm không mang theo một tia tình cảm.

“Lúc đi, đừng quên đóng cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (24)

Lúc Sở Mộc Tinh đến ở Tần gia, đúng là nghỉ hè sau khi Tần Cảnh Chi thi đại học. Tần Uy Nhiên thân là đồng sự, cho dù nghĩ thâm muốn bồi cô nhiều hơn, cũng không rút ra được nhiều thời gian như vậy, nên để con trai bồi cô, nghĩ đều là người cùng tuổi, ở chung cũng dễ dàng.

Sở Mộc Tinh cùng tiểu ca ca hơn cô ba tuổi này, kỳ thật cũng không có quá nhiều tiếp xúc. cô chỉ từng nghe mẹ mình nói, lúc cô còn rất nhỏ, Tần Cảnh Chi đặc biệt thích cô, mỗi lần tới Sở gia đều thích ở bên mép giường của cô. Nhưng đến khi cô bắt đầu có ký ức, bọn họ giống như chưa từng có lúc chơi đùa cùng nhau như vậy, mỗi lần gặp gỡ, hắn đều đỏ mặt đứng xa xa, có khi sẽ cười thẹn thùng với cô. Sau đó, cô có ca ca, càng ít cùng hắn chơi đùa chung.

Lại sau nữa, hình như đã nhiều năm qua, lần đầu gặp lại, cô đi rửa tay, đi ra lại lạc đường, rồi mới đi tiếp thì thấy hắn. Hắn cao hơn rất nhiều, nhìn cô cũng không còn đỏ mặt, trên mặt không có biểu tình gì, thoát nhìn có chút không dễ ở chung, hắn liếc cô một cái, chỉ một phương hướng, nhàn nhạt nói với cô một câu “Đại sảnh ở chỗ đó.” cô gật đầu nói tiếng “Cám ơn”, thấy hắn không có phản ứng gì, cô cũng không dám nói tiếp rồi đi, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, hắn sao lại biết mình lạc đường?

Từ đó về sau, cơ hồ cô không gặp lại hắn, ngẫu nhiên nghe Tần bá mẫu và mẹ mình nói chuyện mới biết được, hắn đã đi nơi khác, trong lòng còn có chút oán giận hắn vì cái gì cố tình chọn nơi xa như thế.

Cho nên, lúc cô ôm chân ngồi trên cỏ ở hậu viện Tần gia phát ngốc, hắn đột nhiên đi tới, ngồi xuống cách cô mấy mét, nhất thời cô kỳ thật có chút xấu hổ. Hắn cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ngồi, mỗi ngày đều như thế.

Ba ngày sau, hắn cuối cùng quay đầu đi, nói với cô: “nói xem, mỗi ngày ngồi ở chỗ này, không nhàm chán sao?”

cô có chút mê mang nhìn hắn, hắn không biết mẹ cô qua đời sao, không thấy cô đang khổ sở sao?

hắn lại đột nhiên kéo cô, “đi, anh đưa em đi chơi.”

cô tránh không thoát, bị hắn một đường kéo vào gara, nhìn hắn ngồi trên một chiếc xe máy sáng bóng thoát nhìn thực huyền ảo, đặt lên trên đầu cô một cái nón bảo hộ hồng nhạt, thúc giục cô tèo lên. cô chưa từng ngồi xe máy, lúc ấy không biết sao lại mơ hồ leo lên, rồi mới nghe hắn hô một câu “đi thôi”

Liên dẫm chân ga lao nhanh ra ngoài, cô sợ tới mức nhắm mắt lại, gắt gao ôm chặt hắn.

một đường đi nhanh như điện chớp, chờ đến lúc xe dừng lại, cô ôm ngực, mặt nhỏ trắng bệch một mảnh. Hắn cười mũi cô xuống, trêu đùa: “Sao lại nhát gan như thế?” cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hắn cũng không thêm để ý, khóa xe kéo cô chạy.

Là công viên trò chơi.

cô phồng miệng, kêu lên: “Cái gì vậy, ấu trĩ!”

hắn cười cười, mang theo cô đi mua vé. Chờ đến lúc thật sự đi vào, cô cuối cùng mới thấy ngại, nhưng lại không muốn thừa nhận, trong ánh mắt hắn hài hước, ra về trần định mà run tay cột kỷ đại an toàn.

Hồ hết, gào thét, tùy ý, phóng túng.

Xuống dưới rồi, cô không chỉ không sợ hãi, còn càng ngày càng hưng phấn, lôi kéo hắn chơi hết những trò trước kia không chơi.

Hết ngày, cô mệt tới cực điểm.

trên đường về, hắn chạy xe thật chậm thật êm, cười hỏi cô: “Tâm tình tốt hơn chưa?”

Lúc này cô mới phản ứng lại, một ngày này cô đều không chảy nước mắt. Trong lòng nóng lên, có cái gì lặng lẽ mọc rễ.

Sau đó, quan hệ giữa bọn họ phát triển rất nhanh. Hắn thường sẽ mang cô đi ra ngoài chơi, đôi khi lúc cô nhớ tới cái gì khổ sở, hắn liền cười xoa mặt cô: “Đừng ban mặt, khó coi. Cười cười, cười lên được không?”

cô không để ý tới hắn, hắn liền làm ngoáo ộp giả vai hề đùa cô cười. Lâu dần, hắn liền dứt khoát lấy cho cô tên hiệu là “Tiểu Tiểu”, cả ngày “Tiểu Tiểu”, “Tiểu Tiểu” mà treu đùa cô. Bị hắn chen vào, cô muốn khổ sở cũng không khổ sở được.

Ngắn ngủn hai tháng thực nhanh trôi qua, hắn phai đi thành phố B học đại học. Trước khi đi, cô rất không nỡ, hắn xoa xoa đầu cô: “Tháng sau anh về rồi, nào, đừng có về mặt đau khổ, Tiểu Tiểu, nhé?”

cô lúc này mới cười, tiễn hắn lên xe.

Sau một năm, hắn trở về càng ngày càng nhiều, mỗi lần trở về, đều là lúc cô vui vẻ nhất. Tần Ủy Nhiên trên mặt tươi cười cũng nhiều hơn, chỉ là ngẫu nhiên cô sẽ cảm thấy, giữa bọn họ giống như không thể nào thân cận, khách khí không giống mẹ con, sau đó lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Năm mười sáu tuổi, buổi tối hôm nghỉ hè cuối cùng, hắn và cô dựa ở bên lan can trong đình ngắm ánh trăng.

Ngày mai, hắn lại phải về trường, cô lặng lẽ quay đầu nhìn hắn. Hai tháng không tách ra, lại đến chia tay, so với trước đây cô càng không nỡ.

hắn đột nhiên quay đầu muốn nói cái gì, lại đối diện mất cô.

Kế tiếp, cô cũng không nhớ rõ đã xảy ra cái gì, chờ cô phản ứng lại, tình thế hoàn toàn thay đổi.

cô dựa lưng trên lan can, hắn đứng ở trước cô, hai tay chống ở bên cạnh, ôm cô trong ngực, cúi đầu nhìn cô, trong mắt một mảnh màu đen.

Hô hấp ấm áp phun trên mặt cô, cô vội vàng rũ mắt xuống, nhìn cũng không dám nhìn hắn, cũng không đẩy hắn ra, hai tay túm chặt váy, tim đập đồng đồng như bay lên.

hắn giống như cười một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, chậm rãi cúi xuống.

cô đột nhiên nhắm mắt lại. trên môi truyền đến xúc cảm mềm ấm, môi hắn dán lên cô, cả người cô run rẩy, hô hấp cũng thật nhẹ. Từng chút một túm lấy eo cô, ôm cô vào trong ngực, có chút trúc trắc mà hút cắn môi cô, mang theo chút đau, lại làm cô chìm đắm.

một cái hôn, làm cô hoàn toàn luân hãm.

cô đỏ mặt trốn ở trong chăn, hưng phấn mãi đến sau nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ mất, chờ lúc tỉnh lại, hắn đã đi rồi, cô có chút mất mát, càng nhiều là ngượng ngùng và ngọt ngào.

Sau đó cuối tuần, cô lại không nhận được điện thoại của hắn, gọi đi cũng không ai tiếp. cô có chút hoảng, điên cuồng nhớ hắn. cô lấy đủ dũng khí, một mình đi đại học B.

Hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng cô tìm được phòng học của hắn, chờ ở dưới lầu.

Tiếng chuông vang lên, rất nhiều sinh viên từ trong tòa nhà đi ra, cô liền nhìn thấy hắn, vui vẻ chạy tới chỗ hắn, lại cách vài bước đột nhiên dừng lại, cả người lạnh lẽo.

“Sao em lại tới?” hắn có chút ngoài ý muốn như muốn mảy với cô, ngay sau đó ôm nữ sinh bên người, cười vân đạm phong khinh, “Giới thiệu một chút, đây là bạn gái anh.”

Nữ sinh hé miệng cười với cô: “Oa, em thật đáng yêu a. Em là em gái của Cảnh Chi sao?”

cô đứng ngốc tại chỗ, hai tay gắt gao siết chặt, trong đầu trống rỗng, trong lòng phát đau, rồi cô nghe được hắn nhàn nhạt mà mở miệng.

“Ừ, một em gái trong nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (25)

“Này... Mộc Mộc.”

“Chiêu Chiêu, cậu tới rồi sao?”

“sắp rồi sắp rồi, ở trên đường, sẽ tới chỗ cậu ngay.”

Tường Chiêu Chiêu treo điện thoại, cúi đầu có chút bối rối kéo kéo váy, theo thói quen muốn gỡ gỡ tóc, nhưng mới vừa chạm vào đồ trang sức lại đột nhiên dừng lại. cô thật cẩn thận sờ một cái, chậm rãi thở ra một hơi, chân có chút lung lay đi về phía trước.

Khách khứa đều đã đi vào, ở cửa chỉ còn lại có mấy nhân viên, An Tử Viên nhìn nhìn đồng hồ, phân phó bọn họ mấy câu, cũng chuẩn bị đi vào đại sảnh.

“Này, họ An.”

Sau lưng truyền đến một giọng nói thanh lệ, hần quay đầu lại, hơi hơi ngạc nhiên.

Tường Chiêu Chiêu hai tay siết chặt làn váy, bên tai ả ả nóng lên, cô cố làm ra vẻ trấn định mà nhìn hần, trong lòng lại là khẩn trương xưa nay chưa từng có.

“Xi, ha ha ha ha ha ha.”

An tử Viên khoa trương cười to, đi đến trước mặt cô.

“Nam nhân bà, cô uống lộn thuốc đấy à.” hần đánh giá trên dưới một phen, nhìn mặt cô trang điểm, cười đến cả đôi mắt cũng cong lên, hần nhẹ nhẹ chọc chọc tóc trên đỉnh đầu cô, lại nhìn không được cười to hơn, “Ha ha ha, thứ này mang trên đầu sao lại khôi hài như thế chứ?”

Trong lòng như là bị cái gì đâm vào, có chút đau, cô vội chớp mắt, dùng sức chụp bay tay hần, hung hăng trừng mắt nhìn hần.

“Tiểu tử thú, sao nói chuyện kiểu gì thế!” nói xong cô vung chân muốn đá hần.

nói chuyện thôi, tôi sai rồi tôi sai rồi. “An Tử Viên trốn sang bên cạnh, nhấc tay làm ra vẻ đầu hàng, “Được rồi, chúng ta mau vào đi thôi, Mộc Mộc còn chờ chúng ta đó.

cô cười cười: “Cậu đi vào trước đi, tôi còn có chút việc, sẽ tìm các cậu sau.

“cô còn có thể có việc gì.” hần sờ sờ cái mũi như đã hiểu cái gì, “Tôi đây đi trước tìm Mộc Mộc, nhanh lên a.”

“Biết rồi biết rồi”. cô làm bộ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay với hần, lúc hần xoay người đi xa, mới hơi hơi sụp vai, kéo kéo khóe miệng, túm lấy đầu tóc, chậm rãi đi về phía trước vài bước. Chân sau cùng sớm đã trở da, lúc này vừa động thì nóng rất đau đớn, cô kéo tóc trong tay nhanh hơn, có chút đỏ hốc mắt.

Trong đại sảnh, Hạ Tinh Tinh nhìn thấy Phó Văn Hàn đang cùng người khác nói chuyện, liền không đi qua, cô tùy tiện cầm một ly nước trái cây ở trong tay, rồi mới ở cách đó không xa trộm ngắm hần. Nhìn nghiêng, hần hơi hơi nhíu mi, trong lúc nói chuyện đôi mắt thường quét về cửa đại sảnh.

Ca ca ngu ngốc, em ở chỗ này nha. cô cong mắt, rất sung sướng uống ngụm nước trái cây.

Bên cạnh An Tử Viên thấy thế, ánh mắt lóe lóe, hần nghiêng người hơi hơi chắn ánh mắt cô, cười hỏi: “Mộc Mộc, sao cậu lại vừa từ hoa viên ra đây?”

“Ai nha. Tôi tùy tiện đi dạo. “Hạ Tinh Tinh cười vài cái, vừa định hỏi hần có nhìn thấy Chiêu Chiêu hay không, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng xôn xao.

cô nhìn theo chỗ tiếng động, chỉ thấy một nữ tử đầy mặt tức giận đứng ở đó, trên chiếc váy dài tuyết trắng là một mảng rượu màu đỏ, người trước mặt cô ta cũng mặc váy trắng, cúi đầu, không ngừng rung bả vai, bộ dáng có vẻ run rẩy.

Có không ít người đi ra, như đang khuyên bảo gì đó, người phụ nữ bị đổ rượu mặt mày khó chịu nói vài câu, hung hăng trừng mắt nhìn người trước mặt, rồi mới được bạn bè đưa đi. Còn lại hai người đàn ông vây quanh bên cạnh cô gái đang cúi thấp đầu, như đang ôn nhu an ủi.

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt kiều diễm đầy nước mắt, môi hơi trắng lên, thật chọc người thương tiếc.

Hạ Tinh Tinh tay cầm chén rượu đột nhiên chặt hơn, ánh mắt lập tức trở nên lạnh băng, trong lòng mạch sóng ngầm cuộn cuộn gầm thét.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cô, An Du.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (26)

“Lại là cô ta!”

Hạ Tinh Tinh đột nhiên quay đầu nhìn về phía An Từ Viên, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm: “Là người nhà cậu?”

“A!” hần cười lạnh, cô ta cũng xứng sao?!”

Nhìn cô gái phía trước còn đang khóc sụt sùi, hơn nữa đã hấp dẫn không ít người chú ý, An Áp Tuy chán ghét nhăn mi lại, trong mắt xẹt qua một tia hung ác, “thật là cái loại không lên được mặt bàn! Chỉ biết làm trò cười!”

Ông ta buông mạnh cái ly trong tay, làm dấu hiệu với bảo vệ ở cách đó không xa, lập tức có mấy người mặc đồ đen tiến lên, cường ngạnh đưa cô ta ra khỏi đại sảnh.

Chung quanh mọi người thấy vậy đều thức thời dời tầm mắt, làm bộ không thấy gì.

Hạ Tinh Tinh nhìn phía trước, như đang suy tư.

cô cũng không biết An Du và An gia có liên hệ, lúc trước Sở Mộc Tinh biết người này tồn tại, là paparazzi chụp được ảnh cô ta và Tần Cảnh Chi ở cùng khách sạn, làm cô hoàn toàn lạnh băng, cũng hết hy vọng, chỉ muốn giải trừ hôn ước. cô cũng không biết thân phận của cô ta, cũng chưa bao giờ nghe nói An gia còn có người như thế. Trong trí nhớ của cô, cô ta kiêu ngạo âm ngoan, hoàn toàn không phải đáng yêu đáng thương vừa rồi.

An Từ Viên mặt mang châm chọc kể lại, cô mới biết An Du là con gái của nhị thúc hần. An nhị thúc là con tư sinh, không ra gì, ở nhà không có địa vị. hần thích nhất chơi gái, loại nào cũng chơi, cả quả phụ cũng không buông tha. Cũng không biết có phải từng dục quá độ hay không, đến lúc sắp bốn mươi tuổi, hần cũng chưa có con cái.

hần không thể không đi bệnh viện kiểm tra, kết quả thật kinh khủng, tinh dịch loãng, khó có thể thụ thai. Lúc hần đang vội điên rồi, An Du tìm tới cửa. cô ta là đứa bé lúc An nhị thúc còn trẻ có một đêm phong lưu với một nữ hầu rượu, nữ nhân kia muốn leo lên cành cao, lúc trước sử dụng chút thủ đoạn, lại không ngờ khi sinh con thì khó sinh mà qua đời.

Qua đủ các loại hoài nghi, tìm tòi, nghiên cứu không nói, An nhị thúc cuối cùng mang An Du đi xét nghiệm ADN, chứng thực đúng là con gái mình rồi, liền mang theo cô ta tới cầu xin trước mặt An lão thái gia.

An lão thái gia tuy cảm thấy cô ta xuất thân không sáng rõ, nhưng rốt cuộc cũng là huyết mạch An gia, huống chi nhìn đáng yêu gầy yếu đáng thương, tâm sinh thương tiếc nên cho vào An gia, nhưng không thừa nhận thân phận của cô ta với bên ngoài, rốt cuộc, cô ta không đủ tư cách.

An nhị thúc ném cô ta vào An gia rồi, lại lo tự mình đi ra ngoài sung sướng. Địa vị cô ta đặt nơi đó, muốn ở An gia được tôn kính là không có khả năng, nhưng có An lão thái gia phản phò, người dưới cũng chưa từng bạc đãi cô ta.

nói tới đây, An Từ Viên nắm chặt quyền, trên mặt tràn đầy tức giận; “cô ta lại cả ngày một bộ đáng bị người khinh khi, thế nhưng còn sử dụng chút chiêu số hạng ba, nhìn thấy đàn ông có quyền thế thì dán lên, mất hết mặt mũi!”

thì ra là thế. Hạ Tinh Tinh híp mắt, nghiền ngẫm cười nói, như vậy đời trước, cô ta là trong lần tiệc mừng thọ thượng này, thông đồng với Tần Cảnh Chi sao?

“Bé con.”

Sau lưng có người đi tới, nhẹ nhàng ôm vai cô.

cô nghiêng người, đối diện đôi mắt hần tràn đầy ánh sáng nhu hòa. Lệ khí trong lòng bình phục xuống, cô kéo cánh tay hần, nhắm mắt dựa vào trên vai hần, nhẹ nhàng cọ cọ.

“Ca ca, anh đã đến rồi.”

Phó Văn Hàn nhẹ nhàng sờ sờ đầu cô, mới vừa rồi bởi vì cô không ở đây mà trong lòng bất an xao động, lúc này đã hóa thành vô tận mềm mại.

Hai người tràn ngập ấm áp qua lại, làm đôi mắt An Từ Viên đột nhiên trầm xuống, hần giờ ra khuôn mặt tươi cười, tiến lên một bước.

“Phó đại ca, đã lâu không gặp.”

Phó Vân Hàn hơi hơi gật gật. An Tử Viện vừa định nói tiếp cái gì, lại bị gọi đi, nói là An lão gia tử gọi hấn, hấn đành áp xuống vội vã trong lòng, cười cười với bọn họ rồi rời đi.

“Lúc nào định trở về?” Phó Vân Hàn vuốt sợi tóc rơi bên tai cô, ôn nhu hỏi.

“một lúc nữa.” cô ngửa đầu, chớp chớp mắt, “Ca ca vừa rồi nói chuyện làm ăn không chuyên tâm đâu.”

hấn ngạc nhiên, sau đó phản ứng lại, nhìn ý cười giảo hoạt trong mắt cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chúng ta đi tìm ba ba.”

“Được.”

Trong hậu hoa viên An gia, Tần Cảnh Chi hơi giật mình ngồi ở trên bậc thang hướng ra bờ sông, nhìn phía trước phát ngốc, trong lòng không ngừng nhớ lại từng chuyện trước kia.

Nhớ lại nụ hôn đầu, cô thẹn thùng vui sướng cười với hấn, nhớ lại trong mắt cô đau đớn lúc nhìn thấy hấn cùng với người phụ nữ khác, nhớ lại mỗi lần hấn chủ động tiếp cận, khỏe môi cô có ý cười ngọt ngào, nhớ lại cuối cùng khi cô xoay người rời đi, đây mặt lạnh băng dứt khoát...

Tâm như nứt ra một cái miệng to, gió lạnh vù vù rót vào trong, vừa lạnh tê tái lại đau buốt. hấn nắm tóc vùi đầu vào trên đầu gối, trong mắt nhiệt ý không ngừng tràn ra.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! cô muốn từ hôn, cô không thích hấn nữa, cô không cần hấn nữa! hấn nên làm gì bây giờ!

Phải làm thế nào, hấn mới có thể.. vẫn hỏi lại?

“Này, anh có khỏe không?”

Thanh âm sợ hãi từ sau lưng vang lên, hấn giật mình trong lòng, vội lau mặt, đứng lên xoay người, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (27)

“cô là ai?”

“Tôi.. Tôi là An Du..”

cô ta cảm giác váy, thật cẩn thận nhìn hấn, lúc đối diện ánh mắt hấn đậm đặc, lại khẽ cắn môi, vội rũ mắt xuống, trên khuôn mặt kiều diễm hơi hơi phấp phồng.

Tần Cảnh Chi trong mắt xẹt qua một tia hoảng hốt, sau đó ý đau trong lòng càng sâu. hấn nắm chặt quyền, mặt trắng bệch, bước chân có chút không ổn vòng qua cô ta đi về phía trước.

“Ai.. anh có việc gì không.. A!”

cô biết hấn là ai, tất nhiên là không cam lòng cứ như thế để hấn rời đi, liền duỗi tay muốn bắt lấy cánh tay hấn, còn chưa đụng tới, đã bị hấn hình như có cảm giác mạnh mẽ vung tay ra.

cô ta lao đảo vài bước té ngã trên đất, phe phẩy tay đau, trong mắt rung rung, ngửa đầu đầy mặt ủy khuất lên án nhìn hấn, lại bị ánh mắt hấn gần như hung ác dọa tới mức cả người thối lui lại.

“Đừng chạm vào tôi!”

hấn nghiêng người rộng lớn, hai mắt đỏ bừng, ánh mắt hung ác, thái dương đầy gân xanh. hấn dồn dập thở dốc mấy cái, sau đó dùng sức nhắm mắt, xoay người bỏ đi thật nhanh.

An Du không thể tin tưởng ngồi dưới đất, nhìn hấn cứ thế đi xa, tức giận đến cả người phát run, khuôn mặt đẹp đầy vằn vẹo.

Tần Cảnh Chi hai mắt vô thần đi về đại sảnh, tay phải máy móc không ngừng xoa bóp cánh tay trái, biểu tình trên mặt muốn khóc không khóc, trong miệng vô ý thức nỉ non: “Đừng rời khỏi anh... Tiểu Tiểu... anh sẽ không để họ chạm vào anh nữa... không có... anh sạch sẽ... Sạch sẽ...”

Sở Việt hôm nay đặc biệt hưng phấn, gặp ai cũng đầy mặt kiêu ngạo giới thiệu con gái mình, Hạ Tinh Tinh đi theo sau lưng ông, nhận biết một đồng lớn người, thật vất vả rảnh rồi, vội lôi kéo Phó Văn Hàn trốn đến sau một cây cột.

Phó Văn Hàn nhìn mặt cô như sống sót sau tai nạn, mặt toàn ôn nhu và ý cười: “Mệt mỏi?”

cô dùng sức gật đầu, phồng miệng, rên lên: “Chân cũng mỏi.”

hắn yêu thương néo néo mặt cô phồng lên: “Vây về sớm một chút đi.

“Được.” cô cười kéo tay hắn, không ngừng lắc trái lắc phải làm nũng.

“Khụ khụ.”

Thình lình nghe tiếng ho khan, làm Hạ Tinh Tinh bị dọa nhảy lên, lập tức chui ra sau lưng Phó Văn Hàn, bắt lấy cánh tay hắn hơi hơi thò đầu ra.

Người đến là một thanh niên ăn mặc thời thượng còn trẻ tuổi, trong tay cầm bình rượu. hắn ta lớn lên rất đoan chính, nhưng lúc này nhếch miệng khoe răng với Phó Văn Hàn, thấy thế nào cũng cảm thấy khô hài.

“Sao lại ở đây?” Phó Văn Hàn quay đầu lại vỗ nhẹ tay cô, rồi mới hỏi.

“Đương nhiên là đưa rượu tới, tôi phụ trách rượu ở yến hội.” Quý Dịch Dương quơ quơ bình rượu trong tay, nháy mắt với hắn “Hắc, cậu tới quán bar của tôi nhiều lần như thế, không phải cũng vì rượu chỗ tôi tốt nhất sao?”

Phó Văn Hàn trong lòng hơi giật mình, người sau lưng đã đầy mặt tức giận nhảy ra: “Ca ca, anh thế nhưng đi quán bar!”

“anh...” hắn vội vàng giữ chặt tay cô, trong lòng hoảng hốt, “Bé con, em đừng tức giận, sau này anh không đi nữa.”

Quý Dịch Dương ở một bên, nhìn đến tròng mắt sắp rơi xuống, này này này, thật là người anh em hỏi không muốn nói chuyện đó sao? Nhìn nhìn, tay nhỏ này, đến... đến Bé con cũng gọi ra?

Hạ Tinh Tinh nhìn người trước mặt vẻ mặt kinh hoàng, tâm mềm xuống. Kỳ thật cô biết, hắn đi quán bar chỉ là mua say, nhưng cô đau lòng, tức giận hắn không yêu quý thân thể, cũng tức chính mình, rốt cuộc, nguyên nhân làm hắn trở thành như vậy, nhất định là vì cô.

cô dẩu miệng, chọc chọc vai hắn, cúi đầu nói rõ: “Em không thích anh phá hủy thân thể.”

hắn gật gật đầu, néo néo tay cô, nghiêm túc nói: “anh biết, sau này sẽ không.”

Lúc này cô mới cười, một lần nữa cầm cánh tay hắn.

Quý Dịch Dương nhìn hắn nói mấy câu đã làm cô gái trẻ hết giận, hơi lắc đầu, bộ dáng làm vẻ vô cùng đau đớn, không nghĩ tới a, không nghĩ tới! Mất công hắn ngày ngày thương cảm đường tình của hắn ta, lại không nghĩ hắn ta so với hắn còn tốt hơn!

Hạ Tinh Tinh quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, là gia hỏa này, dạy hư ca ca của cô.

“Này, chị dâu nhỏ, cô đừng trừng tôi nha!” Quý Dịch Dương gãi gãi đầu, lấy lòng cười với cô, “Tôi cho hắn uống đều là độ còn không cao, không hại thân, thật sự!”

Hạ Tinh Tinh bị hắn xưng hô loạn xạ đỏ cả mặt, trong lòng lại có chút ngọt, cô vội liếc mắt ngó Phó Văn Hàn, tay nhỏ kéo khuỷu tay hắn chặt vài phần.

Phó Văn Hàn trong mắt hiện lên ý cười, lỗ tai cũng có chút hồng, hắn ho nhẹ một tiếng, khó được vẻ mặt có chút ôn hoà gật gật đầu với Quý Dịch Dương: “Chúng tôi đi trước.”

“Này, được được.”

Quý Dịch Dương hơi có chút thụ sủng nhược kinh, ôm bình rượu ngây ngô cười nhìn bọn họ đi xa, thật lâu sau mới đột nhiên đột nhiên trừng lớn đôi mắt, dùng sức vỗ đầu.

“Mẹ nó! Ca ca?!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (28)

Yến hội đã đến cao trào, cha An Tử Viện đang ở trên đài nói lời chúc mừng.

Hạ Tinh Tinh ngồi ở bên cạnh Phó Hàn Vân, lặng lẽ nhìn xung quanh khắp nơi, đột nhiên nhìn thấy An lão gia từ cách đó không xa, sắc mặt nghiêm chỉnh hòa ái đang cùng một thanh niên mặc quân quân trang nói chuyện với nhau. Người đó thân hình cực cao, ngũ quan phi thường tinh xảo, nhưng màu da hơi đen cùng với đôi mày kiếm, làm cả người hắn có vẻ sắc bén lãnh ngạnh, khí thế cực thịnh.

“Ca ca, người kia là ai?”

Phó Hàn Vân theo ánh mắt nàng nhìn lại, sau đó hiểu rõ, trong mắt mang vài phần kính nể: “Người đó là thiếu chủ Trình gia, Trình gia Trụ.

“Hóa ra là hắn, trẻ tuổi như thế a. “Hạ Tinh Tinh le lưỡi, từ trước đã nghe Tường Chiêu Chiêu nói biểu ca đó của cô ấy có bao nhiêu lợi hại, tuổi còn trẻ đã trở thành sĩ quan cao cấp, cô còn cho rằng đó là một đại hán vạm vỡ, hiện giờ nhìn thấy người thật, mới biết được mình suy đoán có bao nhiêu thái quá.

Hạ Tinh Tinh là người ngấm ngầm yêu thích người mặc chế phục, bây giờ thấy một ca ca mặc quân phục soái khí bức người ở cách mình không xa, làm cô nhìn không được lén lút ngo nhìn mấy lần, khuôn mặt nhỏ cũng dần dần nhiễm một tia mê man.

“Bé con, khát sao?” Phó Hàn Vân đột nhiên cầm lấy một ly nước trái cây để trước mặt cô, nghiêng đầu dò hỏi, khóe miệng gọi lên độ cong như ẩn như hiện, ánh mắt ôn nhu mà phảng phất chưa đầy tinh quang.

Hạ Tinh Tinh nháy mắt bị mỹ nhan hiếm thấy này là hoa mắt, đỏ mặt mơ hồ tiếp nhận cái ly uống một ngụm, tim phanh phanh phanh nhảy mạnh.

Sở Việt ngồi ở một bên nhìn hai người qua lại vào trong mắt, trên mặt hiện lên một tia nhu hòa và ý cười.

Đến khi yến hội gần kết thúc, Hạ Tinh Tinh mới nhận được điện thoại của Tường Chiêu Chiêu, nói cô ở sau hoa viên An gia bị một người tâm thần đụng phải, không chỉ ngã bị thương chân còn bị đổ đầy rượu, đành đi về trước. Hạ Tinh Tinh bị dọa nhảy lên, vội vàng hỏi cô ngã có nghiêm trọng không, người ở đầu điện thoại kia tùy tiện đáp không việc gì, chỉ trầy da, lúc này cô mới buông tâm, dặn dò vài câu câu rồi treo điện thoại.

Yến hội kết thúc, Sở Việt phải đi công tác ở nơi khác, Hạ Tinh Tinh đương nhiên là đi theo Phó Hàn Vân trở về nhà.

Vào cửa, cô mới vừa khom lưng đổi dép lê, đột nhiên bị hắn đè lên tường.

Lưng cô tựa vào tường, bên hông là bàn tay hắn ấm áp, thân hình nhỏ bé hoàn toàn bị hắn bao phủ. Hắn từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy.

“Ca ca?” theo bản năng cô nuốt nuốt nước miếng, nháy mắt ướt ngóng nhìn hắn.

Bên tai truyền đến tiếng thở dài, hắn cúi đầu đặt cằm lên vai cô, nghiêng mặt ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp từng chút, hai tay ở bên hông cô không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, thanh âm âm ỉ.

“hắn chạm vào em”

“Hả... Cái gì...?”

Hô hấp cực nóng phun ở càn cổ, chỗ mẫn cảm bị hắn ngậm lấy

Mút vào, cả người cô run rẩy, sắp tê liệt ngã vào trong ngực hắn, hai tay chặt chẽ ôm âu phục của hắn, trong đầu mơ hồ, hoàn toàn không biết hắn đang nói gì.

hắn nhẹ nhàng cắn vành tai cô, khiến cô nhũn ra, sau đó đôi môi nóng bỏng rơi xuống trán cô, hai mắt, xương bả vai, cuối cùng dính sát vào môi cô mềm mại, lẩm bầm từng tiếng cực thấp vào lúc hai người môi răng tương giao.

“Em là của anh.”

Hạ Tinh Tinh giờ phút này hoàn toàn mềm thành vũng nước, đôi tay vô lực đáp giữa trán hắn, phía sau eo bị hắn dùng sức nâng lên, ngửa đầu thừa nhận hắn hôn kịch liệt.

hắn hôn mạnh mẽ như vậy, cái lưỡi ở trong miệng cô tùy ý càn quét, không ngừng liếm hàm trên, hàm dưới, cuối cùng ôm lấy đầu lưỡi cô mạnh mẽ mút vào, hút hết nước bọt ngọt lành. Tiếng thở dốc dồn dập, tiếng nuốt, đan xen trong đêm đen yên tĩnh, không khí quanh thân không ngừng nóng lên, bốc hơi, tình dục nóng rực.

Đến lúc đôi môi bị hưng hăng hôn đến phát sưng, hắn mới buông tha chúng, chuyển đến cái cổ tuyết trắng mềm mại, đầu lưỡi ướt mềm uốn lượn lên xuống, mang đến khoái cảm ngứa ngáy.

“Ồi... A...” Hạ Tinh Tinh hai mắt mê mang, ôm chặt hắn than nhẹ ra tiếng.

Người chôn ở cổ cô ngừng một chút, ngay sau đó càng thêm mạnh mẽ mút hôn da thịt non mềm. Váy không biết khi nào chảy xuống đến bả vai, hô hấp càng ngày càng thô nặng, vừa rồi hân hưng hăng thờ hồn hên một ngụm, cánh tay phải dòi đến dưới mông cô, dùng sức bế cô lên, đi nhanh vào trong phòng.

Hạ Tinh Tinh sờ soạng cổ hân, ngồi trên khuỷu tay hân, khuôn mặt nhỏ chôn ở trên vai hân, loại ôm ấp kiểu trẻ con này làm cả khuôn mặt cô đều khô nóng vô cùng.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị hân dùng sức đẩy ra, hân đi đến giường, cúi người, tay buông lỏng, nháy mắt cô rơi vào đệm giường mềm mại.

Ngay sau đó hân áp lên, ở bên người cô, tay nhẹ nhàng vỗ lên gò má, trong mắt là ánh lửa cực nóng, phảng phất muốn thiêu cháy cô.

“Ca, anh có chuyện gì?”

cô cẩn thận hỏi, ánh mắt lửa nóng kia, tim nhảy mạnh, hô hấp dần dần dồn dập, nhất thời khản trương cực kỳ. cô cảm thấy, hiện ca ca thực không thích hợp.

Ngón cái nhẹ vuốt ve cánh môi sưng đỏ kiêu diễm, mang theo cảm giác hơi đau đớn. hân gắt gao nhìn chăm chăm ngực cô không ngừng phập phồng, cùng với mảng da thịt trắng, ánh mắt càng ngày càng tối.

“Bé con.” Khóe mắt hân hơi hơi nhướn lên, khuôn mặt đậm lại nhiễm một tia yêu diễm, giọng khàn khàn thanh tuyến giờ phút này có vẻ đặc biệt cảm xúc, “Trình Gia Trữ đẹp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (29)

Hạ Tinh Tinh chớp chớp mắt, sau đó bật cười, trong lòng cực kỳ vui mừng. Ca ca ngốc nha, là ghen đây mà.

cô cong môi lên, duỗi tay ôm lấy cổ hân, cái mũi tinh xảo tiến lên, nhẹ nhàng cọ cọ vào mũi hân, thấp giọng ní non: “Ai cũng đều thua ca ca.”

một câu nói nhẹ nhàng, giống như bọc mật, một đường ngọt tới tim hân, khóe miệng ức chế không được muốn giờ lên.

“Ca ca, anh cười!” Hạ Tinh Tinh tròn to mắt, kinh hi nhìn khóe miệng hân đang chậm rãi gọi lên một độ cong nho nhỏ, khiến cho toàn bộ đường cong trên mặt hân đều nhu hòa hơn.

Phó Vân Hàn đầy mặt sùng nịch nhìn cô, hóa ra mình như vậy có thể làm cô vui vẻ đến như thế, nhận thức này làm nội tâm hân sung sướng, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn, cuối cùng, hình thành một nụ cười ấm áp.

Hạ Tinh Tinh nhìn sắp ngất người, cô cũng không biết, ca ca cười lộ lên lại đẹp như vậy, làm tim cô không chế không được bàng hoàng. Bên tai ả ả nóng lên, cô vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ trán khóe môi hân, trong đôi mắt to tràn đầy si mê.

“Ca ca, em rất thích anh.”

Phó Vân Hàn trong lòng đột nhiên chấn động, trong mắt phát ra sáng ngời. Dưới thân là người hân yêu nhất, mà người hân yêu nhất này lại nói rất thích hân. Khoảnh khắc này, tim hân tràn đầy, thỏa mãn chưa bao giờ từng cảm thấy làm máu hân quay cuồng sôi trào. hân cúi đầu lại hôn cô, ôn nhu quyến luyến, hết sức triền miên.

Bàn tay ấm áp vuốt ve ở trên lưng cô, chậm rãi kéo khóa xuống, váy từ bả vai chảy xuống đến bên hông, miếng dán ngực cũng bị hân nhẹ nhàng bóc ra.

“A...”

Thân thể thiếu nữ tuyết trắng đẹp đẽ, dưới ánh mắt lửa nóng của hân hơi hơi rung động, hô hấp đột nhiên ngừng lại, hân duỗi tay cầm mộ khối tròn trước ngực, cúi người ngậm lấy đầu vú phấn hồng, ôn nhu mút vào, thường thường còn dùng răng kéo nhẹ nhẹ, một bàn tay khác cũng bao lại khối bên kia, vuốt ve xoa nắn.

không đến một lát, một đầu vú đã bị hút sưng đỏ đứng thẳng, lấp lánh nước, hân vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp trần an, rồi mới quay sang tiến công bên kia.

“Ư a...” hai cái vú mềm cảm bị hân khiêu khích hết cỡ, ướt đầm dề ở trong miệng hân, hàm răng khẽ cắn mang theo hơi hơi đau đớn, kích thích cô, bụng dưới cũng co rút lên.

hắn từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần tú phiếm một tầng đỏ nhạt, trong mắt nóng bỏng vô cùng, làm cả người cô run rẩy.

“Bé con, anh muốn em.”

Khi nói chuyện, tay hắn đã duỗi vào trong làn váy, dọc theo cái đùi trơn bóng một đường hướng lên phía trên. Tình dục cả người sớm bị khơi mào, cô cắn môi lung tung gật đầu.

Ngón tay thon dài vòng vào bắp đùi, từng chút một cắm vào giữa hai chân, cảm xúc trơn trượt đầy tay.

“Bé con, em ướt đầm.”

Thanh âm khàn khàn lộ ra nhàn nhạt sung sướng, hắn nhìn cô trong mắt đầy ý cười, làm cô đỏ mặt. côphồng miệng, ngửa đầu cắn lên hầu kết của hắn: “Ca ca, anh thật hư.”

Cả người hắn chấn động, hầu kết không ngừng lăn lộn trên dưới. Hắn rút tay ra kéo làn váy đến bên hông cô, rồi mới kéo quần của cô xuống, chạm rài mở hai chân ra. Cánh hoa phấn nộn hơi hơi mở ra, hơi động đập làm nước trong suốt từ bên trong chảy xuống dưới, rồi biến mất ở rãnh mông.

Vừa nhìn thấy, hô hấp liền dồn dập lên, Phó Văn Hàn nói lỏng cả vạt, ném sang một bên, cầm lấy mắt cá chân cô đặt lên vai, duỗi ngón trỏ vào trong chỗ thịt non kia làm nó mở ra. Bên trong quá ướt, ngón tay đi vào liền có chất lỏng trong suốt không ngừng tràn ra, cùng với tiếng cô hừ nhẹ giống như mèo kêu, dâm mê đến cực điểm.

Hạ thân đã sưng đến phát đau, hắn nhẫn nại lại nhét thêm một ngón tay nữa vào bên trong, hai ngón tay không ngừng đưa đẩy, huyết thịt non gât gao hút lấy đầu ngón tay hắn vào càng sâu, ngón tay cơ hồ đã đi vào toàn bộ, tốc độ thọc vào rút ra cũng càng lúc càng nhanh, ngón tay mang theo vết chai móng không ngừng kích thích vách thịt bên trong, cọ qua hoa hạch sung huyết, ngón tay dài lần lượt chỉ ra vào mang theo từng cỗ mặt dịch.

“Nha... A... A...” khoái cảm mãnh liệt làm hoa huyết không ngừng co chặt, Hạ Tinh Tinh căng chân, thét chói tai, run run tiết thân.

Phó Văn Hàn rút ngón tay ra, nhanh chóng cỡi quần, cự vật sưng to thâm nhập vào giữa hai chân cô, quy đầu nóng bỏng đâm vào huyết khẩu nho nhỏ ẩm ướt, hắn nắm hai đùi cô treo ở trên eo, thái dương đã đầy mồ hôi vì ảnhấn.

“Bé con, anh muốn đi vào.” Cùng với giọng hắn nói nhỏ ám ảnh đến cực điểm, côn thịt cứng rắn đẩy ra tầng tầng cánh hoa, tiến vào bên trong nhỏ hẹp ẩm áp.

“Ai... A... thật trưởng. Hạ thân đột nhiên bị lấp đầy, cảm giác nóng rực no căng làm cô đột nhiên trừng lớn hai mắt ngửa cái cổ tuyết trắng, hai chân kẹp chặt lấy eo hắn.

“Bé con ngoan... Thả lỏng.” hắn cúi đầu hôn nhẹ gương mặt cô, dù thân thể kêu gào hung hăng muốn cô, hắn vẫn luyến tiếc làm cô khó chịu, cắn răng dừng lại chờ cô thích ứng, từng giọt mồ hôi không ngừng rơi từ thái dương xuống.

“Ồ... Ca ca... Có thể.”

một lát sau, cuối cùng cô cũng hòa hoãn lại. một câu nói kiêu kiêu mềm mại hoàn toàn đốt lên dục hỏa, hắn rút cuộc kìm nén không được, đôi tay nâng cánh mông trơn trượt lên, động tác càng mạnh mẽ.

“U a...” Khoái cảm tê dại từ hạ thể nhộn nhạo dâng lên, tường thịt chặt chẽ mấp máy cố gắng muốn nuốt vào côn thịt thô dài rắn chắc, dâm thủy trong suốt không ngừng tiết ra ào ạt, dính ướt lông của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (30)

“Ách... thật chặt...” Phó Văn Hàn đang đưa eo, nhiều lần tiến thẳng vào chỗ sâu nhất, trong huyết vô số cái miệng nhỏ mút lấy côn thịt hắn, khoái cảm kịch liệt lan tràn, tới da đầu. Hắn đỏ mặt, trong mặt dịch ướt hoạt, càng ra sức thao luyện.

“A ——” Hạ Tinh Tinh bị hắn đâm làm thân mình không ngừng đẩy lên trên, lại bị hắn mạnh mẽ kéo xuống dưới háng. Thân hình mềm mại không ngừng bị ma sát qua lại, hai tay cô nắm chặt cánh tay hắn, đầu óc choáng váng, bị hắn bắt thừa nhận những va chạm càng thêm kịch liệt.

hắn không ngừng thọc vào rút ra làm cô, cú đâm thật sâu đột nhiên như đánh thẳng vào trái tim cô, côcăn bản vô lực tự hỏi, chỉ có thể không ngừng vịn eo, mang theo khóc nức nở đều biến thành “Ca ca”, mắt to mê mang tràn đầy thân ảnh hắn đang không ngừng thờ dốc luật động.

Phó Văn Hàn hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hai tròng mắt cô đầy nước, nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong mắt cô, cũng đã làm cả người hắn nóng lên, máu toàn thân đổ dồn lên trên, nói không hết vui sướng và thỏa mãn bùng nổ từ đáy lòng, hóa thành lực lượng vô cùng, làm hắn càng

thêm hung mãnh đâm sâu và trong cơ thể ẩm áp chặt chẽ.

“Nha... thật sâu a... A a... Ca ca... A...”

Quy đầu cực đại vọt vào cửa tử cung, sau một trận đau đớn, khoái cảm càng bùng ra, tiểu huyết bị thọc vào rút ra càng không tự chủ được mà cuộn chặt lấy, chọc hấn hung hăng kéo mở cánh môn cô, nhanh như đóng cọc liên tục cắm vào bên trong, một lượng lớn mật thủy vì co rút không thể khống chế mà phun mạnh ra, Hạ Tinh Tinh sung sướng đến cả người phát run, ngón chân cũng cong lên.

“Ách... Bé con... thật thoải mái... A...” Bị cô làm cho sáng khoái đến không chịu nổi, hấn nhin không được đưa bàn tay lên trên, vỗ vào eo nhỏ điên cuồng trườn động. Tử cung bị căng ra ôm chặt lấy côn thịt đang đâm vào, tầng tầng mị thịt không ngừng đè ép, cuốn chặt lấy thân gầy.

Phó Vân Hàn cảm thấy bên hông một trận tê dại, giữa mảy mui lại thật sâu làm thành một chữ “Xuyên”, hấn cắn chặt răng, môn hẹp rắn chắc nảy sinh ác độc mà mạnh mẽ đâm vào, chỉ muốn làm mình hung hăng tiến hết vào trong cơ thể cô.

“Phụt phụt”, thanh âm thân thể không ngừng va chạm cùng với tiếng hấn thấp gọi đan xem vào nhau, trong căn phòng lớn chỉ hai màu đen trắng, có vẻ càng phá lệ phóng đảng.

“U... A a... Ca ca... A...” Hạ Tinh Tinh lắc đầu không ngừng kêu khê, khoe mắt phiếm hồng, nước mắt từng giọt không ngừng lăn xuống, bị hấn va chạm liên tục khóc hô thành tiếng, “Ca ca... Quá lớn... A... không được...”

Hoa huyết trong khoái cảm càng tăng tầng co chặt, hấn vừa sáng lại vừa đau, thân hình căng thẳng, cắn răng gặm nhẹ: “Bé con... Thả lỏng chút... Ngoan... Lập tức thì tốt rồi.” Vừa trườn động với tốc độ nhanh hơn, mỗi lần chỉ hơi rút ra một chút lại nhanh chóng thẳng tiến, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, ra sức va chạm mạnh mẽ.

“Xi xoạt xi xoạt”, mật thủy tranh nhau tràn ra, chỗ hai người kết hợp đã là lầy lội vô cùng.

“không... Quá sâu quá nhanh a... A...” Khoái cảm liên tục tích lũy, thân thể sớm đã đạt tới cực hạn, Hạ Tinh Tinh cả người dường như không ngừng run rẩy, trước mắt xuất hiện vô số bạch quang, hạ thân mất khống chế phun ra từng cỗ mật nước, nóng bỏng đặc sệt, cọ rửa côn thịt hấn, tiểu huyết càng run rẩy từng trận.

“Ách...” Phó Vân Hàn cắn răng gặm nhẹ cuồng trườn mãnh liệt hơn mười lần, đem nhiệt lưu bắn vào chỗ sâu nhất.

“Hô - -”, hấn thô suyền xoay người nằm ở bên cô, ôm thật chặt người đang trong dư vị cao trào mà không ngừng run rẩy, nhẹ nhẹ vỗ về lưng ngọc.

Hạ Tinh Tinh mở mắt, môi anh đào khẽ nhếch, ngực không ngừng phập phồng, trên má ửng hồng tràn đầy mồ hôi. Hai chân vô lực hơi hơi tách ra, tiểu huyết còn đang không ngừng co rút, mật thủy hỗn hợp với tinh dịch, từ lỗ nhỏ nửa mở chậm rãi chảy ra, ướt đầm khăn trải giường.

Phó Vân Hàn hôn hôn khuôn mặt cô, đứng dậy bế cô lên, lập tức đi vào phòng tắm.

Hai người trần trụi ngồi ở trong bồn tắm, Hạ Tinh Tinh khóa gối ở trên người hấn, vẫn vô lực ghé vào đầu vai hấn, hai cái vú tròn trịa cũng dính sát vào ngực hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (31)

Người yêu trong ngực, Phó Vân Hàn làm sao có khả năng không động, cây gậy phía dưới đã sớm tinh thần phấn chấn đứng lên, đâm vào bụng nhỏ của cô.

hấn thoáng rửa sạch thân mình, lại lấy nước, nỗ lực tập trung giúp cô rửa sạch.

Nhưng hấn càng muốn bỏ qua, cảm quan lại càng mẫn diệu: cô gái nhỏ trong lòng ngực giờ phút này mềm mại không xương dựa vào vai hấn, thường phát ra tiếng than nhẹ kiều mềm, nước âm từ tấm lưng bóng loáng tuyết trắng chậm rãi chảy xuống, da thịt dưới tay tinh tế mềm mại, hai viên trái cây đứng thẳng thường thường chạm vào ngực hấn...

Hô hấp bỗng nhiên trở nên trầm trọng, hạ thân càng không chịu khống chế mà nở to một vòng.

“Ồ...” Hạ Tinh Tinh mơ mơ màng màng vịn vào eo, đồ vật cứng rắn chọc bụng cô, thật không thoải mái.

“Tê - -”

cô vịn vào eo thể này quả thực muốn mệnh hấn, hấn đột nhiên phun ra một hơi, đè lại vòng eo mềm mại, cúi đầu hung hăng hôn môi cô, dùng sức hút lấy cái

lưỡi diêm mỳ, một đường liếm đến gốc lưỡi. hánhôn cực nóng mà thâm tình, Hạ Tinh Tinh thực nhanh trầm mê trong đó, yết hầu phát ra tiếng hừ nhỏvụn, nhắm hai mắt đáp lại.

Nam nhân đôi mắt đen nhánh càng ngày càng thâm trầm, tay ấn ở bên hông cô chậm rãi đi lên, cầm lấy phần kẻ sát ở ngực hân, tra tấn hân sắp mất đi lý trí, đại lực vuốt ve trên dưới, đầu vú tình xảo trạm vào khe ngón tay, bị hân kẹp lấy nhẹ nhàng phát động.

Bị hân cực lực khiêu khích, Hạ Tinh Tinh thực mau có cảm giác, hô hấp dần dần dồn dập lên, cô vừa thừa nhận hân hôn, vừa cảm lòng không đậu vận eo, chỗ giữa hai chân cọ sát qua lại trên người hân.

Phó Vân Hàn buông môi cô, thờ hỏn hên thật mạnh, thanh âm nghẹn ngào nằng bên tai cô gằm nhẹ: “Bé con, cho anh.”

cô than nhẹ, gât gât đầu, thậm chí có chút vội vàng mà đẩy đẩy mông nhỏ về phía trước.

Phó Vân Hàn thấy vậy không muốn nhin nữa, hơi hơi đề ngửa thân mình cô, vươn hai ngón tay móc vào trong huyết, hỗn hợp mật dịch và tinh dịch của hân lại chảy ra, thấy cô cũng đủ ướt át, hân cầm côn thịt của mình vận sức chờ phát động, nhanh chóng xông thẳng vào.

“A - -” thành linh bị chiếm lĩnh làm Hạ Tinh Tinh mở to mắt, toàn bộ thân thể đều co chặt lại, hoa huyết vốn bị rút đầy lúc này càng no trướng, dịch thể cuộn cuộn không ngừng tràn ra, đi đến chỗ sâu bên trong kịch liệt co rút lại.

Côn thịt bị hoa kính gât gao trói buộc, lượng lớn chất lỏng trào ra cọ rửa mã mắt, Phó Vân Hàn gằm nhẹ, ôm eo cô, lập tức đại khai đại hợp mà làm Côn thịt thô dài nhiều lần đâm vào vách trong chật hẹp, mỗi lần đều tới chỗ sâu nhất, làm cô cảm thấy mình sắp bị hân tách thành hai nửa.

“Nha... Chậm một chút... Ca ca... Ha... Chậm một chút...” cô đỡ bả vai hân, thân thể bị hân mãnh lực đâm lộng mà nhanh chóng phập phồng, hai khối tuyết nhũ không ngừng rung động trên dưới, bị hân bắt lấy một bên, ngậm vào trong miệng mút ra tiếng tằm tắc, cô ôm đầu hân, ngón tay cắm vào mái tóc dây rậm, giữa đầu rên rỉ đem ngực đưa vào trong miệng hân, hai cái chân gât gao kẹp ở bên eo hân.

“Ô... ư ư... A... Một môi quá... tư thế cười lên người làm cô không bao lâu đã không còn sức lực, rầm rì than nhẹ nằm thờ dốc ở ngực hân.

Phó Vân Hàn nhấp chặt môi, nâng mông cô bé lên để vào trong bồn tắm, làm cô dựa vào vách bồn, sau đó ấn hai cái đùi mở thành chữ M đè ở ngực, quỳ gối mở rộng mật huyết ra trước, lại lần nữa đưa côn thịt vào trong cơ thể cô, ra sức đóng đưa hẹp mông, liên tục đâm lộng ra vào.

“Ư a... A... Ha...” động tác cuồng lãng mang theo tảng lớn bọt nước, không ngừng đánh vào eo bụng, ngực. Hạ Tinh Tinh bất lực nằm ở dưới thân hân, mở rộng đùi thừa nhận hân thọc vào rút ra, thân thể theo động tác hân nhẹ nhàng lắc lư phát ra tiếng dâm kêu.

Phó Vân Hàn ở trong địa đạo khít chặt ra sức, rên rỉ kiểu mị câu hân dục hòa không ngừng tăng vọt, làm hân nhiều lần toàn lực xô xuyên qua cô, trứng dái no đủ va chạm tuyết đồn một mảnh đỏ bùng, hoa huyết lấy lợi bị làm rung động, chất lỏng vẫn đục vấy ra khắp nơi.

Hơi nước ướt nóng ngưng tụ thành sương trắng mông lung, trong nhà nhiệt độ lên cao. Hạ Tinh Tinh trong đầu càng thêm hôn trầm, cả người bủn rủn, vô lực nằm ở đầu vai hân, hạ thể còn đang bị hân hung ác tiến vào, sợi lông thô cứng không ngừng cọ qua tiểu hạch mẫn cảm, vừa ngứa lại xót, cô nhin không được túm lấy cánh tay hân rấn chắc, thấp giọng xin tha.

“Ô... Chậm một chút... Ca ca... em không được... A.”

“Ngoan... Bé con... em có thể...” Thiếu nữ thấp giọng khóc nức nở làm nam nhân càng hung hăng muốn khi dễ nàng, eo cường lực đóng đưa hung mãnh xâm chiếm, giọng nói ám ách lại bao hàm ôn nhu “Bé con... Em cần anh thật chặt... thật tuyệt...”

hân không ngừng hôn trán cô, hạ thân phát lực, cực đại cứng rắn đẩy ra nhụy hoa, toàn bộ trôn vào tử cung ấm áp, mỗi lần căng ra, rút ra đều mang đến khoái cảm run rẩy. Hạ Tinh Tinh cả người đều chìm trong bể dục, giống như thuyền con bị cuồng phong mãnh liệt đưa đẩy, thoải mái nhấp nhô. Trong vách kiểu nộn cần bản thừa nhận không được kích thích như vậy, run run rẩy rẩy siết chặt, khó có thể tự chế phun ra từng ngụm mật nước.

“A a... Chịu không nổi... Sắp hỏng rồi... Hừ... A...” Thịt non chỗ sâu nhất không ngừng bị dùng sức đè ép, nghiền nát, kích thích chòong chất kịch liệt làm cô cảm thấy mình sắp bị chơi hỏng, cô không ngừng lắc đầu, móng tay trở nên trắng bệch gât gao cầm cánh tay hân, nước mắt không ngừng lăn xuống, cả người mãnh liệt run rẩy, hạ thể không ngừng phun ra từng cổ âm tình, trong tiếng thét chói tai đạt tới đỉnh điểm.

Phó vân Hàn bị xối giạt mình, từ xương cùng truyền đến khoái cảm mãnh liệt, hân cắn răng nắm chặt hai cánh mông, điên cuồng mãnh liệt làm, lỗ nhỏ trên đỉnh mở rộng ra, phun ra tinh dịch vừa đặc lại nóng, làm cả người cô run run, thân thể theo phản xạ vận chặt, lại lần nữa phun ra một cổ dâm thủy, hỗn hợp với tinh dịch theo hân rút ra từ từ chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (32)

Hạ Tĩnh Tĩnh mềm mại ngã xuống trong ngực hắn, mệ đến ngón tay đã bắt động, cô nửa khép hai mắt, khóe mắt phấp phồng treo nước mắt, bụng nhỏ bị rút đến hơi hơi nhô lên, giữa hai chân một mảnh hỗn độn, thật đáng thương.

“Ồ... Trương... Khó chịu...”

cô gái nhỏ kiều kiều nhu nhu nỉ non, Phó Văn Hàn ôm chặt cô, cúi đầu hôn hôn cái mũi hơi hơi nhăn lại, rồi mới bẻ hai chân ro, ngón tay vuốt nhập vào trong huyết, moi ra từng đám bạch trọc. Mọi lộn lạo làm người trong lòng râm rì rên rì, thường thường run rẩy một chút, chọc hắn liên tiếp hôn lông mi cô, ôn nhu dỗ cô. một lát sau, hắn cầm lấy một cái khăn tắm bọc lấy cô, ôm ngang ra khỏi phòng tắm.

Ngày thứ hai, tới gần giữa trưa, ánh mặt trời xuyên qua khe bức màn chiếu vào phòng, ấm áp sáng ngời.

trên giường lớn màu xám, người đàn ông trẻ tuổi hơi hơi nhũ nhũ mảy, vuốt ve che lên mặt, rồi mới chậm rãi mở mắt ra.

Cùng lúc đó, chắn trước ngực hắn nhẹ nhàng động vài cái, chậm rãi chui ra một cái đầu nhỏ tóc tai bù xù.

“Chào buổi sáng, ca ca.” Hạ Tĩnh Tĩnh ghé vào ngực hắn, xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, thanh âm nhu nhu nói.

Phó Văn Hàn vuốt vuốt tóc cô, ngực ấm ấm có cảm giác, làm trái tim hắn đều tràn đầy. Hai mắt hắn cong lên, khóe môi gợi thành độ cong nhẹ, ngửa đầu ở giữa trán cô ấn xuống một cái hôn vang dội, rồi mới cọ cọ gương mặt trơn nhẵn của cô.

“Chào buổi sáng, Bé con. Ngủ ngon sao? trên người còn khó chịu sao?”

Tiếng nói ôn nhu đến tận cùng làm cô nhìn không được muốn kiêu khí lên, thế là cô bĩu bĩu môi, liếc xéo hắn, có chút ủy khuất nói: “trên người thật đau, còn mệt mỏi.”

hắn ôm chặt cô, trán chạm vào trán: “Ừ, anh sai, Bé con ngoan nhất, tha thứ cho ca ca.” hắn thấp giọng nói xin lỗi, trong thanh âm lại lộ ra sung sướng không thể che giấu.

“Hừ, ca ca hừ.” cô nhẹ nhàng chạm vào trán hắn, trong tràn đầy ý cười.

hắn thấp giọng cười, chỉ cảm thấy một khắc này, thật sự quá hạnh phúc.

Chủ nhật buổi chiều, đưa Hạ Tĩnh Tĩnh về trường, Phó Văn Hàn trực tiếp lái xe đi Tân thị.

hắn tự hỏi thật lâu, vẫn quyết định dùng phương pháp trực tiếp, cho nên ba ngày trước, hắn hẹn Tân Úy Nhiên.

Tân Úy Nhiên đón hắn ngồi xuống, trong lòng có chút ngoài ý muốn, bà cùng với Phó Văn Hàn tiếp xúc không tính là nhiều, bởi vì đứa nhỏ này thật sự ít lời, nhưng mà bạn tốt lúc sinh thời liên tục khen ngợi hắn, hơn nữa mấy năm nay hắn thành tựu phi phàm, ấn tượng của bà về hắn cũng không tệ lắm.

“Tân tổng, lần này mạo muội tới tìm ngài, xác thật là có chuyện quan trọng muốn nói.” Phó Văn Hàn hàn huyên xong, nói rõ ý đồ mình đến, cũng đưa ra một cái túi giấy.

Tân Úy Nhiên có chút nghi hoặc tiếp nhận, mở ra, nháy mắt mặt trầm xuống, bà lạnh mặt nhanh chóng lật xem toàn bộ ảnh chụp, rồi đột nhiên quăng lên bàn, hô to một tiếng “Hoang đường!”

Bà tức giận đến cả người phát run, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm những ảnh chụp rơi rụng đó, hoàn toàn không thể tin được, trong ảnh chụp người cùng có cử chỉ thân mật các loại phụ nữ khác nhau, là con trai của bà. Có rất nhiều cái hắn vuốt tay vuốt mặt đối phương, có rất nhiều cái hắn nhắm hai mắt nằm trên đầu gối đối phương... Loại ảnh chụp này bà thấy nhiều, cho nên vừa thấy đã nhìn ra, ảnh đó tuy là chụp lên, nhưng đều là thật, không có chỉnh sửa, không có ảnh ghép, bà căn bản không có cách nào bao biện cho hắn.

Bà cảm thấy cực kỳ hoang đường đến buồn cười, làm mẹ, bà thế nhưng không biết gì!

“Mộc Mộc biết không?” Nhiều năm như thế, lần thứ nhất bà run giọng hỏi.

“cô ấy đã biết, sớm hơn tôi.”

Tân Úy Nhiên nghe vậy sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch. Mộc Mộc của bà, tiểu nha đầu tri kỷ luôn cười mắt cong cong, ngọt ngào gọi bà là “Bá nẫu”, lại phải một mình chịu đựng tất cả sao? Con bé có bao nhiêu khổ sở a, tựa như, năm đó...

Bà châm chọc cười, trong lòng một mảnh hoang vắng, a, bà dạy ra đứa con trai tốt!

Mộc Mộc thích Cảnh Chi bao nhiêu bà đều biết, tới nay, bọn họ ở trước mặt bà biểu hiện là ở chung thực tốt, cho nên bà vẫn cho rằng bọn họ yêu nhau, hạnh phúc. Thậm chí bà nghĩ chờ Mộc Mộc tốt nghiệp, bọn họ sẽ kết hôn, bà sẽ giao công ty cho Cảnh Chi, chính mình lui ra giúp bọn họ chăm con, bà sẽ mang theo con của bọn họ, thường xuyên đi thăm bà ngoại chúng, kể chuyện xưa cho bọn chúng... Bà nhất thiết đều nghĩ tốt như vậy, nhưng hiện giờ, ảnh chụp đó hung hăng cho bà cái tát! Làm trên mặt bà nóng rát đau đớn.

Bà nắm chặt lòng bàn tay, nỗ lực bình phục tức giận đầy ngập.

“Cậu muốn giải quyết như thế nào?”

“Từ hôn.”

Lời ít mà ý nhiều, trong dự kiến.

Tần Úy Nhiên dùng sức nhắm mắt, cho dù trong lòng có rất nhiều không ổn, nhưng nhìn đến ảnh chụp đó, bà lại không mặt mũi nói ra phản bác. Bất tận tình yêu thương Mộc Mộc, cho nên giờ phút này, trong lòng bà tràn đầy áy náy và đau lòng tự trách, thậm chí, bà thẹn với Giang Cầm.

“Tôi đã biết.” Trầm mặc thật lâu một lúc, bà vô lực vẫy vẫy tay, mặt đầy mỏi mệt, “Ngày khác tôi sẽ tự mình tới cửa xin lỗi.”

Phó Vân Hàn hơi hơi gật đầu, cảm tạ xong đứng dậy ra cửa.

Ở cửa thang máy, hắn gặp Tần Cảnh Chi.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Tần Cảnh Chi cau mày, trên mặt không thể bỏ qua địch ý, giờ này khắc này, không biết vì sao, hắn đột nhiên hoảng hốt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (33)

Lúc này, thang máy vừa tới, Phó Vân Hàn nhân nhát liếc hắn một cái, lập tức đi vào, đến khi cửa thang máy khép lại, hắn cũng không ngược mắt nhìn.

Tần Cảnh Chi trong lòng bị đè nén một trận, đột nhiên đánh một quyền lên tường, thấp giọng chửi một câu thô tục, vừa mới trên cái mặt than kia, hắn thể nhưng cảm thấy một tia châm chọc?

hắn bực bội kéo kéo cà vạt, trực tiếp vào văn phòng Tần Úy Nhiên, trong lòng ảm ảm hoảng hốt làm hắn thậm chí quên gõ cửa.

“Phó Vân Hàn tới làm gì?” hắn đứng trước bàn công tác, trực tiếp hỏi bà.

Mà lúc này Tần Úy Nhiên cũng không có tâm đi chất vấn hắn lễ phép hay không, bà lạnh lùng cong cong môi, dẫu đi mặt mày mỏi mệt: “A, còn không phải con làm chuyện tốt?”

“Có ý tứ gì?” hắn nhăn mi, ngữ điệu của bà có chút âm dương quái khí làm trong lòng hắn thực không thoải mái.

Câu nói này lại như ngòi nổ, hoàn toàn kích phát lửa giận Tần Úy Nhiên đang đè ép, bà đột nhiên đứng lên, đem ảnh chụp trong tay hung hăng ném lên người hắn, “Ý tứ gì? Chính con làm gì con không rõ ràng sao?!”

Ảnh chụp rơi rụng xuống, Tần Cảnh Chi mím chặt khóe môi thuận thế nhìn xuống mặt đất, tức khắc đồng tử co rút, trong đầu trống rỗng. Đầu ngón tay ngón không được run rẩy, hắn nắm chặt lòng bàn tay kiệt lực làm mình bình tĩnh.

Mỗi một bức ảnh đều có hắn, còn có những cử chỉ thoát nhìn thật thân mật.

không phải, sự tình căn bản không phải như bọn họ nghĩ! Chính là những lý do đó hắn khó có thể mở miệng, đặc biệt là ở trước mặt bà.

“Tần Cảnh Chi, con thật đúng là có bản lĩnh!” Tần Úy Nhiên bực bội đi lại trong phòng, hình ảnh trên ảnh chụp này đó gọi là kỷ ức mười mấy năm qua chôn sâu dưới đáy lòng bà, giờ phút này bà rốt cuộc không bình tĩnh được, trên mặt tràn đầy cuồng loạn, còn lộ ra một tia bi ai, “Con học cái gì không học, cố tình đi học cha con! Mẹ có phải nên cảm thán một câu ghen quá mạnh hay không, mới làm con cho dù không ở cùng với ông ta, cũng học hết thầy thất thất bát bát!”

Bà nói làm Tần Cảnh Chi giống như con thú bị chọc giận, ngẩng đầu, vành mắt đỏ bừng, hắn nắm chặt tay hít một hơi thật sâu, bỏ qua đau đớn trong ngực, hỏi từng chữ: “Phó Vân Hàn rốt cuộc tới làm gì?”

“Từ hôn.” Bà châm chọc cười.

“Mẹ đồng ý?” hắn gắt gao nhìn chăm chăm mặt bà, thái dương nhảy liên tục.

“Bằng không thế nào? Con còn ngại không đủ mất mặt sao? Chẳng lẽ muốn bọn họ lấy ra ảnh chụp quá đáng hơn nữa? Mẹ thật ra muốn hỏi con một chút, Mộc Mộc có chỗ nào không tốt? nếu con không thích, vì cái gì còn đồng ý đính hôn? Các con không phải vẫn ở một chỗ thực tốt sao, con biết rõ con bé thích con thế nào, vì sao còn làm thương tổn nó như vậy?...”

Nghe một câu bà nói, trong đầu hấn “Ông” một tiếng, đại não sắp nổ tung, máu toàn thân cấp tốc chảy lên trên, hấn chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, rốt cuộc nghe không được bất luận thanh âm gì.

“Ai bảo mẹ đồng ý?” thanh âm nghẹn ngào đột nhiên cắt đứt lời chất vấn, Tần Cảnh Chi chống tay lên bàn công tác, chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt sung huyết, đầy mặt âm u, “Con mẹ nó ai cho phép mẹ đồng ý!”

“Tần Cảnh Chi!” Tần Úy Nhiên tức đến đỏ mắt, tiến lên hung hăng tác hấn, “Giáo dưỡng của con đâu?”

hấn bị đánh đến hơi hơi quay đầu đi, lông mi rũ xuống che đầy biểu tình trong mắt.

Khóe môi gọi lên độ cong thể lương bị thương, hấn nghiêng mặt thấp thấp cười.

“Con...” Tần Úy Nhiên sững sờ, trong lòng nhảy bén nhận ra một tia không thích hợp, vừa rồi bà trừng lớn mắt, nhìn hấn chậm rãi quay đầu lại, trong mắt lẩn xuống từng hạt nước mắt.

Trong mắt hấn toàn là bi thương, thanh âm lại lạnh băng không mang theo một tia tình cảm.

“Trước đây, mẹ chưa bao giờ để ý đến ý nghĩ của con. Nhưng lần này, không phải do mẹ.”

Dứt lời, hấn không nhìn người đang đứng tại chỗ sắc mặt, dùng sức lau mặt, bước ra ngoài.

hấn đã không phải hấn mười năm trước.

hấn muốn, hấn chắc chắn phải tự mình tranh thủ.

trên đường, Tần Cảnh Chi lái xe rất nhanh, hấn vận dụng quan hệ tra được thời khoá biểu của cô, tìm được khu học, rồi ngồi ở trên ghế dài dưới lầu, lặng lẽ chờ.

Khung cảnh yên tĩnh, làm tâm hấn khủng hoảng bất an hơi chút bình tĩnh một chút. hấn nhìn hàng hiên phía trước xuất thần, trong đầu đột nhiên xuất hiện cảnh tượng lúc trước cô đi trường học tìm hấn.

Có phải cô cũng từng giống hấn lúc này hay không, trong lòng tràn đầy một người, an tĩnh lại cam tâm tình nguyện chờ đợi.

Giữa bọn họ, bắt đầu từ khi đó, một bước sai, từng bước sai.

Trong mắt hiện lên đau xót, tay hấn run rẩy từ trong ngực lấy ra một liều thuốc, kẹp giữa hai tay, suy nghĩ lại bắt đầu bay xa.

Hút thuốc là về sau học được, nhưng không đến vài lần liền bị cô ngẫu nhiên phát hiện, cô nhấn mặt tận tình khuyên bảo nói thật nhiều lời với hấn. Lúc ấy hấn vẫn chưa để ý.

Chính là sau ngày đó, mỗi khi hấn bức bối khó chịu móc hộp thuốc ra, đều sẽ theo bản năng nhớ tới, lúc ấy trong mắt to của cô thoáng hiện khổ sở. Bật lửa cũng không ấn xuống.

hấn kéo kéo khóe miệng, biểu tình trên mặt nếu ai thấy, đều cho là tựa hồ một giây thôi hấn sẽ khóc ra.

Tiểu Tiểu, em xem, em đã nói, kỳ thật tôi cũng nghiêm túc nghe.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (34)

Tiếng chuông tan học vang lên, Sở Mộc Tinh và Tưởng Chiêu Chiêu cười nói đi ra khỏi tòa nhà, mắt thấy người thanh niên đáng chú ý ở cửa.

cô nín môi, thấp giọng nói vài câu với Tưởng Chiêu Chiêu, rồi mới nhắc chân đi đến chỗ hấn.

“Tiểu Tiểu.” hấn có chút luống cuống chân tay, lòng tràn đầy mà không biết nói ra như thế nào.

“đi thôi, đi ăn cơm trước.”

“Được được.” hấn liếc mạng gặt đầu, đuổi kịp bước chân cô.

Hạ Tinh Tinh chọn một phòng bao nhỏ, có một số việc, bọn họ xác thật nên nói rõ ràng.

Tần Cảnh Chi ngồi ở đối diện, do dự chuẩn bị đem mọi chuyện nói cho cô.

hắn lấy dũng khí ngẩng mặt, ánh mắt lại phút chốc dừng lại. Hắn đột nhiên đứng lên, làm cái bàn lay động, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía dưới xương quai xanh của cô. Mới vừa ở cô vô tình vén tóc, trên da thịt tuyết trắng, lộ ra một dấu vết màu đỏ.

“Đó là cái gì!” hắn hai tay gắt gao túm chặt khăn trải bàn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, hắn có bao nhiêu hy vọng là mình nhìn lầm rồi.

Hạ Tinh Tinh theo ánh mắt hắn cúi đầu xem, trong lòng lộp bộp rơi xuống.

Là dấu hôn.

“Là ai!” hắn lại găm nhẹ hỏi.

Hạ Tinh Tinh bình tĩnh nhìn hắn: “Là ai quan trọng sao?”

Tần Cảnh Chi bất lấy cổ tay cô kéo cô từ ghế lên, dùng sức bắt vai cô, trong mắt đã đỏ bừng.

“Có phải Phó Văn Hàn hay không! Có phải hay không!” hắn mắt không chế gào rống, trái tim như bị cái gì mạnh mẽ xé rách.

cô không phủ nhận.

cô cam chịu làm Tần Cảnh Chi cảm thấy mình sắp điên rồi. Quả nhiên! Hắn trước nay đều không thích Phó Văn Hàn, hắn ta tồn tại luôn là làm hắn từ đáy lòng ghen ghét và sợ hãi, hắn không biết loại cảm giác này từ đâu đến, chỉ có thể quy kết cho trực giác. Giờ phút này, hắn lại hận cực kỳ vì mình nhảy bèn.

“Vì cái gì! Vì cái gì! không phải em thích anh sao! Em không phải chỉ thích anh sao! Sao em có thể! Sao có thể!” hắn điên cuồng lắc bả vai cô, “Em từ hôn với anh chính là muốn ở chung với anh sao! không có khả năng! Tuyệt đối không thể!”

hắn phát run cả người, căn bản không dám nghĩ giữa bọn họ rốt cuộc tới bước nào, mặc kệ là đáp án gì đều làm hắn đau lòng khó nhin.

Hạ Tinh Tinh dùng sức tránh thoát hắn.

“Thế nào, anh cũng sẽ để ý? Cái đó, không phải đều là anh dạy em sao?” Nghĩ đến những đau thương trong quá khứ đó, cô nhìn hắn hiện giờ điên cuồng, trong lòng chỉ tràn đầy châm chọc. cô thờ nhẹ, đậm đậm mở miệng, “Tần Cảnh Chi, anh biết rõ ràng. Tự đẩy em ra, chính là anh.”

“A!” hắn thống khổ ôm đầu, cô nói ra sự thật mà hắn không muốn đối mặt nhất.

“không phải như em nghĩ! anh không thích họ, anh chỉ là...”

Chỉ là cái gì? không muốn thống khổ một mình, nên muốn cô cùng chịu tra tấn.

Hạ Tinh Tinh nghe không hiểu hắn nói, nhưng mặc kệ hắn có ý tứ gì, kết cục đều sẽ không có thay đổi. Huống chi...

“Tần Cảnh Chi, bá mẩu đã đồng ý từ hôn. Em đã hết hy vọng với anh, dù anh từng vì cái gì, em cũng không thích anh nữa.”

một câu nói, hoàn toàn đánh hắn vào vực sâu.

hắn thống khổ, hắn mâu thuẫn, hắn có lí do, hết thấy cô không muốn biết.

Nhìn cô hai mắt lạnh băng, trong đầu hắn đột nhiên rõ ràng xưa nay chưa từng có.

rõ ràng ý thức được, hắn thật sự hoàn toàn mất cô.

An gia, An Tử Viện tựa lưng vào ghế ngồi, lần lượt nhìn ảnh trên màn hình, khóe miệng lộ ra cười vừa lòng.

“Tiểu thiếu gia, An... Vị kia có việc tìm ngài.”

Ngón trỏ hắn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nhàn nhạt mở miệng: “Tổng cô ra ngoài.”

Cục diện hắn muốn, đã đạt được.

Cần gì lại đi hợp tác cùng người chán ghét đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (35) Kiếp trước

Căn phòng tối tăm, bình rượu lăn lóc đầy đất.

“Tư tư - -”

Tiếng di động rung vang lên ở trong căn phòng yên tĩnh, người đàn ông trên sofa cau mày động đậy vài cái, vươn tay sờ soạng cầm lấy di động trên bàn trà, híp mắt xem, rồi đột nhiên tròn to mắt ngồi phất dậy.

hắn không ngừng nhìn di động rung, trên mặt tái nhợt tràn đầy tiêu tụy. Đôi tay run rẩy, lại làm thế nào cũng không dám di chuyển, trong mắt hiện ra tầng tầng đau xót.

Chuông kêu liên tục, điện thoại rung, rồi màn hình tối xuống, lại lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Tần Cảnh Chi buông tay ra, tê liệt ngã xuống sofa, duỗi tay cầm lấy rượu uống thật mạnh, bị sặc đến ho khan kịch liệt, trong mắt đỏ bừng nổi lên sương mù, dạ dày cuộn cuộn đau. hắn cuộn tròn ở góc sofa, ôm đầu trầm giọng nức nở.

sự tình sao lại thành như vậy.

một ngày mấy tháng trước, hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường trong khách sạn, bên cạnh là một phụ nữ cả người trần trụi. Ngoài y phục, trên người, trên giường đủ loại dấu vết nói cho hắn đêm qua đã xảy ra cái gì.

Nháy mắt, trong đầu hắn thật phiền, hắn đã không nhớ rõ mình mặc xong quần áo rời khỏi khách sạn thế nào, đến lúc có ý thức, hắn đã nằm trong bồn tắm ở nhà, cả người đỏ bừng. Ngực nổi lên từng trận ghê tởm, vịn tay nôn khan, cũng không phun ra cái gì, nước mắt đầy mặt, hắn run rẩy duỗi tay ôm lấy đầu, hoảng loạn không biết làm thế nào mới tốt.

Sau mấy ngày, hắn đều sống trong hoảng hốt sợ hãi, hắn nỗ lực làm mình trấn định xuống, xóa bỏ dấu vết ở khách sạn, hắn không biết mình đến tột cùng là thế nào, hắn không dám tra, sợ bại lộ cái gì.

hắn chưa bao giờ sợ hãi như thế, sợ bị cô biết.

rõ ràng, hắn đã nghĩ kỹ rồi, buông bỏ hết, chờ cô tốt nghiệp, kết hôn, rồi mới nói cho cô một chuyện. Sau này, bọn họ đều sống tốt, hắn sẽ không làm cô thương tâm nữa, cũng không muốn làm mình thống khổ nữa.

Nhưng vì cái gì, sự tình biến thành như vậy.

Mấy ngày sau, trên mạng phơi ra hắn và An Du ở khách sạn lên giường, hắn biết, tất cả đều bị huỷ hoại.

trên mạng xôn xao bàn tán, Tần Úy Nhiên rống giận mắng mỏ, thậm chí vung tay đánh, đều không so được với cơn tức tái nhợt, nhẹ nhàng nói một câu “Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi.”

Khác đó, trời sụp đất nứt cũng chỉ như thế.

hắn không ngừng đánh mình, khóc lóc khẩn cầu cô tha thứ, hắn thừa nhận mình tiện, lợi dụng cô mềm lòng. Nhìn trong mắt cô thống khổ mâu thuẫn, bức bách mình ngoan tâm.

Tần Úy Nhiên muốn đồng ý, hắn lấy chết bức bách, hắn không biết mình còn theo đuổi cái gì, hắn chỉ biết là, nếu đồng ý rồi, hắn và cô không bao giờ có sau này nữa.

Tựa như vừa mới rồi, hắn gất gao nhìn chằm chằm di động, cho dù ngực đau đến khó có thể hô hấp, hắn cũng không dám chuyển động. hắn biết cô gọi tới là vì cái gì, hắn sợ hãi lại lần nữa nghe cô nói tuyệt tình, giống như kiếm sắc, đâm thật sâu vào đáy lòng.

hắn chỉ có thể trốn tránh.

hắn không biết, mấy giờ sau, bởi vì quyết định của mình giờ phút này, hắn đau đớn không muốn sống nữa.

Tần Cảnh Chi trong đau đớn tỉnh lại, hắn híp mắt, nhìn mẹ hắn, mặt đầy nước mắt, gào rống kêu gào cái gì với hắn. trên mặt đau đớn làm hắn tạm thời thanh tỉnh vài phần.

Bà đang nói cái gì? đã chết?

hắn kéo kéo khóe miệng, hắn đang nằm mơ đi, nhưng vì sao đau lòng muốn vỡ ra, vì sao trong mắt không ngừng chảy ra cái gì, vì sao hắn cảm thấy, hắn giống như không thể hô hấp.

hắn đập nát bình rượu bên cạnh, dùng sức cửa vào lòng bàn tay, giấc mộng này thật là đáng sợ, hắn muốn nhanh tỉnh lại.

Đầy tay máu tươi, hắn không ngừng cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy Tần Úy Nhiên ngã xuống đất, mặt thống khổ.

hắn có chút mê mang ấn bàn tay đầy máu tươi vào ngực, đau quá a, sao đau như thế, đau đến hắn cảm thấy mình, giống như sắp chết.

An Du cuộn mình nằm trong gian phòng nhỏ hẹp, không ngừng run rẩy. Hai mắt tù hãm, cảm gầy đáng sợ.

đã hơn mười ngày.

cô ta bị nhốt tại trong một căn phòng hoàn toàn bị đóng kín, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không thấy, mỗi ngày bị tiêm vào các loại thuốc khác nhau, tra tấn thể xác và tinh thần cô ta sắp phát điên.

Ngay lúc bắt ngờ không kịp phòng bị, từ trên cao rơi nhanh xuống, cô há mồm kêu lên.

Nửa giờ sau, cô ta giống con cá chết sống soài ngã trên mặt đất, không ngừng thở dốc, nước mắt nước mũi đầy mặt, sống sót sau tai nạn rồi cuộc cũng không làm cô ta cao hứng chút nào, cô ta tình nguyện mình thật sự ngã chết, cũng tốt hơn ngày ngày bị tra tấn.

cô ta sớm hồi hận đến chết.

Lúc Tần Cảnh Chi đầy mặt điên cuồng kéo cổ cô ta, gào rống hỏi vì sao hại chết Tiểu Tiểu của hắn, cô ta mới biết mình quá sai lầm.

Cô ta không biết Tiểu Tiểu trong miệng hắn thế nhưng chính là Sở Mộc Tinh.

Ngày đó, hắn ở trên người cô ta, liên tục muốn cô ta, miệng ôn nhu ní non cái tên này.

cô ta dùng hết thủ đoạn có được hắn, ảo tưởng tương lai, thậm chí cô ta cảm thấy mình thực có khả năng đã mang hài tử của hắn, thực sự sắp thoát khỏi biển khổ. Nhưng đổi lại là hắn lạnh nhạt và chán ghét, cô ta không cam lòng, nếu tất cả đều không phải người trong lòng hắn, vậy vì sao Sở Mộc Tinh có thể cùng hắn kết hôn, cô ta lại không thể? rõ ràng hắn đối đãi với cô ta tốt hơn Sở Mộc Tinh, không phải sao?

Ảo tưởng tan biến, cô ta mất lý trí, bắt cóc Sở Mộc Tinh.

Nhưng cô ta chỉ muốn dọa thôi, rồi cuộc Sở Mộc Tinh mềm yếu như vậy, với những quan hệ của Tần Cảnh Chi vẫn đều sẽ chịu đựng.

cô ta thật sự không nghĩ tới giết người.

Lại không biết mấy ngày sau, có người đẩy cửa đi vào.

cô ta nhìn thân ảnh gầy ốm kia, trong mắt tình mạch phát ra sáng rực.

cô ta dùng hết toàn lực bò về phía trước, bò đến dưới chân hắn.

“Tiểu thiếu gia, cầu anh cứu tôi, cứu tôi!”

An Từ Viện cúi người, dùng sức bóp chặt cằm cô ta, trên mặt gầy ốm trắng bệch, tràn đầy âm ngoan.

“Tôi tôn tâm tư giúp cô, sao cô dám như thế, dám động vào cô ấy như thế!”

hắn vùng chân đá tung cô ta, trong mắt phiếm hồng tràn đầy thống khổ.

hắn chỉ định huỷ hoại hôn sự của bọn họ, Tần Cảnh Chi căn bản không xứng với Mộc Mộc! Cho nên hắn giúp đỡ An Du Tần hạ được Cảnh Chi, cũng phơi bày những ảnh chụp đó. hắn muốn để cô ấy thấy rõ hiện thực, hắn sẽ giúp cô ấy vượt qua, thống khổ trong thời gian ngắn, tất cả rồi sẽ tiếp tục.

Lại không nghĩ, hắn gián tiếp hại chết người mình âm thầm muốn bảo hộ nhất.

“cô yên tâm, tôi sẽ không làm cho cô chết quá sớm.”

hắn ném xuống những lời này, xoay người rồi đi.

hắn từ bỏ cơ hội cạnh tranh làm gia chủ An gia, quyền cổ đông trong tay toàn bộ chuyển cho đại ca hắn.

hắn không còn xứng đáng có bất cứ thứ gì, quãng đời còn lại, hắn chỉ có thể dùng để chuộc tội.

Tần Cảnh Chi điên rồi.

hắn nhốt mình trong phòng, trong tay gắt gao ôm chậu hoa sơn trà màu trắng sớm đã khô héo hư thối, cả ngày điên điên dở dở nói cái gì với không khí, trên mặt khi thì vui vẻ, khi thì thống khổ, khi thì mỉm cười, khi thì khóc lớn.

Tần Úy Nhiên già đi rất nhiều, bà mời vô số bác sĩ tâm lý, rốt cuộc vẫn không thể gọi tỉnh con trai mình.

Ba tháng sau, Tần Cảnh Chi mất tích, bảo mẫu trông coi bất quá chỉ địnhà vệ sinh, lúc quay về trong phòng đã không có bóng người, chỉ còn cánh hoa khô đen xỉ đầy đất.

Nửa đêm, cổng công viên, một thân ảnh thon gầy từ trên tường vây nhảy xuống, “Xoạt” một tiếng, là tiếng xương gãy. hấn dùng sức bịt miệng, nuốt xuống tiếng kêu đau, thái dương tràn đầy mồ hôi lạnh.

hấn thật cẩn thận vuốt phẳng cổ tay áo somi, cắn răng nửa quỳ nửa bò về phía trước.

không biết bao lâu, cuối cùng hấn đi tới trước mộ bia màu đen xung quanh đầy hoa.

Trời rét lạnh, hấn mặc sơ mi trắng và quần jean, quỳ trên mặt đất, đỡ đỡ nhìn ảnh cô gái trẻ khắc trên bia đá.

Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.

hấn há mồm không tiếng động mà nỉ non, duỗi tay ở giữa không trung miêu tả khuôn mặt cô, lại không dám đụng vào, khuôn mặt gầy đến không còn hình dáng, lộ ra nụ cười sạch sẽ ôn nhu.

hấn liên tục lặp lại động tác này, bất tri bất giác, mặt đã đầy lệ nóng.

Qua một lúc lâu, không trung chậm rãi có ánh sáng.

hấn không nỡ nhìn ảnh một lần cuối, lấy ra cái bình nhỏ trong túi, uống cạn.

hấn chậm rãi lui từng bước cách xa tấm bia đá, đến khi sắp không nhìn thấy, mới mặc kệ mình, run rẩy ngã xuống, mỉm cười khép hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (36)

Tần Cảnh Chi lung lay đi ra khỏi quán bar, bảo tiêu mạnh mẽ đuổi kịp tiến đến muốn đỡ hấn.

“đi! Đều đi hết cho tôi!”

Mắt hấn mê mang, vươn tay chỉ đám người trước mặt, cười cười hơi mang theo tự giễu, rồi lại cười nhạt một tiếng, bước chân không ổn lão đảo đi về phía trước, trong miệng thường thường lầm bầm, “đi rồi thì tốt... Ha ha... đi rồi thì tốt! Đều đi ra xa hết cho tôi!”

An Du đứng ở gần quán bar, vừa vuốt tóc nhấp môi cười với người đi đường ngang qua trộm ngắm mình, đồng thời âm thầm đánh giá người ra vào quán bar. Đột nhiên, cô thấy cách đó không xa có một gương mặt quen thuộc, trong lòng mừng rỡ, lặng lẽ bước theo hấn đi một đoạn, quan sát cân nhắc một lúc, cô sờ sờ hoa tai, bước chân đi nhanh hơn về phía trước.

“Ai, Tần thiếu, anh chậm một chút...” đột nhiên cô đi về phía trước người đó, lúc hấn lão đảo thì giữ chặt cánh tay hấn.

Tần Cảnh Chi đứng vững thân mình, quay đầu lại, hip hip mắt, rút cánh tay ra, sắc mặt bất thiện nói: “cô là ai! Cách xa tôi một chút!”

An Du trên mặt cứng đờ, sau đó che môi cười khanh khách: “Tần thiếu thật là quý nhân hay quên, tôi là An Du a, chúng ta lần trước đã gặp... anh còn...”

“Cái gì! Tôi không quen! Đừng chạm vào tôi! Tránh ra! Tránh ra!” hấn không kiên nhẫn phất tay cắt đứt lời cô nói, chỉ đi tiếp về phía trước.

An Du trong mắt xẹt qua một tia tức giận, cô cắn cắn môi, chạy chậm đuổi kịp hấn: “Tần thiếu, anh huống say! Tôi đỡ anh trở về.”

Tần Cảnh Chi trong lòng đột nhiên bộc phát ra lửa giận vô tận, nữ nhân này sao lại phiền như thế, riu rít ồn ào đến chết, hấn đẩy cô ta ra, hét lớn một tiếng: “Bảo cô cút đi! không nghe thấy sao!” Sau đó hấn không màng sắc mặt cô khó coi tới cực điểm, cau mày đối với mấy người mặc áo đen cách đó không xa, kêu lên, “Chết hết rồi sao! Còn không mau lôi cô ta đi!”

Mấy gã hắc y vội tiến lên giữ An Du, vội vàng lôi đi theo hướng ngược lại, còn vươn bàn tay to nắm đen gắt gao bịt miệng, làm cô không kịp hét lên. An Du tức đến sung mặt, cảm giác người chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, tỏ vẻ xem kịch vui, cô cơ hồ cắn chặt răng.

Cuối cùng cũng an tĩnh lại, Tần Cảnh Chi hừ nhẹ một tiếng, lắc lắc ống tay áo tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước.

Càng đi càng an tĩnh, hấn dừng chân lại, trong mắt hơi lộ ra một chút mê mang, không biết nên đi hướng nào, trong lòng có cảm xúc vừa chua xót lại buồn

bà không ngừng dâng lên.

hắn che mặt chậm rãi ngồi xổm xuống, tim đột nhiên trống không, trong đầu như có một cái tên không ngừng thâm nhập xoay quanh, từng chút một ăn mòn trái tim, đau đớn từng tầng chồng lên, cuối cùng hóa thành vô tận chua xót quẩn quanh ở đầu lưỡi.

hắn đỏ mặt, run rẩy phun ra cái tên làm toàn thân hắn phát đau.

Tiểu Tiểu.

Tần Úy Nhiên tự mình đi Sở gia bãi phỏng Sở Việt.

Ba ngày sau, các hãng truyền thông lớn bùng ra tin tức, hôn ước hai nhà Tần Sở hủy bỏ vì nguyên nhân cá nhân.

Ngay sau đó, hai đồng sự công khai cho thấy, việc này sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai nhà, sau này vẫn tiếp tục hợp tác.

Tin tức vừa ra, khắp nơi xôn xao.

Có người biết chuyện ảnh chụp Tần Cảnh Chi đêm khuya say rượu ở trên mạng, tuy rằng thực nhanh bị dỡ xuống, nhưng không ít người đều lưu lại, cũng chuyển cho nhau, vừa thấy, đã đẩy chuyện này đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Hạ Tĩnh Tĩnh ở trường học cũng nhận rất nhiều ánh mắt “Chú ý” đến từ bạn cùng trường, thật ra cô cảm thấy không có gì, rốt cuộc mọi người nhiều lắm cũng chỉ nghị luận ở sau lưng, cô làm như không biết là được. Hôn ước vô giá trị, với cô mà nói, ngược lại là đỡ đi gánh nặng.

Tần Úy Nhiên có lẽ thật sự cảm thấy phải xin lỗi cô, từ hôn rồi, bà thập phần kiên quyết chuyển cho cô 5% cổ phần Tần thị.

Tần Cảnh Chi cũng không còn xuất hiện ở trước mặt cô, vì hắn nhiều lần ra vào quán bar mua say nên bị Tần Úy Nhiên cường chế nhốt trong nhà.

Hai vai chính trầm mặc làm chuyện này thực mau chóng tan đi.

Thời gian qua nhanh, lập tức, sắp nghênh đón sinh nhật Sở Mộc Tinh 20 tuổi.

Đời trước, chính là sau sinh nhật không bao lâu, Tần Cảnh Chi và An Du bị chụp ảnh nhờ khách sạn, Sở Việt bởi vậy tức đến nằm viện, còn Sở Mộc Tinh, không lâu sau cũng chết.

Hạ Tĩnh Tĩnh đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn xe dưới lầu, hơi có chút suy nghĩ.

Bên hông đột nhiên có một đôi tay ôm lấy, cô cong khóe môi, nhắm hai mắt dựa vào ôm ấp làm cô cảm thấy vô cùng ấm áp và an tâm.

Ừ, cô còn ca ca.

Đời này, sẽ không giống.

cô tin tưởng, bọn họ đều sẽ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (37)

Tiệc sinh nhật Sở Mộc Tinh mười tám tuổi là do Tần Úy Nhiên xử lý, nhân tiện cũng tổ chức nghi thức đính hôn cho cô và Tần Cảnh Chi.

Lần này, là sinh nhật cô hai mươi tuổi, Sở Việt nói gì cũng muốn tự mình làm thật lớn, thứ nhất là bởi vì con gái quay về tốt đẹp vui sướng, mặt khác, cũng chứng minh với mọi người, dù phát sinh chuyện gì, Sở gia vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của cô.

Địa điểm làm yến hội là ở biệt thự Sở Việt mới mua cho Hạ Tĩnh Tĩnh, phân ra trong nhà và bên ngoài, bên ngoài là cố ý chuẩn bị cho nhóm người trẻ tuổi.

Sở Việt và Phó Vân Hàn đều sắp xếp mất hơn nửa tháng.

Lúc Hạ Tĩnh Tĩnh kéo Tường Chiêu Chiêu đi ra bên ngoài, hai người đều ngây ngẩn phát ngốc.

Trời xanh, bãi cỏ; hoa tươi dẹt gấm, bóng bay xung quanh.

Bàn ăn thật dài, khăn trải bàn sạch sẽ, hoa tú cầu hồng xếp giao nhau, rượu vang đỏ xếp thành tháp, đồ ăn tinh xảo mê người.

Chính giữa sân còn có một đài phun nước cao vút, ánh đèn hoa mỹ cùng với cột nước trong suốt hoà lẫn vào nhau, bàng bạc lại lãng mạn.

“thật đẹp.” Xoay vòng xung quanh, Tường Chiêu Chiêu đầy mặt hâm mộ mà chốc bả vai cô.

Hạ Tinh Tinh nhấp môi cười, lại đi vài vòng. Rồi mới mang theo cô ấy đi vào trong.

Chuyên gia trang điểm và làm tóc sớm đã chờ từ lâu, vừa nhìn thấy cô liền vội vàng kéo cô đi thay quần áo, hoá trang, tạo kiểu tóc.

Trọn bộ làm xong, đã gần bốn giờ chiều.

Yến hội sắp bắt đầu, trong đại sảnh khách khứa sớm đã ngồi đầy.

Sở Việt một thân trang phục nghiêm chỉnh, tóc nhuộm đen làm ông trở về dáng vẻ soái khí đã từng có, giờ phút này, ông đang đứng trên đài nói lời chúc mừng, trong mắt tràn đầy vui sướng khó nén.

Cùng với tiếng cuối cùng, cửa cầu thang xoắn ốc tầng hai đột nhiên phát ra ánh sáng trắng.

Có hai bóng người đứng tay trong tay.

Người đàn ông dáng người thon dài chỉnh tề, lễ phục dạ hội toàn màu đen càng làm cho hắn thêm anh khí bức người. Hắn hơi nghiêng mặt cúi đầu nhìn cô gái trẻ bên cạnh, trên gò má tuấn lãng mang theo một tia đỏ ửng hiếm thấy, dưới ánh đèn chiếu rọi tỏa ánh sáng nhu hòa.

cô gái trẻ đứng bên hắn mặc váy lụa màu trắng, phía trên đỉnh đầu trần châu nhỏ màu bạc, tóc quăn màu nâu được uốn tinh tế, dùng trâm cài nhẹ nhàng vấn lên, cao nhã trang trọng. Da thịt cô trắng tinh như sứ, ngũ quan tinh xảo như ngọc, mắt tròn hơi hơi cong lên, cũng nghiêng nửa mặt, ngửa đầu nhìn người bên cạnh.

một đôi bích nhân.

Đâu cơ hồ là phản ứng đầu tiên của mọi người.

Phó Văn Hàn nhu nhu cười với cô, dắt cô đi từng bước xuống thang lầu.

Toàn trường vỗ tay vang dậy, yến hội chính thức bắt đầu.

Tường Chiêu Chiêu đầy mặt hưng phấn chạy lại, vây xung quanh Hạ Tinh Tinh.

“Oa, Mộc Mộc, cậu quá đẹp! Tôi cũng sắp yêu cậu rồi!”

cô ấy đổi một thân trang phục kỳ sĩ màu nhạt, tóc ngắn hơi hơi sửa lại, nghịch ngợm lại soái khí. cô ấy làm ra vẻ dắt tay cô, hạ xuống một cái hôn ở trên mu bàn, rồi chớp chớp mắt với cô.

Phó Văn Hàn đứng bên cạnh ho nhẹ một tiếng, không dấu vết ôm lấy cô, thấp giọng nói cái gì bên tai, đợi cô gật gật đầu rồi, hắn lộ ra cái cười thanh thản, vỗ vỗ tay cô rồi xoay người rời đi.

Tường Chiêu Chiêu cười xấu xa ôm lấy vai cô, “Mộc Mộc a, cậu và ca ca cậu... Cảm tình có vẻ không tồi nha...”

Hạ Tinh Tinh nhẹ nhàng nắm cô ấy: “Được rồi, chính là như cậu nghĩ.”

“thật sự à!” cô trừng lớn mắt, ngay sau đó lấy mừng phát ra từ nội tâm. Kỳ thật từ lúc hai người hòa hảo, cô đã nhận ra giữa họ luôn có bong bóng hồng nhạt quanh quẩn. Nhưng mà vài lần cô nói giỡn Mộc Mộc đều cười bỏ qua, không nghĩ tới lần này lại trực tiếp thừa nhận. cô đã nói rồi, hai người họ cực kỳ xứng đôi.

“Mộc Mộc, các cậu đang nói cái gì?”

An Từ Viên giơ chén rượu từ phía sau đi tới, nhẹ nhàng cộng vào chén rượu trong tay Hạ Tinh Tinh, “Sinh nhật vui vẻ, Mộc Mộc.”

“Cám ơn.” Hạ Tinh Tinh cong cong mắt, uống rượu trong ly.

đang lúc ba người nói giỡn, Hạ Tinh Tinh đột nhiên liếc thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Là An Du.

Nhìn thấy cô ta, An Từ Viên cũng bức mình.

“Người đàn bà đó không biết dùng bản lĩnh gì, thế nhưng thuyết phục lão gia tử, đưa cô ta theo tới đây.”

“không việc gì, không cần để ý.” Hạ Tình Tình nhún nhún vai.

Đúng lúc này, cách đó không xa An Du đột nhiên nghiêng mặt, kéo lọn tóc dài ra phía sau tai.

Trong chốc lát, Hạ Tình Tình theo bản năng hơi hơi nhẩn mi lại, cô đột nhiên cảm thấy, sườn mặt của An Du vô cùng quen thuộc, còn chưa kịp nghĩ sâu, cô đã vì hành động kể tiếp của cô ta mà lạnh mặt.

Chỉ thấy An Du sửa xong tóc, lại lôi kéo góc váy, rồi mới cầm ly rượu champagne, khuôn mặt thẹn thùng đi về phía trước.

Phương hướng đó có một người đang đứng, là Phó Văn Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (38)

An Du từng bước đi đến chỗ Phó Văn Hàn, trong lòng có chút kích động.

cô ta đã tìm hiểu kĩ thanh niên tài tuấn ở thành phố A, bởi vậy Phó Văn Hàn tên này một chút cũng không xa lạ, cô ta chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt hắn, còn nghe từ miệng người khác thì người này tựa hồ thật không dễ ở chung, cô ta cũng không có gì khác để suy xét.

Nhưng vừa mới, cô tận mắt nhìn thấy, hần dất muối muối, từng bước đi xuống thang lầu, trên mặt thanh tuấn tràn đầy ôn nhu, nháy mắt đó, cô nghe thấy tim mình đập nhanh hơn.

Hôm nay cô ta cầu được An lão gia tử đưa tới, chính là muốn vì mình tìm một mối hôn sự tốt. Người trước mặt này, có tiền có thế có địa vị, soái khí lại ôn nhu, đương nhiên, hần thành mục tiêu ưu tú nhất.

cô bày ra dáng vẻ hấp dẫn nhất, trên mặt nhin không được lại đồ vài phần, xứng với kia hai mắt doanh doanh, xác thật là động lòng người.

Cô đứng yên bên cạnh hắn, kiểu kiểu nhu nhu mở miệng: “Vị tiên sinh này, tôi nghĩ...”

Còn chưa nói xong, cô liền ần mệ, nguyên nhân là hắn, cô vừa mới mở miệng, nháy mắt, Phó Văn Hàn trực tiếp xoay người đi rồi.

An Du cứng tại chỗ, trên mặt cố tình bày ra thẹn thùng còn chưa kịp thu hồi, thành đáng vèthập phần quái dị.

Cách đó không xa, Hạ Tình Tình thời khắc chú ý động tĩnh nơi này thấy thế, khoe miệng tức khắc buông xuống, Tường Chiêu Chiêu bên cạnh càng trực tiếp khoa trương huyết một tiếng sáo, không chút khách khí cười ha hả.

Phó Văn Hàn đi đến bên Hạ Tình Tình, đem chén rượu trong tay cô đổi thành nước trái cây, trên mặt có chút mặc danh: “Xảy ra chuyện gì Bé con, mọi người cười cái gì?”

“không có gì.” cô lại buông cái ly, tiến lên một bước ôm lấy cánh tay hắn, ngọt ngào cười với hắn, “Em nha, chính là cảm thấy ca ca thật là quá soái.”

Phó Văn Hàn không dự đoán được cô sẽ nói thế, bên tai liền đỏ lên, tay phải hắn nắm lại để ở chóp mũi ho nhẹ một tiếng, nhin không được cong cong khoe miệng, ánh mắt nhu hòanhin khuôn mặt tươi cười của cô.

Bong bóng hồng nhật lại bắt đầu phiêu tán. Tường Chiêu Chiêu che miệng cười trộm, lôi kéo An Từ Viện bên cạnh mặt không có biểu tình lui ra sau: “đi thôi, đừng ở chỗ này làm bóng đèn.

An Từ Viện toàn thân cứng đờ bị cô kéo đi một đoạn, rồi đột nhiên mới dừng bước chân lại, kéo tay cô ra, xoay người đi đến chỗ Hạ Tình Tình.

“Mộc Mộc, tôi có lời muốn nói với cậu.”

hắn biểu tình vô cùng nghiêm túc, Hạ Tình Tình hơi hơi ngạc nhiên, nhìn Phó Văn Hàn một cái, sau đó cười nói: “Được a.”

Trong góc đại sảnh nào đó, Tần Cảnh Chi cúi đầu, rót từng ly rượu.

“Có chuyện này, anh đoán tôi vừa rồi thấy cái gì?”

“Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói.”

Tần Cảnh Chi nhíu nhíu mày, giữa mày xẹt qua một tia bức bối, đứng lên chuẩn bị đổi chỗ, lại dừng bước chân.

“Hắc hắc, tôi nhìn thấy An tiểu thiếu gia và Sở tiểu cùng đi về phía bờ sông nhỏ. Ai, anh nói bọn họ hai người... Có phải đang nói yêu đương hay không a ~”

“A... thật vậy chẳng... không nghe nói a.”

Đoạn cuối, Tần Cảnh Chi rốt cuộc không nghe tiếp, trong lòng không biết vì sao đột nhiên hiện lên một tia bất an, hắn xoay người nói to với người nọ: “Sông nào, hướng nào?”

“Kia... Bên kia...” Người đó vung tay chỉ phương hướng, lấp bắp mở miệng.

Tần Cảnh Chi lập tức buông người đó ra, vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Còn lại vài người hai mặt nhìn nhau, thật lâu sau, trong đó một người có chút gian nan mà nuốt nuốt nước miếng, do dự mới mở miệng: “Chúng ta... Có phải gặp rắc rối hay không...”

Lúc này, bờ sông, An Từ Viên đỏ mặt chậm rãi thu hồi vòng cổ kim cương trong tay.

“Vì sao, vì sao tôi không thể? Mặc Mặc, tôi thích cậu suốt hai năm a!”

“A Viên, cậu đừng như vậy.” Hạ Tinh Tinh mở miệng, cô chưa bao giờ nhận thấy An Từ Viên lại thích cô, có chút bất ngờ. Lấy lại tinh thần, cô nhấp môi, dù biết đã thương người, cô vẫn mở miệng nói, “Tôi chỉ coi cậu như em trai.”

“Em trai?” hắn cười tự giễu, trong mắt toàn là chua xót, lặng ngắt, có phải bởi vì tôi nhỏ hơn cậu, cho nên cậu mới không thích tôi?”

“không phải, không có quan hệ đến tuổi tác.” cô lắc lắc đầu “Bởi vì, tôi đã thích một người.”

“Là Phó Vân Hàn sao?” hắn bật thốt ra, trực giác nói cho hắn, chính là đáp án này.

cô có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, sau đó gật gật đầu.

“Quả nhiên, vẫn chậm một bước.” hắn cười khổ, cho dù không cam lòng, nhưng nếu là Phó Vân Hàn, hắn thật sự không so được, dù là phương diện nào.

hắn hít hít cái mũi, giống như trước cong người, nhẹ nhàng gác đầu lên vai cô, thanh âm rầu rĩ mà mở miệng, “Như vậy, sau này tôi còn có thể ở bên cạnh cậu sao? Lấy thân phận em trai.”

“Đương nhiên. “cô nhẹ nhàng thờ ra, cười vỗ vỗ vai hắn.

Sau một gốc cây, một đôi mắt oán độc, gắt gao nhìn chăm chăm hai người ôm nhau bờ sông.

An Du cắn môi, móng tay thật dài gắt gao túm vỏ cây, trong lòng không cam lòng, ghét bỏ, ghen tị, oán hận, đủ loại cảm xúc nhất tề nảy lên trong lòng.

Lại là Sở Mặc Tinh!

Trước hết thân phận là con gái Sở Việt cũng đủ làm người ta đổ kỵ.

hiện giờ, Tần Cảnh Chi cho dù lui hôn, vẫn nhớ mãi không quên; Phó Vân Hàn đối với người khác như không thấy, chỉ ôn nhu với cô ta; ngay cả Từ Viên vẫn xem thường mình, thế nhưng cũng thích cô ta! Nhất định là bởi vì cô ta, hắn mới cực tuyệt mình xin giúp đỡ, thậm chí hung hăng cười nhạo mình!

Bằng cái gì, bất quá là đầu thai tốt, cô ta có thể nhẹ nhàng được mọi thứ mình muốn mà không thể cầu! cô ta tồn tại làm mình nhiều lần gặp trắc trở, quả thực chính là khắc tinh của mình.

Trong lòng ngọn lửa càng đốt càng vượng, nhìn An Từ Viên rời đi, nhìn cô ta một mình nhìn mặt sông phát ngốc, trong đầu An Du đột nhiên không thể khống chế mà toát ra ác ý, càng lúc càng mạnh, mặt vặn vẹo, nặng nề bước đến gần.

“Àm!

An Du thu lại đôi tay, khóe môi treo lên ý cười âm ngoan, một giây, bên tai lại truyền tới “Àm” một tiếng. cô có chút hoảng loạn quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy một góc áo.

Hạ Tinh Tinh thân mình không ngừng chìm xuống, cảm giác không thể hô hấp bao phủ lấy cô. Sợ hãi quen thuộc liền tràn đến, thế nhưng làm toàn thân cô không thể động đậy. Chuyện này, cô thể nhưng cũng không biết gửi thể sợ nước, nhất thời cô cực kỳ sợ hãi, vội vàng ở trong lòng gọi hệ thống, không có đáp lại.

Nôn nóng tuyệt vọng, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn, vô số bọt nước ở trước mắt cô mê mang nhanh chóng tản ra, rồi cô nhìn thấy một thân ảnh màu đen bơi tới, nắm chặt tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (39)Tần Cảnh Chi (thượng)

Tần Cảnh Chi thực thích tiểu muội muội mới sinh ở Sở gia kia.

hắn từ nhỏ tính cách hướng nội, bạn cùng lứa tuổi đều không muốn chơi với hắn.

Lần thứ nhất nhìn thấy Sở Mộc Tinh, bé nhắm hai mắt, nắm nắm tay nhỏ, cái miệng nhỏ mấp máy đang ngủ. hắn ở bên mép giường ngồi một buổi chiều, đáng tiếc cũng không có chờ được bé tỉnh lại.

Bởi vì quan hệ giữa Tần Úy Nhiên và Giang Cầm, từ khi Sở Mộc Tinh sinh ra, Tần Úy Nhiên mang hắn đi Sở gia dần dần nhiều hơn. Giang Cầm là nữ nhân thực ôn nhu, bà đối đãi hắn thực tốt, chỉ tiếc hắn không am hiểu giao tiếp với người khác, hắn chỉ thích ngốc bên mép giường Sở Mộc Tinh. Số lần nhiều lên, hắn cũng sẽ lặng lẽ nói với cô bé đang ngủ say vài lời, dù sao bé nghe cũng không hiểu, ngẫu nhiên còn sẽ đá đá chân “đáp lại” hắn.

Sau đó, Sở Mộc Tinh chậm rãi có thể nói, cũng không ngủ cả ngày, mà được Sở Việt đỡ lưng lay tập đi. hắn không dám đi tìm bé nữa, mỗi lần đi đến Sở gia hắn đều an tĩnh ngồi ở bên Tần Úy Nhiên, chỉ thường thường sẽ trộm ngắm bé một chút.

Nhìn thấy Giang Cầm và Sở Việt đều sủng bé, hắn kỳ thật rất hâm mộ. Mẹ hắn cũng thực thích bé, ôm bé, còn sẽ mua váy nhỏ xinh đẹp cho bé.

Nhưng hắn không ghen tị, cô bé đáng yêu như vậy, thanh âm mềm mại, cười rộ lên ngọt ngào, đến hắn cũng nhìn không được thích cô, nhìn cô liền nhìn không được muốn tới gần.

không đến mấy năm, Sở gia thêm một nam hài. Gầy gầy, còn không cao bằng hắn, cả ngày xu mặt không nói lời nào, nhưng Sở Mộc Tinh lại rất thích hắn ta, thường thường có thể nhìn thấy cô chạy theo sau lưng hắn ta, bập bẹ gọi ca ca.

cô còn chưa từng gọi hắn là “Ca ca” đâu, hắn có chút ủy khuất mà nghĩ. Lần thứ nhất, hắn cảm nhận được loại cảm xúc gọi là “Ghen ghét”.

hắn nhìn bọn họ dần dần hòa hợp, cơ hồ như hình với bóng, nhìn nam hài từ kia theo Sở thúc thúc và Giang a di gọi cô là “Bé con”.

hắn nghĩ, nếu là hắn, hắn mới sẽ không giống người khác gọi cô như thế. hắn sẽ lấy cho cô một cái tên chi thuộc về hắn. cô cười rộ lên đẹp như vậy, giống thái dương sáng lạn, làm hắn thấy tâm tình đều nhìn không được tấy lên. Ủ... người gọi là “Thái dương” quá nhiều, không bằng gọi cô là “Tiểu Tiểu” đi.

Tiểu Tiểu, cười cười. thật tốt, cái tên chi thuộc về hắn.

Lần thứ nhất nghe cô gọi hắn là “Tiểu ca ca”, hắn cao hứng đến độ mặt, nhưng hắn không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể áp ứng nhỏ giọng “ừ” một tiếng, không dám nhìn cô mắt to cười khanh khách, mặt nóng lên miễn cưỡng cười một cái với cô rồi vội chạy đi, nấp ở nơi xa trộm nhìn cô. Nhìn cô lôi kéo tay Phó Vân Hàn làm nũng, hâm mộ lại mất mát.

Có đôi khi, hắn cũng chán ghét tính tình mình như vậy, nếu, hắn có thể dừng cảm một chút thì tốt rồi, như vậy hắn có thể chơi cùng cô một chỗ.

Dần dần, bọn họ đều trưởng thành. Nhưng hắn và cô vẫn xa cách như xưa.

Lúc này, hắn đã bắt đầu hiểu chuyện, cũng có tâm sự của mình, vì sao mẹ luôn lãnh đạm với hắn như thế? Bà nghiêm khắc yêu cầu hắn mọi việc, lại chưa từng đã cho một lần quan tâm. hắn nỗ lực làm được bà yêu cầu, lại chưa từng nhận được một câu cổ vũ hay một khuôn mặt tươi cười.

hắn không có cha, khát vọng mẹ yêu thương, hâm mộ bạn học có gia đình hạnh phúc, chán ghét cả ngày ở trong căn phòng lạnh băng trống trải.

Vì cái gì? rõ ràng mẹ hắn ôn nhu với Tiểu Tiểu như vậy, vì sao với hắn luôn lạnh mặt đây?

hắn không nghĩ ra.

một năm, cả nhà Sở Việt tới Tần gia làm khách.

Mấy năm nay, hắn rất ít đi Sở gia, cũng càng ngày càng trầm mặc.

hắn lễ phép chào hỏi họ xong, liền lấy lý do đọc sách trở về phòng mình.

Nhưng, lúc hắn xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy Sở Mộc Tinh ôm bóng chơi đùa cùng Phó Vân Hàn, nghe cô kêu kêu tiếng cười nói, hắn rốt cuộc không đọc được một chữ, nhìn không được trộm đi xuống lầu, tránh ở sau gốc cây nhìn bọn họ.

Vừa nhinđã quamoột tiếng đồng hồ, Phó Vân Hàn đi WC, bảo cô ngoan ngoan chờ tại chỗ.

Nhìn hấn ta rời đi, hấn đột nhiên rất muốn tiến lên trò chuyện với cô, dù chỉ nghe cô cười gòimột tiếng “Tiểu ca ca” cũng tốt a.

Đúng lúc này, có chuyện bất ngờ.

Quả bóng nhỏ trong tay Sở Mộc Tình đột nhiên rơi xuống mặt đất, lăn một vòng vào bể bơi. hấn nhìn côghé vào bên bờ muốn nhặt, một câu “cẩn thận” còn không kịp hô ra iêng, cô đã rơi vào bể bơi!

hấn sợ hãi, cắn bản không nhớ rõ mình không biết bơi, trực tiếp chạy như bay tới nhảy vào trong nước. Nước vừa ngậpquá mũi hấn, hấn che mũi, vô cùng gian nan đi ở trong nước, nắm chặt cô, dùng sức thật lớn, sắc vài ngụm nước mới đẩy được cô lên bờ.

Cũng may cô không đáng ngại, chỉ ước chừng là bị dọa, ngồi dưới đất oa oa khóc lớn. hấn lập tức chân tay luống cuống, chỉ có thể vụng về nhẹ giọng an ủi cô đừng khóc, lại hiệu quả cực nhỏ. hấn thực hoảng, liếc nhìn trong bể quả bóng nổi lơ lửng, đột nhiên nghĩ, nếu hấn mang quả bóng lên, có lẽ cô sẽkhông khóc.

hấn lại lần nữa xuống nước, siết chặt cái mũi đi vào giữa bể bơi, mắt bị nước vàovừa xót vừa đau, lỗ mũi cũng rất khó chịu, hấn nhắm chặt mắt, lung tung bắt vài cái, thế nhưng thật sự bắt được bóng, hấnvui sướng ôm chặt lấy, chậm rãi đi về, vài bước trở về thật quá dài, chỉ một động tác tiếp theo, thế lực hấn sớm đã không chống đỡ nổi, trong đầu ần ần rung động, nhưng vừa nghĩ cô còn đang khóc, hấnliền khế cần mỗi bước nhanh hơn.

hấn cơ hồ hư thoát bò lên bờ, bên cạnh ao đã không có bóng người, hấn cấp tốc thở hỗn hển ngã trênmặt đất, trong mơ hồ, hấn còn có thể nghe được tiếng cô khóc, cùng với nhìn thấy bóng dáng mẹ hấnôm cô vội vàng chạy về phía trước.

Tay cầm bóng buông lỏng, trong một nháy mắt, hấn cảm thấy cả người lạnh băng, lãnh đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (40) Tàn Cảnh Chi (trung)

Từ đó về sau, hấn không bao giờ để mình hy vọng xa vời về thân tình hư vô mờ mịt kia, hấn không còn ngượng ngùng, nội liêm, nỗ lực học kết giao với người khác. hấn cũng không nghĩ đến Sở Mộc Tình, từ đây, bọn họ cơ hồ như người lạ.

Đến sơ trung, ngẫu nhiên hấn nghe được bạn học phía sau nói chuyện đăng kí cuối tuần đi học bơi, thần sử quý sai, hấn cũng báo danh. Cùng chung một ban, người ngồi sau đó tính tình lại dễ gần, thực nhanh bọn họ liền quen nhau.

Có một lần, bạn ngồi sau đột nhiên hỏi hấn sao lại nghĩ đến học bơi, hấn hơi hơi sững sờ, trong đầu hoảng hốt hiện lên cảnh tượng khi cô rơi xuống nước. thật lâu sau hấn tự gượng cười, vui đùa nói ra, là bởi vì sợ ngày nào đó không cẩn thận rơi vào nước sẽ không ai cứu hấn.

Thời gian qua thật nhanh, hấn từng chút càng rộng rãi hơn, có khi cơ hồ không nhớ nổi mình ngày trước. hấn nghĩhóa ra cũng không phải khó như vậy.

Tần Ủy Nhiên đối xử với hấn vẫn như trước.

hấn đã biết chuyện giữa cha mẹ mình, từ trên mạng hấn tìm được ảnh chụp của cha. Đôi mắt phượng giống hệt nhau, hấn lớn lên so với cha hấn có bảy phần tương tự.

Khó trách. hấn cứng mặt đóng trang web.

hấn trộm sửa lại nguyện vọng, lựa chọn học cao trung ở nơi khác, an tĩnh chịu Tần Ủy Nhiên khiển trách, rồi mới mang theo hành lý, rời khỏinơi gọi là nhà.

Ở đất khách, hấn có rất nhiều bằng hữu, học lái xe, chơi đùa rất nhiều thứ kích thích. Lúc dòn dập thở dốc cùng trái tim nhảy mạnh lên, hấn cảm nhận được nhẹ nhàng và sung sướng xưa nay chưa từng có.

Đương nhiên, đại học hấn cũng lựa chọn thành phố khác.

Chỉ là thi đại học xong đến nghỉ hè, hấn không thể không trở lại cái nhà kia.

Giang Cầm qua đời. hấn nhin không được có chút khổ sở, người ôn nhu như vậy, nói đi là đi.

Nguyên nhân bà qua đời hấn cũng có nghe thấy. Hóa ra, tình yêu hấn đã từng hâm mộ, bắt quá chỉ như vậy.

Tình yêu thật là thứ kỳ quái. Ngọt ngào lại đả thương người, lúc nó tan vỡ, bị thương tổn nhất, vẫn là trẻ con.

Đây là ý tưởng hiện lên trong đầu lúc hắn nhìn thấy Sở Mộc Tình ở nhà.

cô gái nhỏ ôm chân ngồi trên cỏ, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt mượt mà trong trí nhớ gầy vô cùng, mắt to trống rỗng vô thần, đầy tơ máu.

không thể không chế, ngực hắn đột nhiên co rút. hắn nghĩ, hắn từ trên người cô thấy được quá khứ của mình, hắn đồng tình cô, cho nên hắn mới có thể không yên lòng như thế.

hắn mang cô lên xe, đi công viên trò chơi, chơi rất nhiều trò kích thích, giống hắn ngày trước. Quả nhiên, phát tiết xong, trên mặt cô lại có nụ cười.

Lý trí nói cho hắn, làm được đến đây, làm cô ra khỏi bị thương, là đủ rồi.

Chính là tìm căn bản không thể không chế, nhìn không được muốn tới gần cô, muốn nhìn cô cong mắt cười ngọt ngào, muốn nghe cô gọi hắn “Cảnh Chi ca ca”; nhìn thấy cô khổ sở sẽ đau lòng, cùng ở chung với cô tim sẽ nhảy thực nhanh, lúc gọi cô là “Tiểu Tiểu” hắn sẽ cảm thấy thực thỏa mãn; vừa tách ra liền nhớ cô không chịu nổi, trộm trở về thăm cô sẽ cảm thấy thực ngọt ngào...

Quan trọng nhất chính là, giờ phút này, bên người cô, cuối cùng chỉ có hắn.

Mười chín tuổi mùa hè năm ấy, đêm trước khi chia tay, cô đầy mặt không nở, mắt to thủy nhuận là tình yêu không che dấu được, tràn đầy, tất cả đều là hắn.

Dưới ánh trăng nhu hòa, cô đẹp như vậy, chọc người triu mến như vậy, làm hắn động tâm như vậy. Trong đầu nóng lên, hắn không chế không được mà hôn cô.

Nụ hôn đầu tiên. Ngây ngô lại ngọt ngào, cẩn thận mà quý trọng.

một ngày đó, trắng đêm hắn không ngủ, lăn qua lộn lại, trong đầu loạn thành một đoàn, rồi lại ngăn không được mừng thầm. hắn nghĩ, cứ như vậy đi, không cần quản quá khứ những thứ đó, hắn thích cô, chắc chắn. hắn muốn ở cùng cô một chỗ.

Nghĩ kỹ rồi, ngày mới sáng, hắn đã gấp chờ không nổi đứng dậy, chờ ở cửa phòng cô. hắn nghĩ trước khi đi nói cho cô biết tâm ý.

Nhưng ở ngoài cửa, hắn gặp Tần Úy Nhiên.

Thần sắc bà nhàn nhạt nhìn hắn, nói tối hôm qua thấy bọn họ ôm hôn.

Bà nói, tốt nghiệp rồi kết hôn với Mộc Mộc, Mộc Mộc rất thích con, đừng cô phụ con bé.

Bà nói đương nhiên như vậy, ánh mắt lãnh đạm, phảng phất chỉ là đang thông báo cho hắn chuyện này.

Bởi vì cô thích hắn, cho nên kết hôn. không phải bởi vì hắn thích cô.

Bà không hề có hỏi ý nghĩ của hắn, ngược lại lo lắng hắn sẽ phụ cô, giống như cha hắn.

một khắc đó, hắn cảm giác tựa như có bồn nước lạnh tưới vào đầu, nhiệt tình, kích động cùng sung sướng cả người, nháy mắt hoàn toàn tắt vụt.

hắn bỗng nhiên cảm thấy đáng cười lại thật đáng buồn. Vì mình suốt đêm mâu thuẫn và rối rắm mà cảm thấy buồn cười, vì rõ ràng đã sớm nói mình không cần để ý nhưng một khắc này vẫn khổ sở mà muốn khóc thì cảm thấy thật đáng buồn.

Bằng cái gì phải như ý bà? hắn lạnh lùng nghĩ.

hắn xoay người trực tiếp mang theo hành lý rời khỏi thành phố A.

hắn lựa chọn cắt đứt phần cảm tình kia, nhưng đầu có dễ dàng như vậy? Cho dù cố tình không liên hệ, nhưng mấy ngày liền, trong mộng ngoài mộng, trong đầu hắn tất cả đều là cô, thống khổ lại tra tấn.

không thể cứ như vậy.

Thế là, hắn đáp ứng một nữ sinh trong ban đã theo đuổi hắn thật lâu, lại tỏ lộ với hắn.

nói đến cũng châm chọc. Đùng cái ngày hắn chấp nhận đó, sau khi tan học, hắn giống như thường lệ đưa phòng học, nữ sinh kia đuổi theo lôi kéo cánh tay hắn, nói “Sao anh không đợi em”, ở trong đám người, hắn thấy được khuôn mặt quen thuộc lại tái nhợt kia.

hắn nghĩ, có lẽ ông trời cũng không muốn bọn họ cùng nhau.

hắn đuổi tay ôm người bên cạnh, nhướn mày nói cô chỉ là muội muội của hắn, nhìn cô đồ mắt chạy đi, không thèm để ý mà cười.

Chỉ có chính hân biết, tay trái cầm ở túi quần, sớm đã nắm đến phát đau, như tìm hân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (41) Tàn Cảnh Chi (hạ)

Bạn gái, đối với Tàn Cảnh Chi mà nói, không có bất luận khác biệt gì.

Bọn họ chưa từng cầm tay, ôm, hôn, thậm chí tên của cô gái đó hân cũng không nhớ được, không phải cố tình không làm chuyện đó, mà là bài xích từ đáy lòng. Đối phương nhiệt tình và thân cận, có đôi khi làm hân cảm thấy không kiên nhẫn. Muốn quên người kia, ngược lại càng thêm nhớ rõ ràng.

Hai lần, hân nói chia tay.

Nữ sinh kia lại không đồng ý, từ ngày đầu nhập học cô ta đã thích hân, theo đuổi lâu như vậy, thật vất vả có hy vọng, sao có thể cam nguyện từ bỏ?

cô ta làm bộ đồng ý, ở trong điện thoại khóc lóc nói muốn hân cùng ăn một bữa cơm cuối cùng. Rốt cuộc là có chút áy náy, Tàn Cảnh Chi đồng ý.

Nào biết vừa vào phòng bao trong nhà hàng, cô ta liền đóng cửa cởi áo khoác, bên trong cơ hồ không có một sợi vải nhỏ. Tàn Cảnh Chi bị hành động đó cả kinh sững sờ, vài giây, cô ta đã quỳ gối trước hân, duỗi tay bắt lấy đùi hân.

hân không phải thiếu niên cái gì cũng không hiểu, mười sáu tuổi là lần thứ nhất mộng tinh, những năm gần đây không phải chưa từng có xúc động, nhiều lần đều là bởi vì cùng một người.

Động tác của nữ sinh rất thành thạo, được cô ta cực lực khiêu khích, thân thể thực nhanh không chịu không chế có phản ứng. hân gắt gao bắt lấy tay vịn ghế dựa, chịu đựng không thoải mái trong lòng, hân nghĩ hân muốn thử một lần.

không đến ba phút, hân đẩy cô ta ra, chống cái bàn nôn khan một trận, hạ thân cũng thực nhanh mềm xuống. hân bắt chập ánh mắt nữ sinh ngốc lăng quái dị, lạnh mặt sửa sang lại quần áo, trong lòng một trận bi ai, người phụ nữ khác đụng vào hạ thể hân, hân không cảm giác được một tia khoái cảm, thậm chí còn không bằng tự mình lột.

một khác này, hân nghĩ, có lẽ kết quả này là hân không thể thích nổi người khác.

Trong ban dần dần có lời đồn, phương diện kia của hân không được, hơn nữa hân trước kia không có bạn gái, tựa hồ làm đồn đãi thêm vài phần chân thật. hân phiền chán cực kỳ, không đến một ngày, nữ sinh kia chuyển đi, lời đồn đãi hoàn toàn bình ổn.

Biết hân chia tay rồi, vui vẻ nhất chính là Tiểu Tiểu. cô lại về tới bộ dáng lúc trước, quan tâm hân, quay chung quanh hân, đỏ mặt ngọt ngào cười với hân, giống như lúc trước những cái đó căn bản không phát sinh.

hân không có cách nào hình dung cảm giác trong nội tâm mình, quá khó tiếp thu. không phải không nghĩ tới, chỉ là trong lòng trước sau ghen một ngum như vậy. hân cố ý xa cách cô, dùng giọng điệu trường bối gọi cô là tiểu nha đầu, nhìn trong mắt cô âm đạm, chỉ cảm thấy mình đồng dạng cũng chịu tra tấn.

Trong một tiệc rượu, hân ngẫu nhiên gặp một nữ phục vụ đang bị giám đốc răn dạy. Loại chuyện này, nếu là thường ngày, căn bản hân sẽ không để ý. Nhưng cố tình, hân liếc thấy người phục vụ sợ hãi ngẩng mặt. Quá giống, đặc biệt nhất là hai mắt kia, cơ hồ y hệt người nọ. Nhưng người nọ có bao giờ từng chật vật như thế, dưới đáy lòng hân cười nhạo. Chung quy là không thể cứ thế rời đi, hân nhúng tay, thay đổi công tác cho người phục vụ đó. cô gái này bất quá mười bảy tám tuổi tuổi, thấy hân như vậy sao dễ dàng buông ra, ánh mắt cô ta nhu nhu cười với hân nói lời cảm tạ, lại làm hân thất thần.

hân hốt hoảng sờ sờ mặt cô ta, ý cười trong mắt cô ấy càng sâu. hân nghĩ, hóa ra hân tùy tiện động miệng nhắc một việc nhỏ, là có thể dễ dàng đổi lấy một nụ cười, nếu người nọ chịu ôn nhu cười với hân, nhất định so với hàng giả trước mắt này càng đẹp.

không đến mấy ngày, trên mạng có tin tức hân coi trọng một người phục vụ, Tiểu Tiểu biết, khóc một buổi chiều. Lúc Tường Chiêu Chiêu hơi mang trách cứ hỏi hân việc này, hân chỉ cảm thấy vớ vẩn, vội vàng về nhà tìm cô, nhìn cô đỏ mặt miễn cưỡng cười vui, hân không biết tại sao, đột nhiên nuốt xuống lời muốn giải thích, hân nghĩ, vì cái gì mình hân phải thừa nhận những mâu thuẫn và thống khổ đó?

Người phục vụ đó quần lên hân, dục vọng tham lam trong mắt làm hân ghê tởm tới cực điểm, thế là cô không còn cơ hội xuất hiện ở trước mặt hân.

Lúc Tiểu Tiểu sắp mười tám tuổi, Tàn Úy Nhiên lại thứ nhất nhắc chuyện kết hôn, hân đột nhiên nghĩ, nếu hân cự tuyệt, như vậy mẹ hân có phải sẽ tìm kiếm một người càng ưu tú hơn cho cô hay không? Vừa nghĩ vậy, trong lòng hân đau cơ hồ không thở nổi. hân đáp ứng đính hôn.

Trong tiệc đính hôn, cô cao hứng như trẻ con, uống say mềm, rúc vào trong lòng hắn, hai má đỏ bừng, không ngừng nỉ non, Cảnh Chi ca ca, em thật là cao hứng, em thật sự rất thích anh. .

Thích, có thể liên tục bao lâu đâu? Máy năm sao? Mà cô thích hắn cái gì đây? Là bởi vì lúc cô bị thương hắn ở bên cô sao? Có lẽ cô vẫn quá trẻ, chờ qua mấy năm, cô còn nghĩ như thế sao?

Công cụ ở trong lòng hắn, hắn thật cẩn thận lau mặt cho cô, ôm cô vào trong ngực, trộm hôn từng cái lên mặt cô, môi cô, một đêm không ngủ nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, trước khi cô tỉnh lại, hắn rời phòng cô.

Người thứ hai như vậy, hình như là họa sỹ, hay là thu ngân? Hắn nhớ không rõ. Chỉ là lần thứ nhất nghe thấy giọng cô ấy, hắn đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn cô ấy hơi mang kinh diễm. Hắn trầm mê trong giọng nói của cô ấy, không cự tuyệt cô ấy tới gần, vài lần xuất hiện cùng cô ấy trước mặt Tiểu Tiểu, không ngoài dự đoán thấy cô rung rung mắt. Nhưng cô cũng không chắt vắn hắn, quở trách hắn, rõ ràng hắn là hôn phu của cô, hắn cần bản không nên làm như thế, cô vì cái gì phải chịu đựng? cô thật sự thích hắn như vậy sao? Tình yêu, thật sự có thể làm cho một người nhẫn nại đến tận đây sao? Hắn đột nhiên có chút mê hoặc sợ hãi, vì cái gì hắn luôn thương tổn cô, có phải hay không, kỳ thật hắn không thích cô đến như vậy, mới có thể ích kỷ mà muốn cô thống khổ cùng hắn?

một ngày, tâm tình hắn thực không ổn, buổi tối báo cáo công tác với Tần Úy Nhiên, cùng bà ấy nổi lên xung đột. Hắn tức giận rời nhà, bắt tri bắt giác lái xe tới chỗ cô ấy làm việc, cô ấy có chút kinh ngạc, đây là lần thứ nhất hắn chủ động đi tìm. Nhìn ra mặt mày hắn mỗi một, cô ấy lôi kéo hắn ngồi xuống sofa, bảo hắn nhắm hai mắt nằm lên đầu gối, nhẹ nhàng mát xa cho hắn. Hắn hiếm khi thân cận cùng phụ nữ, trực giác thấy không ổn, nhưng nhắm hai mắt nghe giọng nói nhu hòa, hắn lại không nhúc nhích được, thân thể khát vọng giọng nói quen thuộc lại ôn nhu này, dù rõ ràng biết đây là giả. Hắn cảm thấy mình sắp điên rồi, vừa chìm đắm, trong lòng lại càng ngày càng trống không, càng ngày càng hoang vắng.

Mấy ngày sau, cô ấy tìm tới hắn, có chút ủy khuất hỏi hắn quan hệ của bọn họ là cái gì, bọn họ có tính là kết giao không. Hắn bỗng nhiên bùng tỉnh, cảm thấy vô cùng hoang đường, hắn sao có khả năng có loại ý tưởng này với cô ấy. Nhận thấy có lẽ hành vi của mình không ổn, hắn lung tung xin lỗi, chạy trốn chết.

La Vận, diện mạo so với người họ hoàn toàn bất đồng. Nhưng lúc cô ta hơi hơi ngược mắt, hơi mang vẻ lãnh đạm, lại là cực kỳ giống bà ấy. Hắn không tiếp cận cô ta, chỉ vài lần vô thức chú ý, bị cô ta phát hiện. cô ta tìm tới hắn, hỏi hắn có thể giúp cô ta không, diện mạo và dáng người cô ta thực phù hợp yêu cầu của một người bạn nhiếp ảnh gia của hắn, tự hỏi một phen, hắn đáp ứng, mang cô ta giới thiệu với bằng hữu đó.

Vốn dĩ cũng chỉ như thế, hắn cũng không nghĩ bởi vì hành động của mình làm ra chuyện ô long gì. Máy ngày nay, quan hệ của hắn và Tiểu Tiểu hòa hoãn rất nhiều, hắn cùng cô qua sinh nhật mười chín tuổi, trên mặt hắn giống như thường, an tĩnh nghe cô riu rít kể chuyện trường học gần đây, rất ít khi mở miệng đáp lại, tâm ý, không không chế được mà trở nên mềm mại, không trống rỗng nữa. Đã trải qua nhiều lần như thế, hắn nghĩ, thuận theo tự nhiên đi, dù sao sau này bọn họ kết hôn, sẽ có một ngày, hắn buông hết những cái không thoải mái đó.

Bọn họ bắt đầu hẹn hò, nhưng gần đầu, hắn ở cổng rạp chiếu phim chờ cô, nhận được điện thoại của La Vận, hắn không rõ lắm làm sao cô ta có số của hắn, người ở trong điện thoại khóc kêu bảo hắn đến cứu, nói cô ta đã gặp mặt người ở tạp chí, đối phương lại muốn quy tắc ngầm, trong điện thoại không ngừng truyền đến tiếng ném đồ âm ỉ, còn có tiếng phụ nữ hét chói tai, chủ tạp chí đó là hắn gián tiếp giới thiệu, hắn không bỏ mặc được, vội vàng chạy đến.

hắn thất ước.

Chính là, nếu biết từ khoảnh khắc đó, hắn mất Tiểu Tiểu, hắn tuyệt sẽ không rời đi nửa bước.

một ít lời của tác giả về Tần Cảnh Chi...

Tần Cảnh Chi nhân vật này, kỳ thật ngay từ đầu tôi không hoàn toàn nghĩ ra nên viết như thế nào. Sau lại nhìn đến bình luận của một người, không hy vọng hắn thật sự là tra, rồi cuộc hiện giờ loại chuyện mau xuyên ngược tra Mary Sue quá nhiều, hưởng hờ Sở Mộc Tinh rất tốt đẹp, không hy vọng cô ấy rơi vào tình tiết khuôn sáo cũ như vậy.

Tôi cảm thấy rất đúng, hơn nữa nếu thật sự viết thành loại tra nam hoa tâm, có lẽ một hai chương đập chết là có thể xong việc. Nếu muốn viết thành lãng tử ngửa giống hoa tâm hồi đầu trở nên tình thâm, tôi không tiếp thu được chuyện nữ chủ lại ở cùng hắn (1v1, có lẽ về sau truyện np linh tinh sẽ suy xét) vậy cũng không có ý tứ gì, vì thế mới có cấu tứ như vậy (cứ việc vẫn sẽ có chút câu huyết?)

Tần Cảnh Chi không thể nghi ngờ là rất đáng thương, hắn từ nhỏ không có cha, mẹ hắn đối với hắn lãnh đạm, làm tính cách hắn hướng nội. Sở Mộc Tinh xuất hiện, với hắn mà nói chính là một ánh sáng, làm tâm hắn sinh hảo cảm. Cùng lúc đó, hắn phát hiện mẹ hắn hóa ra cũng sẽ ôn nhu đối đãi người khác, hắn hâm mộ, nhưng không ghen ghét.

Chân chính làm tính cách hắn đại biến, trong lòng có khúc khúc, chính là lần ngoài ý muốn ở bể bơi. Khi đó hắn mới mười hai tuổi, tuy rằng vẫn luôn mất mát vì người mẹ không quan tâm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, lúc sinh mệnh hắn có nguy hiểm, mẹ hắn sẽ bỏ hắn không màng, với hắn mà nói là đã kích rất lớn, thậm chí có thể nói là tổn thương tâm linh.

nói này đó, cũng không phải tẩy trắng cho hắn. Chỉ là tuy hắn không tốt, nhưng cũng không hư hỏng như vậy. Sau nữa Tần Cảnh Chi bắt quá là đứa bé 20 tuổi, hắn không thành thực, lòng dạ không rộng rãi, cho nên cách hắn làm, kỳ thật có thể lý giải.

Nhưng cũng không có cách nào tán đồng. Hết thấy mọi việc, không phải lý do hắn thương tổn Sở Mộc Tinh, bởi vì từ đầu đến cuối cô ấy vô tội, ngay cả

thích, cũng chính hẳn thích cô ấy trước.

hắn yêu Sở Mộc Tinh, trước nay trong lòng chỉ mình cô ấy, cũng không chạm qua những người phụ nữ kia. Bạn gái thứ nhất, là vì muốn chính mình quên, nhưng hẳn phát hiện vô dụng thì muốn chia tay. Về sau hai người, tất cả đều là bởi vì các cô có chỗ giống Tần Uy Nhiên: Mặt mày tương tự bà ấy, cười với hẳn, làm hẳn hoảng hốt; thanh âm giống bà ấy, ôn nhu mà nói chuyện với hẳn, làm hẳn sa vào.

hắn chỉ đơn thuần là khát vọng tình thương của mẹ, bởi vậy khi nhận thấy đối phương có tâm tư khác, lập tức giải quyết, hẳn không có khả năng cùng những người đó quan hệ thân mật. (Kiếp trước bởi vì bị hạ được lên giường cùng An Du, thanh tỉnh rồi ghé thăm muốn hôn; lúc truyền ra hẳn coi trọng nữ phục vụ thì cảm thấy khó chịu; họa sỹ thô lỗ làm hẳn bực mình, xin lỗi chạy đi) hẳn chỉ là quá muốn cảm thụ một chút, nếu mẹ hẳn có thể ôn nhu với hẳn, sẽ có cảm giác như thế nào, thậm chí không tiếc tìm hàng giả, lại không ngờ cuối cùng, đều là đối phương có tâm tư khác, làm hẳn cảm thấy rất mệt mỏi chàm chọc, hẳn cũng ý thức được giả chính là giả, hẳn muốn ngừng những hành vi đó, chỉ là đã muộn.

Nhưng mà, hẳn khúc mắc, hẳn mâu thuẫn, hẳn thống khổ, Sở Mộc Tinh đều không biết, cô ấy thậm chí không rõ hẳn vì cái gì chợt lạnh chợt nóng, hôn cô ấy còn ở bên người khác, lấy góc độ của cô ấy, Tần Cảnh Chi chính là một tra nam. (hắn không giải thích, đại khái cũng coi như là nã hồng đi, cảm thấy cô ấy ghen khổ sở là bởi vì thích hẳn, vừa rồi rầm rĩ với kia nói khác trong lòng, lại vừa không hy vọng cô ấy thật sự rời đi, chính mình thống khổ cũng muốn cùng kéo theo cô ấy.)

Nếu không có Hạ Tình Tinh, bởi vì công lược mà cố tình xa cách, làm hẳn nhanh chóng trưởng thành, thấy rõ cái gì mới quan trọng, bọn họ sẽ đi đến một đời bi kịch. Bởi vì thật sự phải đợi thuận theo tự nhiên trong miệng hẳn, chờ đến khi hẳn chân chính tiêu tan khúc mắc, đại khái chính đời trước, trước khi An Du hạ được, hẳn nghĩ kỹ sẽ giải thích với Sở Mộc Tinh, về sau sống tốt, nhưng lúc ấy đã chậm, hẳn bị thiết kế lên giường cùng người khác, hành vi của hẳn làm Sở Mộc Tinh chết tâm, sai lầm trong quá khứ của hẳn, gián tiếp làm cô ấy chết.

Có lẽ hiện thực không cầu huyết như vậy, nhưng chờ đợi một mình, sẽ rất mệt, chờ đến khi hao hết mọi nhiệt tình và kiên nhẫn, đoạn cảm tình này cũng kết thúc. Về sau trong truyện lại nhiều chuyện tiếp tục, cũng là muốn cho thấy, trong cuộc sống, kỳ thật không có nhiều thời gian và cơ hội chờ mình suy nghĩ cẩn thận, chờ mình thanh tỉnh, chờ mình quay đầu lại như vậy. Tựa như Sở Mộc Tinh thương tâm, khổ sở, chảy nước mắt, sẽ không bởi vì có một ngày hẳn giải thích mà trở nên không còn. Tôi trước sau cảm thấy, tôi yêu người lại thương tổn người, so với tôi không yêu người mà thương tổn người càng đã thương hơn.

Sở Mộc Tinh chết, với Tần cảnh chi mà nói, là đã kích trí mạng. Cô ấy chết làm hẳn không có dũng khí tồn tại, trước khi chết, hẳn muốn gặp cô ấy một lần, nhưng biết rõ mình đã dơ bẩn, cho nên không dám đụng vào ảnh cô ấy, thậm chí cuối cùng lúc chết, cũng không dám chết ở trước mộ cô ấy, chỉ dám ở xa xa. Viết đến đây, tôi kỳ thật rất khổ sở, nhưng kết cục của hẳn, là chính hẳn tìm.

Nếu, Tần Uy Nhiên đối với hẳn có thể quan tâm nhiều hơn một chút; nếu không có lần ngoài ý muốn ở bể bơi; nếu sau nọ hôn đầu tiên, Tần Uy Nhiên không nhúng tay; nếu Tần Cảnh Chi có thể trưởng thành sớm một chút, nghĩ kỹ sớm một chút cái gì mới quan trọng, buông khúc mắc... Tôi tin tưởng, hẳn sẽ thực yêu Sở Mộc Tinh, cả đời chuyên tình, đối với cô ấy thực tốt.

Đáng tiếc không có nếu.

Cho nên, bọn họ hai người, chỉ có thể nói là có duyên không phận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (42)

“Bé con, Bé con, tỉnh tỉnh!” Có người bế cô lên, không ngừng nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, cất tiếng gọi.

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Hạ Tình Tinh ghé vào cánh tay Phó Văn Hàn, bị hẳn vỗ mạnh cuối cùng ho ra nước trong cổ họng, sặc đến mắt đầy nước mắt.

“Tốt rồi, không có việc gì, Bé con ngoan, không sợ...” Phó Văn Hàn đau lòng xoa xoa mắt cô, gắt gao kéo cô vào trong ngực, liên tục ôn nhu trấn an. Ngực còn còn sót lại kinh sợ vừa rồi, cho tới bây giờ cũng chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, chỉ có giờ phút này thân thể ấm áp kiều mềm trong ngực, làm màu đỏ trong mắt hẳn thoáng rút đi.

Hạ Tình Tinh dựa vào trong ngực hẳn, nghe tim hẳn đập mạnh mẽ hữu lực, mới cảm thấy mình sống lại. thật là đáng sợ, vừa mới ở trong nước, loại cảm giác sợ hãi không biết từ đâu mà đến này căn bản không thể khống chế, gắt gao khóa chặt miệng mũi cô, hít thở không thông so với chết đuối còn kinh khủng hơn, làm cô hiện tại vẫn còn hoảng hốt, cả người nhũn ra, trong đầu hỗn độn.

An Du bị Tần Cảnh Chi cả người ướt đầm hưng hăng đè chặt cánh tay ấn xuống đất, ngay sau đó bị bảo vệ tới bắt giữ. Cũng may hiện trường được Phó Văn Hàn phong tỏa đúng lúc, trừ bọn họ những người này, những người khác đều nhìn không thấy tình huống ở đây.

Phó Văn Hàn cởi áo khoác tây trang quần chặt Hạ Tình Tinh, bế cô lên, lúc đi qua Tần Cảnh Chi, hẳn hơi hơi dừng lại, nhẹ nhàng nói “Cám ơn” rồi mới tiếp tục đi.

Tần Cảnh Chi bất động đứng ở đó, tóc màu đen ướt sũng dán trên mặt, không ngừng có giọt nước từ gương mặt hắt chảy xuống, vạt áo sơ mi trắng rách một miếng to, chân hắt chỉ đi tất, dưới ánh đèn, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

hắn lại là không rảnh bận tâm chuyện đó, ánh mắt thẳng tắp đuổi theo cô, nhìn cô nhắm mắt rúc vào trong lòng ngực hắn ta, cánh tay mềm mại ôm cổ hắn. Nhìn bọn họ càng lúc càng xa, bị thương nùng liệt trong mắt cơ hồ đều tràn đầy.

An Du giãy giụa bị bảo tiêu bắt đi, nhân viên cảnh giới cách đó không xa cũng chậm rãi đi về, thực nhanh bờ sông cũng chỉ còn lại mình hắn.

đã là chàng vạng, nhiệt độ không khí lạnh xuống, quần áo lạnh băng dán ở trên người, một trận gió thổi qua, hắn run lên vì lạnh. Theo bản năng hắn chà xát cánh tay cương cứng, nhìn ánh đèn nơi xa, chậm rãi xả ra một cái cười so với khóc còn khó coi hơn, cứng giọng lầm bầm nói: “Còn tốt, tôi đã học bơi.”

Sở Việt biết được con gái không có trở ngại, cực lực kiềm chế tâm tư muốn lập tức đi thăm cô, gọi điện thoại gọi vài bác sĩ gia đình, lúc này mới thu thập tốt biểu tình đi chủ trì ở đại sảnh.

Lúc trước c đội ảnh vệ làm ra động tĩnh không nhỏ, ở đây mấy người mơ hồ thấy gì, đã bị hắn chặn miệng, người còn lại thấy hắn lúc này vẫn cười không có nửa phần hoảng loạn, cũng không dám suy đoán lung tung, đem mọi nghi vấn đều chôn ở trong bụng.

Trừ bỏ vai chính về sau không trình diện nữa chút làm mọi người tiếc nuối, yến hội sinh nhật cuối cùng cũng coi như là kết thúc viên mãn.

Đến khi tiễn vị khách cuối cùng, Sở Việt mới đột nhiên trầm mặt, xoay người đi lên lầu hai, vừa cau mày kéo cà vạt, vừa lạnh giọng hỏi: “Bé con thế nào?”

“Tiểu thư lúc trước cảm xúc không tốt lắm, hiện giờ đã ngủ.”

Tới cửa phòng, Sở Việt phẩy tay ý bảo người sau lưng không cần đi theo, rồi mới nhẹ bước chân mở cửa phòng.

Phó Vân Hàn đang cứng mặt ngồi ở mép giường, cầm khăn lông lạnh nhẹ nhàng xoa trán người ngủ say trên giường.

“Sao lại phát sốt?” Sở Việt đau lòng sờ sờ khuôn mặt con gái đỏ bừng, quay đầu không tiếng động dò hỏi Phó Vân Hàn.

Phó Vân Hàn lời kéo Sở Việt đến một bên, đè thấp giọng nói: “Lúc trước bị kinh hách, rồi mệt mỏi, sau ngủ cũng không an ổn, không ngừng khóc, tiếp theo lại nóng lên, vừa rồi uống thuốc mới tốt một chút.”

Sở Việt nghe vậy nắm chặt quyền, trong lòng quay cuồng tức giận vô tận, Bé con của ông, buổi chiều còn khỏe mạnh lắm nùng với ông, một lúc đã thành bộ dáng bây giờ, ông hận không thể đem đầu sỏ gây tội chêm thành tám mảnh.

“Thúc thúc, ngài cũng mệt mỏi một ngày, đi nghỉ ngơi trước đi, chỗ này có con.”

Sở Việt đi đến mép giường, lẳng lặng nhìn con gái ốm đau bệnh tật, trong mắt hơi hơi có chút ướt. một lát sau ông mới đứng dậy, vỗ vỗ vai Phó Vân Hàn, nhẹ giọng nói: “Vân Hàn, Bé con giao cho con.”

“Yên tâm đi, thúc thúc.” Phó Vân Hàn miễn cưỡng cười.

Sở Việt gật gật đầu, xoa xoa mắt nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, độ ẩm trong mắt ông nhanh chóng rút đi, thanh âm càng lạnh băng như mũi tên: “Người đâu?”

“Nhót dưới mặt đất.”

“đi, chúng ta đi nhìn một cái.” Ông cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra hung ác.

Cuối cùng, yến hội kết thúc, Tưởng Chiêu Chiêu đang thở phò phàn gian nan đỡ lấy An Từ Viên sớm đã say mê.

“Ai, tôi nói cậu chậm một chút đi! Ai ai ai, cẩn thận!” cô giữ chặt người đi phía trước, tự mình cũng lao đảo đi theo.

“Rượu đâu! Rượu của tôi ở đâu!” An Từ Viên đầy mặt đỏ bừng, híp mắt lung tung vung đôi tay, bắt năn kêu.

“Rượu cái đầu quý a! đã say thành như vậy còn uống!” Tưởng Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn hắn, đập hăm mấy cái. cô lắc lắc tay như môi, có chút đau đầu nói, “Đây là chuyện gì a! Cũng không biết Mộc Mộc ở đó có xảy ra cái gì hay không, sao cả buổi tối vẫn không có tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (43)Phó Vân Hàn

Tường Chiêu Chiêu vô cùng cố sức đỡ An Từ Viên đi từng bước đến mép giường, “Phanh” một tiếng để hấn ngã vào giường, cô cũng ngồi liệt ở mép giường không ngừng thở phì phò.

Người An gia tựa hồ đều chưa trở về, trong nhà chỉ có quản gia và người hầu, cònhìnhngười nào đó không hề có năng lực tự gánh vác, suy nghĩ nên gọi quản gia kêu lên chiếu cổ hấn hay không.

“Ồi...” người trên giường cau mày nỉ non một tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Này, họ An, cậu có khỏe không?” cô cúi đầu lại gần hỏi hấn, đôi lấy hấn hơi mang bất mãn.

“Xuy.” cô khẽ cười một tiếng, ngón tay không khách khí chọc lên gương mặt hấn ửng đỏ, mềm mại, còn rất tron, trong mắt cô sáng ngời, như là bị nghiện không ngừng chọc tiếp.

Người vẫn nhắm hai mắt đột nhiên mở mắt ra, yên lặng nhìn cô, cô sợ tới mức đột nhiên thu tay phải đặt ra phía sau, không tự giác ngừng hô hấp.

An Từ Viên nhìn cô một lúc lâu, sau đó chớp chớp mắt, đột nhiên cười ngây ngô một chút, lại lúc cô ngây người duỗi tay giữ chặt cánh tay trái cô dùng sức kéo, cô lập tức đâm vào ngực hấn.

Tường Chiêu Chiêu tròn tròn mắt ngã vào trên người hấn, hai tay vô thức bắt lấy vạt áo hấn, ngực hấn cuộn cuộn không ngừng truyền đến nhiệt độ làm mặt cô nóng lên, mùi rượu nhàn nhạt quanh quần ở chớp mũi, lại một chút cũng không khó ngửi, ngược lại làm tim cô đập rối loạn.

Hai tay hấn vòng ở bên hông cô không ngừng siết chặt, làm cô có chút không ổn, cô nhẹ nhàng giãy giụa một chút, lại bị ôm càng chặt, sau đó, cô nghe giọng hấn mang theo nước nở.

“Mộc Mộc, vì sao cậu không thể thích tôi đâu... Vì sao... Cậu có biết không... Tôi thật sự... thật sự rất thích cậu...”

Lời nói tràn đầy ủy khuất khiến người ta đau lòng, lại làm cô lập tức cứng đờ. Trong mắt trong trẻo xẹt qua chua xót, cô kéo kéo khóe miệng, ngực lại chua lại xót, còn chút đau ần ần.

cô nhắm hai mắt hít sâu một hơi, dùng sức một chút bẻ tay hấn ra, chạm rai ngồi thẳng thân mình. không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy trong mắt nóng nóng, rất muốn khóc.

Đúng lúc này, người trên giường không biết vì sao đột nhiên ngồi dậy, sau đó thân mình nghiêng một cái ngã xuống mặt đất, cô cả kinh, bất chấp cái khác vội vàng đỡ lấy vai hấn.

“Ồi... Nôn...”

.....

“An Từ Viên! Tôi kệt cả nhà cậu!!!”

Lúc này, trong phòng nào đó ở Sở gia, Phó Vân Hàn đang ôm người trong lòng, mồ hôi đầy đầu.

không biết vì sao, cô gái nhỏ vốn đã ngủ, đột nhiên lại bắt đầu khóc lên.

“Ồ... Ca ca... không cần... không phải anh sai... Ô ô... Ca ca...” cô nhắm chặt hai mắt, tựa hồ có ác mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thấp giọng nước nở, thanh âm tình tế nho nhỏ, lại làm đầu quả tim hấn phát đau.

hấn mơ hồ nghe được cô đang gọi ca ca, lập tức trong lòng bi thương, vội vàng ôm chặt cô, hạ giọng ôn nhu dỗ: “Bé con không sợ, ngoan, ca ca ở đây, ca ca ở chỗ này, không phải sợ.”

hấn nhẹ nhàng vỗ chần mông trên người cô trấn an, vừa đau lòng hôn nước mắt ở khóe mắt cô.

Trong lúc hôn mê, Hạ Tình Tình thật bị ác mộng quán quanh, thực ra, cô đang lấy góc độ một người đứng xem, thấy kiếp trước sau khi cô chết đã phát sinh hết thảy.

cô nhìn thấy, sau khi cô chết mấy ngày, Sở Việt bệnh nặng còn hôn mê trong phòng, tim đã ngừng đập...

cô nhìn thấy, An Từ Viên từ bỏ mọi thứ, cả đời đều sống trong thống khổ, sám hối, tự trách...

cô nhìn thấy, Tường Chiêu Chiêu ở trước mộ cô khóc đến hôn mê bất tỉnh, sau lễ tang mang theo một chút tro cốt của cô, rời khỏi thành phố A...

cô nhìn thấy, Tàn Cảnh Chi điên rồi, thanh tỉnh lại thì uống thuốc tự sát...

cô cũng thấy, người hại cô, sống không bằng chết...

Cuối cùng cuối cùng, cô thấy, ca ca cô...

cô cùng với Sở Việt lần lượt lia đời, hoàn toàn đánh sập hấn, hấn cảm thấy mình chính là ngôi sao chổi, đi đến đâu, nơi đó cửa nát nhà tan.

cô nhìn hấn mua một công viên, chôn cô trong muôn hoa, cách mấy ngày tự mình dọn dẹp...

cô nhìn hấn mỗi ngày đều sống một mình trong phủ định và ghét bỏ, càng ngày càng trầm mặc, thường xuyên nhìn chăm chăm ảnh cô mà phát ngốc, trong mắt lại không có ánh sáng...

cô nhìn hấn nhận nuôi một đứa bé, dốc lòng bồi dưỡng, chính mình lại hàng đêm không ngủ, rốt cuộc phát triển Sở thị đến đỉnh cao, cũng hoàn toàn suy sụp thân thể...

cô nhìn hấn rõ ràng mới 33 tuổi, cũng đã bạc đầu, cả ngày không ngừng ho khan, gầy đến không ra hình người...

Cuối cùng, cô nhìn hấn truyền công ty cho người thừa kế đã bồi dưỡng, tay run rẩy lập di chúc, nếu tương lai người thừa kế có nửa điểm không phục, như vậy hấn mất đi địa vị hiện có, hơn nữa đem toàn bộ Sở thị quyền cho bệnh viện...

hấn chết ở tuổi 34, đến lúc chết, một lòng chỉ tính toán cho Sở gia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (44)

“Ca ca!” Hạ Tinh Tinh thét lên mở mắt ra, dùng sức ôm ngực ho nhẹ, trong mắt còn bi thống tàn lưu, từng giọt nước mắt từ trên mặt rơi xuống.

“Bé con, ca ca ở đây, không sợ, không sợ.” Phó Văn Hàn hoảng loạn lau nước mắt cho cô, môi mỏng hôn nhẹ lên mắt cô.

“Ô ô. “Hạ Tinh Tinh vui mừng vào ngực hấn, hai tay gắt gao bắt lấy vạt áo hấn, thất thanh khóc rống. Tình cảnh trong mộng thật quá mức chân thật, cô không thể không tin tưởng, đó chính là toàn bộ kiếp trước đã phát sinh.

“không việc gì, không việc gì, chỉ là ác mộng, không sợ.” cô gái nhỏ dần nén tiếng khóc làm tâm hấn đau đến run rẩy, hấn chỉ hận không thể đem mọi thứ mình có cho cô, nói cô đừng sợ.

“Ô ô, ca ca. “cô đột nhiên nâng đầu, bắt chập nước mắt ràn rụa gắt gao kéo tay hấn, mắt to đỏ bừng tràn đầy vội vàng và cầu xin, “Ca ca, em muốn anh đáp ứng em một việc.”

“Em nói.” hấn nhẹ nhàng xoa vết nước trên mặt nàng, trong mắt có thể chảy ra nước.

Chỉ cần cô mở miệng, đừng nói một việc, dù cô muốn móc tim hấn ra, hấn cũng cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên.

“anh đáp ứng em, nếu tương lai em có việc gì, anh nhất nhất định phải sống tốt!”

cô hoảng hốt thất thố nói một câu, lại nháy mắt làm hấn thay đổi, trái tim một trận cuộn lên, hấn hung hăng nhắm mi, trên mặt mang vài phần nghiêm khắc hiếm thấy, bật ra: “nói bậy cái gì đây! anh không đáp ứng!”

“Ca ca. “cô nước mắt lưng tròng rầu rĩ gọi hấn, làm hấn rốt cuộc không thể nói nặng lời. hấn dùng sức phun ra một ngụm khí, ôm cô vào trong ngực, vuốt tóc cô, ôn thanh nói: “Bé con ngoan, nói cho ca ca, vì sao nghĩ như vậy?”

“Em... Em...” cô run đôi môi, như nghĩ tới cái gì, trên mặt trắng bệch, mắt to tràn ngập kinh sợ.

Phó Văn Hàn thấy thế ngực lại đau, hấn trực giác sự tình không phải đơn giản như hấn nghĩ, hấn nỗ lực trấn định xuống, sát vào mặt cô, xả ra cái cười nhu hòa, tiếp tục dụ dỗ cô: “Đừng sợ, ca ca ở đây, cái gì em cũng thể nói cho anh, mặc kệ phát sinh cái gì, ca ca đều sẽ bảo hộ em”

hấn nói, làm cô nhớ tới tình cảnh kiếp trước rơi lâu, hấn liều mạng chạy tới muốn đỡ cô.

Trong lòng lại chua lại xót, đè ép mạnh mẽ làm cô thở không nổi. Đây ủy khuất, khổ sở

một khắc này, dốc toàn bộ sức lực, cô “Oa” mà một tiếng khóc lớn lên: “Ô, ca ca, em có ác mộng, rõ ràng, em... em mơ thấy em đã chết.”

đang nói Phó Vân Hàn đột nhiên run lên, một nháy mắt trái tim phảng phất bị đông lạnh, làm trong đầu hấn căn bản không thể tự hỏi, tay chân đều mất sức lực.

Lời cô nói căn bản hấn không dám nghĩ sâu, càng không thể mở miệng hỏi tiếp. Bởi vì hấn tuyệt đối không làm được, đem chữ “Chết” này, treo lên một câu với cô, ít nhất chỉ cần hấn còn sống, hấn không làm được.

Thời gian từng giây trôi qua, trong phòng tiếng khóc dần dần yếu đi. thật lâu sau, hấn mới run giọng nói, nhẹ nhàng rồi lại vô cùng kiên định mà mở miệng: “Bé con, chỉ là ác mộng, mộng đều là ngược lại, em tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Hạ Tĩnh Tĩnh ngừng khóc, cố gắng nuốt một tiếng “ừm”, vừa mới là cô thất thố, hiện giờ mọi việc đã cùng kiếp trước hoàn toàn không gồng, lần này, cô hấn là tin tưởng chính mình, cũng nên tin tưởng hấn.

cô xoa xoa đôi mắt, ngửa đầu cười cười với hấn, nghiêm túc nói: “Ca ca, em sau này không bao giờ nói bậy nữa, chúng ta đều tốt.”

Đáp lại cô, là một cái hôn khắc sâu lâu dài.

hấn hôn thực vội, thực dùng sức, bàn tay to gắt gao ôm lấy eo cô, dùng sức ấn cô vào trong ngực, giống như vậy, hoảng loạn và kinh sợ trong ngực mới có thể chẳng còn mãnh liệt nữa.

Lưỡi nóng bỏng ở trong miệng cô hơi có chút thô bạo mà càn quét qua lại, đôi môi mạnh mẽ cắn nuốt cánh môi mềm mại, có chút đau đớn. Cô quần đôi tay quanh cổ hấn, nhiệt liệt lại vội vàng đáp lại hấn. Bất an trong lòng thật ra vẫn chưa rút đi, nhưng đồng dạng cô cũng có thể cảm nhận được hấn sợ hãi, bởi vậy không muốn nhắc lại.

Hai người kịch liệt lẫn thành một đoàn, hôn khó chia khó tách, tùy ý lại càn rỡ.

thật lâu sau, Phó Vân Hàn mới thở hổn hển buông cô ra, môi răng chia lìa, kéo ra một sợi chỉ bạc ái muội.

Hạ Tĩnh Tĩnh kiều uyển nằm ở dưới thân hấn, bởi vì phát sốt khuôn mặt đỏ một mảng, song mắt mê ly, hơi thở như lan, một chân còn vô ý thức mà không ngừng đạp nhẹ qua lại ở eo hấn.

Phó Vân Hàn hai mắt ửng đỏ, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhẩn nại, lý trí còn sót lại nhắc nhở hấn, cô còn đang sốt.

“Bé con, em đang bệnh, anh không thể...”

“Ca ca.” cô kiều thanh ngắt lời hấn, trực tiếp kéo tay hấn đến giữa hai chân, làm hấn cảm thụ cô ướt át.

Phó Vân Hàn dùng sức nhắm mắt, nếu là ngày thường, cho dù thân thể khát vọng, hấn cũng sẽ kiệt lực nhìn xuống. Nhưng hôm nay, hấn thật sự quá sợ hãi, một khắc này, hấn thật sự rất muốn cô, muốn hung hăng tiến vào thân thể cô, cảm thụ cô tồn tại, cùng cô trầm luân.

Lần thứ hai mở mắt, hấn trong mắt ngọn lửa lớn đã bốc cháy hùng hực.

hấn cời nút váy ngủ của cô đến eo, rồi mới vén vạt áo lên, tách hai chân cô ra. Chỗ giữa quần lót màu trắng cơ hồ đã ướt đẫm, vải dẹt nửa trong suốt kẻ sọc hoa huyết, liên tục co rút, hấn có thể tình tường nhìn thấy chút thịt non hồng diễm.

Hô hấp ngừng lại, hấn trực tiếp đẩy quần lót ra, vươn hai ngón tay, từ khe hở đi vào.

“A! Ô...”

Thình lình tiến vào làm cô còn không kịp thét ra tiếng, bị hấn lần nữa cúi người xuống hôn, cùng lúc đó, bàn tay khác thò vào trong y phục, cảm một khối mềm mại, ngón cái ấn lên nụ hoa đứng thẳng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (45)

“Ôô...”

Đầu lưỡi hấn cường thế chọc mở khớp hàm cô, hút cái miệng nhỏ vừa đau vừa ngứa, bàn tay lửa nóng phủ lên nhũ mềm, hơi hơi dùng sức liền lưu lại vết ngón tay hồng trên nhũ thịt tuyết trắng, dục vọng sung to kẻ sát đùi cô, nóng bỏng lại rõ ràng.

ngón tay thon dài hơi lạnh thật sâu thọc vào huyết, cọ sát khiêu khích. Có lẽ bởi vì sinh bệnh, giờ phút này cô đặc biệt mẫn cảm, thoáng khảy vài cái đã nước chảy bốn phía. Dần dần, trong khoái cảm tê dại chậm rãi dâng lên một tia cảm giác hư không, thân thể khát vọng được vật lớn hơn nữa lấp

đầy, cô khó nhin vẹn vẹn eo, hai chân cầm lòng không đậu mở càng rộng.

Phó Vân Hàn dùng sức hút cánh môi cô, áp lực dục vọng trong đáy mắt, dùng tay ngời dậy nhìn cô, người dưới thân môi đỏ hơi sưng, hai mắt bị hơi nước mờ mịt mà một mảnh sương mù mênh mông, lộ ra mị ý, quả thực dẫn người phạm tội. Hấn nhấp môi ngón tay thọc vào rút ra tốc độ nhanh hơn, đầu ngón tay tự phát tìm được hoa hạch bị dâm dịch làm ướt đầm dề, dùng sức nắm chặt lôi kéo qua lại, ngay sau đó búng thật mạnh.

“Nha! A...” Hạ Tinh Tinh nào chịu được kích thích như vậy, đột nhiên hét chói tai một tiếng, thân mình mềm mại cong thành độ cong không thể tưởng tượng, trong huyết một trận kích động run rẩy, mật dịch ào ạt cũng tràn ra không dứt từ trong hoa huyết co rút mãnh liệt, từ bắp đùi chảy xuống, dính ướt còn thịt hân.

Phó Vân Hàn lập tức rút ngón tay ra, lúc co còn chưa bình phục, liền kéo một chân cô treo lên khuỷu tay, có chút vội vàng đỡ còn thịt, nhắm ngay cửa dùng sức cầm vào.

“Ai a... A... Ha... A...” Nhanh chóng lại đột nhiên tiến vào làm nàng thỏa mãn đến ngón chân đều cuộn lên, kiều mị rên rỉ tràn ra từ cái miệng nhỏ, miệng nhỏ phía dưới không ngừng phân bố ra ái dịch trơn ướt, làm còn thịt tiến vào càng thông suốt.

Phó Vân Hàn thoải mái thờ dài, sau đó động eo thon, nhanh chóng kích thích lên. Hạ thể và hạ thể không ngừng va chạm, phát ra tiếng bạch bạch bạch, hai cái trứng no đủ không đến một lát đã ướt đầm.

“A... thật tuyệt... Ca ca, lại sâu một chút, lại sâu một chút... A!” Hạ Tinh Tinh bị còn thịt cầm lỏng thoải mái cực kỳ, cái vú mượt mà theo lực đạo hấn đong đưa trên dưới, tạo nên sóng nữ tuyết trắng, bụng nhỏ vừa nóng vừa trướng, cô duỗi tay vuốt gương mặt hân tuần tú đỏ hồng, trong mắt trung tràn đầy si mê.

Phó Vân Hàn nghe vậy trong mắt hiện lên hồng quang, hấn cắn răng đem chân trên khuỷu tay kéo đặt trên vai mình, thân mình hơi hơi cúi xuống, không chút khách khí dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất, nguyên bản l còn thịt ở ở bên ngoài một chút đã hoàn toàn đi vào trong huyết. Hai tay hấn gắt gao đè trên eo cô, lặc lư mông thọc vào rút ra liên tục.

“A a a...”

Cửa tử cung nhỏ hẹp bị ngang ngược chọc mở, tiểu huyết ướt át đột nhiên siết lại, nội vách khẩn trí chặt chẽ cản dục vọng thô dài của hấn, Hạ Tinh Tinh cong người lên ôm chặt lấy vai hấn, lớn tiếng lằng kêu.

“Úc... Bé con... thật thoải mái... A...” hấn thở gấp, cảm thụ được cô không ngừng xoắn chặt, kẹp đến hấn một trận tê dại. hấn hơi hơi ngẩng đầu lên, hấu kết gọi cảm không ngừng lăn lộn trên dưới, hạ thể lướt động tốc độ nhanh hơn, tùy ý va chạm.

“Nha... A... thật sâu a...” Thâm nhập thọc vào rút ra thực nhanh khiến cho Hạ Tinh Tinh liên tục khoái cảm, dâm thủy dâng lên tràn ra, tích tích rơi xuống, biến mất ở giữa đùi, cô kiều thanh than nhẹ, eo nhô khẽ sát hấn không ngừng vặn, dụ dỗ nam nhân cơ hồ muốn phát cuồng.

hấn giơ tay nhắc mông cô, một tay cầm cái chân trên vai áp lên người cô, hoa huyết hồng nhạt tức khắc bại lộ ở trước mắt hấn, mắt hấn đỏ rực, nhìn hoa phùng hồng điểm kia làm thế nào từng chút gian nan nuốt vào cự căn của hấn, lại làm thế nào không nở phun ra, hình ảnh sắc tình kích thích còn thịt hấn lại trướng một vòng, hấn gầm nhẹ đột nhiên cầm còn thịt vào chỗ sâu nhất, ra sức đảo nhập lại rút ra, hữu lực va chạm mạnh mẽ làm Hạ Tinh Tinh hai tay gắt gao túm khăn trải giường, hét lên tới cao trào.

“A a... Ca ca... Chậm một chút... A... em không được... A...” Hạ Tinh Tinh ách giọng than nhẹ, bởi vì cao trào mà tiểu huyết dùng sức co rút lại, liều mạng kẹp chặt còn thịt hấn, mắt to tròn ngập nước, đáng thương cực kỳ, cảnh tượng này lại làm cổ họng nam nhân căng chặt, chỉ nghĩ càng dùng sức khi dễ cô.

“Bé con, Bé con, Bé con của anh.”

Phó Vân Hàn bàn tay to cực kỳ bá đạo khống chế eo cô, dùng sức ấn lên trên người mình, còn thịt sưng to đẩy ra tiểu huyết đầy ngập nước, biến hóa góc độ nhanh chóng tiến thẳng vào chỗ sâu bên trong, không ngừng nghiền nát nhụy hoa mẫn cảm, miệng tử cung bị đâm cực đại cung bao vây chặt chẽ, dâm dịch từng đợt trào ra, quét qua mẫn mẫn xuống thân gây, sáng làm hấn căn bản không thể dừng lại, chỉ có thể liên tục theo bản năng đi đoạt lấy cô.

mồ hôi ẩm áp dọc theo lưng t hấn rượt xuống, biến mất ở chỗ hai người kết hợp. Hạ Tinh Tinh sắp bị hấn bức điên, còn thịt vừa to vừa mạnh cầm vào rút ra liên tục, nhiều lần đẩy cô lên ho cao trào, cô hét lên, khóc kêu ôm chặt lấy eo hấn, tiểu huyết cực nhanh run rẩy phun ra từng cổ mật dịch, cơ hồ sắp mất đi ý thức lại vẫn là tự phát mút vào còn thịt.

“Ư a... A... thật mệt... A... Từ bỏ... Ồ...” Khoái cảm chồng chất tới đỉnh điểm, Hạ Tinh Tinh kịch liệt lặc lư đầu, cao giọng nức nở, nước mắt tích lại vì trên dưới đong đưa dừng ở căn cổ, khăn trải giường dưới thân bị dâm thủy ngăn không được tẩm ướt thành màu tối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (46)

“Bé con... Bé con... ai a!” Cuối cùng chịu không nổi cô luôn đè ép và run rẩy, Phó Vân Hàn dùng hết sức lực tiến thẳng vào chỗ sâu nhất, bắn ra từng đợt, gắt gao ôm cô cùng tới cao trào.

Hạ Tinh Tinh nhắm hai mắt không ngừng thờ dốc, trên mặt tràn đầy mồ hôi và nước mắt, chân dài vô lực từ vai hấn rơi xuống, thường thường run rẩy một cái, giữa hai chân mở rộng một mảnh hỗn độn, cánh hoa hơi sưng đỏ lên, lấy mắt thường có thể thấy được đang chậm rãi khép lại, bao lấy dịch trắng trong huyết, chỉ vài giọt chảy ra ngoài, dọc theo hoa phùng chậm rãi rơi xuống, vào khăn trải giường ướt đẫm.

Cảnh tượng dâm mỹ như thế làm Phó Vân Hàn vốn chưa phát tiết hoàn toàn dục hóa lại tăng vọt lên lần nữa, trong một trận cảm giác khó có thể mô tả bắt đầu khởi động, làm hấn muốn một lần nữa hưng hăng thao khóc cô.

hấn bẻ người đang rầm rì than nhẹ lên, để cô lật người quỳ gối trên giường, lôi kéo tay cô đặt ở trên thành giường.

“Ừm... Ca ca... em... em không còn sức lực...”

hấn lại từ phía sau ôm lấy cô, tư thế như vậy làm thân thể hai người hoàn mỹ dán sát. hấn duỗi tay vuốt ve bụng nhỏ mềm nhẹ của quâ, vòng quanh cái rốn đáng yêu mấy lần, cảm dựa vào đầu vai cô, quay đầu nhẹ nhàng ngậm lấy tai cô đỏ lên, cuốn vào trong miệng tinh tế liếm mát.

“Bé con ngoan, nắm chặt, như vậy sẽ không mệt mỏi, lại cho anh lần nữa được không, hả?”

Nam nhân thân hình nóng bỏng cùng động tác ái muội làm cô lập tức mềm xuống, giọng nói tràn ngập mỉa mai hoặc càng làm cô chịu không nổi, rốt cuộc nói không nên lời cự tuyệt.

“Ừ hừ... vậy... Vậy anh chậm một chút...”

“Được.” hấn thấp thấp cười, kéo mặt hôn một ngụm, hai tay nâng lên tuyết đồn mượt mà, điều chỉnh tốt vị trí, giữa hai chân ướt hoạt của cô dùng sức đưa đẩy, thịt non vừa khép lại lần nữa bị cứng rắn căng ra, được dâm dịch và tinh dịch bôi trơn, còn thịt thật lớn trực tiếp cắm tới đáy.

“A a...” Hung mãnh đánh vào làm Hạ Tinh Tinh nhăn mũi, ức chế không được thét chói tai, chân mềm xuống trực tiếp ngã lên giường, thịt mềm trong huyết co lại nhấp nháy, làm hỗn hợp chất lỏng sền sệt bên trong từng giọt chảy ra bên ngoài, dính ướt lông và bấp bề hấn.

Phó Vân Hàn thấp giọng rống lên, lực đạo dừng mãi liên tục vào trong huyết vừa ướt lại hẹp, vừa ẩm lại trơn, mỗi lần đều dùng hết toàn lực mới có thể phá tan tầng tầng thịt non siết chặt, đến chỗ nhụy hoa sâu nhất, làm căng hết từng nếp uốn.

“A a... Quá mạnh... Chậm một chút a... Hừ...” cô nắm chặt thành giựn, mắt hơi hơi tròn to, cổ mảnh khảnh giờ lên cao cao. Tường thịt mẫn cảm đè ép chặt vật thô trắng, cũng có thể rõ ràng cảm giác được gân xanh nổi ở phía trên, tử cung nhỏ nhỏ bị nhét đầy căng trướng.

“Bé con ngoan, nhanh em mới thoải mái, ừ... Em cần thật chặt... thật thoải mái...” hấn dán bên lỗ tai cô, nhẹ giọng nhu hòa nói lời dâm lăng, làm cô cuộn người, toàn thân ngấn không được mà rung mình.

“Hừ... ừ... ca ca hừ... anh... anh... Hừ.” cô bĩu môi tràn đầy lên án nói, đã nói tốt, rõ ràng đáp ứng sẽ chậm một chút, thế nhưng gát người, hừ, ca ca học xấu.

“Bảo bảo ngoan, vậy em thích ca ca sao?” hấn cười khẽ hôn lên cổ cô, đầu lưỡi khẽ chạm vào da thịt trơn trượt, động tác ở hạ thân đột nhiên chậm lại, trở thành trêu chọc nhẹ nhàng, ôn nhu quấn quanh, mang theo lấy lòng khe khẽ, thanh âm khàn khàn ngấm có ý dụ hoặc.

“Ồ... Thích a... Rất thích ca ca...” cô híp mắt mềm mại đáp lại hấn. Đột nhiên hừ không làm cô khó chịu, không tự chủ được lắc lư mông nhỏ hướng lên người hấn, kiều thanh gọi “Ca ca”, muốn hấn nhanh lấp đầy cô.

“thật ngoan...” hấn thỏa mãn mà than nhẹ, mở mông cô, đẩy bụng nhỏ mãnh liệt đụng vào huyết khẩu, một trận nhanh chóng hưng ác, còn thịt không ngừng trướng lớn, quy đầu thật lớn chống lên hoa tâm hưng hăng đâm thọc. Hai tay hấn gắt gao bóp chặt eo thon, tiếng đánh bạch bạch bạch lên thân thể ở trong phòng yên tĩnh không ngừng vang vọng.

“Nha! thật... thật là lợi hại... A a...”

Khoái cảm che trời lấp đất thổi quét toàn thân, tay Hạ Tinh Tinh mềm như bông buông lỏng, toàn bộ thân thể vô lực đổ về phía trước, lâm vào mềm mại, chỉ có mông cao cao nhếch lên thừa nhận nam nhân cường thế tiến công.

Kịch liệt va chạm khiến tử cung không ngừng qua lại di động, đầu vú lớn đứng thẳng sưng to nhiều lần cọ vào khăn trải giường, cọ sát bén nhọn mang cho cô càng nhiều khoái cảm, cô cúi đầu gắt gao cắn góc chăn.

“Bé con, nói cho anh, em sẽ rời khỏi anh sao? sẽ sao!” Nam nhân đỏ mắt, áp lên lưng cô, rong ruổi trên người cô.

Tiếp theo, còn thịt cứng rắn phá miệng tử cung, móc ra càng nhiều chất lỏng trơn trượt. trên mặt trắng bệch che kín tình dục, trong mắt sâu thẳm lại lộ ra nồng đậm bất an.

Chương 107: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (47)

“A... sẽ không nha... Vĩnh viễn... sẽ không...” cô tuy đưa lưng về phía hắn, lại tình tường nhận ra cảm xúc của hắn, trong lòng tức khắc mềm thành một mảnh. cô gian nan ngồi dậy, nỗ lực quay đầu, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, mắt tròn to, giọng nói nghiêm túc hứa hẹn.

Ngực một trận lửa nóng, làm hắn toàn thân sắp thiêu cháy, bất an và sợ hãi ở sâu trong nội tâm vào giờ phút này cuối cùng hoàn toàn tan thành mây khói. Hắn khoe môi cong lên một cái cười tươi đẹp, ảm áp lại mê người, động tác thân thể lại càng hung hãn.

Phó Vân Hàn một tay bế eo cô lên, một tay đặt trước ngực cô, nắm một bên nhũ tùy ý thao túng, hai ngón tay kẹp lấy đầu vú dùng sức kéo, lại dùng móng tay nhẹ khiêu khích hạ thân, nhiều lần không chút thương tiếc đâm vào, viên tròn to lớn thô lỗ vượt qua hoa hạnh sung lên, kích khởi hoa huyết từng trận.

“Ai nha... thật thoải mái... ư a... Ca ca... Ca ca...” Hạ Tinh Tinh chống cánh tay bần rần, trên mặt che kín vết đỏ, khoe mắt mang theo xuân ý, thanh âm nhu mì dần dần lộ ra khao khát, điểm mẫn cảm cả người đều bị hắn chọn lên, huyết khẩu chảy nước róc rách bị ma sát sung đỏ.

Hắn cắn răng nhanh chóng động eo thon, mang theo nước vắng khắp nơi, Trứng dái vỗ vào mông cô, chỉ hận không thể cùng đâm vào. Lực đạo của hắn càng ngày càng mạnh, lộ ra một cổ tàn nhẫn, chỉ muốn hung hăng phá nát người dưới thân, cùng cô hòa thành một thể, từ đây rút cuộc không có gì có thể tách bọn họ ra.

A, sắp hỏng rồi... A, muốn vỡ ra... A.. Hạ Tinh Tinh gập thân mình, mang theo khóc kêu thảm thiết, bụng nhỏ cảm giác được hắn chọc vào hơi hơi phồng lên, hoa huyết theo đó siết chặt run rẩy. cô kiêu suyển lui về sau ngửa thân thể dựa vào trên người hắn, tay nhỏ nắm chặt cánh tay trên eo, móng tay cơ hồ đâm sâu vào trong thịt hắn.

Phó Vân Hàn cũng không chịu nổi, nội huyết không thể tưởng tượng chặt chẽ ôm lấy hắn, bên trong như là có vô số tay nhỏ cầm lấy côn thịt, dùng lực hút tinh dịch ra, tra tấn lại thống khoái. trên mặt mồ hôi không ngừng nhỏ giọt ở trên lưng cô, hợp chung với cô, hắn thô suyển kêu rên, siết chặt mông cô, nhắm ngay chỗ thịt mềm lồi lên lấy tần suất cực nhanh điên cuồng cảm mạnh, mặt dịch không kịp tràn bị ma sát mạnh mẽ đánh thành bọt, chồng chất ở chỗ hai người kết hợp.

“Bé con, anh yêu em, anh yêu em!”

“A a, ca ca, em... em cũng yêu anh... A!” tiểu huyết liên tiếp co rút lại phun ra từng đợt dâm thủy trong suốt, thân thể và tinh thần trong khoái cảm ngập đầu làm cô rút cuộc không thể nhận nữa, toàn bộ đều cơ thể run run rẩy rẩy, trong đầu vô số bạch quang nổ tung, lại không một tia lý trí.

Nghe được lời này, Phó Vân Hàn rút cuộc nhịn không được, gào rống phóng thích chính mình, đem nhiệt lưu rót vào trong cơ thể cơ.

Trong phòng tức khắc chỉ còn lại tiếng thở dốc cao thấp pháp phòng, Phó Vân Hàn dùng sức bế cô lên, để cô nằm ở trên người mình, duỗi tay nhẹ vỗ về lưng cô cùng cô bình phục sau dư vị cao trào.

Hạ Tinh Tinh quán chặt cổ hắn, dùng một tia sức lực cuối cùng ngửa đầu hôn lên khoe môi hắn.

“Ca ca, em yêu anh.”

Trong một đêm hoan ái đầm đìa mồ hôi cùng được vật của hệ thống phụ trợ, Hạ Tinh Tinh ngày hôm sau liền hết sức, trừ thân mình có chút suy yếu, đã không còn trở ngại.

Giờ phút này, nàng đang ngồi ở trong lòng Phó Vân Hàn, tùy ý để người sau lưng cảm máy sẩy, động tác cẩn thận lại ôn nhu thổi tóc cho cô.

một lát sau, Phó Vân Hàn ấn nút, nghiêm túc sờ tóc cô từ đầu tới cuối một lần, mới yên tâm buông máy sẩy, ôm cô xoay lại.

“Bé con.” hắn hơi hơi cau mày, duỗi tay xem xét trán cô, khuôn mặt tuần tú vẫn mang theo một chút không tán đồng, “Thân mình em còn chưa tốt, không nên tắm rửa, vạn nhất cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà, ngày hôm qua... em... sau cái kia... Ra thật nhiều mồ hôi, trên người dính dính thực không thoải mái.” Hạ Tinh Tinh chớp mắt to, đáng thương nhìn hắn. Hoàn toàn không dự đoán được cô sẽ nói cái này, mặt hắn vốn nghiêm túc tức khắc ngậy ra, trong mắt xẹt qua một tia ngốc nghếch, ngay sau đó nghĩ đến cái gì, cả khuôn mặt bạo hồng, bên tai cũng đỏ rực.

Hạ Tinh Tinh mắt to hiện lên một tia giảo hoạt, trong lòng một trận cười trộm, chuyển biến tốt liền thu về. cô kéo tay hắn, cười lấy lòng với hắn, thân mình vươn tới gần hôn lên môi hắn: “Thực xin lỗi, sau này em sẽ không như vậy.” nói xong, cô còn gờ tay phải lên thề.

Phó Vân Hàn bị hành động đáng yêu của cô chọc cười, nhiệt ý trên mặt hơi lui, hắn bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoa xoa đầu cô, ôm lấy cô, than một ngụm:

“Lần sau, trên người... ừ... không thoải mái, phải nói với anh, biết không?”

“ừ ừ.” cô ngoan ngoãn gật đầu, cong mắt rúc vào trong lòng hắn, tay nhỏ nắm tay trái hắn, nhất lần lượt thương thức ngón tay hắn, thanh âm lại kiều lại mềm, “Ca ca, em rất thích anh nha.”

Phó Vân Hàn đầy mặt sùng nịch nhìn cô, bắt đầu từ đêm qua, trong miệng cô liên tiếp tuôn ra ái ngữ, làm hắn mỗi khi nghe được tim đập mạnh, tràn đầy vui mừng, ý cười khóe mắt càng không giấu được, hắn nhìn không được cúi đầu, hôn hôn đỉnh đầu cô.

“Đúng rồi ca ca.” cô đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức ngồi thẳng lên kéo kéo góc áo hắn, “Em có một số việc muốn nói với anh.”

PS: đã trở về quỹ đạo truyền thống của truyện sắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (48)

hắn nheo nheo tay nhỏ mềm mại: “ừ, em nói đi.”

cô lôi kéo tay hắn, nói chuyện ngoài ý muốn khi còn nhỏ kia cho hắn nghe.

Phó Vân Hàn đương nhiên là biết chuyện này, lúc trước khi hắn muốn đi WC, bởi vì không thân với Tần Cảnh Chi nên chạy tới nhà chính, ai ngờ ra tới thì được báo là Bé cưng rơi xuống nước, dọa sốc hắn, hối hận tự trách không thôi, sau thời gian rất dài, khi ra ngoài hắn cũng không dám đề cô rời khỏi tầm mắt mình.

Ngày ấy rơi xuống nước rồi, Sở Mộc Tinh sốt cao, tỉnh lại thì tự quên chuyện xảy ra. Giang Cầm và Sở Việt quyết định không nói cho cô, nhắc lại làm cô sợ hãi, chỉ từ đó thường xuyên dặn dò cô ly cách xa nơi có nước sâu. không nhớ rõ mình từng rơi xuống nước, Sở Mộc Tinh coi chuyện này là vì cha mẹ quan tâm thông thường, cũng chưa bao giờ nghĩ nhiều, nếu không phải lần này rơi xuống nước kích phát đoạn cốt truyện kia, chỉ sợ vĩnh viễn cô sẽ không nhớ lại.

Hạ Tinh Tinh đương nhiên thấy Tần Cảnh Chi cứu cô lên như thế nào, cũng thấy được, Tần Úy Nhiên vội vàng ôm cô rồi đi rồi, thiếu niên kia từ trong nước gian nan bò lên, khiếp sợ trắng bệch mặt.

Theo bản năng cô liền nghĩ tới, trong ấn tượng cách thức Tần Úy Nhiên và Tần Cảnh Chi ở chung khác hẳn với mẹ con bình thường. cô không biết trước sự kiện đó bọn họ quan hệ thế nào, nhưng sau đó, đối với Tần Cảnh Chi thương tổn nhất định là rất lớn. cô liền tưởng lại trong trí nhớ, tính cách hắn đột biến, bỏ đi học ở thành phố khác. Hơn nữa đêm qua khi cô phát sốt, nhìn kết cục đời trước của hắn cùng “Chân tướng” đó khiến cô thấy ngoài ý muốn, nhất thời, tư vị trong lòng khó phân biệt.

Tính lại, hắn tổng cộng cứu cô ba lần. Hai lần rơi xuống nước, một lần đưa cô ra khỏi đau xót, dù về sau, do nguyên nhân nào đó, hắn cũng từng tự tay đẩy cô vào vực sâu thống khổ, nhưng hôm nay cô đã có được hạnh phúc, đối với hắn, chung quy là hận không nổi.

cô vì Sở Mộc Tinh đời trước mà cảm thấy đau lòng tiếc hận, cô ấy nhất khang tình ý hóa ra cũng không phải hoàn toàn nước chảy về biển đông, chỉ tiếc, tạo hóa trêu người.

Phó Vân Hàn lắng lắng nghe cô kể lại, nghe đến cuối cùng, lúc cô lặng im một lát, nhẹ nhàng thở dài trong lòng hắn khản trường, hắn dùng sức ôm lấy cô, thanh âm có chút trầm buồn: “Bé con, anh thống hận mình sơ sẩy nhiều lần, cũng vô cùng cảm kích hắn cứu giúp em nhiều lần.”

Nhưng mà, anh tuyệt sẽ không nhường em cho hắn.

Hạ Tinh Tinh trấn an vỗ vỗ cánh tay hắn: “Ca ca, đó đều là ngoài ý muốn, anh không cần tự trách.”

Đối diện với người đàn ông trong mắt mê mang, tự trách cùng bất an, ngực cô lại đau, đuôi tay nâng hai má hắn, chớp mũi cơ hồ chạm vào nhau, ôn nhu kiên định mà nói: “Ca ca, anh nhìn em, Bé con vĩnh viễn đều là của ca ca, em yêu anh.”

Phó Vân Hàn trong mắt chưa xót, ôm sát cô, chôn mặt vào cổ cô.

hắn luôn miệng nói phải bảo vệ cô, nhưng lúc cô xảy ra chuyện, hắn lại luôn tới trạm một bước, chỉ có thể trở mắt nhìn cô sắc mặt tái nhợt ngã vào trong lòng người khác, đau lòng lại vô lực, hắn thật sự chán ghét mình vô dụng như vậy.

đang lúc hắn miên man suy nghĩ, cô lại lần nữa nhẹ nhàng mở miệng, hắn nghiêm túc lắng nghe, hóa ra cô tinh tế nói lại những việc đã làm cho cô từ nhỏ đến lớn.

Thanh âm kiều mềm mang theo ý cười bên tai, cho dù giờ phút này hắn không nhìn thấy biểu tình của cô, cũng có thể tưởng tượng được là mặt cô hơi

cong, trong mắt lóe ánh sáng lấp lánh.

Rất nhiều việc hấn cảm thấy là đương nhiên, thậm chí là làm còn chưa đủ tốt, từ trong miệng cô nói ra, lại tốt đẹp như vậy, mang theo sắc thái vô cùng ấm áp.

Hóa ra, cô đều nhớ rõ.

Hóa ra, ở trong lòng cô, hấn tốt đẹp như vậy.

hấn nhìn không được cong môi, đầu quả tim như được cô ngâm vào đường, theo lời cô nói nhỏ nhẹ mà chậm rãi tan chảy, ngọt ngào, chảy vào đáy lòng, hấn có chút thẹn thùng, ầu trĩ dưng mặt nhẹ nhàng cọ cọ cô cô, lỗ tai lại lặng lẽ nhiễm đỏ.

Cuối cùng, hấn nghe thấy cô nói: “Cho nên ca ca, anh đã làm đủ tốt, đáp ứng rm, sau này đừng tự trách, được không?”

“Được.” hấn nhắm mắt lại dưng sức gật đầu.

Bé con, em có lẽ không biết bản thân em tốt thế nào, tốt đến mức làm anh cảm thấy, bất luận làm cái gì vì em đều không đủ.

anh cũng không cho rằng bản thân mình ưu tú thế nào, anh chỉ sợ mình không đủ cường đại, không có năng lực bảo hộ em.

Tha thứ cho anh, cho dù như thế, anh cũng ích kỷ không muốn buông tay em ra.

May mắn đến thế nào, em có thể ý lại, tín nhiệm anh.

Cảm kích đến thế nào, cuộc đời này có thể có được em, mà em, cũng yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (49)

Sở Việt buông nhiệt kế trong tay, nhìn trên mặt con gái một lần nữa có huyết sắc, cục đá đè nặng trong lòng cuối cùng rơi xuống. Ông yêu thương xoa xoa đầu cô, ôn thanh nói: “Bé con, trường học cha đã cho người xin nghỉ mấy ngày, mấy ngày này con cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Hạ Tinh Tinh nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ đến vừa rồi Phó Văn Hàn nói với cô, mấy ngày nay hấn sẽ ở nhà bồi cô, cô liền nhìn không được cong cong mắt, trong lòng vừa ấm lại vừa ngọt.

Sở Việt thay cô kéo góc chăn, chờ cô đi vào giấc ngủ mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Trong hầm ngầm, Sở Việt nhìn An Du quỳ rạp trên mặt đất, thần trí không rõ, nhắm hai mắt không ngừng làm bầm lẫu bầu, thì có chút ngoài ý muốn.

“Chuyện thế nào?”

Phó Văn Hàn lạnh mặt, trong mắt đầy băng vụn: “không hỏi được gì, con trực tiếp cho người thôi miên.”

Sở Việt nghe vậy nhướng mày, đi qua, khom lưng ngồi xổm xuống bên cạnh cô ta, vừa nghe xong một chút thì mặt âm trầm đứng lên, giận quá mà cười nói: “thật to gan!”

Đêm qua, ông vốn định cẩn thận thăm vấn kẻ dám can đảm thương tổn con gái ông, lại không ngờ người phụ nữ này chỉ khóc sụt sùi nói mình không cẩn thận, Sở Việt là dạng người gì, tâm đủ cứng, mắt đủ độc, sao dễ dàng lừa gạt? Ông không lập tức xử trí cô ta, chẳng qua là muốn biết rõ ràng trước, việc lần này rốt cuộc là chủ ý riêng của cô ta, hay là An gia cũng tham dự? Tuy nói ông cùng với An lão gia từ có vài phần giao tình, cũng biết tiêu bồi An gia và Bé con quan hệ thực tốt, nhưng chuyện liên quan đến an nguy, ông không dám có một tia sơ sẩy.

Ông nhốt An Du ở nơi này, có rất nhiều thủ đoạn bức cô ta mở miệng nói thật, đồng thời tự mình cũng mau chóng đi điều tra rõ hướng đi mới nhất của An gia. Chẳng qua, nơi này có Phó Văn Hàn so với ông càng nóng vội.

Đối mặt với An Du khóc đến kịch cỡm còn không ngừng vút mị nhãn với hấn, Phó Văn Hàn quả thực ghê tởm tới cực điểm. Phòng bếp còn đang nấu cháo bí đỏ Bé con thích uống, hấn càng không muốn lãng phí thời gian quý giá một chút cũng không muốn làm cay hai mắt mình, nên hấn trực tiếp đơn giản thô bạo gọi người thôi miên bức cô ta nói thật ra.

Nhưng cô ta nói ra, lại làm hấn hận không thể lập tức giết chết nữ nhân này! Chỉ bởi vì ghen ghét, liền muốn hại Bé con? Quả thực đáng cười! cô ta cũng không nhìn xem bản thân là cái dạng gì, sao xứng so với Bé con?!

Phó Vân Hàn nắm chặt hai đấm, hai mắt đỏ máu, toàn thân len lỏi hơi thở thô bạo. Mà Sở Việt bên cạnh, càng vì cực lực áp chế tức giận mà ngực không ngừng phập phồng.

Đúng lúc này, quần gia vội vàng đi vào, nói nhỏ vài câu ở bên tai Sở Việt, sau khi nghe xong Sở Việt lạnh lùng cười: “Hừ, coi như bọn họ thức thời!”

Phó Vân Hàn ánh mắt lóe lên, cúi đầu cung kính nói với Sở Việt: “Thúc thúc, chuyện này có thể giao cho con xử lý không?”

Sở Việt híp mắt nhìn hẩn một lúc lâu, khoe miệng buông lỏng, lệ khí trong mắt giảm hơn nửa.

“Cũng được.”

Phó Vân Hàn đi ra khỏi hầm ngầm, cởi áo khoác dính đầy vết máu, nói với người sau lưng một câu “Thieu hử”, rồi mới chạy về phòng mình nghiêm túc tắm rửa một lần, thay đổi hoàn toàn quần áo mới, sau đó bung cháo bí đỏ nấu kìnhệ giọng vào phòng ngủ của Hạ Tinh Tinh.

Người trên giường đang ngủ say, gương mặt phấn nộn, khoe miệng bởi vì mộng đẹp nhẹ nhàng cong lên.

Phó Vân Hàn nhìn trái tim cũng yên tĩnh, trong mắt nhu hòa và tình yêu tầng tầng lan tràn. hẩn buông chén nhẹ nhàng nằm xuống bên người cô, cẩn thận khắc đặt một cái hôn lên trán cô, lẳng lẳng nhìn cônggũ, trên khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười toàn là thỏa mãn.

Như vậy thật tốt, Bé con của anh.

anh chỉ nguyện em có thể vĩnh viễn hạnh phúc vui sướng mà tươi cười như hiện giờ.

Mọi hiểm ác, dơ bẩn, đều có anh tới chắn.

Hạ Tinh Tinh bị tiêngsét đánh ngoài cửa sổ làm bừng tỉnh.

cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, Phó Vân Hàn ôm cô cũng vừa tỉnh lại.

“Ồi... Ca ca?” cô xoa xoa mắt, nhẹ giọng nỉ non, theo bản năng nhẹ nhàng cọ cọ ngực hẩn.

“Tỉnh?” Phó Vân Hàn xoa bóp khuôn mặt cô, cúi đầu hôn một cái lênchóp mũi cô, thanh âm mới vừa tỉnh ngủ mang theo giọng mũi, khàn khàn lại gọi cảm, “Đói bụng chưa? Phòng bếp có cháo bí đỏ, anh điấy lại đây được không?”

“Được.”

một lát Phó Vân Hàn bung khay, lại lần nữa đi vào phòng.

“Ca ca, bên ngoài trời mưa sao?” Hạ Tinh Tinh nghe ngoài cửa sổ tiếng sấm liên tục, nhúu nhúu mày.

“Ừ, không biết sao đột nhiên mưa to.” hẩn cảm lấy chén cháo, cẩn thận thổi thổi, ngồi xuống bên cạnh cô, “không sợ, có ca ca ở đây.”

cô cười gật gật đầu, ngửa lên hôn khoe miệng hẩn

Mọi thứ ngoài cửa sổ, không chút nào ảnh hưởng đến hai người trong phòng ôm ấp, đút đồ ăn cho nhau.

Đêm nay, có người ôn nhu tràn đầy, hạnh phúc bốn phía.

Có người lại trần trọc, ác mộng liên tục.

Tần Cảnh Chi lại từ trong mộng bừng tỉnh lần nữa.

hẩn đã lâu không thể ngủ ngon một giấc. Tựa như vừa rồi, hẩn lại mơ thấy, cô lạnh mặt nói với hẩn“Tần Cảnh Chi, em đã không thích anh”. Ngực đau đến chết lặng, hẩn sờ sờ khoe mắt ướt át, chậm rãi ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tớimột tiếng sấm, hẩn giật mình, lung tung đi dép lê xuống giường chạy đến bên cửa sổ, dùng sức xốc màn lên, mưa to làm trong mắt hẩn tức khắc hiện lên kinh hoàng.

hẩn sắc mặt trắng bệch, bắt chap chỉ khoác một bộ quần áo, vội xoay người chạy xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tinh Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (50)

Hạt mưa lớn rơi ầm ầm trên mặt đất bắn tung tóe, Tần Cảnh Chi không quan tâm vọt vào màn mưa, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Chuyện là thế nào, không phải dự báo thời tiết nói không mưa sao? Chuyện thế này! Làm sao bây giờ!

Đột nhiên hàn khí ập đến làm cả người hắn run lên, trên người bị nước mưa đập mạnh phát đau, đôi mắt càng không mở ra nổi, hắn hung hăng lau mặt, nghiêng ngả lao đảo chạy về hậu viện.

Chậm.

hắn đột nhiên dừng chân lại, hai mắt đỏ rực nhìn về phía trước.

Cánh hoa tán loạn cơ hồ rắc đầy mặt cỏ, lẫn vào bùn đất dơ bẩn nhìn không ra đã từng trắng tinh thuần khiết, tiêu điều lại thê lương, trên cành khô chỉ còn mấy đóa hoa bị nước mưa đập vào, rơi rụng không còn nguyên vẹn, vô lực gục xuống.

Hoàn toàn hủy hoại.

Toàn thân hắn không ức chế được run rẩy, cổ họng thở hỗn hển phát ra từng đợt nước nở, hắn đột nhiên thất tha thất thểu chạy tới quỳ rạp xuống đất, tay chân luống cuống nhặt lên cánh hoa trên cỏ. Nơi này gom lại một chút, bên kia nháy mắt lại bị nước mưa tách ra... Quay đi vòng lại vài lần, cuối cùng hắn ý thức được hành vi của mình không có ý nghĩa, đành suy sụp ngừng tay.

hắn có chút mờ mịt ngồi trong mưa to tầm tã, cả người nhìn hỗn độn dính đầy đất. Tóc mái ướt dán lên trán, có vẻ hắn thật chật vật.

Tâm trống không, thật lạnh. Như đục ra một cái miệng to, gió lạnh ầm ầm xối vào trong.

Hoa của Tiểu Tiểu, gần đây hắn tỉ mỉ chăm sóc, đã không còn.

Hoàn toàn chết hết.

không bao giờ trở lại nữa.

không về được nữa.

hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời không tiếng động cười to, nước mưa lạnh băng lẫn nước mắt chảy vào miệng, chua xót trong miệng tràn ra, biến thành máu toàn thân, hồi hận đến xương, đau đớn chết lặng.

Vì cái gì!

Trời cao vì sao tàn nhẫn như thế, một chút tưởng niệm cuối cùng như vậy cũng không muốn để lại cho hắn.

Chung quy là cái gì hắn cũng không giữ được.

“Vì cái gì đây? Vì cái gì a!” hắn ôm đầu, nhìn khắp nơi thấp giọng hỏi, nghẹn ngào thê lương, tuyệt vọng không cam lòng.

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, trận mưa này mới dần dần ngừng lại.

Người hầu Tần gia, phát hiện Tần Cảnh Chi ở trên cỏ, cả người nóng bỏng, sớm đã không có tri giác.

Tần Cảnh Chi hôn mê một ngày một đêm, trong lúc đó hắn nhắm chặt mắt, cau mày, hai tay gặt gao nắm chặt góc chăn, trong miệng không ngừng nỉ non, ngủ thật sự không an bình.

Tần Úy Nhiên ghé sát vào cẩn thận nghe thử, mới mơ hồ nghe rõ “Tiểu Tiểu”, “Hoa”, “Thực xin lỗi” mấy chữ này lặp lại nhiều nhất. Bà nhẹ nhàng than một hơi, cầm khăn lông ướt chậm rãi lau đi mồ hôi trên thái dương hắn.

Nhìn con trai duy nhất của mình gương mặt sốt đỏ bừng, môi lại trắng bệch khô nứt, nói mê mẩn, người phụ nữ xưa nay kiên cường, trong mắt cuối là chậm rãi nhiễm một tầng thủy quang.

Bà không ngờ nghĩ đến, từ hôn sẽ làm hắn thống khổ đến thế.

Lúc trước những ảnh chụp đó, bà một lòng cho rằng là con trai mình hoa tâm đâm loạn, cô phụ Mộc Mộc, làm ba cảm thấy hoang đường, phần nộ, hổ thẹn, thậm chí mất mặt. Cho đến sau này, hắn mất khống chế phát hỏa với bà, không muốn hủy bỏ hôn ước, bà cũng chỉ cảm thấy châm chọc buồn cười, bởi vì cảnh tượng đó thật quá mức quen thuộc.

Nhưng hiện tại, nhìn người trên giường cho dù rơi vào hôn mê vẫn hoảng loạn như cũ, đột nhiên bà có chút mê mang. Cảnh Chi của bà, thật là người như vậy sao? Bà có thật sự nghiêm túc hiểu biết hắn sao?

Hạ Tĩnh Tĩnh nhận được điện thoại của Tần Úy Nhiên có chút ngoài ý muốn, nghe xong vài câu, cô lập tức trang trọng, ôn nhu an ủi vài câu với đầu điện

thoại bên kia, rồi chậm rãi treo điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì, Bé con? Phát sinh chuyện gì?” Phó Vân Hàn buông văn kiện trong tay, đi đến bên cạnh ôm cô.

“Là Tần bá mẫu. Cảnh Chi ca ca sinh bệnh, tình huống hình như... không tốt lắm” cô gãi gãi tóc, trên mặt mang theo quan tâm và rối rắm.

Phó Vân Hàn có chút buồn cười giúp cô vuốt tóc bị vò loạn, nhẹ nhàng nắm tay nhỏ khóa trong lòng bàn tay mình.

“Như vậy em chuẩn bị làm thế nào?”

“Em... em muốn đi gặp anh ấy...” cô thật cẩn thận nhìn hắn, do dự mở miệng.

“Vây đi đi.” hắn nhu nhu cười, lúc cô có chút kinh ngạc, hôn một cái lên mặt cô, trán chống vào trán cô, trong mắt toàn là sủng nịch và bao dung, “Bé con, cứ làm việc em muốn làm, dù là cái gì, anh đều sẽ giúp em.”

cô lặng im vài giây, mới hít hít cái mũi, dựa sát vào trong lòng hắn.

“Ca ca từ đâu học được mấy câu cảm động này.” cô nhắm hai mắt, “Nghe đến em sắp rơi lệ.”

hắn lại cười cười không trả lời, chỉ ôm cô càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (51)

“Cảnh Chi ca ca, anh tỉnh rồi?”

“Tiểu Tiểu...” Tần Cảnh Chi có chút mê mẩn mà chớp chớp mắt, người mình thương nhớ ngày đêm đang dương khuôn mặt tươi cười, mắt đầy quan tâm nhìn hắn, nhất thời hắn lại cho rằng mình còn trong mộng.

“Tối, uống ngụm nước trước đi.” Hạ Tinh Tinh đỡ hắn ngồi dậy, rót ly nước ấm đưa cho hắn.

Động tác của Tần Cảnh Chi có chút đông cứng, tiếp nhận nước, đôi mắt lại là gắt gao nhìn chăm chăm cô, sợ mình chỉ chớp mắt cô đã không thấy tăm hơi.

Hạ Tinh Tinh nhìn hắn đầy mặt co quắp bất an, trong lòng có chút khó chịu. Công ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Cảnh Chi ca ca, anh còn nhớ lần đầu gặp em không?”

Đương nhiên nhớ rõ. Tần Cảnh Chi tay ngừng lại, trong đầu nhớ lại cô vẫn là bộ dáng trẻ con, nho nhộm mềm mại, trắng trắng nõn nõn, thật khiến người thích.

“Lần đầu gặp, em mới hơn một tháng, nho nhỏ một nắm” hắn buông cái ly vụn hai tay ra miêu tả, “Khi đó em còn chưa biết nói, cũng không khóc, đặc biệt thích ngủ, vừa ngủ là có thể ngủ một buổi chiều.”

hắn nói liên miên chuyện khi cô còn nhỏ, có lẽ bởi vì thật lâu không nói, thanh âm thật nghẹn ngào, nhưng hắn nói đến lúc đó, khoe môi treo lên ý cười hoài niệm, trong mắt ôn nhu vui sướng, làm người ta không đành lòng ngắt lời.

Hạ Tinh Tinh nghiêng đầu lắng lắng nghe, trên mặt mang theo nụ cười điềm tĩnh. Bọn họ thật giống như bạn cũ xa cách đã lâu mới gặp lại, một chút cũng không thấy đã từng yêu hận gút mắc.

Mãi đến khi hắn dừng lại, ôi mới cảm thán một câu: “Thời gian trôi thật nhanh a, Cảnh Chi ca ca, tính lại, chúng ta biết nhau đã hai mươi năm rồi.”

“Đúng vậy.” hắn nghe vậy có chút hoảng hốt. cô gái trẻ trước mắt, chiếm cứ thời khắc quan trọng nhất trong đời hắn, cũng ở đây lòng hắn hai mươi năm, có lẽ tương lai cũng vẫn ở đó, đáng tiếc, cô không bao giờ là của hắn.

hắn cười khổ một tiếng, cuối cùng không muốn lừa mình dối người nữa.

“Tiểu Tiểu, em có thể tới thăm anh, anh thực vui vẻ, anh vốn tưởng rằng, đời này em sẽ không nguyện ý nhìn thấy anh nữa.”

“Cảnh Chi ca ca, em tới cảm ơn anh ngày đó đã cứu em. Khi còn nhỏ... anh đã cứu em? Mà em lại quên mất, thực xin lỗi.”

hắn lắc đầu, cứu cô là hắn nên làm, trước nay hắn đều cam tâm tình nguyện.

Hạ Tinh Tinh than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu đối diện mắt hắn, nghiêm túc nói: “Cánh Chi ca ca, anh đã từng dẫn em ra khỏi đau xót khi mẹ em mất, cho em thời gian rất tốt đẹp, dù sau này... đã xảy ra một chút không thoải mái, nhưng anh đối tốt với em, em vĩnh viễn sẽ không quên. Quá khứ những chuyện đó, cho chúng tan theo gió đi, em... đã không trách anh.”

Tần Cảnh Chi nghe vậy đột nhiên tròn to mắt, nháy mắt trong lòng không biết vì sao bắt đầu thấy vô tận chua xót. Trong mắt dần dần lộ ra nhiệt ý, đôi môi hắn run rẩy, thật lâu sau, mới ấp úng mở miệng: “Tiểu Tiểu, em... em tha thứ cho anh?”

“Đúng vậy, em tha thứ cho anh.” cô nhẹ nhàng cười, “Em bây giờ cũng sống rất tốt, cho nên, Cảnh Chi ca ca, anh nhanh khỏe lên! Sau này, cũng phải chiều cổ mình thật tốt nhé?”

Tần Cảnh Chi nhìn trong mắt cô nghiêm túc, thoải mái và quan tâm, trong lòng hiểu rõ vài phần.

cô thật sự tha thứ cho hắn.

hắn hẳn nên vui vẻ, nhưng tâm vì cái gì đột nhiên hoảng hốt, đau quá, đúng không? Vì cái gì cả người hắn đều cảm thấy lạnh

Đúng rồi, cô có thể tha thứ, là vì cô không thêm để ý, cô thật sự hoàn toàn buông xuống.

Từ đây đoạn cảm tình chưa bao giờ chân chính bắt đầu, chỉ còn lại mình hắn.

Phó Vân Hàn đối với cô thật tốt sẽ không giống hắn chỉ làm cô thương tâm rơi lệ, thật cô thật sự hạnh phúc, hẳn hẳn nên vui mừng cho cô.

Đúng, hẳn hẳn là phải vui vẻ, cô còn quan tâm hắn, cuối cùng không còn lạnh như băng, hẳn nên thấy đủ.

Tay dùng sức nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, hắn cố sức mỉm cười thật lớn.

“Được, anh sẽ tốt.”

Ba tháng sau khi hai nhà Tần Sở hủy bỏ hôn ước, Sở Việt tuyên bố tin tức con gái mình đính hôn với Phó Vân Hàn tổng tài đương nhiệm của Sở thị, hôn lễ định vào tháng sau. Ngay sau đó, Tần Ủy Nhiên công khai tỏ vẻ chúc mừng, cũng vui vẻ đáp ứng tham gia hôn lễ.

Quảng đại quần chúng sôi trào lại lần nữa mộng bức, đây là thế nào? Hôn nữa, Phó Vân Hàn, đó không phải ca ca của tiểu thư Sở gia sao? trên mạng lại lần nữa nổ tung.

Ngay sau đó có người trên mạng nhiệt tâm đáp lại: Ai nha mọi người cũng không biết rồi, Phó tổng tài đã nhiều năm trước tách hộ khẩu khỏi Sở gia.

Còn có thể như vậy? Kẻ có tiền cũng thật biết chơi.

Cũng có không ít người bị tiểu thuyết ảnh hưởng mạnh mẽ: này này này, huynh muội xx cái gì a~

Dù bên ngoài thế nào, Hạ Tinh Tinh cũng không biết, bởi vì chuẩn bị hôn lễ, cô đã sắp bận muốn chết, buổi tối còn phải ứng phó với ca ca càng ngày càng ham thích làm loại vận động nào đó.

“Ừ a... Ca ca... anh... anh chậm một chút a...” Hạ Tinh Tinh gắt gao ôm cổ Phó Vân Hàn, thân mình bị hắn mạnh mẽ va chạm, không ngừng xóc nảy nhấp nhô, hai cái vú liên tục đập vào ngực hắn cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (52)

Hai vú tuyết trắng ở trước mặt hắn rung động mãnh liệt, nhũ tiêm đỏ tươi đang không ngừng va chạm, sung huyết đứng thẳng, giống như nụ hoa hồng mai, đẹp không sao tả xiết.

Ánh mắt Phó Vân Hàn tối đi, đút tay bắt lấy, ôm đầy trong tay, dùng sức xoa nhẹ vài lần, thấp giọng thì thầm: “Bé con, nơi này hình như lớn hơn không ít.”

“Ừm... Đó là... Là bị ca ca xoa nha...” cô xinh xắn đáng yêu nghiêng mắt, rên rỉ hỏn hển nói.

Lời cô nói làm hô hấp hắn ngừng lại, nhiệt ý menh mông một đường từ lòng bàn chân xông đến tận tai, tâm mạnh mẽ hữu lực nhảy lên, có loại cảm giác thành tựu nói không ra lời từ đáy lòng phát ra. Hắn nhìn cô nằm phía dưới kiều uyển than nhẹ, mặt hồng hào không hòa tan được mị sắc, nước ngập trong mắt, tràn đầy chỉ có hắn, ngực đột nhiên rung động thật mạnh.

người dưới thân này là của hần, từ đầu đến chân đều là của hần! Là hần nhìn cô từ thiếu nữ trở thành người phụ nữ của hần! Mỗi cô chỉ hần có thể hôn, ngực cô chỉ hần có thể xoa, tiểu huyết của cô chỉ hần mới có thể làm chảy nước!

Cái này làm tâm ý hần no trướng tràn ra một ý niệm mãnh liệt, mang theo máu toàn thân bắt đầu cấp tốc khởi động, dục vọng càng mãnh liệt. Ngực tràn đầy, hần không nhiều lời, bàn tay to siết chặt hai cánh hông non mềm, đỉnh động eo thon, dùng sức đem mình tiến vào lại rút ra, rồi mới càng mãnh liệt mà lần nữa nhập vào, đỉnh cực đại không ngừng đâm chọc nhụy hoa mẫn cảm, liên tục đẩy ra, mỗi lần đều chọc vào chỗ sâu nhất trong tử cung.

“Nha... Quá sâu! thật căng... Hừ.. A nha...” Bên trong nhỏ hẹp bị đẩy đến cực hạn, mỗi lần đẩy ra, khé lại đều mang đến khoái cảm rung mình, từ hoa huyết tràn lên não, Hạ Tinh Tinh hí mắt hừ nhẹ, tiếng nói mảnh mai, như móng vuốt cào ngực hần đến tê dại.

“Ai. A. thật thoải mái!” Côn thịt bị vách trong chặt chẽ gắt gao trói buộc, lại bị đại lượng nước trào ra nóng rực không ngừng cọ rửa, khoái cảm tê dại từ xương cùng bốc lên, hần găm nhẹ ra tiếng, hai tay di đến chỗ bắp đùi, dùng sức áp lên trên, kiều mông cơ hồ treo lên không, tiểu huyết theo sát căng về phía trước, càng dán sát vào dưới háng hần.

cánh hoa đỏ tươi đầy nước gắt gao hút lấy, đâm dịch động tình từ chỗ giao hợp không ngừng trượt xuống, hần thấy thế cổ họng lẫn lộn, trong mắt bóng tối càng sâu, eo nhanh chóng dao động, nhiều lần rút ra rồi lại đâm vào thật sâu, đầu dùng sức cọ vào khối thịt mềm bên trong, lấy tần suất cực nhanh cọ sát làm cho miệng nhỏ bên trong không ngừng run rẩy co rút lại.

“A... A... Ca ca... thật là lợi hại... A... quá sâu...” Hạ Tinh Tinh bị mãnh liệt một trận tràn qua làm cả người đều sắp bay lên, từng đợt khoái cảm ăn mòn toàn bộ cảm quan, chân cô gần không được loạn rung, trong miệng vô ý thức lẩm bẩm, nhục động dưới thân theo va chạm cô lại mờ rờ, thịt mềm mấp máy nỗ lực tự ngấm lấy gây thịt thô trắng, mặc dù căng đến khó chịu cũng không thể xem nhẹ khoái cảm cực hạn.

Phó Vân Hàn hưởng thụ quy đầu bị đẩy đưa kích thích, hần hơi hơi ngẩng cổ, mồ hôi trên người chảy xuống, hần nhắm mắt xoay tròn gây thịt ở trong động mát hôn kia tìm kiếm điểm mẫn cảm, tìm được rồi thì mãnh liệt hướng vào hung hăng nghiền lên, nghiền nát đâm chọc, vách bên trong cuộn chặt càng lúc càng nhanh, làm hần sung sướng đến không được, hần cắn răng điên cuồng thọc vào rút ra, cảm đến mị thịt sung đỏ lên, đâm thủy ở hoa huyết vắng khắp nơi.

“A a... Muốn tới... A...” Cao trào vừa nhanh vừa mạnh, Hạ Tinh Tinh kêu to ra, run run rẩy rẩy phun từng cổ bọt nước, toàn thân đều vui sướng không thôi, hai mắt mê mang một mảnh.

“Ừm a... Bé con... bảo bối của anh... anh yêu em...” hần ầm ạch kêu, dùng sức đâm sâu vào cái cuối cùng, cúi đầu hôn thật sâu lên môi đỏ đang thờ hờ hờ, cuối cùng ở trong huyết run rẩy co rút phóng thích chính mình.

Lúc Tần Cảnh Chi xuất viện, Tần Ủy Nhiên cũng không ở bên người hần, hần cũng không có cảm giác, chỉ có ôn nhu hiếm có trộm được vào hai ngày trước kia.

Bệnh nặng mới khỏi, mặt hần mang theo vài phần thon gầy và tái nhợt, cứng đờ về nhà. Đẩy cửa ra, nháy mắt, hần cứng đờ.

Tần Ủy Nhiên đang mặc tạp dề, bụng đồ ăn đi ra khỏi phòng bếp.

Thấy hần hơi giật mình đứng ở cửa, bước chân bà ngừng lại, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, rồi sau đó bà nỗ lực cười, ôn nhu nói: “đã về rồi, đi chuẩn bị đi, sắp ăn cơm

“A...” hần theo bản năng gật đầu, có chút hoảng hốt cầm túi trở về phòng, thay quần áo, rửa tay.

bàn ăn to như vậy, năm món ăn ở nhà, hai người nhìn nhau không nói gì.

Tần Ủy Nhiên than nhẹ, buông bát trong tay.

“Cảnh Chi.”

“Ừm?” hần hơi hơi ngẩng đầu, trong mắt có chút mờ mịt.

Nhớ tới Hạ Tinh Tinh ở bệnh viện nói với mình, trong lòng Tần Ủy Nhiên thêm vài phần áy náy.

“Cảnh Chi, trong quá khứ là mẹ không tốt... đã bỏ qua suy nghĩ của con, thực xin lỗi. Sau này sẽ không thế.” Khi nói chuyện, giọng bà có chút cố gắng.

Tần Cảnh Chi toàn thân cứng lại, chốc lát trong lòng một trận quay cuồng, các loại cảm xúc hỗn loạn tràn đến, làm tay hần cầm thìa run rẩy. hần nâng mắt nhìn đối diện, mẹ hần từ trước đến nay khuôn mặt luôn đậm đặc thể nhưng mang theo vài phần tự trách và đau xót, lúc này hần mới phát hiện, từ trước đến nay dung mạo của bà vốn còn diễm lệ, nhưng không biết từ khi nào, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn. Trong cổ họng cứng lại, lòng hần thật hụt hẫng.

thật lâu sau, hần mới nhẹ nhàng nói nửa chữ, cúi đầu đột nhiên ăn một miếng cơm, mắt được chẹn che khuất, lặng lẽ xẹt qua một giọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ca ca mặt than VS trúc mã hoa tâm (53) Hoàn

Tháng mười là lúc kim quế tỏa hương, hôn lễ tung bừng này cuối cùng đứng hạn cử hành.

Phó Vân Hàn nhìn bên ngoài giáo đường, cô gái hân yêu nhiều năm, người mặc một thân áo cưới trắng tinh, cha cô dắt cô, lúm đồng tiền như hoa đi tới chỗ hân, tím hân, nóng rực hạnh phúc nhảy lên.

hân cong mắt giờ lên nụ cười ấm áp sáng lạn, khẽ run rẩy tiếp nhận đôi tay nhỏ kia từ trong tay người đàn ông cao lớn đó, nắm chặt, đòi này, sẽ không buông ra.

hân nỗ lực ức chế kích động quay cuồng trong ngực, đeo nhẫn cưới hân tự chọn ra lên ngón áp út của cô, lúc chung quanh cao giọng hoan hô và ồn ào, khom lưng hôn lên môi đỏ của cô.

Bé con của anh, cuối cùng em đã gả cho anh, trở thành vợ anh.

Từ nay về sau, anh là chồng em, cam tâm tình nguyện vì em làm một mảnh trời, bao bọc tất cả, đến chết không phai.

Cách đó không xa, Quý Tầm Dương một thân áo trắng làm phù rể, vừa chúc phúc cho đôi tân nhân, vừa run rẩy khoe miệng, hơi có chút bất đắc dĩ móc khăn tay trong túi, đưa cho Tường Chiêu Chiêu bên cạnh đang khóc đỏ mắt.

“Này... Tôi nói cô người phụ nữ này! Dù kích động thế nào cũng đừng véo tôi a! Lần trước bị sưng lên tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu...”

“Câm miệng! Hôm nay là hôn lễ của Mộc Mộc, tôi không thèm tranh cãi với anh!” Tường Chiêu Chiêu liền ngẩng đầu trừng mắt nhìn hân, lấy khăn dùng sức ấn khóe mắt.

Quý Tầm Dương rên một tiếng, xoa xoa cánh tay, lại nhìn không được cúi đầu nhìn cô, giờ phút này cô đang cong môi nhìn phía trước, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng chúc phúc, không biết vì sao, hân lại cảm thụ được một tia cô đơn và hâm mộ.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp cô, lúc ấy cô lỗ mãng hấp tấp đâm vào người hân, làm rớt bình rượu vang đỏ quý nhất trong tay, nhưng cô lại ngồi bệt dưới đất vừa khóc vừa mắng, rồi mới giống vừa rồi đỏ con mắt trừng hân, không đợi hân nói chuyện đã bỏ chạy. Khi đó hân bức mình lại đau lòng rượu vang đỏ, đang chuẩn bị tiến lên giữ chặt cô lý luận, nhưng thấy cô rõ ràng mắt cá chân sưng lên vẫn nỗ lực đứng thẳng thân mình, tập tễnh đi về phía trước, đột nhiên hân khâm phục.

hân không hiểu được lúc ấy mình xảy ra chuyện gì, chỉ biết là hôm nay, ở chỗ này lại lần nữa nhìn thấy cô, tranh chấp với cô, nhìn nhau không thuận mắt, đáy lòng hân lại là bay ra một tia vui sướng bí ẩn.

“Xem cái gì mà xem!” đang lúc hân nghĩ đến xuất thần, đột nhiên cô nâng đầu, hung trắng hân.

Hừ, này cô gái dã man, lúc không mở miệng, tương đối... tương đối đẹp.

hân sờ sờ mũi tính quay đầu, không biết thế nào trên mặt đột nhiên có chút nóng, cũng không chú ý người bên cạnh quay đầu nhìn phía An Từ Viên đây mặt cô đơn, trong mắt hồng hồng xẹt qua một tia đau thương.

một bên khác, Tàn Cảnh Chi lẳng lẳng trốn trong đám người, nhìn cô mặc áo cưới mang theo hạnh phúc tươi cười, từng bước đi tới, so với vô số lần hân ảo tưởng còn đẹp hơn. hân nhìn cô đi qua trước mặt hân, đi tới người chỗ kia của cô, hân nhìn bọn họ đeo nhẫn cho nhau, ngọt ngào ôm hôn, rồi mới lặng lẽ xoay người rời đi.

hân thấy cô mỹ mãn, đáy lòng chân thành chúc phúc, lại chung quy không thể tiếp tục. Trong lòng quá đau, trái tim như vị xèo đi, máu tươi đầm đìa, đau đến tận cùng, hân sợ mình sẽ thất thố.

hân có chút hoảng hốt đi ra khỏi lễ đường, một thân âu phục chính quy cùng dung mạo tuấn lãng khiến người qua đường liên tiếp ghé mắt, hân lại không có cảm giác.

Bất tri bất giác, đột nhiên hân đi tới một cửa hàng bán hoa, không biết tại sao, trong đầu hân đột nhiên hiện lên một ý niệm, hình như hân chưa từng mua hoa cho cô.

Chờ lúc lấy lại tinh thần, hân đã đứng ở trong tiệm.

“Hoan nghênh đã tới, xin hỏi tiên sinh muốn mua hoa gì?” Bên tai vang lên thanh âm ôn nhu của bà chủ cửa hàng.

“Tôi... Tôi tùy tiện nhìn xem.” hân nhìn các loại hoa trong tiệm, có chút hoảng thần.

Bà chủ nhìn thấy mặt hân hơi hơi mất tự nhiên, không ngại cười cười, cho rằng hân mua hoa tặng cho bạn gái gì đó, liền nhiệt tình giới thiệu cho hân vài loại hoa doanh số tốt nhất, nhân tiện nói những ra hoa ngữ lãng mạn động lòng người.

hắn nghe những hoa ngữ đó, lông mi hơi hơi run, trong mắt xẹt qua một tia hoảng hốt, hắn đột nhiên mở miệng hỏi: “Xin hỏi, ngài có biết, hoa son trà màu trắng có hoa ngữ là gì không?”

Bà chủ giặt mình, ngay sau đó cười cười chỉ một tờ giấy dán trên tường, phía trên viết đầy các loại hoa ngữ.

hắn đi đến bên tường, nghiêm túc xem. Đến lúc nhìn thấy một hàng chữ, đồng tử hắn đột nhiên co lại, trên mặt tái nhợt xuất hiện không biết là đau hơn hay hối hận, trong lòng chợt như bị ngòntay dùng sức kéo, rất đau, không khí chung quanh trở nên áp lực, làm hắn không thở nổi.

hắn nắm chặt lòng bàn tay, rốt cuộc chịu đựng không nổi, không để ý tới bà chủ sau lưng quan tâm thăm hỏi, bước chân lao đảo chạy ra khỏi cửa hàng hoa, đi đến mấy trăm mét, hắn mới dựa vào thân cây nhẹ nhàng thở dốc.

Trời vẫn là sáng sủa như vậy, chung quanh không ngừng có người vội vàng đi qua, rõ ràng chỉ đi mấy trăm mét, hắn lại cảm thấy sức lực toàn thân như bị đào sạch. Hắn kéo kéo cả vạt xoay người vô lực dựa vào gốc cây, gất gao nhắm mắt lại. Trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng, cô đã từng thường xuyên ngồi ở trong viện Tàn gia, nhìn một mảnh màu trắng đỏ phát ngốc. Vốn tưởng rằng mình có thể nhìn được, nhưng giờ phút này, trong mắt hắn vẫn hiện lên nhiệt ý, ngực nóng rất đau đớn, đau từng trận từng trận.

hắn giơ tay nhẹ nhàng che khuất hai mắt, mang theo nước nỏ, tự giễu nói: “Tàn Cảnh Chi, mày xứng đáng.”

Thế gian này, có loại sai lầm, có thể đền bù.

Có loại thương tổn, lại không thể quay lại.

Ý nghĩa của hoa son trà màu trắng: Sao anh có thể coi khinh tình yêu của em.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Phiên ngoại (1) Sở Việt

Sở Việt cảm thấy, toàn bộ may mắn đời này của hắn đều dùng vào một ngày đó.

Ngày đó, hắn đứng lúc xuân phong đặc ý, giai nhân ở bên, cùng thủ hạ uống rượu vui vẻ;

Ngày đó, huynh đệ và nữ nhân của hắn đồng thời phản bội hắn;

Ngày đó, công ty hắn dốc hết tâm huyết suốt ba năm không còn là của hắn;

Ngày đó, hắn bị đánh tới nát mũi bầm dập giống như một con chó chết nằm ở trong ngõ nhỏ, không một xu dính túi.

Ngày đó, hắn gặp Giang Cầm.

hắn chưa bao giờ nghĩ tới, vào lúc mình nghèo túng nhất, lại nhìn thấy một người như thế, trắng như tuyết, ngượng ngịu, mặt mày cũng không phải đáng về hắn thích nhất. Dù lúc ấy đôi mắt hắn sưng đến chỉ có thể hơi hơi mở ra một sợi nhỏ, hắn vẫn có thể tình tường nhìn thấy nàng từng bước đi tới, ngồi xổm xuống bên người hắn, rõ ràng là đêm tối, lại cả người phát ra ánh sáng, làm tim hắn đập nhanh xua nay chưa từng có.

một giây trước khi ngất xỉu, trong đầu hắn phút chốc hiện lên một ý niệm: Nàng đẹp như thế, cũng không biết tên là gì.

Chờ hắn tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày hôm sau, bên giường bệnh bên là đám huynh đệ tìm hắn cả đêm không chớp mắt. Hắn ách giọng dò hỏi cô gái trẻ cứu hắn ở đâu, mấy đại hán đang dò mắt lại hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết hắn đang nói ai.

hắn cơ hồ cho rằng mình chỉ là nằm mộng, nhưng đêm đó tâm động trong nháy mắt, rõ ràng là chân thật khắc sâu như vậy.

Cũng may về sau hỏi kỹ một lượt, trong bệnh viện xác nhận có người thấy một cô gái đưa hắn tới, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

hắn không biết tên nàng, càng không biết nàng ở đâu, phương thức liên lạc thế nào, hắn chỉ biết là, nếu nàng có thể lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn nhất định có thể nhận ra nàng. Nhưng mà, thành phố A to như vậy, lấy thế lực hắn hiện có, muốn tìm ra một thiếu nữ mới có duyên gặp mặt một lần, không thể nghi ngờ là tìm kim trong biển rộng.

hắn chỉ có thể tạm thời đem việc này chôn sâu vào đáy lòng, cùng mấy huynh đệ còn lại một lần nữa bắt đầu cất bước, chậm rãi xây dựng Sở thị, trong đó đủ loại gian khổ chưa xét không cần nói, hắn cũng từ một thiếu niên đơn thuần rộng rãi, từng bước trở nên tàn nhẫn độc ác, bất cận nhân tình, thanh danh vang xa, khiến người ta e ngại.

hắn không còn quá tin người, rốt cuộc cũng không cho phụ nữ tới gần.

hắn chưa bao giờ từ bỏ tìm kiếm thiếu nữ trong đáy lòng hắn kia, cho dù đã trải qua trăm ngàn lần thất vọng.

Thủ hạ mấy huynh đệ từng người thành gia, hắn vẫn còn cô đơn. không phải không có người khuyên hắn từ bỏ, không phải không nghĩ tới nhiều năm qua đi như thế, có lẽ nàng sớm đã gả cho người khác, nhưng tâm hắn cố chấp muốn tiếp tục, bướng bỉnh muốn gặp lại nàng một lần.

Cũng may thời gian không phụ lòng người, cuối cùng hắn có tin tức của nàng.

Sau bảy năm, hắn đứng ở cửa trường tiểu học nọ, trên mặt từ trước đến nay đậm mạc là kích động khó nén. Trước đó hắn đã diễn luyện mấy chục loại cách thức hoàn mỹ để đến gần nàng, thậm chí cố ý ăn mặc một phen. Nhưng ngay lúc hắn nhìn thấy cô gái kia vừa mỉm cười chào hỏi với học sinh vừa đi ra khỏi cổng trường, thân thể hắn không thể không chế mà đi nhanh về phía trước, gắt gao ôm nàng đang có chút kinh ngạc vào trong ngực.

nói thật, nếu không phải cô giáo Giang nhân duyên rất tốt này đầy mặt xấu hổ và giận dữ đẩy đối phương ra, kêu lên “anh là ai a”, tất cả mọi người đều cảm thấy hình ảnh tuấn nam mỹ nữ gắt gao ôm nhau này thật là tuyệt đỉnh duy nĩ. Tóm lại, lúc phản ứng lại, mọi người bị loại hành vi lưu manh công khai trước công chúng này hoàn toàn dọa sợ ngây người. Rồi bọn họ trở mắt nhìn cô giáo Giang nhỏ xinh mềm mại không chút khách khí quăng một cái tát vào kẻ lưu manh hình người dạng chó kia. Mà người bị đánh không tức giận chút nào, vốn là hắn từ khi trăng mười phần lại cố tình đỏ mặt lên, chân tay luống cuống thật ra có vài phần đáng thương...

Sở Việt nói năng lộn xộn giải thích một lúc, cuối cùng nói rõ với nàng hắn là người bảy năm trước được nàng cứu. Thấy đối phương vô cùng hoài nghi nhìn chằm chằm mặt hắn, hắn chỉ có thể cười khổ móc ra ảnh chụp lúc trước mặt mình sưng phù thành đầu heo, cuối cùng làm nàng hết hoài nghi.

Kế tiếp, Sở Việt triển khai theo đuổi điên cuồng với Giang Cầm. hắn chưa bao giờ từng thích một người như thế, chỉ cảm thấy dù đưa toàn bộ thứ tốt nhất của mình đến trước mặt nàng cũng không đủ, chỉ muốn đặt nàng ở trong lòng bàn tay mà sủng ái, che chở.

Suốt ba năm, cuối cùng hắn đã động người trong lòng, cũng làm cha mẹ nàng hoàn toàn tiếp nhận hắn, kết thúc 30 năm kiếp sống xử nam.

Thành hôn một năm, vợ hắn sinh một tiểu bảo bối, là tiểu nha đầu mềm mại, hắn đặt tên bé là Sở Mộc Tinh.

Ừ, Sở Mộ Cầm. Vĩnh viễn.

không được mấy năm, một thủ hạ bị bệnh qua đời, chỉ để lại một đứa bé không còn thân nhân. Vợ hắn thương xót đứa bé kia, thương lượng với hắn nhận nuôi. Dù đứa bé kia tính tình vô cùng lạnh nhạt, nhưng hắn nghĩ, chỉ cần trong nhà có hai người phụ nữ này, dù đóng băng chết cũng có thể làm ấm lại.

Vân Hàn là đứa bé thiện lương thông minh, hắn thích thằng bé nhất là thằng bé đối xử vô cùng tốt với Bé con, tốt đến mức có khi người làm cha là hắn còn hồ thẹn không bằng.

hắn dạy thằng bé quản lý công ty, kỳ thật cũng có tư tâm, hắn hy vọng sau này thằng bé có thể che chở Bé con, hắn không muốn Bé chịu một mối, hắn chỉ hy vọng tiểu bảo bối của hắn vĩnh viễn được nuông chiều, cả đời cũng đừng lớn lên.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, đến đêm trước Vân Hàn sinh nhật hai mươi một tuổi.

Lúc nhận được điện thoại của Chung Ly, trong đầu hắn trống rỗng, toàn thân không ngừng run rẩy. hắn lần thứ nhất thống hận mình như thế, hận mình lúc trước vì sao nương tay, không nhổ cò tận gốc.

hắn cường bách mình bình tĩnh, một mình lái xe đi đến địa điểm bắt cóc.

trên đường xa xôi trống trải, sắp tới ngã tư đường, hắn lại lần nữa nhận được điện thoại.

Bên trái, bên phải, hai đường chọn một.

Ngắn ngủn vài giây, trong đầu hắn hiện lên ngàn vạn suy nghĩ, khi xe tới ngã rẽ, hắn không chút do dự đánh tay lái.

Đúng lúc này, đầu điện thoại kia truyền đến một tiếng “Phanh”, ngay sau đó, hắn nghe thấy vợ mình hét lên, làm tâm hắn đột nhiên chấn động, ngay sau đó là đau.

“A Việt! Cứu Vân Hàn! cứu Vân Hàn trước!”

hắn hung hăng cắn răng, tay nắm tay lái nổi đầy gân xanh, trong mắt sung huyết đỏ bừng, trào ra thủy quang, chân dẫm chân ga, lực đạo vẫn chưa giảm chút nào.

Bên tai liên tục truyền đến tiếng Chung Ly mắng, tiếng phụ nữ cố tình đè nén rên rỉ đau đớn, còn có những câu vớ thành mảnh nhỏ “Cứu Vân Hàn!”

“Sở Việt, tao chỉ cho mày nửa giờ! Nửa giờ sau nếu mày không đến, hừ, hậu quả tự chịu!”

Chung Ly tức muốn học máu rồng xong những lời thì sau trực tiếp treo điện thoại.

“Cách— —!”

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, Sở Việt dùng sức đâm xuống phía dưới, cổ họng cấp tốc thờ hồn hển, phát ra từng trận mức nờ, rồi hấn đột nhiên nhắm mắt, đánh tay lái quay đầu.

12 phút. hấn dùng 12 phút chế phục ba tráng hấn ỏkho hàng, cứu Vân Hàn ra, sùòn trúng một nhátdao.

Tới kíp! hấn nhanh chóng khởi động xe, chân ga dẫm mạnh nhất, bắt chấp miệng vết thương khôngngừng đổ máu, trên mặt tái nhợt tràn đầy vôi vàng và khăn cầu.

Vợ, đợi anh! Làm ơn, nhất định phải chờ anh.

hấn không biết, cùng khắc đó, Giang Cầm chặt vật cuộn tròn trên mặt đất, trong lòng cũng nôn nóng khăn cầu, cầu hấn đừng tới.

Tới!

Chung Ly âm hiểm cười nhìn màn hình trước mắt, Sở Việt đã đi qua ngã tư gần nhất, lập tức, lập tức sắp tới rồi!

hấn móc bật lửa ra, nhắm chỗthuốc nổ buộc ngay trước mắt, chặm rầy ấn vào.

Còn không đến một cây số, nhanh! Chờ đến lúc hấn ta vào kho hàng, hấn sẽ kích nổ bom, cùng hấn ta đồng quy vu tận!

Hai mắt gắt gao nhìn thẳng màn hình, khuôn mặt vì cực độ hưng phấn mà hơi hơi vằn vẹo.

hấn không nhìn thấy, Giang Cầm sau lưng sớm nên yếu ớt, đã trọn to mắt hoảng sợ nhìn trên màn hình kia chiếc xe càng ngày càng gần, rồi nàng cắn chặt môimới máu tươi đầm đìa, dựa vào tường dùng hết toàn sức lực bỏ lên, mang theo đầy ngập tuyệt vọng cùng hận ý, hung hăng đâm vào hấn!

“Phanh!!!”

Tiếng nổ đình tai nhưc óc vang lên, toàn bộ kho hàng nháy mắt bị lửa và khói bao phủ.

“không!” Sở Việt lớn tiếng gào rống, khóe mắt sắp nứt.

Tiếng nổ mạnh mang theo luồng khí mãnh liệt bắt đầu khởi động, làm xe bay lên không,đâm phải gốc cây bên cạnh. một nháy mắt lục phủ ngũ tạng cơ hồ đều di chuyển, Sở Việt lại không cảm giác được chút đau đớn nào, hấn giãy giữa bò xuống xe giống như điên, gào thét chạy về phía trước.

Cuối cùng, hấn vô lực quỳ rạp xuống đoạn tường trước mảnh đất tan hoang.

hấn biết, từ nay về sau, tìm hấn, đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Phiên ngoại (2) Phó bánh bao Phó Mạnh Mạnh

Hạ Tinh Tinh vào năm thứ hai sau khi kết hôn sinh hạ một bé trai, đặt tên là Phó Minh Thần.

Bạn nhỏ Phó Minh Thần lớn lên mảy rậm mắt to, trên mặt mang theo chút béo tròn của trẻ con, mũi miệng nhưng thật ra giống Sở Việt hơn.

Hạ Tinh Tinh cực kỳ yêu bánh bao nhỏ của mình, cả ngày ôm hôn, luyến tiếc buông tay.

Tình huống như vậy liên tục đến khi bánh bao nhỏ đi nhà trẻ. một ngày nọ, Hạ Tinh Tinh phát hiện, con trai ngoan ngoãn nhuyển mạnh nhà mình, vốn thích nhất quần lầy cô muốn ôm một cái, đột nhiên trở nên không dính người.không chỉ có thế, bé còn banh khuôn mặt nhỏ đầy thịt, hơi có vẻ nghiêm túc nóivới cô: “Mẹ, con đã trưởng thành, là nam tử hán, phải học độc lập.”

Bộ dáng này của Phó tiểu đại nhân làm Hạ Tinh Tinh vui mừng lại chua xót, cô một chút cũng không hy vọng bánh bao nhỏ lớn lên nha, cô còn chưa ôm đủ đâu. cô hơi có chút ủy khuất oán giận về phía Phó Vân Hàn, hấn lại cực kỳ tán đồng cách làm của con trai.

“Bé cưng, Thần Thần đã tám tuổi, nó là con trai, có ý nghĩ của mình cũng là bình thường.” Phó Vân Hàn ôm cô vào trong ngực, sờ sờ mái tóc dài của cô.

“Nhưng mà, nó mới tám tuổi, ở trong mắt em, nó chỉ là bánh bao nhỏ a.” cô hít hít cái mũi, vẫn có chút không thể tiếp thu.

“Bé con, lúc anh tám tuổi, đã có thể sống một mình rồi.” hấn có chút buồn cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ đang sưng lên của cô.

Năm tháng cơ hồ không lưu lại bất kì dấu vết nào trên người cô, vẫn là cô gái nhỏ oán giận làm nũng với hân, một cái mỉm cười, một cái cau mày đều làm hân si mê. Hân nhìn không được cúi đầu hôn cô, vừa hôn liền không thể vẫn hồi, cuối cùng trận nói chuyện này hoàn toàn kết thúc trong tiếng ngậm nga lẫn tiếng gầm nhẹ.

Bánh bao nhỏ mỗi ngày một lớn, hành vi xử sự càng ngày càng giống Phó Văn Hân, nếu không có cặp mắt to tròn xoe tăng thêm vài phần linh động, Hạ Tinh Tinh cơ hồ cho rằng mình sinh ra một mặt than nhỏ! cô thường xuyên thở ngắn than dài với ảnh chụp khi còn nhỏ của bánh bao nhỏ, lần nào cũng cảm thấy chua xót cô độc, mãi đến lần nọ gặp được khuê nữ nhà Tường Chiêu Chiêu kiều tiểu dính người, vừa hâm mộ lại ghen ghét, đột nhiên cô làm ra một quyết định.

Quyết định này đương nhiên là gạt Phó Văn Hân, chờ đến khi sự việc đã bại lộ, cô đã có mang hai tháng.

Sau đó rất lâu, Phó Văn Hân đơn phương “giận dỗi” với cô. Hân vẫn cẩn thận chuẩn bị mọi thứ thật tốt vì cô như cũ, thậm chí bởi vì cô nôn nghén, vất hết óc vơ vét các loại thực đơn; hân cũng vẫn sẽ mỗi đêm thật cẩn thận ôm cô đi vào giấc ngủ, hơi có động tĩnh sẽ lập tức bật dậy xem xét tình huống của cô. Nhưng mà hân cơ hồ không còn cười nữa, thế này làm cho Hạ Tinh Tinh sớm quen với hân ôn nhu cười mỉm làm thế nào chịu được?

cô biết là mình không đúng, không nên gạt hân trộm chọc mấy lỗ trên áo mưa, nhưng cô chỉ là quá muốn sinh thêm con gái. cô từng mịt mờ hỏi hân, hân lại cảm thấy có một là đủ rồi. hân chẳng lẽ một chút cũng không muốn con gái sao? rõ ràng lần đầu có thai, hân còn nói hy vọng là tiểu nha đầu giống như cô, thế nào hiện tại lại cả ngày banh mặt? Có phải hay không, có phải hay không hân không thích cô nữa?

Thai phụ luôn thích đa sầu đa cảm, Hạ Tinh Tinh một mình ngồi trên giường miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng khổ sở, nhìn không được trộm gạt nước mắt.

Lúc Phó Văn Hân bụng món ăn mới nghiên cứu đi vào phòng, nhìn thấy tình cảnh như vậy, hân vội vàng buông mâm tiến lên ôm lấy cô.

“Bé con, sao lại khóc?”

“anh còn hỏi? Còn không phải bởi vì cả ngày anh nhăn mặt cho em xem!” cô trừng mắt nhìn hân, hai con mắt hồng như thỏ con, nhìn hân cả mặt vô tội trong lòng càng nghĩ càng giận, dùng lực tránh hân ôm ấp.

hân cũng không giận, lại lần nữa tiến lên ôm lấy cô, bàn tay khẽ vuốt sau lưng cô, ôn nhu hôn nước mắt trên mặt cô, hôn đến cô đầy mặt đỏ bừng mới buông ra.

“Đừng khóc, nhé?” thanh âm hân khàn khàn ghé vào bên tai cô, nhân tiện cắn cắn vành tai nhỏ đỏ rực.

Hạ Tinh Tinh thân mình mềm nhũn ngã vào trong lòng hân, thầm hận mình không biết cố gắng, cõnơon giản chôn mặt vào ngực hân, không nhìn hân cũng không để ý tới hân.

Phó Văn Hân than nhẹ một tiếng, thay đổi tư thế có thể làm cô nằm càng thoải mái, nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ của cô, ôn nhu nói: “Bé con, anh không phải muốn tức giận với em. Làm em khổ sở, là anh không tốt.” Người trong lòng ngực nhẹ nhàng giật giật lỗ tai, lại vẫn như cũ cố chấp không muốn lộ mặt. hân dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Nếu em thật sự muốn đưa bé như vậy lại, em có thể nói với anh, chúng ta trước điều dưỡng thân mình em thật tốt rồi chuẩn bị, mà không phải như thế... vội vàng như thế. Bây giờ, Bé con, anh thật sự sợ hãi.”

hân nói câu cuối cùng thì dán mặt vào cổ cô, thanh âm rất thấp còn có chút mơ hồ không rõ, nhưng cô lại nghe rõ, cũng nghe ra hân bất an và khủng hoảng.

Đúng vậy, cô đã 36 tuổi, như vậy có thể coi là sản phụ cao tuổi, cô tùy hứng mà tự mình làm chủ có mang bảo bảo, cho rằng có lẽ hân sẽ không thích, lại cô tình quên mình khả năng sẽ có nguy hiểm, hân sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi.

cô lập tức cảm thấy xác thật mình đã làm sai, trong lòng khó chịu áy náy cực kỳ, ngửa đầu gắt gao ôm cổ hân, cố gắng nuốt vào nói: “Thực xin lỗi, ca ca, là em quá tùy hứng.”

“Tốt rồi, không khóc, ngoan. anh sẽ bồi em đúng hạn đi kiểm tra, đến khi em bình an sinh hạ bảo bảo. Nhưng mà Bé con, đáp ứng anh, sau này có gì đều phải nói với anh, mặc kệ là chuyện gì, chúng ta đều có thể bàn bạc, được không?” hân cúi đầu ngóng nhìn cô, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

“Được, em đồng ý.” cô dùng sức gạt đầu.

Phó Manh Manh là tiểu cô nương chọc người yêu thích, xinh đẹp ngoan ngoãn, đôi mắt mèo có thể làm người ta nhìn đến tâm đều tan chảy. Dù là cha mẹ, ca ca ông ngoại, hay Tường a di, Quý thúc thúc, Tần thúc thúc cùng với An thúc thúc đều yêu thương bé đến cực điểm.

Nhưng gần đây, bạn nhỏ Phó Manh Manh nhận vạn thiên sủng ái thực không vui, cụ thể biểu hiện ra, đôi mắt vớikeo bé thích nhất đều là uể oải nhác không nổi tinh thần. Thế này làm mọi người đều lo lắng, cũng mặc kệ dường như thế nào, bé đều không chịu nói gì.

Hạ Tinh Tinh thấy thế lập tức gọi điện thoại cho lão đại đang đi công tác ở nước ngoài, hôm sau Phó Minh Thần phong trần mệt mỏi trở về.

“Ca ca!” Phó Manh Manh sáu tuổi nhìn thấy người đang cười ở cửa phòng, lập tức vui sướng bò xuống giường, bước chân nhỏ chạy tới chỗ hân.

Phó Minh Thần ngồi xổm xuống tiếp nhận bé, ôm lên, hôn hôn khuôn mặt nhỏ mướt mà, nhéo tay nhỏ đầy thịt cười hỏi: “Nghe nói tiểu công chúa Manh Manh của nhà chúng ta gần đây không mấy vui vẻ, có thể nói cho ca ca, tại sao em không vui không?”

Tiểu nha đầu đang vui rạo rức nghe xong lời này, lập tức xịu cái miệng nhỏ, cúi đầu không nói lời nào, không bao lâu lại rơi xuống mấy giọt nước mắt.

Phó Minh Thần trong lòng hoảng hốt, vội vàng ôm bé đặt lên giường, chính mình ngồi xổm trước mặt, đau lòng lau nước mắt cho bé, ôn nhu nói: “Xây ra chuyện gì, Bảo Bảo, đừng khóc nha, phát sinh chuyện gì, nói cho ca ca.”

Phó Minh Thần lại khóc lớn hơn nữa, bé vừa lau mắt, vừa thút tha thút thít nói: “Ca ca, bọn họ đều nói, anh có bạn gái!”

Phó Minh Thần ngơ ngác, có chút phản ứng không kịp, theo bản năng gật gật đầu.

Phó Minh Thần đỏ mắt, khuôn mặt nhỏ càng thêm ủy khuất, trong mắt nước mắt chảy càng nhiều: “Ca ca, anh đã quên sao! Bảo bảo lớn lên rồi muốn gả cho anh, sao anh có thể cùng nữ sinh khác ở một chỗ đây!”

Ai, Phó Minh Thần trong lòng run lên, không nghĩ tới tiểu nha đầu lại khóc là vì thế này, khi còn nhỏ chỉ cho là bé đồng ngôn vô ky, lại không ngờ vẫn đặt ở đây lòng. Vấn đề này không lớn không nhỏ, hấn lập tức nghiêm túc lên.

“Bảo bảo, chúng ta là anh em, em và ca ca không thể cùng nhau.”

“Vì cái gì!” Phó Minh Thần lại trừng lớn mắt, “Mẹ cũng gọi ba là ca ca, ba cũng gọi mẹ là Bé con, Bảo Bảo, bọn họ có thể ở cùng nhau, chúng ta vì sao không thể!”

Bọn họ không phải anh em ruột a! Hơn nữa đó là tình thú của vợ chồng bọn họ a a a a! Phó Minh Thần trong lòng điên cuồng hò hét, trên mặt lại cười càng ôn hòa. hấn không biết nên giải thích thế nào về quan hệ huyết thống với em gái nhỏ năm tuổi, thế là quyết định đổi phương pháp khác.

“Vậy Bảo Bảo vì sao muốn gả cho ca ca?”

“Bởi vì, bởi vì gả cho ca ca, ca ca mới có thể rất tốt với em nha, tựa như ba với mẹ vậy.”

“Bảo Bảo ngốc.” hấn bật cười, “anh là ca ca em nha, vĩnh viễn đều sẽ đối tốt với em.”

“thật vậy sao?” Bé nhú nhú lông mày, nghiêng đầu nhìn hấn, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

“thật sự nha, em xem hiện tại, em không gả cho ca ca, ca ca không phải vẫn sủng em sao?” Phó Minh Thần xoa xoa khuôn mặt nhỏ, ngồi ở mép giường ôm bé vào trong ngực, nén cười nhìn bé có chút buồn rầu tư lự, tiếp tục nói, “Hơn nữa sau này nha, bạn gái của ca ca cũng sẽ đối với em thực tốt thực tốt, sê mua kẹo em thích, mua váy xinh đẹp cho em”

Nghe vậy Phó Minh Thần mắt to liền sáng lên, theo bản năng kiêu kiêu chân. Hóa ra bé không gả cho ca ca, ca ca cũng sẽ đối tốt, sau này, sau này còn sẽ thêm người sủng bé!

“Vậy sau này, anh có tiểu bảo bảo, anh còn thích em như thế sao?”

“Đương nhiên rồi, hơn nữa khi đó, bảo bảo đã trưởng thành, có thể giúp ca ca cùng chiếu cố tiểu bảo bảo.”

hấn nói làm Phó Minh Thần trong đầu có một cảnh tượng sung sướng, nghĩ đến mình sau này sẽ giống như tỷ tỷ lớn, chiếu cố tiểu bảo bảo của ca ca, bé liền có chút thẹn thùng rụt thân mình, lỏ tai đều đỏ lên.

“Vậy, ca ca, chúng ta nói tốt rồi, ngoắc ngoắc tay.”

hấn cười duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy ngón út của bé, ngón cái dán lên.

cô bé trong ngực cuối cùng hoàn toàn không còn lo lắng, cong mắt giờ lên nụ cười đáng yêu, so với dương quang ngoài cửa sổ còn sáng lạn hơn.

===== Kết thúc, rải hoa ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Tình Thâm Một Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.